VICTORIA HOLT

Masca seducţiei

COLECŢIA DRAGOSTE ŞI MISTER

ISBN 973 - 96381 - 7 - 1

Cuprins

Capitolul 1

Trei dorinţe în pădurea fermecată

Sînt prizonieră. Nu mă încălzeşte cu nimic să ştiu că am căzut în propria mea plasă. Cînd îmi amintesc ce grozăvii am făcut, mă cutremur. M-am purtat ca o păcătoasă, ştiu asta; ca o criminală chiar. În fiecare dimineaţă, cînd mă trezesc, mă năpădesc roiuri de gînduri negre şi mă întreb ce noi nenorociri îmi mai rezervă ziua următoare.

Deseori mă pomenesc gîndindu-mă ce bine era dacă nu-i întîlneam niciodată pe Susannah, pe Esmond sau pe ceilalţi - dar mai ales pe Susannah. Ce n-aş da să nu fi avut niciodată în faţa ochilor priveliştea aceea cu Castelul Mateland, cu aerul lui nobil şi elegant, cu poarta masivă, cu zidurile şi meterezele lui cenuşii, cadrul perfect pentru o dragoste medievală. Dacă nu se

întîmpla asta, evitam, poate, tentaţia.

Şi ce simplu părea totul la început!. Eram deznădăjduită.

- Că numa' dracu trage la tine, ar fi spus bătrîna Cougaba, prietena mea de pe insula Vulcano.

Avea dreptate. Parcă mă ademenise chiar diavolul, de nu putusem rezista tentaţiei. Şi astfel m-am pomenit aici, în castelul Mateland, o prizonieră îngrozită care caută cu disperare o cale de ieşire. Cu fiecare zi ce trece, pericolul pare să sporească.

Totul a început cu mult timp în urmă, de fapt înainte de a mă naşte eu. Este povestea părinţilor mei; este povestea lui Susannah şi este povestea mea. Aveam numai şase ani cînd am început să-nţeleg că se-ntîmplă lucruri neobişnuite în jurul meu.

Mi-am petrecut acei primi ani ai copilăriei în Crabtree Cottage, o căsuţă aflată pe pajiştea localităţii Cherrington. Pajiştea asta era dominată de impunătoarea biserică, iar pe marginea eleşteului, aflat la mijloc, se adunau în zilele frumoase bătrînii satului, petrecîndu-şi dimineţile în discuţii interminabile, aşezaţi pe băncuţa de lemn. Era şi un pom de mai pe pajişte, unde sătenii îşi alegeau la 1 Mai o „Regină", iar eu sorbeam din ochi strălucitoarele petreceri, din dosul jaluzelelor de la fereastra din salon. Asta cînd reuşeam să scap de privirea de vultur a mătuşii Amelia.

Mătuşa Amelia şi unchiul William erau foarte religioşi: spuneau că arborele de mai trebuie luat de acolo, să se termine odată pentru totdeauna cu practicile astea păgîne. Din fericire noi, ceilalţi, aveam o altă părere.

Şi ce mult doream să fiu şi eu acolo, afară, să aduc verdeaţă din pădure, să dansez şi să mă zbengui în jurul arborelui de mai odată cu ceilalţi, în veselia generală. Îmi închipuiam că nimic nu poate fi mai fascinant decît să fii aleasă „Regină". Dar pentru asta trebuia să ai cel puţin 16 ani, iar eu nu împlinisem nici şase.

Mă obişnuisem cu ciudăţenia acestui stil de viaţă. Şi poate că aş fi continuat să-l găsesc perfect normal, dacă oamenii n-ar fi vorbit în şoaptă şi nu şi-ar fi dat coate în jurul meu. Într-o zi am auzit-o pe mătuşa Amelia spunînd:

- Nu ştiu dacă am făcut bine, William. Atîta m-a implorat don'şoara Anabel, că am cedat.

- Mai sînt şi banii ăia la mijloc, îi aminti unchiul William.

- Dar încurajăm păcatul, să ştii că asta facem.

Unchiul o asigură că nimeni nu poate susţine că ei doi ar fi păcătuit cu ceva.

- Dar am încurajat o păcătoasă, insistă ea.

William replică însă că ei n-au nici o vină. Ei pur şi simplu au făcut treaba pentru care au fost plătiţi. Poate, cine ştie, în felul ăsta vor izbăvi un suflet de chinurile iadului.

- Copiii ispăşesc păcatele părinţilor, ţinu să-i amintească mătuşa Amelia.

El încuviinţase din cap şi se întoarse în şopron să lucreze mai departe la ieslea de Crăciun pentru biserică.

Începeam să înţeleg că unchiul William era mai puţin preocupat să fie bun decît mătuşa Amelia. Din cînd în

cînd mai şi zîmbea; ce-i drept, era mai degrabă o mică strîmbătură chinuită, de parcă s-ar fi ruşinat să rîdă, dar uneori zîmbetul ameninţa să i se întindă pe chip şi odată, cînd m-a prins zgîindu-mă la petrecerea din mai, a ieşit fără nici un comentariu.

E adevărat că au trecut ceva ani de la aceste întîmplări dar, după cum îmi amintesc, am înţeles destul de curînd că sînt subiect de discuţie în Charrington. Unchiul William şi mătuşa Amelia nu erau nici pe departe perechea potrivită să crească un copil mic.

Matty Grey, care locuia şi ea pe Pajişte şi nu exista zi de vară să nu stea la poartă, era, cum s-ar spune, „o figură" cunoscută în sat. Îmi plăcea să stau cu Matty la vorbă cît mai des... Ea ştia asta şi cînd mă apropiam de ea scotea nişte şuierături răguşite, în timp ce toată grăsimea corpului ei mare se clătina - ceea ce se chema că rîde. Mă poftea să mă aşez la picioarele ei. „Biata mea prichinduţă", îmi spunea, şi îi cerea nepotului ei, Tom, să fie drăguţ cu micuţa Suewellyn.

Întotdeauna mi-a plăcut numele meu. Vine de la Susan Ellen. Cred că „W"-ul a fost pus la mijloc ca să separe „e"-urile de la Sue şi Ellen. Găseam că-i un nume bun. Caracteristic. Ellen erau cu duiumul în sat, era şi o Susan căreia i se spunea Sue, însă o singură Suewellyn: eu.

Tom asculta de bunică-sa. Nu-i lăsa pe alţi copii să mă tachineze în legătură cu lucrurile ciudate din viaţa mea. Învăţam la şcoala fostei guvernante de la conac. După ce fiica stăpînului n-a mai avut nevoie de serviciile ei, femeia şi-a cumpărat o casă, nu departe de biserică, şi a deschis o şcoală pentru copiii din sat. Aici venea şi Anthony, fiul fostei ei eleve. Peste un an acesta urma

să capete un profesor particular şi apoi să plece la şcoală. Erau copii de toate felurile şi vîrstele în salonul doamnei Brent, zgîrîind literele cu beţe de lemn în tăbliţele de nisip şi spunînd cu glas tare tabla înmulţirii. Erau douăzeci de copii, de la cinci la unsprezece ani, şi din toate clasele sociale; unii aveau să-şi încheie educaţia la unsprezece ani, alţii vor pleca la şcoli mai înalte. Pe lîngă moştenitorul de la Manor House, mai erau şi fetele doctorului şi cei trei copii ai unui proprietar de pămînturi, după care urmau cei de teapa lui Tom Grey. Eram singura care făceam notă separată.

Că exista un mister în jurul meu, era evident. Sosisem într-o bună zi în sat, gata venită pe lume. De obicei venirea copiilor pe lume e un eveniment pe marginea căruia se discută cu mult înainte ca noul venit să-şi facă efectiv apariţia. Locuiam la o pereche total nepotrivită să crească un copil. Eram întotdeauna bine îmbrăcată şi uneori purtam veşminte care depăşeau posibilităţile materiale ale tutorilor mei.

Şi mai erau şi vizitele. O dată pe lună. Venea EA.

Era frumoasă. Sosea în faţa căsuţei cu birja, iar eu eram trimisă în salon să o întîmpin. Ştiam că e o ocazie specială, pentru că salonul nu era folosit decît în situaţii foarte deosebite, ca de pildă vizita vicarului. Jaluzelele veneţiene erau aici mereu trase, ca să nu intre cumva soarele şi să strice mobila sau să decoloreze covorul. Era ceva sacru în atmosfera acestei odăi. Poate şi din cauza icoanei cu Christos pe Cruce. Mai era şi una cu Sfîntul Sebastian, cu puzderie de săgeţi împlîntate în el şi sîngele scurgîndu-i-se din răni, alături de un portret al Reginei noastre în tinereţe, cu un aer foarte sever şi dispreţuitor. Odaia mă tulbura şi nimic nu mă putea

atrage aici, în afară de fascinaţia sărbătorilor de mai, cînd nu mă puteam abţine şi priveam, din dosul jaluzelelor, petrecerea din Pajişte.

Dar cînd EA intra acolo, încăperea era cu totul alta. Veşmintele ei erau minunate. Parcă mereu bluzele ei erau împodobite cu volane şi panglici; purta fuste lungi „în cloche" şi pălăriuţe ornate cu pene şi funde.

La venire spunea întotdeauna „Bună, Suewellyn!", ca şi cum s-ar fi intimidat puţin în prezenţa mea. Apoi îmi întindea mîna şi eu alergam să i-o iau. După care mă ridica în braţe şi mă studia atît de intens încît mă întrebam dacă am cărarea dreaptă la păr şi dacă n-am uitat să mă spăl după urechi.

Ne aşezam una lîngă alta pe sofa. De obicei nu puteam suferi sofaua, pentru că era din păr de cal şi mă mînca şi prin ciorapi; cînd EA era acolo, nici nu simţeam. Îmi punea o mulţime de întrebări, toate despre mine. Ce-mi place să mănînc? Nu cumva mi-e frig iarna? Ce fac la şcoală? Lumea se poartă drăguţ cu mine? Cînd i-am spus că învăţ să citesc, a vrut să-i arăt şi ei ce pot. Mă înconjura cu braţele şi mă ţinea strîns, şi cînd trăsura venea să o ducă la gară, mă îmbrăţişa, gata să izbucnească în plîns.

Pe mine mă încîntau toate astea. Pentru că, deşi mai întîrzia puţin la vorbă şi cu mătuşa Amelia cînd eram trimisă afară din salon, totul părea să arate că *eu* eram motivul vizitelor sale.

După plecarea ei casa părea cu totul alta. Unchiul William părea că de data asta nu va mai putea stăvili zîmbetul acela rebel să i se întindă pe faţă, iar mătuşa Amelia se plimba mormăind preocupată: „Nu ştiu ce să zic... Nu ştiu..."

Cum era de aşteptat, vizitele nu treceau neobservate în sat. James, vizitiul care aducea trăsura de la gară, şi şeful gării şuşoteau pe la colţuri. Mult mai tîrziu mi-am dat seama că trăseseră propriile concluzii; n-am nici o urmă de îndoială că le-aş fi tras şi eu mult mai devreme dacă n-ar fi fost nepotul lui Matty Grey care mă apăra, la cererea ei, de bîrfele din sat. Tom decretase că eu sînt în grija lui şi cine mă va supăra va răspunde în faţa lui. Ţineam la Tom, deşi nu prea catadicsea să-mi vorbească. Oricum, în ochii mei el era cavalerul protector în armură strălucitoare, un adevărat Lohengrin.

Nici măcar Tom nu-i putea însă opri pe copii să discute despre mine.

Într-o zi, Anthony Felton, observînd aluniţa pe care o aveam sub colţul drept al gurii, spuse în gura mare:

- Ia priviţi la semnu' ăla de pe faţa lu' Suewellyn! Acolo a pupat-o Dracu'.

Toţi îi ascultau cu gurile căscate povestea: cum Diavolul vine noaptea şi îi caută pe „ai lui". Apoi îi sărută, iar în locul acela rămîne un semn.

- Ce prostie, am spus. O grămadă de oameni au aluniţe.

- Da, da' există un fel special, zise Anthony pe un ton sumbru. Eu îl recunosc cînd îl văd. Am văzut odată o vrăjitoare care avea o aluniţă exact la fel... chiar lîngă colţul gurii. Vedeţi?

Toţi mă priviră înspăimîntaţi.

- Da' nu prea seamănă cu o vrăjitoare, spuse cu timiditate Jane Motley. Şi chiar că nu păream una, cu rochia aceea severă de serj şi părul castaniu deschis, conştiincios pieptănat spre spate, ca să-mi dezvelească fruntea, împletit la spate în două cozi legate cu

panglicuţe bleumarin. Un păr decent şi îngrijit, cum spunea adesea mătuşa Amelia, cînd auzea că vreau să-l port despletit.

- Vrăjitoarele se transformă-n ce vor ele, explică Anthony.

- Ştiam eu că Suewellyn e altfel decît ceilalţi, sări şi Gill, fata fierarului.

- Şi cum o fi ăsta... Diavolul? întrebă cineva.

- Nu ştiu, am răspuns. Nu l-am întîlnit niciodată.

- Doar n-o credeţi pe asta, spuse Anthony Felton. Diavolul a şi însemnat-o.

- Eşti un nătărău, am replicat eu, şi nimeni n-ar asculta ce spui dacă n-ai fi nepotul cui eşti.

- Vrăjitoareo! a continuat el.

Tom nu era la şcoală în ziua respectivă. Fusese nevoit să-l ajute pe tatăl său la cules cartofii.

M-a cuprins spaima. Mă priveau toţi într-un fel tare ciudat; şi deodată am înţeles cît sînt de singură, de izolată de ei.

Era un sentiment interesant: bucurie, pe de o parte, că sînt diferită de turmă, şi spaimă, pe de alta.

Atunci intră domnişoara Brent şi şuşoteala încetă. După ore, am zbughit-o din şcoală. Mi-era teamă de ei. Văzusem ceva în ochii lor: convingerea că într-o noapte m-a vizitat Diavolul şi m-a însemnat.

Am alergat peste pajişte spre poarta lui Matty Grey care stătea, ca de obicei, în uşă. Avea o oală în faţă şi ţinea mîinile încrucişate în poală. Eram încă departe, cînd mă strigă:

- Unde naiba fugi aşa... parcă-l ai pe Dracu'-n spate.

Mă trecu o sudoare rece. Am aruncat o privire în spate.

Matty izbucni în rîs.

- Îi doar aşa, o vorbă. Nu-nseamnă acuma că-i Dracu' după tine. Dar pari scoasă din minţi, pe cinstea mea!

M-am aşezat la picioarele ei.

- Unde-i Tom? am întrebat.

- Tot la scos barabule. O recoltă bună anu' ăsta, zise ea, lingîndu-se pe buze. Cartofii ăştia le-ntrece pe toate. Fierbinţi şi bălăiori, arşi pă din-afară, cum sînt. Nimic nu îi mai bun, Suewellyn.

- E vorba de semnul ăsta de pe faţa mea, am zis.

Mă fixă cu privirea, fără să se clintească.

- Ce-i aia?! Ah, vrei să spui semnu' de frumuseţe...

- Aici m-a sărutat Diavolul. Aşa au spus.

- Cine?

- La şcoală.

- N-avea voie să spună aşa ceva. Las' că-i spun io lu' Tom. Are el grijă de ei!

- Atunci de ce o am, Matty?

- Păi, te mai şi naşti cu d-astea. Oamenii se naşte cu tot felu' de lucruri. Vara lu' mătuşă-mea avea o grămadă de căpşuni pe obraz. Unii spune că mă-sa să dădea în vînt după căpşuni înainte de-o născu.

- Şi mama ce-o fi făcut să mă nasc cu aluniţa asta pe faţă? „Şi unde e mama mea?" am continuat în gînd. Altă ciudăţenie a destinului meu. N-aveam tată. Mai erau orfani în sat, dar ei ştiau cine fuseseră părinţii lor. Eu nu ştiam.

- Păi n-ai cum să ştii, răţuşca mea, zise Matty cu vocea ei linguşitoare. Din cînd în cînd ne pomenim cu chestii d-astea. Cunoscui o fată care se născu cu şase degete. Acuma, asta nu-i tocma' uşor d-ascuns, nu? Pă lîngă o aluniţă de n-o vede nimenea... Să-ţi spun io

ceva. Mie mi să pare foarte dulce, cum îi pusă. Ştii c
unii să-nnebunesc după soiu' ăsta de lucruri. Le mai
înnegreşte cu ceva să sară-n ochi. Aşa că să n
te-ngrijeşti d'asta prea tare.

Nimeni n-a ştiut vreodată să mă liniştească aşa cu
o făcea Matty. Era aşa de mulţumită cu ce-i rezervas
soarta, aproape nimic de fapt, doar traiul în căsuţa ai
întunecată -"ceva loc sus, puţin jos, un pic în spate und
spăl şi gătesc, o toaletă în fundul curţii şi gata" - iat
cum o descria chiar ea. Casa se găsea alături de cea
băiatului ei, tatăl lui Tom. „Aproape, dar nu pă capu' lo
- obişnuia ea să spună, „ezact aşa cum trebe". Şi dac
zilele erau destul de uscate ca ea să poată sta afară p
prispă şi să poată vedea ce se petrece, nu-i mai trebui
nimic altceva pe lume.

Se prea poate că mătuşa Amelia să nu fi privit c
ochi buni felul ăsta de a sta la poartă, luînd puls
Pajiştii; dar Matty făcea după cheful ei, şi puţini oame
pe lume se pot lăuda că sînt mulţumiţi de viaţa lor aş
cum era ea.

A doua zi, la şcoală, Anthony Felton se repezi la min
şi îmi şopti la ureche:

- Eşti o bastardă!

M-am holbat la el. Mai auzisem cuvîntul şi ştiam c
însemna ceva rău. Tocmai mă pregăteam să-i răspund
cînd apăru Tom. Anthony şterse putina în grabă.

- Tom, am şoptit eu, m-a făcut bastardă.

- Nu contează, spuse Tom şi adăugă pe un to
misterios: N-a spus-o ca o înjurătură.

La vremea respectivă nu înţelegeam ce vrea s
spună.

Cu două sau trei zile înainte de a şasea me

aniversare, mătuşa Amelia mă chemă în salon să-mi vorbească. Era o ocazie solemnă şi aşteptam cu înfrigurare să văd ce au să-mi spună.

Era prima zi din septembrie şi cîteva raze de soare se strecurau printre jaluzele, dovadă că acestea nu fuseseră suficient trase. Parcă văd şi acum salonul: scaunele erau îmbrăcate în păr de cal, în ton cu sofaua - din fericire rar se aşeza cineva pe ele, impecabile cum erau, cu spătarele acoperite de apărători foarte îngrijite. Apoi mai era în colţ etajera pentru bibelouri, ale cărei ornamente erau şterse de praf de cel puţin două ori pe săptămînă; dar mai cu seamă îmi amintesc tablourile sfinte şi cel al tinerei regine, foarte antipatică, aşa cum stătea, cu braţele încrucişate şi panglica rochiei încadrîndu-i umerii căzuţi. Nici urmă de veselie în acea odaie; tocmai din cauza asta razele rebele de soare nu făceau corp comun cu restul. Nu mă îndoiam că mătuşa Amelia va lua urgent măsuri şi va trage mai bine transperantul.

Dar n-a făcut-o. Evident, preocuparea şi tulburarea ei erau prea mari.

- Pe trei septembrie vine don'şoara Anabel, îmi spuse.

Pe trei septembrie era aniversarea mea. Mi-am încrucişat palmele în poală şi am aşteptat. Ştiam că domnişoara Anabel vine de ziua mea. Totdeauna o făcuse.

- S-a gîndit la un cadou special pentru tine.

Inima îmi bătea cu putere. Am aşteptat, cu sufletul la gură, să continue.

- Dacă eşti cuminte... Era clauza condiţională obişnuită, aşa că n-am luat-o prea mult în seamă. După

care continuă: Vei purta hainele de duminică, chiar dacă va fi joi.

Suna ca şi cum să porţi joi hainele de duminică ar fi un lucru de rău augur.

Avea un aer bosumflat, semn că aranjamentul nu era tocmai pe placul ei.

- Vrea să ieşi cu ea de data asta.

Am încremenit, uimită. Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Îmi venea să sar în sus de pe scaunul din păr de cal.

- Trebuie să avem grijă ca totul să decurgă bine. N-aş vrea ca domnişoara Anabel să creadă că nu te-am crescut ca pe-o domnişoară.

Am explodat, spunînd că totul va fi perfect. N-o să uit nimic din ce-am învăţat. O să am batista la îndemînă, în caz că voi avea nevoie de ea. N-o să fredonez cîntecele. Şi o să ţin minte să aştept să mi se adreseze cineva, înainte să vorbesc eu.

- Foarte bine, zise mătuşa Amelia. Şi am auzit-o mai tîrziu adresîndu-se unchiului William: Ce-o avea de gînd? Nu-mi place ideea deloc. Tulbură copilul.

Şi veni şi ziua cea mare. A şasea mea aniversare. Purtam ghetele mele negre cu bumbi, o haină albastru-închis cu o rochie din bumbac mercerizat pe dedesubt, mănuşi, şi ele albastru închis, şi o pălărioară de pai prinsă cu elastic sub bărbie.

Trăsura o aduse pe domnişoara Anabel de la gară. Cînd plecă înapoi, eram şi eu în ea.

Domnişoara Anabel era alta în ziua aceea. Mi-a trecut prin minte că poate îi e puţin teamă de mătuşa Amelia. Rîdea într-una, îmi strîngea mîinile şi a zis de două sau trei ori:

- Să ştii că e minunat, Suewellyn.

Am urcat amîndouă în tren, urmărite de privirile curioase ale şefului gării şi în curînd ne depărtam de sat, în pufăiturile trenului. Nu-mi aminteam să mai fi fost cu trenul vreodată, aşa că nu ştiam bine ce mă extaziază mai mult: sunetul roţilor, ce păreau să îngîne un cîntec vesel, sau cîmpurile şi pădurile care alergau pe lîngă noi; şi totuşi, cea mai mare plăcere mi-o făcea prezenţa domnişoarei Anabel, lipită de mine. Din cînd în cînd, mîna ei o strîngea pe a mea.

Aveam atîtea s-o întreb, dar trebuia să-mi ţin promisiunea făcută mătuşii Amelia şi să mă port ca o fetiţă bine crescută ce eram.

- Ce tăcută eşti, Suewellyn - zise în cele din urmă domnişoara Anabel, aşa că a trebuit să-i explic că nu se cade să vorbesc pînă ce nu sînt invitată să o fac.

Izbucni în rîs. Avea un rîs puţin gîlgîit, ca un clipocit de apă, care mă făcea să rîd şi eu de fiecare dată.

- Uită învăţăturile astea, îmi zise ea. Vreau să-mi vorbeşti oricînd ai chef. Să-mi spui absolut tot ce-ţi trece prin cap.

Ciudat, odată ce mi se dăduse liber să vorbesc, parcă îmi înghiţisem limba. I-am spus:

- Întreabă-mă şi eu am să-ţi răspund.

Mă cuprinse cu braţele, lipindu-mă de ea.

- Vreau să-mi spui că eşti fericită. Îţi plac unchiul William şi mătuşa Amelia, nu-i aşa?

- Sînt foarte buni, i-am răspuns. Cred că mătuşa Amelia e chiar mai bună decît unchiul William.

- Unchiul William nu se poartă frumos cu tine? mă întrebă ea repede.

- Oh, ba da. E chiar mai blînd, într-un fel. Da' mătuşa

Amelia e aşa de bună că-i e greu să mai fie şi blîndă. Şi nu rîde niciodată... Am tăcut brusc, pentru că domnişoara Anabel rîdea foarte des şi se putea simţi jignită.

Ea însă mă îmbrăţişă.

- Suewellyn... eşti o fetiţă atît de mică, în definitiv...

- Nu-i adevărat, am zis. Sînt mai înaltă decît Clara Feen şi Jane Motley. Şi ele sînt mai în vîrstă decît mine.

Mă luă în braţe în aşa fel încît nu-i puteam zări chipul; eram convinsă că nici nu dorea să i-l văd.

La următoarea oprire a trenului, se ridică în grabă.

- Coborîm aici, îmi zise.

M-a luat de mînă şi am coborît amîndouă. Pe peron aproape alergam. Afară ne aştepta o mică trăsură, cu o femeie aşezată pe una din banchete.

- Janet! exclamă domnişoara Anabel. Ştiam eu c-o să vii.

- Nu-i cinstit, zise femeia, privindu-mă. Avea un chip palid, păr castaniu, pieptănat în jos în jurul feţei şi strîns la spate într-un coc, acoperit cu o bonetă maro legată cu fundă sub bărbie. Îmi amintea cumva de unchiul William, pentru că şi ea, ca şi el, se silea să nu rîdă.

- Deci ăsta-i copilul, don'şoară, spuse ea.

- Ea e Suewellyn, răspunse domnişoara Anabel.

Janet dădu din cap, îngrijorată.

- Nu ştiu de ce eu... începu ea.

- Janet, lasă lucrurile să curgă de la sine. Ai adus coşul?

- Întocmai cum spuserăţi, don'şoară.

- Haide, Suewellyn, îmi zise domnişoara Anabel. Urcă. Mergem la plimbare.

Janet urcă în faţă, apucînd frîul. Eu şi domnişoara

Anabel ne-am aşezat în spate. Mă ţinea strîns de mînă şi rîdea din nou.

Docarul porni şi în curînd ne-am pomenit străbătînd drumuri inundate de verdeaţă. Îmi doream să nu se termine niciodată. Era ca şi cum păşisem într-o lume fermecată. Copacii începuseră să se împestriţeze în culorile toamnei, iar negura uşoară ce plutea în văzduhul ceţos sclipea de la lumina soarelui, umplînd cu misterul ei peisajul din jur.

- Nu ţi-e rece, Suewellyn? mă întrebă domnişoara Anabel.

Am dat din cap că nu. Nu puteam să vorbesc. Mi-era teamă că rup astfel vraja, că mă voi trezi în patul meu obişnuit, aflînd că totul n-a fost decît un simplu vis. Încercam să ţin timpul în loc, cu fiecare clipă, spunîndu-mi: ACUM. Mereu e „acum", bineînţeles, dar eu îmi doream ca acest „acum" să dureze veşnic.

Era o plăcere de nesuportat. Fericirea mă copleşea.

Cînd docarul se opri brusc, am suspinat cu tristeţe. Dar aveam să aflu că totul abia începuse.

- Aici e, spuse Janet. Şi eu tot zic, don'şoară Anabel, că e prea aproape. Nu sînt eu liniştită.

- Haide, termină, Janet! Sîntem în siguranţă aici. Cît e ceasul?

Janet îşi consultă ceasul prins de bluza ei de finet negru.

- Unşpe şi zece.

Domnişoara Anabel încuviinţă din cap.

- Ia coşul, zise ea, şi aranjează totul. Suewellyn şi cu mine mergem la o mică plimbare. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, Suewellyn?

Am dat din cap că da. Orice îmi făcea plăcere, atîta

timp cît domnişoara Anabel era lîngă mine.

- Acum fii cu ochii-n paişpe, don'şoară, zise Janet. De te-o vedea careva...

- N-o să ne vadă nimeni, fii sigură. N-o să ne apropiem aşa de tare.

- Io sper că nu.

Domnişoara Anabel m-a luat de mînă şi ne-am îndepărtat împreună.

- Pare cam necăjită, am spus eu.

- E doar prevăzătoare.

- Ce-i aia?

- Adică nu-i place riscul.

Nu înţelegeam la ce se referea domnişoara Anabel, dar eram prea fericită ca să-mi mai pese.

- Haide cu mine în pădure, îmi zise ea. Vreau să-ţi arăt ceva. Hai, fuga!

Aşa că ne-am pomenit alergînd prin iarbă, învîrtindu-ne printre copaci.

- Să vedem dacă mă prinzi! strigă domnişoara Anabel.

Eram gata să o prind, dar ea izbucnea în rîs şi-mi scăpa iar printre degete. Gîfîiam şi eram încă şi mai fericită decît în tren sau în docar. Copacii se răreau tot mai tare. Pînă ce ne-am trezit la marginea pădurii.

- Suewellyn, îmi spuse ea cu dulceaţă. Uită-te acolo.

Şi atunci mi-a apărut în faţa ochilor. Se profila cam la un sfert de milă depărtare de noi, înălţat pe o pantă uşoară a dealului, înconjurat de un şanţ pentru apă. O siluetă foarte clară, deşi părea desprins dintr-o poveste.

- Cum îţi place? mă întrebă ea.

- E... real?

- Sigur că da... e real. Stă acolo de foarte mult timp,

Suewellyn.

Întotdeauna am avut o memorie vizuală excepţională şi am putut, după o privire sau două, să-mi amintesc un lucru în cel mai neînsemnat detaliu. Aşa se face că am păstrat în memorie acea imagine a castelului Mateland. Acum l-aş descrie poate aşa cum l-am cunoscut ulterior. Atunci însă, la vîrsta de şase ani cînd l-am văzut pentru prima dată, era o zi minunată, aproape magică, şi amintirea ei avea să mă urmărească ani de zile ca un fragment de vis.

Era splendid şi misterios, împrejmuit de ziduri de apărare înalte, cu turnuri masive în cele patru colţuri. Pe fiecare aripă se înălţa cîte un turn dreptunghiular, iar meterezele erau prevăzute cu deschizături, odinioară folosite pentru apărare. Ferestrele erau lungi şi înguste, săpate în zidurile de molon, iar parapetul turnurilor din spate, servind ca apărătoare ale porţii principale de mai jos, erau o amintire formidabilă a vremurilor cînd cel ce cuteza numai să încerce o străpungere a apărării castelului era întîmpinat cu uriaşe cantităţi de ulei încins. De dincolo de creneluri, acei apărători din vremurile apuse îşi azvîrliseră asupra cotropitorilor ploile de săgeţi. Sînt amănunte pe care le-am aflat mult mai tîrziu, pe lîngă multe altele. Mai tîrziu am ajuns să cunosc fiecare colţişor, consolă sau creastă de zid, împreună cu cea mai neînsemnată răsucire a scării în spirală. Şi totuşi acela a fost momentul fascinaţiei totale, de parcă spiritul locului ar fi pus stăpînire pe mine. Mai tîrziu m-am amăgit cu ideea că acest spirit a fost cel ce mi-a dictat acţiunile ulterioare.

Dar în acel moment n-am putut decît să-l privesc - de lîngă domnişoara Anabel - cu ochi mari şi mută de

uimire.

Am auzit-o rîzînd, după care mă întrebă în şoaptă:

- Îţi place?

Să-mi placă? Părea un cuvînt atît de şters! Era cel mai minunat lucru pe care-l văzusem vreodată. E adevărat că în salonul domnişoarei Brent era un tablou înfăţişînd castelul Windsor şi era foarte frumos. Dar acum era altceva. Totul era foarte real. Vedeam soarele de septembrie bătînd în zidurile castelului, ca în mii de frînturi de cremene, făcîndu-le să sclipească puternic.

Aştepta să-i răspund.

- E... frumos. Şi-i real.

- Mai real nici că se poate, îmi răspunse domnişoara Anabel. Stă acolo de şapte sute de ani.

- Şapte sute de ani! am repetat eu.

- E ceva timp, nu? Şi gîndeşte-te că tu eşti pe pămînt doar de şase ani. Mă bucur că-ţi place.

- Locuiesc şi oameni în el?

- O, da, locuiesc şi oameni.

- Cavaleri... am şoptit eu. Poate chiar regine-n persoană.

- Nu chiar regine. Iar cavalerii în armură au dispărut în zilele noastre... chiar şi din castele vechi de şapte sute de ani.

Deodată am zărit patru persoane - o fată şi trei băieţi. Înaintau călare traversînd peluza de iarbă din faţa şanţului castelului. Fata călărea un ponei şi mi-a atras atenţia pentru că părea să aibă vîrsta mea. Băieţii erau mai mari.

Domnişoara Anabel tresări, speriată. Mă trase de braţ înspre tufişuri.

- E-n regulă, şopti, mai mult pentru ea. Se duc la

astel.

- Locuiesc acolo? am întrebat eu.

- Nu toţi. Doar Susannah şi Esmond. Malcolm şi Garth int în vizită.

- Susannah, am repetat eu. Seamănă puţin cu umele meu.

- Da, seamănă.

Îi urmărirăm cu privirea pe călăreţi pînă ce trecură odul suspendat şi intrară în castel.

Apariţia lor o tulburase grozav pe domnişoara Anabel. Mă luă brusc de mînă, şi atunci mi-am amintit ce mă nvăţase mătuşa Amelia: să nu vorbesc neîntrebată.

Curînd însă Anabel începu să alerge iar printre opaci. Eu încercam s-o prind şi amîndouă rîdeam din ou cu poftă. Am ajuns în luminiş. Janet desfăcuse oşul, aşternuse un şervet pe iarbă, şi tocmai aşeza pe l tacîmurile.

- Să mai aşteptăm puţin, zise domnişoara Anabel.

Janet încuviinţă cu un semn grav din cap, ţuguindu-şi uzele, de parcă se reţinea de la nişte comentarii nu rea plăcute.

Domnişoara Anabel observă şi o apostrofă:

- Nu e treaba ta, Janet!

- A, păi sigur că nu, răspunse Janet, ca o curcă plouată. Ştiu eu prea bine. Eu fac doar ce mi se spune.

Domnişoara Anabel o tachină, îmbrîncind-o uşor.

- Ascultă! zise ea, tresărind.

Am ascultat. Se auzea un sunet de copite.

- Asta e, zise domnişoara Anabel.

- Don'şoară, ia aminte. Poa'să nu fie, o atenţionă Janet.

Călăreţul apăru, în sfîrşit, în raza privirii noastre. Era

un bărbat. Anabel trase un mic ţipăt de bucurie şi alerg
spre el.

El descălecă şi îşi priponi calul de copac. Domnişoa
Anabel, ea însăşi o femeie înaltă, părea deoda
plăpîndă pe lîngă el. O luă de umeri şi cîteva clipe s
priviră în ochi.

- Unde e? întrebă el într-un tîrziu.

Domnişoara Anabel întinse mîna după mine. Am d
fuga spre ea.

- Iat-o pe Suewellyn, anunţă ea.

Am făcut o mică reveranţă, aşa cum fusesem învăţat
să fac în faţa squire-ului sau a vicarului. Bărbatul m
ridică de la pămînt şi mă ţinu în braţe, examinîndu-mă

- Păi, zise el, să ştii că tare-i micuţă.

- Are numai şase ani, nu uita, zise domnişoar
Anabel. Ce-ţi închipuiai că e? O amazoană? E chia
înaltă pentru vîrsta ei. Nu-i aşa, Suewellyn?

Am repetat că sînt mai înaltă decît Clara Feen şi Jan
Motley, care erau mai în vîrstă decît mine.

- Asta-i o mare uşurare, zise el. Mă bucur că le-a
întrecut pe cele două.

- Dar nici nu le cunoşti, am spus eu.

Izbucniră amîndoi în rîs.

El mă lăsă jos şi mă mîngîie pe creştet. Aveam păru
despletit. Domnişoara Anabel nu-l suporta în cozi.

- Şi acum să mîncăm, zise ea. Janet ne aşteaptă cu
masa. Cu un aer foarte dezaprobator, te asigur, îi spuse
ea în şoaptă.

- Cînd e vorba de asta, nu mai am nevoie de asigurări
zise el.

- Crede că-i un alt plan nebunesc de-al meu.

- Şi nu e?

- Haide, doar ai vrut asta la fel de mult ca şi mine.

Mîna lui încă mă mai mîngîia pe păr. În timp ce mă giugiulea îi zise:

- Asta cam aşa e.

La început mi-a părut rău că el şi cu Janet sînt cu noi. Vroiam ca domnişoara Anabel să fie numai a mea. Dar după un timp mi-am schimbat părerea, găsind că numai Janet e în plus. Stătea ceva mai departe de noi şi ceva din expresia de-pe chipul ei îmi amintea de mătuşa Amelia, lucru care la rîndul lui îmi amintea neplăcuta realitate că această zi fermecată se va sfîrşi şi mă voi pomeni înapoi, în căsuţa de pe pajişte, păstrînd numai amintiri. Între timp însă, exista „Acum" şi acest Acum era splendid.

Ne-am aşezat pe pămînt să mîncăm, eu între domnişoara Anabel şi tînăr. O dată sau de două ori ea l-a spus pe nume. Îl chema Joel. Nu mi s-a spus cum trebuie să-i spun, ceea ce mă cam necăjea. Avea ceva care te făcea să nu-l scapi nici o clipă din priviri. Janet, mi-am dat seama, era intimidată în preajma lui. Îi vorbea altfel decît domnişoarei Anabel. Lui îi spunea „domnule".

Bărbatul avea ochi căprui închis şi părul de un castaniu ceva mai deschis decît ochii. Avea o gropiţă în bărbie şi dinţi albi, puternici. Şi mîinile îi păreau puternice. Mi-au atras în mod special privirea, şi am văzut că purta un inel cu sigiliu pe degetul mic. Părea să ne soarbă din priviri, pe mine şi pe domnişoara Anabel. Ea ne privea, la rîndul ei, pe mine şi pe el. Janet, aşezată la mică distanţă, îşi scosese lucrul de mînă, iar sunetul andrelelor părea să transmită dezaprobarea ei la fel de clar ca ţuguierea buzelor.

Domnişoara Anabel mă întrebă de Crabtree Cottage,

de mătuşa Amelia şi unchiul William. Mă mai întrebase şi altă dată aceste lucruri şi mi-am dat seama că repeta întrebările ca el să poată auzi răspunsurile. El asculta cu atenţie şi din cînd în cînd dădea din cap mulţumit.

Mîncarea era delicioasă. Sau poate eram eu atît de fericită încît totul mi se părea altfel decît era de obicei. Am servit pui, pîine rumenă şi nişte murături din care nu mai gustasem niciodată.

- Ia te uită, zise ea, Suewellyn are iadeşul. Ridică osul din farfuria mea şi îmi zise: Haide Suewellyn, trage de partea ta. Dacă partea mai mare rămîne la tine, poţi să-ţi pui o dorinţă.

- Trei dorinţe, zise el.

- Ştii bine că numai una, Joel, replică domnişoara Anabel.

- Ba azi sînt trei, insistă el. E o zi de naştere specială. Sau ai uitat?

- Bineînţeles că-i specială.

- Aşa că şi dorinţele pot fi speciale. Haide, războiţi-vă!

- Ştii ce ai de făcut, Suewellyn, îmi zise domnişoara Anabel, ridicînd osul. Îţi îndoi degetul mic pe aici, eu apuc cu degetul mic de dincoace, şi tragem amîndouă. Cea care rămîne cu partea mai mare îşi pune dorinţa.

- Trei dorinţe, ţinu să ne amintească Joel.

- Există o singură condiţie, zise domnişoara Anabel. Să nu spui nimănui dorinţele tale. Gata?

Am încercuit osul cu degetul mic. Se auzi o trosnitură. Osul se rupse şi am început să ţip de bucurie. Partea mai mare era la mine.

- A cîştigat Suewellyn! strigă domnişoara Anabel.

- Închide ochii şi pune-ţi trei dorinţe, zise Joel.

Am stat aşa, cu osul în mînă, întrebîndu-mă ce-mi

doresc mai mult şi mai mult pe lume. Îmi doream ca ziua aceea să dureze veşnic, dar ar fi fost o neghiobie să-mi pun dorinţa asta, pentru că nimic nu o poate împlini, nici măcar un os de pui norocos. M-am concentrat. Ce-mi doream eu mai mult şi mai mult era să am o mamă şi un tată, şi înainte să mă dezmeticesc bine, mi-am pus dorinţa asta. Însă nu orice mamă şi orice tată, ci un tată ca Joel şi o mamă ca domnişoara Anabel. Şi aşa s-a dus şi a doua dorinţă. Îmi doream să nu mai fie nevoie să locuiesc la Crabtree Cottage, ci cu proprii mei părinţi.

Îmi pusesem cele trei dorinţe.

Am deschis ochii. Mă priveau amîndoi cu intensitate.

- Ţi-ai pus dorinţele? mă întrebă ea.

Am dat din cap că da şi am strîns din buze. Acum era foarte important să se împlinească.

Apoi am mîncat tarte cu gem de cireşe. Erau delicioase şi, cînd mi-am înfipt dinţii în gustoasa tartă, m-am gîndit că nici o fericire pe lume nu se poate compara cu acest moment.

Joel mă întrebă dacă ştiu să călăresc. I-am spus că nu.

- Ar trebui să înveţe, zise el, privind spre domnişoara Anabel.

- O să vorbesc cu mătuşa Amelia.

Joel se ridică în picioare şi îmi întinse o mînă.

- Vino să vezi cum îţi place, îmi zise el.

L-am urmat lîngă cal. Mă ridică şi mă aşeză în şa.

În timp ce plimba calul printre copaci, mă gîndeam că este momentul cel mai palpitant al vieţii mele. Şi deodată se săltă şi el în spatele meu în şa şi calul porni în viteză. Am călărit prin pădure pînă ce am ieşit în

cîmpie. Calul înainta la galop mic şi pentru o clipă mi-am zis: „Poate că e chiar Diavolul şi a venit să mă ia cu el".

Dar, ciudat, nu-mi păsa. Îmi doream să mă ia cu el. Să rămîn cu el şi cu domnişoara Anabel toată viaţa. Putea să fie Diavolul în persoană. Şi ce dacă? Dacă mătuşa Amelia şi unchiul William erau sfinţii, eu îl preferam pe Diavol. Ceva îmi spunea că domnişoara Anabel o să fie întotdeauna în apropierea lui şi că dacă îl urmez pe unul, celălalt nu va fi niciodată prea departe.

Dar goana aceea minunată avu şi un sfîrşit. Calul se întoarse la pas, printre copaci, în luminişul unde Janet împacheta deja resturile picnicului şi punea coşul în docar.

Joel descălecă şi mă coborî pe pămînt.

Nefericirea mea era fără margini. Ştiam că vizita în pădurea fermecată de sub castel se sfîrşise. Totul era exact ca într-un vis frumos din care depuneam eforturi uriaşe să nu mă trezesc. Deşi ştiam că va trebui s-o fac.

El mă ridică în braţe şi mă sărută. Mi-am încolăcit braţele în jurul gîtului lui. Am spus:

- A fost o plimbare minunată.

- Cea mai frumoasă din viaţa mea, zise el.

Domnişoara Anabel ne privea cu aerul că ori va izbucni în plîns, ori în rîs. Dar - dat fiind că era totuşi domnişoara Anabel - începu să rîdă.

El descălecă şi ne conduse la docar. Am urcat împreună cu domnişoara Anabel. El a plecat într-o direcţie, noi în alta, spre gară, unde am şi coborît.

- Să nu uiţi să mă aştepţi la tren, Janet, zise domnişoara Anabel.

Asta îmi aminti în mod jalnic că ziua era pe sfîrşite,

că nu va trece mult şi voi fi din nou în Crabtree Cottage, iar evenimentele acestei zile vor aparţine trecutului.

Stăteam una lîngă alta în tren, ţinîndu-ne strîns de mînă, de parcă nu aveam să ne despărţim niciodată. Şi ce se mai grăbea trenul! Şi cît de mult îmi doream să-l opresc din drum! Roţile păreau să-şi bată joc de mine, îngînînd mereu cuvintele: „Înapoi, acasă! Înapoi, acasă!"

Cînd aproape am ajuns, domnişoara Anabel mă înconjură cu braţele şi mă întrebă:

- Ce dorinţe ţi-ai pus, Suewellyn?

- O, nu trebuie să spun, m-am tînguit eu. Dacă spun, n-or să se-mplinească, şi n-aş putea să suport asta!

- Înseamnă că erau nişte dorinţe foarte importante?

Am dat din cap că da.

Tăcu un timp, după care spuse:

- Nu-i adevărat că nu trebuie să spui *nimănui.* Poţi să spui, dar unei singure persoane. Asta dacă vrei... Şi dacă-i spui la ureche, nu mai are nici un efect asupra împlinirii dorinţei.

M-am descărcat. Era atît de plăcut să-mi împărtăşesc cuiva secretele, şi nimănui pe lume n-aş fi vrut să mă destăinuiesc mai tare ca domnişoarei Anabel.

Aşa că i-am spus:

- Mi-am dorit mai întîi un tată şi o mamă, apoi am cerut să fiţi voi, tu şi Joel, părinţii mei. După aia mi-am dorit să fim toţi împreună.

Păstră tăcerea mult timp, şi m-am întrebat dacă nu cumva îi pare rău că i-am spus.

Am ajuns şi la gară. Trăsurica ne aştepta, şi deodată m-am pomenit înapoi la Crabtree Cottage. Părea o privelişte mai sumbră ca oricînd, acum că veneam din acea pădure fermecată şi văzusem castelul.

Domnişoara Anabel mă sărută.

- Trebuie să mă grăbesc să prind trenul, îmi spu ea.

Deşi zîmbea, se vedea că e gata să izbucnească plîns. După care am ascultat tropotul copitelor cail ce-o duceau cu ei.

În camera mea au rămas două pachete de la e Într-unul am găsit o rochiţă de mătase albastră c panglicuţe. Era cea mai frumoasă rochie pe care văzusem vreodată şi era cadoul ei pentru aniversar mea. În celălalt pachet era o carte despre cai; am şti că e de la Joel.

Ce minunată zi de naştere avusesem! Dar parte tristă a unor astfel de ocazii este că zilele care urmează par, prin comparaţie, încă şi mai posomorî şi şterse.

Mătuşa Amelia i-a transmis unchiului William verdict său asupra expediţiei noastre:

- Dă copilul peste cap!

Cred că avea dreptate.

Săptămîni întregi îmi părea că plutesc. Nu-mi luam ochii de la rochiţa albastră atîrnată în şifonier. N-o purtasem deloc. Nu se cade - spunea mătuşa Amelia şi ajunsesem la concluzia că nu greşeşte. Era într-adevăr, prea frumoasă pentru a fi purtată. Era parc anume făcută doar s-o priveşti. La şcoală, domnişoar

Mereu îmi spunea:

- Ce-i cu tine, Suewellyn? Nu eşti atentă deloc de la un timp.

Anthony Felton spunea că mă duc noaptea la sabatul vrăjitoarelor, unde-mi scot toate hainele, după care dansez la nesfîrşit; apoi sărut capra arendaşului Mills.

- Nu fi prost! i-am zis eu, şi cred că toţi şi-au dat seama că fabulează. Mătuşa Amelia nu mi-ar fi îngăduit niciodată să ies noaptea; să mă dezbrac de toate hainele ar fi fost indecent, iar să sărut o capră - total nesănătos.

Am citit cît mi-a fost cu putinţă din cartea despre cai. Era pentru copii mai avansaţi decît mine, dar eu nu încetam să sper că într-o bună zi domnişoara Anabel se va întoarce şi voi ajunge din nou în pădurea fermecată. Şi o să vreau să fiu pusă la punct cu toate cunoştinţele despre cai, cînd voi da din nou ochii cu Joel. Atunci m-am gîndit ce proastă am fost să nu-mi pun o dorinţă uşor de împlinit - ca de pildă încă o zi în pădure, în loc de o mamă şi un tată. Taţii şi mamele trebuie să fie căsătoriţi, şi nu semănau deloc cu Joel şi domnişoara Anabel.

Mă interesau tot mai mult caii. Anthony Felton avea un ponei şi l-am implorat să mă lase să-l călăresc. La început a rîs dispreţuitor, după care, gîndindu-se că, dacă încerc, o să cad cu siguranţă şi distracţia o să fie mai mare, m-a dus pe păşunea de lîngă conac, unde am încălecat şi am călărit pe cîmp. A fost un adevărat miracol că n-am fost azvîrlită deloc din şa. Mă gîndeam numai la Joel. Îmi închipuiam că mă priveşte şi-mi doream să fiu strălucitoare în ochii lui.

Anthony, dezamăgit, nu m-a mai lăsat să-i călăresc niciodată poneiul după această întîmplare.

Venise luna noiembrie cînd domnişoara Anabel a venit iar. Era mai palidă şi slăbise. Mi-a spus că a fost bolnavă, că avusese pleurezie şi nu putuse să vină mai devreme.

- Numai boala m-a ţinut departe de tine, îmi zise ea.

- Mergem iar în pădure? am întrebat-o.

A clătinat din cap, puţin cam tristă, mi s-a părut.

- Ţi-a plăcut? mă întrebă, aşteptîndu-mi cu aviditate răspunsul.

Am încuviinţat din cap tăcută, strîngîndu-mi palmele una în alta. Nu puteam exprima în cuvinte extazul pe care-l simţisem atunci.

Tăcu, şi eu am continuat:

- Ce castel minunat! Nu părea adevărat. Şi cred că e un castel din ăla care uneori dispare. Deşi, dacă mă gîndesc bine, fetiţa aia şi băieţii au intrat acolo... Şi calul! Cum am mai călărit! Am galopat amîndoi. Ce palpitant a fost!

- Ţi-a plăcut mult, Suewellyn...

- Da, mai mult ca orice din viaţa mea.

Mai tîrziu am auzit-o vorbind cu mătuşa Amelia.

- Nu, spunea mătuşa Amelia, nu cred, don'şoară Anabel. Unde să-l ţinem? Nu ne putem permite aşa ceva. O să dea apă la moară la bîrfe, care şi aşa sînt cu duiumul, ascultaţi-mă pe mine.

- Dar ei o să-i facă bine.

- Or să fie comentarii. Şi nu cred că domnul Planter va fi de acord. Totul are o limită, don'şoară Anabel. Într-un loc ca ăsta... Ajung vizitele! În asemenea cazuri nu se fac vizite.

- Ştiu, ştiu, Amelia. Dar vei fi bine recompensată...

- Nu e vorba de bani. Trebuie să păstrăm aparenţele.

Într-un astfel de loc...

- Bine, atunci. Ne mai gîndim noi. Dar tare mult mi-ar plăcea să călărească. Ar face-o fericită.

Suna foarte misterios. Deci domnişoara Anabel plănuia să-mi dea un ponei de Crăciun şi mătuşa nu vrea să audă de asta!

M-am înfuriat. Cum de nu mi-a trecut prin cap să-mi doresc un ponei? Ce înţelept ar fi fost! Şi eu, ca o proastă, îmi doream imposibilul.

Domnişoara Anabel plecă, dar ştiam că se va întoarce cît se poate de repede, deşi am auzit-o pe mătuşa Amelia spunîndu-i să nu vină prea des. Nu se cădea.

L-am rugat pe Anthony Felton să mă mai lase o dată pe poneiul lui, dar a refuzat.

- De ce aş face-o? mă întrebă.

- Pentru că era să am şi eu unul, am răspuns prompt.

- Ce vrei să spui? Cum vine aia, *era* să ai şi tu unul?

- Era să am, am insistat.

Şi deodată mi-am închipuit cum ar fi fost să călăresc prin faţa conacului lui Felton pe un ponei al meu, infinit mai frumos decît al lui Anthony. Furia şi frustarea mea erau atît de mari, încît în acel moment i-am urît din tot sufletul pe Anthony şi pe mătuşa Amelia. Mătuşii nu puteam să-i spun, dar lui Anthony puteam. Şi am şi făcut-o.

- Eşti o vrăjitoare şi o bastardă, a zis el. Cumplit lucru să fii şi una şi alta.

Matty Grey nu mai stătea în faţa casei. Era deja prea frig.

- Vîntu' ăsta de peste Pajişte îmi suflă-n bietele oase, zicea. Îmi face rău la crize. Avea reumatism şi durerile

erau atît de groaznice iarna, că nu putea să facă un pas de lîngă foc. Iară mă apucă crizele alea, o auzeai spunînd. Nu-i de joacă, să ştii. Da'-mi face el, Tom, un foc pe cinste, şi ce poa' să fie mai plăcut decît un foc bun? Dacă mai şi cîntă un ibric pe plită... păi, mai aproape de îngerii din Rai ca atuncea nici că se poate.

Era deja un obicei să trec pe la Matty în drumul de la şcoală spre casă. Nu puteam sta mult, ca să nu afle mătuşa Amelia. N-ar fi fost de acord cu aceste vizite. Noi eram „superiori" lui Matty. Era foarte complicat totul. Deşi nu eram la nivelul doctorului sau parohului, care nici ei nu erau la nivelul squire-ului, eram totuşi ceva mai sus decît Matty.

Matty mă punea să tai o felie din pîinea făcută în casă. „Partea de jos, răţuşca mea", spunea ea. O înfigeam apoi în furculiţa pentru gustare, pe care o forjase chiar unchiul lui Tom, şi o ţineam acolo, în foc, pînă prindea o culoare maro-aurie.

- O ceaşcă zdravănă de ceai tare şi o felie groasă de pîine prăjită lîngă el, focu' în cămin, vîntu' şuierînd afară. Şi tu înăuntru, departe de toate, la căldurică... Nu crez să fie ceva mai bun.

Nu împărtăşeam părerea lui Matty. Putea să fie o pădure fermecată, un şervet întins pe iarbă; puteau să fie oase de pui pentru împlinit dorinţe şi doi tineri frumoşi, diferiţi de toţi oamenii din lume. Şi mai putea fi un castel fermecat, văzut printre copaci, şi un cal care să te ducă în galop.

- La ce te-oi gîndi, tînără Suewellyn? m-a întrebat Matty.

- Depinde de persoană, am spus eu. Poate că unii vor pîine prăjită şi ceai tare. Unii poate preferă însă

picnicuri în pădure.

- Păi asta şi spuneam. E vorba de visu' fiecăruia. Mie, asta-mi doreşte sufletu'. Acuma s-auzim ce vrea sufleţelu' tău.

Nici nu m-am dumirit bine, că mă şi apucasem să-i povestesc. Şi ea mă asculta cu atenţie.

- Şi văzuşi pădurea asta de care spui? Şi castelu'? Te duseră acolo? Ştiu io cine: doamna de vine pe la tine.

- Matty, i-am zis înfierbîntată, ştiai că, dacă rupi un os de pui şi partea mai mare rămîne la tine, poţi să-ţi pui trei dorinţe?

- O, da, i-o şmecherie de cînd lumea. Cînd eram un boţ ca tine, mai pica şi cîte o pasăre la masă... ce mai festin! Să fi văzut dup-aia jumulitu' şi umplutu' ei... da' mai ales lupta-n regulă la noi, ăia micii, să punem mîna pe iadeş.

- Şi ţi-ai pus vreo dorinţă? S-a împlinit?

Tăcu pentru cîteva clipe, după care zise:

- Da. Io zic c-am avut o viaţă bună. Io zic că mi-am împlinit dorinţele.

- Şi crezi că ale mele se vor împlini?

- Eu aşa zic. O să vezi că-ntr-o zi totu' o să fie după voia ta. Tare frumuşică-i doamna de vine să te vadă.

- E frumoasă, am zis. Şi el...

- El? Care el, drăguţa mea?

Vorbesc prea mult, m-am gîndit. Nu trebuie să spun la nimeni... nici chiar lui Matty. Mă apucă spaima că, dacă spun cuiva, o să mă pomenesc că nimic n-a fost adevărat, că a fost doar un vis.

- El, nu contează, am spus.

- Vezi că arzi pîinea. N-are nimic. Curăţă partea arsă

în chiuvetă.

Am curăţat-o şi am uns pîinea cu unt. Am făcut ceai şi l-am turnat în ceşti. Apoi am stat aşa, cu ochii la fo deslușind imagini în flăcări. Se vedeau luminile lucin în roşu, albastru şi galben. Şi se vedea bine castelul.

Deodată însă, cenuşa a căzut în grătar şi întreag imagine s-a destrămat.

Ştiam că e vremea să plec. Mătuşa Amelia îmi v simţi lipsa şi mă va asalta cu întrebări.

Mai era puţin pînă la Crăciun. Copiii făceau incursiun în pădure să adune ilice şi iederă pentru împodobire şcolii. Domnişoara Brent pusese o cutie poştală în hol casei ei, în care ne-am strecurat felicitările adresat prietenilor. Cu o zi înaintea Ajunului, cînd şcoala se v închide, domnişoara Brent va face pe poştaşul, v deschide cutia, va scoate felicitările şi, de la catedr ei, ne va striga pe nume, să venim să ni le ridicăm.

Eram cuprinşi de o agitaţie plăcută. Ne-am făcu felicitările în clasă; se auzeau şuşoteli şi chicoteli în tim ce desenam, după care împătuream hîrtiile, secretoşi scriind deasupra numele destinatarilor, şi le dădeam drumul în cutie.

După amiaza urma să aibă loc şi un concert Domnişoara Brent va cînta la pian; dintre noi, cei cu voce mai bună vor fi solişti, iar alţii vor recita.

Era o zi mare pentru noi. O aşteptam cu nerăbdare

săptămîni întregi.

Dar pentru mine mult mai palpitantă a fost vizita domnişoarei Anabel. Sosi cu o zi înainte de petrecerea de la şcoală. Adusese cu ea pachete pe care scria: „De deschis în ziua Crăciunului". Dar pe mine prezenţa domnişoarei Anabel mă încînta mai mult decît orice cadou.

– La primăvară, îmi zise ea, o să mai facem un picnic.

Eram fericită.

– În acelaşi loc! am strigat. Şi vor fi şi oase de pui?

– Da, promise ea. Şi atunci îţi vei putea pune mai multe dorinţe.

– Dar dacă nu apuc partea mai mare din os?

– Eu cred că o s-o apuci, îmi zise zîmbind.

– Domnişoară Anabel, va fi şi el... adică Joel, acolo?

– Cred că e posibil, răspunse ea. Ţi-a plăcut de el, Lewellyn, nu-i aşa?

Am ezitat. „A plăcea" nu este tocmai cuvîntul potrivit cînd e vorba de ceea ce simţi pentru un zeu.

Părea alarmată.

– Nu ţi-e frică de el, nu?

Am continuat să tac.

– Vrei să-l mai vezi?

– Sigur că da! am strigat cu înflăcărare, şi ea păru mulţumită.

Eram tristă cînd a venit trăsura s-o ducă la gară, dar nu atît de tristă ca altădată, pentru că, deşi mai era mult pînă la primăvară, ea totuşi va veni, şi aveam înaintea mea perspectiva luminoasă a excursiei în pădure.

Unchiul William terminase de sculptat ieslea şi o dusese la biserică, unde acum se odihnea în ea un model micuţ al lui Cristos copil. Trei dintre elevii şcolii

urmau să fie cei trei magi. Unul era băiatul vicarului -pentru că, îmi spuneam eu, e normal ca vicarul să-şi dorească asta; al doilea era Anthony Felton -pentru că era nepotul squire-ului şi familia lui făcuse multe donaţii bisericii, îşi ofereau grădinile şi pămîntul ori de cîte ori era o petrecere sau un tîrg în sat, iar dacă ploua îşi ofereau chiar salonul cel mare; al treilea mag era Tom, pentru că avea o voce superbă. Era o minune să auzi o voce atît de dumnezeiască la un băiat aşa de şleampăt! Mă bucuram pentru Tom. Era o onoare pentru el. Iar Matty era încîntată. „Taică-su avea voce. Şi bunicu-miu la fel", spunea ea. „Asta se moşteneşte".

Tom agăţase o crenguţă de ilice deasupra tabloului „Întoarcerea marinarului", înveselind camera lui Matty. Studiasem „Întoarcerea marinarului" în repetate rînduri, pentru că nu te-ai fi aşteptat să găseşti aşa ceva la Matty în casă. Tabloul avea ceva sumbru: în primul rînd, îi lipsea culoarea. Marinarul se afla în uşa unei colibe, cu o legătură pe umăr. Nevastă-sa privea în gol, de parcă avea de înfruntat un dezastru de mari proporţii şi nu întoarcerea acasă a unei persoane iubite. Matty îmi vorbea despre tablou cu lacrimi în ochi. Ciudat lucru, ca o persoană capabilă să ia în derîdere adevăratele încercări ale vieţii, să verse lacrimi în faţa celor imaginare prin care trec nişte pesoane dintr-un tablou.

N-am lăsat-o pe Matty pînă nu mi-a spus povestea.

- Ei bine, spusese ea, uite cum fu. Vezi pătuţu' de colo? În el îi un micuţ. Acum bebeluşu' n-avea ce căta să vină pe lume, pen' că marinarul îi plecat de vreo trei ani buni... Şi ea făcu bebeluşu' ăsta cît el fu plecat. Bărbaţii nu înghite aşa ceva... şi ea îi supărată.

- El de ce nu-i bucuros? Normal ar fi să fie. Doar a

găsit acasă un copilaş.

- Păi copilaşu' nu-i a lui şi bărbaţii nu înghite asta...

- De ce?

- Păi, el îi cum s-ar zice gelos. A fost două tablouri, în pereche. Mămica le-a despărţit cînd a murit. Zicea: *Întoarcerea* îi a ta, Matty, iar *Plecarea* îi pentru Emma. Emma îi soră-mea. Îi măritată în Nord.

- Şi a luat *Plecarea* cu ea?

- Aşa-i. Nu că dădea vreo para pe ea. Da' io ce n-aş fi dat să le ţin pe amîndouă. Deşi *Plecarea* era prea tristă. Ştii, marinaru' a ucis-o pînă la urmă şi poliţia îl umflă să-l spînzure. Asta era *Plecarea*... Ah, ce n-aş da să am şi *Plecarea!*

- Matty, am întrebat eu, ce s-a întîmplat cu copilul din pătuţ?

- Cineva trebe că avu grijă de el, zise ea.

- Bietul copil! După asta, n-a mai avut nici mamă, nici tată.

Matty schimbă vorba:

- Tom zicea ceva de o cutie de poştă la voi la şcoală. Io sper c-ai pregătit o felicitare drăguţă şi pentru Tom al meu. I-un băiat tare bun, Tom al nostru.

- Am făcut una minunată, am zis. Înfăţişează un cal.

- Lu' Tom o să-i placă. Îi din ăia care se dă în vînt după cai. Ne gîndim să-l dăm la fieraru' Jolly. Fierarii cam are de lucru cu caii.

Întîlnirile cu Matty se sfîrşeau întotdeauna prea repede şi erau întunecate mereu de faptul că ştiam că mătuşa Amelia mă aşteaptă acasă.

Crabtree Cottage îmi părea mai mohorîtă după ce veneam de la Matty. Linoleumul de pe podea era lustruit pînă la o limită periculoasă şi nici o rămurică de ilice nu

atîrna deasupra tablourilor înfăţişîndu-i pe Cristos şi pe Sfîntul Sebastian. Planta ar fi părut total nepotrivită acolo, iar să agăţi o rămurică deasupra antipaticei Regine ar fi fost de-a dreptul un act de Les-Majestate.

- Gunoaie de-astea - a comentat mătuşa Amelia - cad peste tot, de ajungi să calci boabele în picioare.

Veni şi ziua petrecerii. Am cîntat, iar cei mai talentaţi dintre noi - eu nu mă număram printre ei - au recitat sau au cîntat solo. Apoi fu deschisă cutia poştală. Tom îmi trimisese un cal frumos desenat, deasupra căruia scrisese: „Crăciun fericit. Al tău sincer, Tom Grey". Fiecare copil din şcoală scrisese felicitări tuturor celorlalţi, astfel că distribuirea poştei a fost de proporţii. Felicitarea de la Anthony Felton era menită mai curînd să mă rănească, decît să transmită urări de bine. Desenase o vrăjitoare călare pe mătură, cu părul vîlvoi, întunecat, şi cu o aluniţă neagră pe bărbie. „Îţi urez un Crăciun vrăjit... oresc", scria alături. Era un desen foarte prost şi mă încînta grozav să observ că vrăjitoarea semăna mai mult cu domnişoara Brent decît cu mine. Mă simţeam deja răzbunată, căci şi eu îi trimisesem un desen înfăţişînd un băiat grăsan (Anthony era vestit pentru lăcomia lui la masă şi predispus la grăsime), ţinînd în mînă o budincă mare de Crăciun. „Cu ocazia Crăciunului, îţi urez să nu ajungi atît de gras încît să nu mai poţi călări", scrisesem pe felicitare; şi el ştia, bineînţeles, că urarea purta în ea speranţa mea că de fapt o va face.

În ajun căzură cîţiva fulgi şi toată lumea spera că vom avea un Crăciun alb. Zăpada însă se topea de cum atingea pămîntul şi curînd s-a transformat în ploaie.

M-am dus la slujba de la miezul nopţii, însoţită de

mătuşa Amelia şi de unchiul William, ceea ce ar fi trebuit să-mi pară o adevărată aventură pentru că aveam ocazia să nu mă mai întorc acasă pînă noaptea tîrziu; însă nimic pe lume nu putea transforma în aventură apariţia mea acolo, încadrată de cei doi păzitori încruntaţi, alături de care am luat loc, băţoasă, în strană.

Am moţăit în timpul slujbei şi am simţit o mare uşurare cînd m-am văzut înapoi, în patul meu. Şi aşa sosi şi dimineaţa de Crăciun. O găseam palpitantă, deşi nu mă aştepta nici un cadou în ciorap. Ştiam că alţi copii primesc astfel darurile. Îmi închipuiam ce minunat trebuie să fie să-ţi vezi ciorapii umpluţi pînă la refuz cu lucruri frumoase şi bunătăţuri, să întinzi mîna şi să le scoţi pe rînd. „Aiureli copilăreşti, spunea mătuşa Amelia. Strică ciorapii. Eşti prea mare pentru asemenea lucruri, Suewellyn".

În schimb, au venit cadourile de la Anabel. Din nou haine - două rochii, dintre care una foarte frumoasă. Nu purtasem rochia albastră de la ea decît o dată, şi anume cînd venise ea. Acum îmi luase una de mătase şi alta de lînă, împreună cu un manşon minunat din blană de focă. Mai erau şi trei cărţi. Eram încîntată de cadouri şi singurul meu regret rămînea că Anabel nu e lîngă mine să mi le dea chiar ea.

De la mătuşa Amelia am primit un şorţ, iar de la unchiul William o pereche de ciorapi. Nu era genul de cadou menit să mă entuziasmeze peste măsură.

Dimineaţa ne-am dus la biserică, apoi am venit acasă şi am luat masa. Se servi pui, ceea ce-mi trezea amintiri plăcute, dar nimeni nu aduse vorba de oase sau dorinţe neîmplinite. Urmă budinca de Crăciun. După amiază am început să citesc din cărţile primite. Ziua îmi părea

foarte lungă: tînjeam după o fugă la căsuţa familiei Grey. Matty era la ei în vizită şi, de peste Pajişte, răzbăteau pînă la noi sunete vesele. Mătuşa Amelia le auzise şi îşi exprima dezacordul pufnind prin casă căci, spunea ea, Crăciunul este o sărbătoare solemnă. Este sărbătoarea naşterii lui Christos. Oamenii trebuie să se comporte demn şi nu ca nişte păgîni.

- Eu cred că trebuie să fie fericiţi că s-a născut Christos, am subliniat.

- Sper că nu-ţi însuşeşti şi tu aiureli de-astea, Suewellyn, mi-a răspuns mătuşa Amelia.

Şi am auzit-o spunîndu-i unchiului că prea sînt tot felul de copii la şcoala aia şi e păcat, a remarcat ea, că sînt primiţi şi de-alde Grey, să se amestece cu cei mai de soi ca ei.

Era cît pe ce să mă răstesc la ea, replicînd că cei din familia Grey sînt cei mai de soi oameni din lume, dar mi-am dat seama că nu are nici un rost să îi explic astfel de lucruri mătuşii Amelia.

A venit şi Boxing Day*... Sărbătoarea se scurse, pentru noi, încă şi mai liniştit decît Crăciunul. Ploua, iar vîntul de Sud-Vest bătea în rafale peste Pajişte.

O altă zi lungă. Nu puteam decît să-mi admir la nesfîrşit cadourile şi să mă întreb cînd voi avea ocazia să port rochia de mătase.

De Anul Nou veni Anabel. Mătuşa Amelia făcuse focul în salon - eveniment rar - şi ridicase jaluzelele veneţiene, căci acum nu mai putea să se plîngă că soarele îi strică mobila.

Odaia arăta însă deprimant, inundată de lumina

* *Boxing Day* - Ziua Cadourilor, a doua zi de Crăciun (N.T.)

soarelui de iarnă care nu reuşea însă să insufle nici un pic de viaţă tablourilor. Parcă Sfîntul Sebastian era şi mai chinuit, regina şi mai antipatică, iar Christos rămăsese neschimbat.

Domnişoara Anabel sosi, ca de obicei, imediat după cină. Arăta splendid, în haina ei împodobită cu blană şi cu manşonul din piele de focă, un fel de frate mai mare al manşonului meu.

Am îmbrăţişat-o cu putere şi i-am mulţumit pentru darul.

- Într-o zi, îmi zise ea, o să ai şi un ponei. Am de gînd să insist.

Am stat de vorbă ca de obicei. I-am arătat cărţile mele şi am discutat despre şcoală. Nu i-am spus nimic despre tachinările lui Anthony Felton şi ale celorlalţi copii, ca să nu o supăr.

Mi-am petrecut astfel toată ziua cu Anabel şi, la ora obişnuită, trăsurica a venit să o ducă la gară. Părea una dintre obişnuitele ei vizite, dar mai tîrziu s-a dovedit a fi una specială. A fost ziua cînd am aflat de bărbatul de la hanul „Regele William".

Tom îşi făcea de lucru pe acolo după orele de şcoală, cărînd bagaje în camere sau făcînd alte munci utile. „Asta aşa, să aibă şi el un rost, zicea Matty. Dacă nu merge cu fieraru'..."

Tom îi spusese despre bărbatul de la han, iar Matty îmi povesti mie.

- Un tărăboi pe cinste la „Regele William", zise ea. Domnu' ăsta era tare cu nasu' pe sus. Luă odaia a mai bună din han. A venit cu capsa pusă, pe cinstea mea. Totu' pen' că nu găsi trăsura să-l ducă de la gară la han. Păi cum s-o găsească? Doar era la lucru, păi nu?

Şi Matty mi-a tras, veselă, un ghiont. Păi nu veni ea de vizită ieri? Ei, şi domnu' Teribil de Important fu musai să aştepte, şi asta-i ceva ce ăştia cu nasu' pe sus nu prea înghite... adică să-i faci să aştepte.

- Nu durează prea mult pînă ce trăsura face drumul de la gară la Crabtree Cottage şi înapoi.

- O fi, da' domnii ăştia bogătani şi cu nasu' pe sus nu vrea să aştepte nici un minuţel în plus, ca să fie alţii serviţi. Ştiu asta de la Jim Fenner (era stăpînul gării, care făcea şi muncă de hamal şi era bun la toate). Cică sta acolo, pe peron, şi turba de furie fanfaronu', în timp ce trăsurica ţi-o ducea pe don'şoara aia a ta. Tot zicea, „Unde merge? Departe?". Şi bătrînu' Jim o băgase pe mînecă, pen' că ştia c-ăsta-i domn pe bune, şi-i spunea: „Domnu' meu, nu durează mult. Î de mers doar pîn' la Crabtree Cottage, cu don'şoara a tînără". „Crabtree Cottage!", răcneşte el, „Şi unde vine asta?", „Colea pă Pajişte, domnu' meu. Lîngă biserică. O aruncătură de băţ. Don'şoara poa' să ajungă pe jos în zece minute. Da' rezervă trăsurica, pesemne ca s-o aducă la vreme la gară, să prindă trenu' ". Ei, şi-atuncea tipu' s-a resemnat şi a zis c-aşteaptă. L-a năpădit pe Jim cu-ntrebări. Pîn' la urmă î chiar vorbăreţ şi cînd î trecu năcazu', cică ca un adevărat domn ce î, i-a dat lu' Jim cinci şilingi. Nu vede el în fiecare zi aşa o baftă. Zicea că tipu' ar face bine să mai stea să-ntîrzie p-aci.

Nu mă mai săturam de vorbit cu Matty, dar trebui să o părăsesc în cele din urmă şi să dau fuga acasă. Se întuneca devreme, iar eu plecasem de la şcoală la asfinţit. Domnişoara Brent anunţase că ne va da drumul acasă la ora trei în timpul iernii, pentru ca astfel copiii care stau departe să ajungă acasă înaintea căderii

nopţii. Vara terminam de obicei la patru. Acum începeam dimineaţa la opt, în loc de nouă cum făceam vara, şi la ora aceea era încă întuneric.

Mătuşa Amelia pregătise nişte frunze.

- Duc astea la biserică, Suewellyn. Sînt pentru altar. Mare păcat că nu-s flori în anotimpul ăsta. Vicarul spunea că arată dezolant acum cînd florile de toamnă au murit şi eu am zis atunci c-o să găsesc nişte frunze. Cred că i-a plăcut ideea. Poţi să vii cu mine.

Mi-am dus geanta de şcoală în cameră şi am coborît, ascultătoare. Ajunserăm la biserică, traversînd Pajiştea.

Era o tăcere nefirească acolo. Vitraliile arătau altfel acum, că nu mai era soare şi nici măcar lumina felinarelor să sclipească în ele. M-ar fi înspăimîntat să rămîn acolo singură, convinsă că Christos poate coborî de pe cruce să-mi spună ce ticăloasă sînt. Aveam impresia că imaginile din vitralii pot prinde viaţă. Tortura ocupa o parte importantă în ele, iar Sfîntul Sebastian, vechea mea cunoştinţă, era şi el prezent, părînd să îi meargă tot mai rău pe pămînt. Paşii noştri răsunau sumbru pe dalele de piatră.

- Va trebui să ne grăbim, Suewellyn, spuse mătuşa Amelia. În curînd se întunecă.

Urcarăm cele trei trepte de piatră spre altar.

- Aşa! zise mătuşa Amelia. Sînt de efect. Dar mai bine le pun în apă. Suewellyn, ia borcanul şi umple-l la fîntînă.

L-am luat şi am zbughit-o din biserică. Afară mă aştepta cimitirul. Pietrele funerare aduceau cu nişte bătrîni îngenuncheaţi, bărbaţi şi femei, cu chipurile ascunse de glugi cenuşii.

Fîntîna se afla la cîţiva yarzi de biserică. Ca să ajung

acolo trebuia să trec pe lîngă cîteva din cele mai vechi pietre de mormînt. Citisem inscripţiile de pe ele de multe ori. Unii zăceau sub acele lespezi de secole întregi. Erau morminte care datau din secolul şaptesprezece. Am rupt-o la fugă printre ele spre fîntînă şi am început să pompez cu putere apă ca să umplu borcanul.

Deodată, în timp ce făceam asta, am auzit zgomot de paşi. Am întors capul. Se lăsase deja întunericul. M-a cuprins un fior rece de groază. Simţeam că o fiinţă, cineva sau ceva, mă pîndea.

M-am întors înapoi, spre fîntînă. Trebuia să apeşi din răsputeri să obţii apă şi nu era prea uşor să ţii pompa cu o mînă, cînd ţineai borcanul cu alta.

Îmi tremurau mîinile. Nu fi proastă, mi-am zis. De ce să nu vină şi altcineva la cimitir? O fi soţia parohului în drumul spre casă sau vreun muncitor credincios, venit şi el să împodobească altarul.

Borcanul se umplu şi apa dădu pe afară. Am deşertat o parte din ea. Deodată, zgomotul se repetă. Mă sufocam de groază. O siluetă apăruse între lespezi. Eram convinsă că o stafie se ridicase din mormînt.

Am tras un ţipăt de spaimă şi am luat-o la fugă spre intrarea în biserică. Apa din borcan dădu pe dinafară şi-mi stropi hainele, dar am ajuns cu bine în sanctuarul bisericii.

M-am oprit o clipă pentru a arunca o privire înapoi. Nu se mai vedea nimeni.

Mătuşa Amelia îşi pierduse deja răbdarea, aşteptînd lîngă altar.

- Haide odată, mă grăbi ea.

I-am întins borcanul. Mîinile îmi erau umede şi reci şi tremuram din tot corpul.

- N-ai adus destulă! mă certă ea. Copil neatent ce eşti, ai vărsat-o!

- E întuneric acolo, am bîiguit eu, hotărîtă să nu mă mai întorc în locul acela pentru nimic în lume.

- Acum asta e, o să ne descurcăm cu ce avem, replică ea în silă. Suewellyn, nu-nţeleg de ce nu eşti în stare să faci un lucru ca lumea?

Aranjă frunzele, după care am părăsit amîndouă biserica. M-am ţinut foarte aproape de ea cînd am trecut prin cimitir şi am ieşit în Pajişte.

- Altarul merita ceva mai bun, decretă mătuşa Amelia. Dar e bine şi aşa.

În noaptea aceea nu am putut dormi. Moţăiam şi mă visam la fîntînă, în cimitirul bisericii. Vedeam cum stafia ţîşneşte din pămînt şi vine să îngrozească oamenii. Pe mine mă îngrozise, în orice caz. Întotdeauna îmi imaginasem stafiile ca fiind nişte făpturi transparente, din abur alb. Şi dacă stăteam să mă gîndesc bine, atîta cît îmi îngăduia spaima să mai judec, stafia respectivă avea haine adevărate. Era bărbat, un bărbat foarte înalt, şi avea o pălărie neagră, strălucitoare. Nu apucasem să observ alte detalii, în afară de privirea lui pătrunzătoare şi fixă. Îndreptată, bineînţeles, spre mine.

Pînă la urmă am adormit. Somnul îmi fu atît de adînc, încît a doua zi mă trezii foarte tîrziu.

Mătuşa Amelia mă cercetă cu o privire cruntă cînd

am coborît la micul dejun.. Nu venise să mă trezeasc Niciodată nu o făcea. Aveam obligaţia să mă sc singură la timp pentru a ajunge la şcoală. Era pur simplu vorba de Disciplină aici, pentru care mătuş Amelia nutrea aceeaşi veneraţie ca şi pent Respectabilitate.

Astfel că am întîrziat la şcoală, iar domnişoara Bre - care considera că a învăţa necesitatea Punctualită este ceva la fel de important ca şi citirea, scrierea aritmetica - mă pedepsi să stau, după ore, să scri „Crezul".

Asta însemna, bineînţeles, că nu voi mai avea tim să trec pe la Matty.

Aşa că la ora trei stăteam în banca mea scriind: „Cre într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotştiutorul..." Dup douăzeci de minute am bătut la uşa domnişoarei Bre şi i-am înmînat caietul. S-a uitat peste temă, a dat di cap şi mi-a zis:

- Grăbeşte-te să ajungi acasă înainte să se întunece Şi altă dată să fii punctuală, Suewellyn. Aşa ce manierele elegante.

- Da, domnişoară Brent, am răspuns sfioasă şi am zbughit-o.

Ştiam că dacă o iau pe scurtătură, prin cimitir, cîşti timp şi voi putea trece cîteva minute pe la Matty ca să- povestesc despre fantoma din cimitir. Şi dacă voi întîrzia acasă, voi spune mătuşii Amelia că am fost reţinută la şcoală ca să scriu Crezul. Ar încuviinţa din cap încruntată, aprobînd în mod vădit măsurile domnişoarei Brent.

Dar să trec prin cimitir, după experienţa zilei precedente, părea cam ciudat. Şi totuşi era tipic pentru

mine - şi poate că asta ajută puţin la înţelegerea întîmplărilor ce au urmat - ca spaima pe care o încercasem aici să confere cimitirului putere de atracţie în ochii mei. Nu se întunecase de tot. Ziua fusese mult mai luminoasă decît cea dinainte, iar soarele se transformase acum într-o sferă mare roşie culcată la orizont. Mi-era teamă; palpitam de ceva între nelinişte şi nerăbdare, şi totuşi ceva mă atrăgea, aproape involuntar, în locul acela.

De cum am intrat, mi-am dat seama că am făcut o prostie. M-a cuprins spaima şi o dorinţă îngrozitoare de a o rupe la fugă înapoi. Dar am rămas, hotărîtă să ocolesc partea veche a cimitirului şi să-l străbat prin dreptul pietrelor mai deschise la culoare, cu inscripţii încă neşterse de vreme.

Mă urmărea cineva. Simţeam asta. Îi auzeam clar paşii în urma mea. Am luat-o la fugă. Urmăritorul a grăbit şi el pasul.

Ce neghiobie, să vin aici. Făceam pe viteaza de una singură. Doar fusesem pusă în gardă, cu o zi înainte. Fusesem înspăimîntată, dar măcar o avusesem pe mătuşa Amelia pe aproape. Puteam să fug oricînd la ea. Şi iată că mă întorsesem... de astă dată singură.

Zăream zidurile cenuşii ale bisericii. Oricine ar fi fost, urmăritorul meu era, în mod sigur, mai agil decît mine. Lucru, om sau animal... mă ajunsese din urmă.

Am ajuns în faţa intrării bisericii. Mi-am amintit că bisericile, se spune, sînt un sanctuar, un loc sfînt, unde spiritele rele încetează să existe.

Ezitam în uşa bisericii. Să intru, sau să fug de acolo?

Am simţit o mînă întinsă în urma mea; o clipă doar şi îmi atinse umărul.

Am crezut că-mi dau sufletul.

- Ce-i cu tine, micuţo? mi se adresă făptura, cu o voce muzicală şi foarte prietenoasă. N-ai de ce te temi, să ştii.

M-am întors pe călcîie şi l-am privit...

Era un bărbat foarte înalt; am remarcat imediat pălăria neagră pe care o purtase cu o zi în urmă. Zîmbea. Ochii lui erau căprui închis şi chipul nu aducea nici pe departe cu cel pe care te-ai fi aşteptat să îl aibă o stafie. Aveam în faţă, fără îndoială, un simplu muritor. Îşi scoase pălăria şi se înclină ceremonios.

- Am vrut doar să-ţi vorbesc, continuă el.

- Aţi fost şi ieri în cimitir, îl acuzai eu.

- Da, răspunse el. Îmi plac cimitirele. Îmi place să citesc inscripţiile de pe morminte. Ţie, nu?

Ba da, îmi plăcea, dar nu am zis nimic. Tremuram de frică.

- Aveai necazuri cu pompa aia înţepenită, nu? continuă. Tocmai veneam să-ţi dau o mînă de ajutor, să poţi ţine borcanul mai bine. Aveai nevoie de ajutor, nu-i aşa?

- Da, am spus.

- Nu vrei să-mi arăţi şi mie biserica? Mă pasionează bisericile vechi.

- Trebuie să merg acasă, i-am spus. Am întîrziat.

- Da, ai rămas în urmă. De ce?

- Am stat după ore... să scriu Crezul.

- „Eu cred într-unul Dumnezeu..." Şi crezi, micuţo?

- Sigur că da. Toată lumea crede.

- Aşa să fie? Atunci ştii că Dumnezeu te va ocroti de pericolele nopţii... chiar şi de străinii din cimitir. Haide, vino cu mine... cîteva clipe doar. Să-mi arăţi biserica.

Cred că vă mîndriţi cu vitraliile astea.

- Vicarul se mîndreşte, da, am răspuns eu. S-a şi scris despre ele. El ţine tot felul de hîrtii despre asta. Le puteţi vedea, dacă vreţi. Vi le arată vicarul.

Mă ţinea încă de mînă şi mă trăgea spre uşa bisericii. Aruncă apoi o privire spre anunţurile de la poartă.

În interiorul bisericii m-am simţit mai bine. Sfinţenia locului îmi reda curajul. Simţeam că aici nu se pot întîmpla lucruri îngrozitoare, nu în faţa crucii de aur şi a ferestrelor cu vitralii înfăţişînd viaţa lui Iisus în minunate tonuri de roşu, albastru şi auriu.

- E o biserică arătoasă, zise el.

- Da, dar eu trebuie să plec. Restul vă va arăta vicarul.

- Imediat. Mai bine o vizitez pe lumină.

- Se lasă întunericul, am zis, şi eu...

- Da, trebuie să ajungi acasă pe lumină. Cum te cheamă?

- Suewellyn, i-am răspuns.

- Un nume tare frumos şi neobişnuit. Şi mai cum?

- Suewellyn Campion.

A dat din cap, în semn că numele îi place.

- Şi locuieşti la Crabtree Cottage?

- De unde ştiţi?

- Te-am văzut intrînd acolo.

- M-aţi urmărit.

- Am trecut pe acolo din întîmplare.

- Trebuie să plec. Mătuşa Amelia o să fie furioasă.

- Locuieşti cu mătuşa Amelia, nu-i aşa?

- Da.

- Unde sînt mămica şi tăticul?

- Chiar că trebuie să plec. Vicarul vă va spune mai multe despre biserică.

- Da. O clipă! Cine-i tînăra doamnă care te-a vizitat acum două zile?

- Ştiu cine sînteţi, am spus eu brusc. Domnul care s-a înfuriat că nu vine trăsura.

- Ei bine, da. Mi-au spus că merge doar pînă la Crabtree Cottage. O doamnă foarte atrăgătoare. Cum o cheamă?

- Domnişoara Anabel.

- Deci, aşa! Şi te vizitează des?

- Da, vine des.

Brusc, mă luă de bărbie şi mă privi în ochi. Eram convinsă în momentul acela că e Diavolul însuşi, care îmi cercetează bărbia în căutarea aluniţei. Aşa că i-am spus:

- Ştiu ce căutaţi. Daţi-mi drumul. Acuma plec acasă. Şi pentru biserică apelaţi la vicar.

- Suewellyn, zise el, ce s-a întîmplat? Ce caut? Spune-mi!

- N-are nici o legătură cu Diavolul. E ceva cu care te naşti. Ca şi cum te-ai alege cu o căpşună pe faţă, pentru că mamei tale i-au plăcut căpşunile.

- La ce te referi? întrebă el.

- Nu înseamnă nimic, vă asigur. O mulţime de oameni se nasc aşa. E doar o aluniţă.

- E foarte drăguţă, zise el. Chiar foarte drăguţă. Şi acum, Suewellyn pentru că ai fost aşa de amabilă, te conduc acasă.

Am ieşit din biserică aproape alergînd. Era în continuare lîngă mine. Am păşit grăbiţi prin cimitir, pînă la marginea Pajiştei.

- Uite, se vede Crabtree Cottage, spuse el. Fugi, iute! Stau aici pînă văd că ai ajuns cu bine. Noapte bună,

Suewellyn, şi îţi mulţumesc că ai fost atît de amabilă.

Am fugit spre casă.

Cînd mă îndreptam spre camera mea, mătuşa Amelia ieşea din a ei.

- Ai întîrziat, zise ea.

- Am fost reţinută la şcoală.

A dat din cap, cu un zîmbet satisfăcut.

- A trebuit să scriu Crezul, i-am zis.

- Învăţare de minte să mai zaci în pat, fu comentariul ei.

Am intrat în odaia mea. Nu puteam să-i spun de întîlnirea cu străinul. Totul era foarte straniu. Oare de ce mă urmărise? Şi de ce a vrut să-i arăt biserica, pentru ca, odată ajuns înăuntru, să nu mai pară nici un pic interesat de ea? Era o treabă învăluită în mister. Bine, cel puţin, că nu dădusem frîu liber spaimei. Cutezasem să mă întorc în cimitir şi descoperisem că stafia era, în definitiv, un om ca toţi oamenii.

Mă întrebam dacă îl voi mai întîlni vreodată.

Nu, nu l-am mai întîlnit.

A doua zi, trecînd pe la Matty, am aflat că străinul părăsise hanul „Regele William". Tom îi cărase bagajele la trăsură şi el plecase apoi cu trenul, călătorind cu clasa întîi.

- Un adevărat domn, zise Matty. Să călătoreşti la a-ntîia şi să stai în a mai scumpă cameră la Regele William! John Jeffers nu mai apucă el aşa muşteriu. Şi i-a dat lu' Tom un şiling cînd i-a dus bagaju' sus şi încă un şiling la plecare. Un domn cum scrie ăia în cărţi.

Am chibzuit dacă să îi spun lui Matty despre întîlnirea mea din cimitir cu acel „adevărat domn cum scrie în cărţi", dar ezitam. Nu ştiam cum e mai bine.

Poate că într-o zi îi voi spune, mi-am zis, dar nu acum, nu, nu acum.

Spre sfîrşitul săptămînii dispăruse acea nelinişte vagă care pusese stăpînire pe mine din momentul cînd l-am întîlnit pe străin în cimitir. În definitiv, fusese chiar amabil în biserică. Şi avea unul din cele mai frumoase chipuri pe care le-am văzut vreodată. Îmi amintea cumva de Joel. Aducea chiar şi la voce cu el şi parcă zîmbea la fel. Vizitînd biserica, se gîndise probabil că eu, care sînt de-a locului, i-aş putea da informaţii în plus. Atîta tot.

Mi-am dat seama că nu mai trecuse pe la vicar, căci plecase chiar a doua zi după discuţia noastră.

Fusese o zi rece. Domnişoara Brent făcuse focul în clasă şi chiar şi aşa, degetele ne erau înţepenite de frig, ceea ce nu prea ne ajuta la scris. Am fost bucuroasă cînd a bătut de ora trei şi am putut alerga acasă. Eu însă am trecut pe la Matty. Am găsit-o în faţa unui foc puternic. Ibricul mînjit de funingine era pe plită, iar Matty se pregătea să servească ceaiul.

Mă întîmpină ca de obicei, cu rîsul ei răguşit şi şuierător care făcea să-i tresalte corpul rotofei.

- Asta-i o zi din alea, zise ea. Vîntu' bate drept de la răsărit. Nu poţi lăsa afară nici un cîine pe-o vreme ca asta... doar dacă e musai să-l laşi.

M-am cuibărit la picioarele ei, dorindu-mi să pot întîrzia acolo pînă noaptea. Atît de plăcut nu va fi

niciodată la Crabtree Cottage. Ştiam că pe poliţa de deasupra căminului e un strat de praf, că sînt firimituri de pîine sub scaunul lui Matty, dar tihna tuturor acestor lucruri îmi va lipsi întotdeauna acasă. Mi-am amintit de dormitorul meu îngheţat, de momentul cînd mă dezbrăcam în frig, după care păşeam cu atenţie pe linoleumul periculos de lustruit, sărind în patul rece ca gheaţa unde mă apuca tremuratul. Matty, în schimb, avea o sticlă cu apă fierbinte lîngă cămin, pe care o lua cu ea în pat.

Intrînd, Tom se întoarse spre Matty:

- Bună, mamaie.

Pe mine mă salută cu un semn al capului. Era timid cînd eram şi eu de faţă.

- Aia de la Regele William n-are treabă cu tine? întrebă Matty.

- Păi mi-am luat o pauză înainte să înceapă treaba. Oricum, nu-i cine ştie ce de făcut, pe-o noapte ca asta.

- Nu pică-n fiecare zi un domn fin şi delicat la han.

- Bine-ar fi să pice, spuse Tom.

Şi m-am pomenit că încep să le povestesc despre întîlnirea din cimitir. Nu avusesem de gînd să o fac, dar, nu ştiu cum, mi se păru deodată important. Tom îi cărase bagajele şi primise un şiling şi aş fi vrut să ştie că şi eu îl cunoscusem pe străin.

- Genu' care e atras de biserică şi chestii de felu' ăsta, zise Tom.

Matty încuviinţă din cap.

- A fost unu' pe acilea mai dămult. Căuta cică morminte. Şi unde-l vedeai că şade lîngă faţa lu' Sir John Ecclestone de pe mormînt, rîcîind-o şi ştergînd-o cu o bucată de hîrtie. Da, mulţi d-ăştia mai este pe lume!

- Cînd am stat după ore, m-am dus acasă prin cimitir. Era acolo... Aştepta.

- Aştepta? repetă Tom. Ce aştepta?

- Nu ştiu. A vrut să intru cu el în biserică şi i-am spus că de la vicar poate afla tot ce vrea.

- Şi ce-i mai place asta vicarului... Cînd începe ăsta cu arcadele şi bolţile lui, nu-l mai poţi opri.

- Ciudat, am zis eu. Părea că-l interesez mai mult eu decît biserica.

Matty îl săgetă pe Tom cu privirea.

- Tom, zise ea cu severitate, ţi-am mai spus să n-o scapi din ochi pe Suewellyn.

- Aşa şi fac, mamaie. Da' în ziua aia a ţinut-o după ore, nu-i aşa, Suewellyn, şi eu aveam de lucru la han.

I-am întărit spusele.

- Păi gata cu intratu' ăsta-n biserici cu străini dubioşi, răţuşca mea, zise Matty. Nici în biserică, nici altundeva.

- Nici eu n-am vrut să intru, Matty. Dar nu ştiu cum m-a convins.

- Şi cît ai stat acolo? mă întrebă ea încordată.

- Cam cinci minute.

- Şi numa' aţi vorbit? Nu cumva a... adică...

Am privit-o încurcată. Matty încerca să-mi spună ceva şi eu nu înţelegeam ce.

- N-are a face, continuă ea. Tu să nu uiţi ce-ţi spun. Şi bine că luminăţia sa marele ştab îi plecat. Aşa că gata cu vizitatu' de biserici.

În colibă se lăsase tăcerea. Lemnele din mijlocul focului se prăbuşiră brusc, aruncînd o jerbă de scîntei în vatră.

Tom luă vătraiul şi îngenunche în faţa căminului, aţîţînd focul. Avea faţa roşie.

Matty era neobişnuit de tăcută.

Nu mai puteam să stau în seara asta, dar am hotărît ca odată, cînd voi fi singură cu Matty, să o întreb de ce a necăjit-o aşa de tare povestea cu străinul.

Ocazia însă nu avea să se mai ivească niciodată.

Fusese o zi blîndă şi ceţoasă. Se făcuse aproape întuneric imediat după ora trei, cînd veneam spre casă. Ajungînd la marginea Pajiştei am zărit trăsura trasă în faţă la Crabtree Cottage şi m-am întrebat ce poate să însemne asta. Ştiam că domnişoara Anabel îşi anunţă de obicei din timp venirea.

Aşa că n-am mai trecut pe la Matty, cum plănuisem, ci am alergat într-un suflet spre casă.

Cînd am intrat eu, mătuşa Amelia şi unchiul William tocmai ieşeau din salon. Păreau tulburaţi.

- Ai venit, zise mătuşa Amelia, de parcă nu era clar că am făcut-o. Stăpînindu-şi parcă emoţia, tăcu cîteva clipe. Apoi, cu un nod în gît, spuse: S-a întîmplat ceva.

- Domnişoara Anabel... începui eu.

- E sus, în odaia ta. Mai bine du-te la ea.

Am alergat pe scări. Camera mea era vraişte. Hainele îmi erau întinse pe pat, iar domnişoara Anabel începuse să le înghesuie într-o sacoşă.

- Suewellyn! strigă ea, cînd mă văzu. Ce bine că ai venit devreme!

Alergă spre mine şi mă strînse cu putere la piept.

Apoi adăugă:

- Vii cu mine. Nu pot să-ţi explic acum. Vei înţelege mai tîrziu. Suewellyn, sper că vrei să vii!

- Cu tine, domnişoară Anabel, cum să nu...

- Mi-era teamă... Totuşi ai locuit aici atîta timp... Mă gîndeam că... nu contează de fapt... Ţi-am strîns hainele. Mai e ceva de luat?

- Cărţile.

- Bine, adu-le.

- Plecăm în vacanţă?

- Nu, zise ea. E pentru totdeauna. De-acum încolo vei locui cu mine şi... şi... Vorbim mai tîrziu despre asta. Deocamdată trebuie să prindem trenul.

- Unde ne ducem?

- Nu ştiu sigur. Oricum, undeva departe. Suewellyn, te rog, ajută-mă.

Am găsit cărţile. Domnişoara Anabel le vîrî în sacoşă, împreună cu hainele.

Eram foarte tulburată. Întotdeauna sperasem în taină să trăiesc un asemenea moment. Acum, că sosise, eram prea năucită ca să mai reacţionez.

Închise sacoşa şi mă luă de mînă.

Ne-am oprit o clipă să mai aruncăm o ultimă privire prin camera aceea mobilată sărăcăcios, care fusese a mea de cînd mă ştiam. Linoleum lustruit pînă la limita posibilului, texte atîrnînd pe pereţi - toate pilduitoare şi uşor ameninţătoare. Cel care mă impresiona cel mai tare spunea: „Doamne, şi ce pînză grea ţesem, cînd exersăm pentru prima dată înşelăciunea".

Aveam să îmi amintesc aceste cuvinte, cîţiva ani mai tîrziu.

Era acolo pătuţul de fier acoperit cu plapuma vătuită,

lăcută de mătuşa Amelia din petice - fiecare petic înconjurat de cusături în zigzag, rodul unei sîrguinţe lăudabile. „Ar trebui să începi să pui de-o parte pentru o plapumă vătuită", spusese mătuşa Amelia. Acuma gata, mătuşă Amelia! Las în urmă pentru totdeauna plăpumile vătuite din petice, dormitoarele îngheţate şi milostenia, încă şi mai rece. Plec în lume cu domnişoara Anabel.

Am dat din cap.

- Regrete? mă întrebă ea îngrijorată.

- Nu, am răspuns vehement.

Rîse, cu rîsul acela al ei de care îmi aduceam aminte atît de bine, deşi acum era puţin altfel, parcă mai strident, cu o uşoară notă de isterie.

- Haide, zise ea, ne aşteaptă trăsura.

Mătuşa Amelia şi unchiul William erau încă în hol.

- Ce să zic, domnişoară Anabel... începu mătuşa Amelia.

- Ştiu, ştiu... replică Anabel. Dar aşa trebuie. Vă veţi primi banii...

Unchiul William privea în jur, neajutorat.

- Întrebarea este, continuă mătuşa Amelia, ce vor spune oamenii?

- Oamenii vorbesc despre asta de ani de zile, ripostă cu blîndeţe domnişoara Anabel. Lasă-i să vorbească mai departe.

- Uşor de spus pentru cei ce nu vor mai fi aici, spuse mătuşa Amelia.

- N-are a face. Vino, Suewellyn, să nu pierdem trenul.

Am privit în sus, spre chipul mătuşii Amelia.

- La revedere, Suewellyn, îmi zise ea, şi îi tremurau buzele. Se aplecă spre mine, lipindu-şi obrazul de al

meu, ceea ce, din partea ei, însemna o mare mîngîiere. Să fii fetiţă cuminte... oriunde te-ai afla. Şi nu uita să citeşti Biblia şi să crezi în Dumnezeu.

- Da, mătuşa Amelia, am zis eu. Aşa voi face.

Apoi veni rîndul unchiului William, care mi-a dat o pupătură zdravănă.

- Fii fetiţă cuminte, îmi zise el, strîngîndu-mă de mînă.

Peste cîteva clipe, domnişoara Anabel mă grăbea la trăsură.

Bineînţeles că au trecut mulţi ani de atunci şi nu întotdeauna îţi poţi aminti cu claritate evenimentele la care ai luat parte la vîrsta de nici şapte ani. Cred că imaginile devin ceva mai colorate, mai vii decît au fost în realitate. Multe detalii sînt uitate. Şi totuşi îmi amintesc perfect că mă cuprinsese o emoţie sălbatică. N-aş fi încercat nici cel mai mic regret că părăsesc Crabtree Cottage dacă n-ar fi fost Matty şi, bineînţeles, Tom. Doamne, cît îmi doream să mai pot sta măcar o dată lîngă focul din cămin, să îi povestesc lui Matty cum am venit acasă şi am găsit-o pe domnişoara Anabel împachetîndu-mi lucrurile, în timp ce trăsura aştepta afară, să mă ducă la gară.

Îmi mai amintesc bine şi trenul, alunecînd în întunericul din care răsăreau, din cînd în cînd, luminiţele oraşelor, şi cum sunetul roţilor se schimbase. „Plec în lume... Plec în lume... Cu Anabel", păreau ele

să îngîne acum.

Domnişoara Anabel mă strînse tare de mînă.

- Eşti fericită, Suewellyn?

- O, da, i-am răspuns eu.

- Şi nu-ţi pare rău după mătuşa Amelia şi unchiul William?

- Nu, am răspuns eu. Dar îi iubeam pe Matty şi pe Tom. Şi-mi plăcea şi unchiul William.

- Oricum, te-au îngrijit cum trebuie. Trebuie să le fii recunoscătoare.

Tăceam. Nu înţelegeam ce vrea să spună.

- Mergem în pădure? am întrebat. Mergem iar la castel?

- Nu. Plecăm foarte departe

- La Londra? am întrebat eu. O auzisem deseori pe domnişoara Brent vorbind despre Londra, şi o găseam uşor pe hartă, pentru că era marcată cu o pată mare, neagră.

- Nu, zise ea. Mult, mult mai departe. Cu vaporul. Părăsim Anglia pe mare.

Cu vaporul! Eram atît de emoţionată încît am început să mă bîţîi pe banchetă, fără să vreau. Ea izbucni în rîs şi mă strînse şi mai tare la piept. Atunci îmi trecu prin minte că, într-o asemenea situaţie, mătuşa Amelia mi-ar fi spus să mă potolesc odată.

Am coborît din acel tren şi am aşteptat pe peron venirea următorului. Domnişoara Anabel scoase din geantă cîteva batoane de ciocolată.

- Asta ca să-ţi treacă tristeţea, îmi zise ea rîzînd şi, deşi nu înţelegeam prea bine ce vrea să spună, am rîs şi eu cu ea, înfigîndu-mi dinţii în delicioasa ciocolată. Mătuşa Amelia nu îngăduise ciocolata la Crabtree

Cottage. Anthony Fe:ton mai aducea uneori, la şcoală, muşca din ea cu o plăcere afectată în faţa noastră, spunîndu-ne cît e de bună.

Se făcuse deja noapte cînd am coborît din tren. Aveam multe bagaje căci, la cele ale lui Anabel, se adăugaseră ale mele. O trăsură ne duse la un hotel unde ne luarăm o cameră luxoasă şi uriaşă, cu pat dublu.

- Trebuie să fim în picioare foarte devreme mîine dimineaţă, zise domnişoara Anabel. Poţi să te trezeşti devreme?

Am încuviinţat, simţindu-mă în al nouălea cer. Ni se aduse mîncarea - supă fierbinte şi jambon rece, ambele delicioase. Şi în noaptea aceea am dormit împreună cu Anabel în patul cel uriaş.

- Nu-i aşa că-i plăcut, Suewellyn? mă întrebă ea.

Întotdeauna visasem la un asemenea moment.

Încercam să rămîn trează, însă eram atît de fericită, dar şi de istovită, încît am adormit imediat. Cînd m-am trezit, am descoperit că sînt singură în pat. Mi-am amintit unde mă aflu şi am început să ţip îngrozită, crezînd că domnişoara Anabel m-a abandonat.

Atunci am dat cu ochii de ea. Era la fereastră.

- Ce-i cu tine, Suewellyn? întrebă ea.

- Credeam c-ai plecat. Că m-ai părăsit.

- Nu, spuse ea, niciodată n-o să mai plec de lîngă tine. Vino la mine.

M-am dus la fereastră. Aveam o privelişte stranie în faţa ochilor. O mulţime de clădiri şi silueta unui vapor uriaş, profilîndu-se în mijlocul lor.

- Sînt docurile, îmi explică ea. Vezi vaporul? Părăseşte portul în după-amiaza asta şi noi vom fi la bord.

Aventura părea din ce în ce mai palpitantă. Dar nimic nu putea întrece minunăţia faptului că eram alături de domnişoara Anabel.

După ce am servit micul dejun în cameră, un băiat ne coborî bagajele şi luarăm o trăsură pînă la docuri. Cineva ne luă bagajul şi amîndouă am urcat pe pasarelă. Strîngîndu-mi cu putere mîna în mîna ei, domnişoara Anabel mă conduse pe o scară pînă la un coridor lung, unde mă opri în dreptul unei intrări. Anabel bătu la uşă.

- Cine e? întrebă o voce.

- Am ajuns! ţipă domnişoara Anabel.

Uşa se deschise şi, în cadrul ei, apăru Joel.

O luă pe domnişoara Anabel în braţe şi o strînse tare la piept. După aceea mă ridică şi pe mine, ţinîndu-mă în aer. Inima îmi bătea nebuneşte. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva decît la osul de pui şi dorinţele din pădure.

- Mi-a fost teamă că nu vei reuşi... începu el.

- Nu aveam de gînd să ratez, răspunse ea. Şi nu veneam fără Suewellyn.

- Bineînţeles că nu.

- Acum sîntem în siguranţă, zise ea uşor neliniştită.

- Nu încă... Încă trei ore... să pornească vasul...

Ea încuviinţă din cap.

- Pînă atunci, stăm aici.

El privi în jos, spre mine.

- Ce zici de toate astea, Suewelllyn? Te-am cam luat prin surprindere, nu-i aşa?

Am dat din cap. Am privit cercetător camera care, aflasem eu, se numea cabină. Erau două paturi, unul deasupra celuilalt. Domnişoara Anabel deschise o uşă, arătîndu-mi o altă cămăruţă.

- Aici vei dormi tu, Suewellyn.

- Asta înseamnă că o să dormim pe vas?

- O, şi încă mult timp de acum încolo.

Eram prea ameţită ca să mai pot scoate un cuvînt. Şi atunci domnişoara Anabel mă luă de mînă şi ne aşezarăm pe patul de jos. Mă aflam între ei.

- Mai am să-ţi spun ceva, spuse domnişoara Anabel. *Sînt mama ta*.

Mă inundă o fericire sălbatică. Pînă la urmă aveam o mamă, şi mama aceasta era domnişoara Anabel. Era cel mai minunat lucru care se putea întîmpla. Era mai minunat decît toate călătoriile din lume.

- Şi mai e ceva - adăugă domnişoara Anabel, după care tăcu.

Veni rîndul lui Joel să vorbească:

- *Şi eu sînt tatăl tău.*

Se lăsase o tăcere grea în cabină. Atunci domnişoara Anabel mă întrebă:

- La ce te gîndeşti, Suewellyn?

- Mă gîndeam că pînă la urmă oasele de pui sînt cu adevărat fermecate. Toate cele trei dorinţe... s-au împlinit.

Copiii se obişnuiesc uşor cu cele mai incredibile întîmplări. Nu trecu mult şi îmi părea că sînt pe vas de cînd lumea. M-am obişnuit repede cu hula şi tangajul, cu clătinările bruşte şi căderea vasului în hăurile iscate

între valuri, care, deşi îi făceau pe ceilalţi oameni să se simtă rău, asupra mea nu aveau nici un efect.

După o zi petrecută pe mare, cu Anglia pierdută departe, înapoia noastră, am remarcat o schimbare în purtarea părinţilor mei. Nervozitatea lor dispăruse complet. Erau fericiţi. Aveam o senzaţie vagă că amîndoi fug de ceva. După un timp, am încetat însă să mă mai gîndesc la asta.

Părea că vom locui pe vas o veşnicie. Venise brusc vara - o vară neaşteptată, sosită cînd nu era vremea ei, şi pe deasupra foarte fierbinte. Navigam pe o mare liniştită şi albastră şi îmi treceam vremea pe punte cu Joel sau domnişoara Anabel, sau cu amîndoi, admirînd balenele, delfinii şi peştii zburători pe care nu-i văzusem niciodată, decît în cartea cu poze.

Şi numele meu era nou. Nu mai eram Suewellyn Campion, ci Suewellyn Mateland. Pot să îmi spun Suewellyn Campion Mateland, sugeră Anabel. Aşa nu îmi voi pierde numele purtat timp de şapte ani neîntrerupţi.

Iar Anabel era de fapt doamna Mateland. Îmi spuse că de acum nu trebuie să îi mai spun domnişoara Anabel. Ne-am gîndit cum aş putea să-i spun. „Mama“ suna cam prea formal. Rîdeam, căutînd ceva mai potrivit. În cele din urmă, ea hotărî:

- Spune-mi pur şi simplu Anabel. Renunţă la „domnişoară“.

Era cea mai bună soluţie. Iar Joel urma să fie „tata Jo“.

Şi ce fericită eram, să am o mamă şi un tată. Pe Anabel o iubeam cu o dragoste de sclavă. O adoram. Iar Joel? Ei bine, pe el îl veneram. Era înalt şi inspira

tuturor respect şi teamă. Pînă şi Anabel era sfioasă în faţa lui.

Că era cel mai grozav, cel mai puternic bărbat din lume, nu încăpea nici o îndoială. Era un fel de zeu. Anabel, în schimb, nu era nicidecum o zeiţă. Era cea mai minunată făptură pe care o cunoscusem vreodată şi nimic nu egala dragostea mea pentru ea.

Am descoperit că Joel era doctor, pentru că, atunci cînd un pasager se îmbolnăvi, el îl ajută să se vindece.

- A salvat multe vieţi, îmi zise Anabel. Odată chiar a...

Am aşteptat să continue, dar nu o făcu. Iar eu eram atît de preocupată, minunîndu-mă de frumuseţea celor întîmplate, încît nu am mai descusut-o. După ce - pînă nu demult - nu avusesem nici un părinte, acum era un adevărat miracol să am doi, şi încă tocmai pe ei!

Călătoria continua. Era o vreme fierbinte şi doar cu un efort de memorie mai reuşeam acum să îmi amintesc cum sufla vîntul de Est peste Pajişte, sau cum spărgeam iarna stratul subţire de gheaţă din cana pentru spălat din dormitor, pentru a folosi apa din ea.

Totul era departe, în trecut, şi contururile deveneau tot mai neclare, pe măsură ce noua mea viaţă o eclipsa pe ceala'.ă.

După un timp, ajunserăm la Sydney, un oraş tulburător, plin de minunăţii. În timp ce vasul îşi croia drum spre coastă, priveam cu atenţie, în dreapta şi în stînga, iar tatăl meu îmi povesti cum, cu mulţi ani în urmă, prizonierii erau aduşi aici înainte de a fi expediaţi în Anglia. Ţărmul aducea puţin cu coastele engleze, de fapt cu cea din Wales, şi de aceea primise numele New South Wales.

- Cel mai grozav port din lume, zise tatăl meu. Aşa i se spunea pe atunci. Şi astăzi i se spune la fel.

Erau prea multe lucruri noi de asimilat, pentru un copil de vîrsta mea. O familie nouă; o ţară nouă. Dar tocmai pentru că eram atît de tînără, mă obişnuisem cu surprizele fiecărei zile şi mă trezeam dimineaţa plină de entuziasm şi fericire.

Cu timpul am aflat mai multe despre Sydney. Am stat acolo trei luni. Am închiriat o casă în apropierea portului, unde am locuit în linişte şi pace. Se strecurase totuşi în căminul nostru un vag sentiment de nelinişte, care pe mare lipsise. O afecta mai mult pe Anabel şi mai puţin pe tatăl meu. Era ca şi cum prea multă fericire ar fi speriat-o.

Pînă şi eu tresăream de teamă.

Odată i-am spus:

- Anabel, dacă eşti prea fericit, se poate să vină ceva şi să-ţi ia tot?

Era o fiinţă extrem de sensibilă. Înţelese imediat că neliniştea ei mi s-a transmis şi mie.

- Nimic pe lume nu ne poate despărţi, îmi zise ea într-un tîrziu.

Tatăl meu plecase pe mare şi deja îmi părea că lipseşte de-o veşnicie. Aşteptam în fiecare zi, cu ochii aţintiţi spre mare, să zărim vasul cu care urma să se întoarcă. Anabel era tot mai tristă şi, deşi încerca să-mi ascundă mîhnirea ei, eu înţelesesem. Trăiam ca şi înainte, cînd eram toţi trei, dar ea nu mai era aceeaşi. Nu îşi dezlipea ochii de întinderea mării.

Pînă ce, într-o zi, el se întoarse.

Era bucurie. O strînse în braţe cu dragoste şi, continuînd să o îmbrăţişeze cu o mînă, cu cealaltă mă

ridică de la pămînt.

- Plecăm, spuse el. Am găsit locul. O să vă placă. Ne stabilim acolo... la mile întregi depărtare, în ocean. Acolo o să te simţi în siguranţă, Anabel.

- În siguranţă, îngînă ea. Da... asta şi vreau, un loc sigur. Unde e?

- Unde-i harta?

Am studiat-o atent. Australia semăna cu un cerc de aluat uşor frămîntat. Noua Zeelandă, cu doi cîini lătrînd unul la altul. Şi mai departe, în albastrul oceanului, răsăreau cîteva punctişoare negre.

Tatăl meu se opri asupra unui asemenea punctişor.

- Locul ideal, spunea el. Izolat... cu excepţia cîtorva insule asemănătoare. Asta e cea mai mare. Nu se întîmplă nimic acolo. Oamenii sînt prietenoşi din fire, nepăsători şi veseli... Înainte erau culturi de cocos, dar au cam dispărut. Şi e plin de palmieri. Eu i-am zis Insula Palmierului, dar s-a dovedit că are deja un nume: Insula Vulcano. Au nevoie de un doctor. Nu e nici unul pe insulă... nici şcoală... nimic. Locul ideal, unde te poţi pierde de lume... Anabel, îmi place tare mult. Şi ţie îţi va plăcea.

- Şi lui Suewellyn?

- M-am gîndit şi la ea. Poţi să o înveţi tu în primii ani, şi apoi o dăm la şcoală, în Sydney. Există un vapor care vine din cînd în cînd să încarce copra*. E locul ideal pentru noi, Anabel. Mi-am dat seama de cum am pus piciorul acolo.

- De ce mai avem nevoie? întrebă ea.

- De o grămadă de lucruri. Mai avem o lună la

* *copra* = miezul uscat al nucii de cocos

dispoziţie. Vasul trece o dată la două luni. Vreau să îl luăm pe următorul. Între timp, avem ce face.

Şi am avut. Am cumpărat tot felul de obiecte: mobilă, haine, provizii.

- Tatăl meu trebuie să fie tare bogat, am spus eu.

Mătuşa Amelia spunea că întotdeauna se gîndeşte de două ori înainte să cheltuiască pînă şi un sfert de penny. „Drumurile mari încep cu cele mici", era zicala ei favorită... Pînă şi cea mai mică firimitură de pîine, zicea ea, trebuie folosită într-o budincă, iar iarna, cînd afla că am hrănit păsărelele cu pîine, era o tragedie.

Tatăl meu vorbea deseori despre insulă. Palmierii, spunea el, cresc acolo din abundenţă, dar mai erau şi alte soiuri de copaci: arbori de pîine, portocali şi lămîi.

Exista şi o casă, construită - cu mult timp în urmă - de un bărbat care prosperase din comerţul cu nuci de cocos. Tatăl meu se tocmise şi o cumpărase la un preţ avantajos.

Toate bagajele ne-au fost duse la bordul vasului şi am părăsit portul. Nu-mi amintesc ce anotimp era. Nu mai ţineam cont de asta, pentru că anotimpurile nu mai semănau cu cele de acasă. Era, de fapt, mereu vară.

Nu voi uita niciodată prima întîlnire cu insula. Am remarcat din primele clipe piscul uriaş care părea să se ridice din mare, dominînd orizontul, cu mult timp înainte să zărim insula propriu-zisă.

- Localnicii i-au dat un nume ciudat insulei, spuse tatăl meu, ceva care înseamnă, în limba lor, Uriaşul Urlător.

Ne aflam, toţi trei, pe punte. Ne ţineam de mînă, sorbind din ochi priveliştea noului nostru cămin. Şi, din adîncul mării, ţîşnea în faţa noastră acel pisc gigant.

- De ce urlă? am întrebat eu, dornică să aflu cît mai multe.

- E recunoscut pentru urletele pe care le scoate. Uneori, cînd e prea furios, fierbe, şi din gura lui ţîşnesc pietre şi bolovani.

- Şi e chiar un uriaş? am întrebat eu. N-am mai văzut pînă acum unul adevărat.

- Ei bine, o să-l cunoşti pe Uriaşul Urlător, dar vei vedea că nu-i un uriaş din poveşti, răspunse tatăl meu. Mi-e teamă că-i doar un munte care domină insula. Localnicii i-au spus Insula Uriaşului Urlător, dar călătorii au numit-o Insula Vulcano. Aşa apare în hărţi.

Nu ne mai săturam privind marea şi în scurt timp la orizont apărură contururile pămîntului de la poalele munţelui. Se zăreau nisipuri aurii şi palmieri unduitori peste tot.

- E un Paradis! exclamă Anabel.

- Noi o vom transforma într-unul! răspunse tatăl meu.

Nu am putut ajunge imediat pe insulă, ci am ancorat cam la o milă în larg. Pe ţărm era o forfotă de nedescris. Bărbaţi cu pielea bronzată vîsleau spre larg, în ambarcaţiuni subţiri şi uşoare care, aveam să aflu eu mai tîrziu, se numeau canoe. Strigau, gesticulau, dar parcă cel mai adesea rîdeau.

Lucrurile noastre fură coborîte în bărci şi duse la ţărm. După ele, am urmat noi.

Apoi bărcile de salvare au fost urcate şi vasul porni înapoi, în larg, lăsîndu-ne în noul nostru cămin, pe insula Vulcano.

Erau atîtea de făcut, atîtea de văzut. Nu îmi venea să cred că toate se întîmplă aievea. Părea un episod dintr-o carte de aventuri.

Anabel vedea cît sînt de emoţionată.

- Într-o zi vei înţelege de ce toate astea, îmi zise ea.

- Spune-mi acum, am implorat-o.

Clătină din cap.

- N-ai putea înţelege acum. Vreau să afli cînd vei fi mai mare. Voi începe să scriu cum s-a întîmplat totul şi tu îmi vei putea citi însemnările mai tîrziu, cînd vei fi destul de matură ca să înţelegi. O, Doamne, Suewellyn, cît îmi doresc să înţelegi. Sper să nu ne acuzi vreodată pentru ce-am făcut. Noi te iubim. Eşti sînge din sîngele nostru şi pentru că am trecut prin atîtea, te iubim parcă şi mai mult.

Mă sărută, înţelegîndu-mi nedumerirea, şi continuă, luîndu-mă în braţe:

- O să-ţi spun totul într-o zi. De ce eşti aici... de ce sîntem toţi aici... cum s-a ajuns la asta. N-am avut de ales. Să nu-l învinovăţeşti niciodată pe tatăl tău... şi nici pe mine. Noi nu semănăm cu Amelia şi William.

Izbucni în rîs, continuînd:

- Ei trăiesc... prudent. Un cuvînt mai potrivit nu găsesc. Noi, dimpotrivă. Nu e în firea noastră să ocolim pericolul. Şi ceva îmi spune că s-ar putea să semeni cu noi.

Rîdea din nou.

- Ei bine, zise ea mai departe, aşa ne-am născut. Şi totuşi, Suewellyn, aici ne vom stabili... şi o să ne placă. Şi de cîte ori ne va cuprinde dorul de casă, ne vom aminti că sîntem împreună şi că numai aşa putem rămîne împreună.

I-am înconjurat gîtul cu braţele. O iubeam îngrozitor de mult.

- Şi n-o să ne mai despărţim niciodată, nu-i aşa? am

întrebat eu, temătoare.

- Niciodată, îmi răspunse, cu hotărîre în glas. Doar moartea ne mai poate despărţi acum. Dar cine se gîndeşte acum la moarte? Avem viaţa înainte. O simţi, Suewellyn? Colcăie de viaţă locul ăsta. Ajunge să ridici o piatră şi dai de ea.

Se strîmbă uşor la acest gînd:

- Nu că m-aş da în vînt după furnici şi termite şi aşa mai departe... Dar e o dovadă a vieţii... şi aici va fi viaţa noastră... toţi trei împreună. Ai răbdare, iubiţica mea. Fii fericită. Să ne bucurăm de fiecare zi. Poţi să faci asta?

Am încuviinţat din cap cu putere, şi ne-am îndreptat împreună, printre palmieri, spre plaja unde apele calde ale tropicelor clipoceau peste nisipuri.

Capitolul 2

Povestea lui Anabel

Jessamy a jucat un rol important în viaţa mea. A fost întotdeauna pe aproape. Bogată, alintată, singurul copil la nişte părinţi care o divinizau. N-am invidiat-o niciodată pentru hainele ei drăguţe sau bijuterii. Bănuiesc că nu sînt invidioasă de felul meu. Este una din virtuţile mele şi, cum am prea puţine, merită să o menţionez. Întotdeauna însă am considerat că am, oricum, mult mai multe bucurii decît Jessamy.

Eu nu locuiam, e adevărat, într-o casă luxoasă, înconjurată de servitori. Şi nu aveam o grămadă de ponei pe care să îi călăresc după bunul meu plac. Locuiam într-o micuţă casă parohială, cu tatăl meu văduv (mama murise cînd mă adusese pe lume) şi cu două servitoare, Janet şi Amelia. Nici una din ele n-aş putea spune că se dădea în vînt după mine, dar cred că Janet, în felul ei, mă îndrăgea, deşi nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Erau gata oricînd să mă

apostrofeze la cea mai mică greşeală. Şi totuşi da, eram, cred, infinit mai fericită decît Jessamy.

Cert este că Jessamy era ceea ce s-ar numi, în termeni delicaţi, o fată „ştearsă". O persoană din topor ca Janet, care nu ar spune pentru nimic în lume o minciună, oricît de necesară ar fi ea uneori pentru alinarea unor sentimente rănite, o găsea chiar urîtă.

- N-are a face, obişnuia să spună Janet. O să-l cumpere taică-său un soţ potrivit. Tu, domnişoară Anabel, eşti cea care trebuie să-ţi găseşti soţul singură.

Şi Janet îşi ţuguia buzele, parcă vrînd să spună că şansele mele să fac asta sînt, după părerea ei, ca şi inexistente. Draga de Janet, avea un suflet de aur, dar nimic nu o putea abate de la încrederea ei neclintită în adevăr, care devenise o adevărată obsesie.

- Mare noroc că ai scăpat să fii dusă în faţa Inchiziţiei, Janet, i-am spus odată. Ai fi ţinut morţiş să strigi şi cel mai mic adevăr tîmpit, chiar şi în faţa rugului.

- Ce prostii mai vorbeşti, domnişoară Anabel, replică ea. N-am mai pomenit pe cineva cu o fantezie care s-o ia aşa de tare razna. Ascultă-mă pe mine, o să-ţi frîngi gîtul într-o zi.

Profeţia ei s-a adeverit, dar asta mult mai tîrziu.

Îmi vedeam de viaţa în casa parohială, alături de visătorul meu tată, de practica şi cinstita Janet şi de Amelia, replica perfectă a lui Janet în privinţa acceselor de corectitudine, în care de fapt o şi întrecea.

Poate că unii se întreabă ce găseam atît de atrăgător în acea viaţă. Erau atîtea de făcut, atîtea lucruri interesante în jurul meu! Îl ajutam pe tata cît puteam. Odată am scris şi o predică pentru el. Deja citise mai mult de jumătate, cînd şi-a dat seama că nu este genul

de predică pe care enoriaşii ar vrea să o audă. Era despre trăsăturile de caracter ale unei persoane bune la suflet şi îmi ilustrasem ideile descriind, fără nici o intenţie rea, cîteva dintre metehnele şi slăbiciunile celor ce stau în strană şi ascultă predica. Din fericire, tata a înlocuit-o cu una pe care o avea în sertar, care de fapt era o predică pentru sărbătoarea recoltei şi, cum schimbarea s-a produs înainte ca ideile mele revoluţionare să îi trezească pe credincioşi din moţăiala lor obişnuită, nimeni nu a observat.

După acea întîmplare mi s-a interzis să mai scriu predici. Era păcat, pentru că era o îndeletnicire plăcută.

Îmi amintesc bine duminicile. Membrii familiei Seton se aşezau întotdeauna în strana lor, chiar în faţă, sub pupitrul de citit. Era o familie *importantă* şi toţi locuiau la conac. De ei depindea bunăstarea tatei. De fapt, ne erau rude. Lady Seton era mătuşa mea. Ea şi mama fuseseră surori. Amy Jane găsise o „partidă" potrivită în persoana lui Sir Timothy Seton, un bărbat foarte bogat, proprietar al unor mari întinderi de pămînt. Nu căpătaseră nici un fiu care să ducă mai departe ilustrul lor nume şi îşi puneau toate speranţele în singura lor fiică, Jessamy. Lui Jessamy i s-a făcut întotdeauna pe plac dar, în mod straniu, lucrul acesta nu a făcut din ea un copil răsfăţat. Era o făptură mai degrabă timidă şi întotdeauna o dominam, cînd ne aflam între patru ochi. Bineînţeles că, în celelalte situaţii, cînd erau adulţi de faţă, le demonstram cunoscutul meu fair play, ceea ce însemna, de fapt, că o lăsam pe Jessamy să mă întreacă.

Cînd eram mici şi înainte ca Jessamy să aibă o guvernantă, venea la casa parohială, unde amîndouă

primeam lecţii de la ajutorul tatălui meu.

Dar să încep cu începutul. Fuseseră deci două surori Amy Jane şi Susan Ellen. Erau fete de pastor şi, cînd au crescut, Susan Ellen, cea mai tînără dintre ele, se îndrăgosti de diaconul care venise să îl ajute pe tatăl său. El era sărac şi departe de a întruni condiţiile necesare căsătoriei, dar Susan Ellen nu luase niciodată în seamă aspectul practic al vieţii. Acţionînd împotriva sfatului tatălui său, al întregii comunităţi şi a formidabilei sale surori, fugi cu diaconul. Erau foarte săraci, căci el nu avea slujbă. Au deschis o mică şcoală, unde au predat o vreme. Între timp, Amy Jane, fecioara cea isteaţă, îl întîlni pe înstăritul Sir Timothy Seton. Era văduv. Nu avea copii, dar dorea cu disperare să aibă. Amy Jane era o domnişoară arătoasă şi înzestrată de natură. De ce nu s-ar fi luat? El avea nevoie de o stăpînă în casă şi de o grămadă de vlăstare în camera copiilor. Iar Amy Jane părea perfect dotată pentru ambele sarcini.

Amy Jane se considera o soţie potrivită pentru el şi, ceea ce era încă şi mai important, avea convingerea că el va fi soţul potrivit. Acareturi, poziţie socială, siguranţă - erau trei ţeluri de maximă importanţă pentru Amy. Şi după căsătoria dezastruoasă a surorii ei, era nevoie ca familia să se restabilească.

Astfel că Amy Jane se căsători şi, în felul ei energic, se puse fără întîrziere pe împlinit sarcinile pe care şi le trasase. Nu trecu mult şi deja îngrijea gospodăria lui Sir Timothy cu o excepţională pricepere, spre marea bucurie a stăpînului, dar mai puţin a servitorilor, căci Amy Jane îi dădea afară fără să stea prea mult pe gînduri pe cei care, considera ea, nu îşi meritau casa şi masa; iar cei rămaşi, înţelegînd că soarta lor depinde de felul cum

sînt apreciaţi de Amy Jane, făceau în aşa fel încît să îi fie pe plac.

Nu după mult timp se găsiră şi mijloace de trai pentru diacon şi nechibzuita lui mireasă: aveau să locuiască în umbra Seton-ilor.

Şi Amy Jane trecu la cel de-al doilea proiect, şi anume acela de a umple camera copiilor de la conacul Seton. Aici, succesul ei fu mai mic. Pierdu prima sarcină. Dumnezeu, spunea ea, scăpase de astă dată din vedere, căci se rugase pentru un băiat, punînd şi întregul sat să facă acelaşi lucru. Dar rămase aproape imediat însărcinată din nou şi de data aceasta duse sarcina pînă la capăt. Poate că nu a fost pe deplin satisfăcută, dar era, cel puţin, un început.

Sir Timothy era încîntat de pruncul plîngăcios căruia trebui să i se administreze - la sugestia sorei Abbott - o palmă zdravănă pe poponeţ, ca să înceapă să respire. „Următorul va fi băiat", stabili chiar atunci Amy Jane, cu o voce care ar fi făcut să se cutremure Tăriile. Doctorul hotărî însă cu totul altfel: e în pericol viaţa lui Amy Jane, insistă el, dacă mai încearcă. Să fie mulţumită şi cu fata. Copilul reacţiona favorabil la tratament şi avea să supravieţuiască. „Nu mai riscaţi să o faceţi din nou, spuse doctorul. Nu răspund de ce se poate întîmpla". Şi cum nici Amy Jane şi nici Sir Timothy nu doreau să facă faţă unui asemenea dezastru, s-a terminat cu copiii, iar Jessamy - după ce se agăţă de viaţă cu forţe cam anemice un timp - începu deodată să vocifereze, cerîndu-şi zgomotos hrana, dînd din picioare şi scîncind, aşa cum fac toţi copiii.

La cîteva luni după naşterea lui Jessamy, viaţa şi moartea vizitară, în acelaşi timp, casa parohială. Amy

Jane era şocată. Mama mea fusese întotdeauna o mare dezamăgire pentru ea. Nu numai că făcuse o căsătorie dezastruoasă, dar chiar cînd inepuizabila ei soră o ajutase să se stabilească în sfîrşit la casa ei, Sir Timothy asigurîndu-i, nu fără eforturi, o existenţă plăcută, se găsise să nască şi, făcînd asta, să şi moară. Un bebeluş de abia născut, într-o casă parohială, cu un bărbat mai neajutorat decît neajutoraţii obişnuiţi, era o treabă cel puţin incomodă, dar pe o femeie de calibrul lui Amy Jane nimic nu o putea abate de la drumul ei. O găsi pe Janet şi o instală în post. Din acel moment aveam să fiu îngrijită, iar Amy Jane, fiind ruda cea mai apropiată a mamei, urma, bineînţeles, să mă supravegheze.

Şi o făcu, neîndoielnic, astfel că scumpa ei Jessamy deveni o parte a copilăriei şi adolescenţei mele. Hainele ei soseau la casa parohială şi erau transformate pentru mine. Eram ceva mai înaltă şi ar fi trebuit să îmi fie scurte, dar ea avea umerii mai mari şi hainele se mai luau pe ei. Janet zicea că e floare la ureche să le strîmtezi puţin, iar asemenea calitate nu o puteai găsi nicăieri în magazinele obişnuite.

- Te fac mai arătoasă decît pe domnişoara Jessamy, obişnuia să spună, şi o asemenea remarcă, venită din partea lui Janet cea incapabilă de minciună, era o mare măgulire.

Mă obişnuisem, deci, să port haine uzate. Îmi amintesc foarte puţine veşminte care să nu fi trecut înainte pe la Jessamy. Şi petrecînd cu ea atîta amar de timp, purtîndu-i hainele, am ajuns - în mod inevitabil - să fiu o parte din viaţa ei.

La un moment dat, mătuşa Amy Jane s-a gîndit că ar fi o dovadă de rafinament să trimită fetele la şcoală şi

a vorbit mult despre plecarea noastră. Eram entuziasmată de idee. Jessamy era însă înspăimîntată. Şi apoi doctorul Cecil, acelaşi care sugerase că nu mai trebuie nici un mic Seton în camera copiilor de la conac, în afară de Jessamy, a decretat că Jessamy nu este destul de puternică pentru a merge la pension. „Pieptul" sublinie el, lapidar. Aşa că mi-am luat gîndul de la şcoală. În timp ce plămînii lui Jessamy erau prea slabi pentru a-i îngădui să meargă, ai mei, cît erau ei de sănătoşi - căci nu-mi dăduseră niciodată, mie sau doctorului Cecil, motive de îngrijorare - tot nu mă puteau ajuta să ajung la şcoală. Taxele ar fi căzut în sarcina lui Sir Timothy şi era de neconceput ca eu să fiu trimisă pe banii lui, în timp ce propria sa fiică rămînea acasă.

Cînd aveau loc petreceri la conacul Seton, mătuşa Amy Jane îşi făcea, imperturbabilă, datoria de a mă invita. Venea la casa parohială cu trăsura, iarna - cu o cutie cu jeratic la picioare, pentru a se încălzi, vara - ţinînd în mînă o umbreluţă de soare. În zilele de iarnă îşi lua superbul manşon din blană de samur şi cobora din trăsură, în timp ce vizitiul casei Seton îi ţinea uşa deschisă, etalînd o veneraţie exagerată, după care mătuşa păşea în casă. Dacă era vară, ea îi înmîna aceluiaşi vizitiu umbreluţa de soare iar acesta, cu un aer solemn, o deschidea ţinînd-o cu o mînă deasupra creştetului mătuşii, în timp ce cu cealaltă o ajuta să coboare. Iar eu urmăream acest întreg ritual de la una din ferestre, oscilînd între hilaritate şi teamă.

Tata o întîmpina, invariabil, cu un aer stingherit. Pornea să caute cu disperare ochelarii, cu mîinile înainte, pipăind mobila. De obicei erau pe creştetul capului, căci îi împingea prea tare pe frunte şi uita de

ei, crezînd că i-a pus undeva prin cameră - se mai întîmpla uneori şi aşa.

Evident, scopul vizitei ei nu puteam fi decît EU, pentru că eu eram *Datoria* ei. Nu avea nici un motiv să se agite pentru un bărbat care îşi cîştiga existenţa din mila ei - sau a lui Sir Timothy, deşi toate binecuvîntările coborîte asupra casei noastre de la ea ni se trăgeau, bineînţeles. Eram chemată şi studiată cu atenţie. Janet spunea că Lady Seton de fapt nu mă înghite, pentru că sînt mai sănătoasă decît domnişoara Jessamy şi îi aduc mereu aminte de aerul bolnăvicios al fiicei sale. Nu eram sigură dacă Janet are dreptate, dar simţeam şi eu că mătuşa Amy Jane nu prea mă are la inimă. Preocuparea ei pentru bunăstarea mea venea din sentimentul Datoriei şi nu din afecţiune, iar eu nu găseam prea atrăgătoare ideea de a face obiectul Datoriei cuiva. O idee care nu i-ar surîde, în definitiv, nimănui.

- Vineri dăm o petrecere, ne anunţă ea într-o zi. Anabel trebuie să vină. Va trebui să rămînă şi peste noapte, pentru că se va termina foarte tîrziu. Am lăsat în trăsură la Jennings rochia pe care o va purta. O s-o aducă el sus.

Tata, luptînd cu propria mîndrie, spuse:

- Ştiţi, nu este deloc necesar. Sînt convins că îi puteam cumpăra şi noi una.

Mătuşa Amy Jane izbucni în rîs. Remarcasem că rîsul ei era rareori vesel. Era mai degrabă menit să exprime dezacordul şi dispreţul pentru cel din faţa sa.

- Asta ar fi de-a dreptul imposibil, scumpul meu James.

Acest „scumpul meu" suna în gura ei ca o vorbă de reproş. M-a lovit această constatare. Te aştepţi ca rîsul

să exprime voioşia. Dezmierdările există pentru a exprima afecţiune. Ori, mătuşa Amy Jane le schimbase sensul. Bănuiesc că totul pornea de la faptul că era o persoană atît de eficientă, de venerată, care nu greşea niciodată.

- Doar nu crezi că poţi să cumperi, din cîştigul tău, haine potrivite pentru aşa o ocazie.

Şi iarăşi rîsul acela, în timp ce ochii ei cercetau cu asprime umilul nostru salon, comparîndu-l probabil în minte cu frumoasa sală de primire de la conacul Seton, aparţinînd familiei Seton de sute de ani. Săbiile încrucişate de pe pereţi şi tapiseriile erau în posesia familiei de generaţii întregi. Se spunea că sînt goblenuri autentice.

- Nu, nu, James, las-o în seama mea. Am o datorie faţă de Susan Ellen. Vocea şoptită a mătuşii putea fi un indiciu că vorbeşte despre cineva care a trecut în lumea drepţilor. Sînt încredinţată - continuă ea - că asta şi-ar fi dorit şi ea. Niciodată n-ar fi lăsat ca Anabel să fie crescută ca o sălbatică.

Tata deschise gura să protesteze, dar mătuşa Amy Jane se întorsese deja spre mine.

- Poate o mai transformă Janet. E simplu.

Toate sarcinile altora erau simple în ochii mătuşii Amy Jane. Doar cele la care se înhăma ea personal erau epuizante. Îmi aruncă o privire răutăcioasă şi arogantă.

- Anabel, continuă ea, sper că vei şti să te porţi cum trebuie şi nu o vei supăra pe Jessamy.

- O, da, mătuşă Amy Jane, voi şti şi n-o voi supăra.

Am simţit o dorinţă irezistibilă de a chicoti, un lucru care mi-e teamă că, de la un timp, se întîmplă cam des în prezenţa anumitor pesoane.

Mătuşa păru să simtă pericolul în aer. Îmi zise pe un ton grav, de înmormîntare:

- Şi nu uita ce şi-ar fi dorit mama ta de la tine.

Era cît pe ce să fac remarca răutăcioasă că nu am de unde şti, cu siguranţă, ce dorinţe avea mama, pentru că - trebuie să recunosc - aveam o fire amatoare de discuţii şi controverse şi nu puteam rezista niciodată tentaţiei de a clarifica lucrurile. Auzisem de la unii servitori de la conac că mama nu fusese nicidecum sfînta pe care o descria mătuşa Amy Jane. Mătuşa părea să uite că mama fusese teribil de încăpăţînată în hotărîrea ei de a se mărita cu un diacon amărît.

„Domnişoara Susan Ellen era o fiinţă fenomenală - spuneau servitorii. Întotdeauna se băga în cîte ceva şi făcea un haz nebun. Dacă stau să mă gîndesc bine, don'şoară Anabel, eşti bucăţică ruptă din ea". Şi această declaraţie era pentru mine aproape incriminantă.

Ei bine, m-am dus la serata muzicală îmbrăcată în rochia de mătase şi moar a lui Jessamy, o rochie chiar foarte frumoasă.

- Sigur că da, eşti mult mai drăguţă în ea decît mine, Anabel, comentase Jessamy.

Era un suflet de aur Jessamy a mea, iar ceea ce i-am făcut eu pare, din această cauză, încă şi mai condamnabil. I-am pricinuit de la început şi pînă la sfîrşit numai necazuri. Cum a fost şi în povestea cu ţiganii, din care îţi poţi face cel mai bine o idee despre ce vreau să spun.

Nu aveam voie să mergem singure în pădure, dar - pentru că era un fruct oprit - pădurea exercita pentru mine o atracţie sporită.

Jessamy nu vru să meargă. Îi plăcea să facă exact

ce i se spunea. Ştia că este spre binele ei să fie ascultătoare. Pentru că, pe Dumnezeul meu, ni se repetase asta la nesfîrşit. Eu eram exact invers şi - pe deasupra - una din marile mele plăceri era să dovedesc care e mai tare - puterea mea de convingere, sau dorinţa lui Jessamy de a nu se abate niciodată de la calea cea dreaptă.

Cîştigam, invariabil, pentru că o băteam la cap pînă ce se dădea bătută. Astfel că pînă la urmă am convins-o să accepte escapada noastră în pădure. Ştiam că au tras acolo nişte ţigani cu corturile.

- Tragem o privire rapidă - am spus eu - şi ne facem nevăzute înainte să fim observate.

Faptul că erau ţigani acolo ar fi trebuit să ne facă să renunţăm la aventură. Dar eu eram hotărîtă şi am tachinat-o cu atîta cruzime pe Jessamy, făcînd-o fricoasă, încît sfîrşi prin a fi de acord să mă urmeze.

Am dat de o căruţă. Cineva aprinsese un foc deasupra căruia fierbea ceva într-o oală. Mirosea binişor. Pe scara căruţei se odihnea o femeie înfăşurată într-un şal roşu zdrenţuit, cu zorzoane de tinichea în urechi. Era o ţigancă tipică, cu o claie de păr negru şi încîlcit, cu ochi negri strălucitori.

- Bună să vă fie ziua, drăguţele mele, strigă ea cînd ne văzu.

- Bună să-ţi fie şi matale, am răspuns eu, apucînd-o pe Jessamy de mînă, căci ceva îmi spunea că e gata să o ia la fugă.

- Nu vă sfiiţi, zise femeia. Mamă, mamă, ce don'şoare elegante sîntem! Gîndesc că tre' să vă aştepte o soartă pe cinste.

Eram subjugată de emoţie la ideea de a privi în viitor.

Întotdeauna mă captivase acest lucru. Nu aş fi pu atunci şi nu aş putea nici astăzi să rezist tentaţiei d asculta vorbele unei ghicitoare.

- Haide, Jessamy, am spus, trăgînd-o după mine.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem, şopti ea.

- Haide, vino, am zis, ţinînd-o bine de mînă. Nu pu să protesteze. Îi era teamă că asta ar putea să pară jignire la adresa ţiganilor. Jessamy lua întotdeauna considerare elementele care deosebesc buna d proasta creştere şi i se părea groaznic să fie acuza de aceasta din urmă.

- Duduiţele vine din casa a mare, bag sama, spu femeia.

- Numai ea, am zis eu. Eu stau în casa parohială.

- Nu mai spune, cîntări femeia spusele mele nedezlipindu-şi ochii de la Jessamy, care purta la gît u lanţ frumos de aur cu un medalion în formă de inim Ei, bine, drăguţa mea, continuă ea, precis că te aşteapt numa' lucruri bune.

- Dar pe mine? am întrebat-o eu, întinzînd palma.

Mi-o luă şi o privi cu atenţie.

- Tu o să-ţi faci singură destinu'.

- Păi nu aşa facem toţi? am întrebat.

- Isteaţo, din astea-mi eşti? Aha, înţeleg! Păi aşa om face... cu puţin ajutor de la Ăl de Sus. Ai un viitor mare să ştii mătăluţă. O să cunoşti un străin înalt şi brunet şi-o să te duci peste mări şi ţări. Şi aur... da, văd aur. Să ştii, duduiţo, că mare, mare viitor te aşteaptă. Acuma las' să văd şi la don'şorica ceastalaltă.

Jessamy ezită, aşa că i-am ridicat eu mîna. Am observat cît de întunecată şi jegoasă era cea a ţigăncii, în comparaţie cu a ei.

- Hm... Acum să ştii că dai lovitura. O să iei un lord şi o să dormi în cearşeafuri de mătase. Şi-o să fie inele de aur pe toate degetele... mai ceva ca lanţu' ăsta.

Şi luînd lanţul în cealaltă mînă, îl cercetă cu atenţie, continuînd:

- Aşa e, te-aşteaptă un viitor a-ntîia.

Se apropie un bărbat. Era şi el la fel de închis la culoare ca şi femeia.

- Ghiceşti viitoru' la don'şoare, Cora? întrebă e'.

- Mînca-le-ar mama pe ele, a zis ea cu blîndeţe. Vor să ştie care li-i norocu'. Asta mică vine de la conacu' ăla.

Omul dădu din cap. Nu prea îmi plăcea faţa lui. Ochii îi erau şireţi ca ai unui dihor; femeia, în schimb, era grasă şi avea o figură liniştitoare.

- Sper că ţi-a uns palma cu ceva arginţi, Cora, spuse el.

Ea clătină din cap.

Ochii aceia mici de dihor prinseră a străluci.

- Asta aduce mare ghinion. Musai să ungeţi palma!

- Şi dacă n-o facem, ce se-ntîmplă? am întrebat eu, curioasă.

- Păi atuncea totu' se-mplineşte, da' pe dos. Ce-i de bine, e de rău. Mare ghinion... de nu ungi palma ghicitoarei cu arginţi!

- Noi n-avem arginţi deloc, spuse Jessamy, cuprinsă de spaimă.

Bărbatul se juca cu lanţul ei. Smucind de el, îi desfăcu închizătoarea. Izbucni în rîs şi atunci am văzut ce dinţi urîţi avea: erau ca nişte colţi negri.

Şi deodată m-am gîndit ce dreptate aveau adulţii: să mergi în pădure *este*, într-adevăr, extrem de periculos.

Omul ţinea acum în palmă lanţul şi îl privea cu aten
- E lanţul meu cel mai bun, se tîngui Jessamy. Mi l-
dat tati.
- Tati al tău e un bogătan. Zic că ţi-o lua el altu'.
- Dar e cadou de ziua mea. Vă rog, daţi-mi-l înap
Mama o să fie furioasă dacă-l pierd.
Bărbatul o înghionti pe femeie.
- Păi io zic că şi Cora poa' să fie furioasă de nu i-l d
ei, spuse el ameninţător. Vezi tu, coniţă, ea ţi-a făcut u
serviciu. Ţi-a citit în palmă. Acuma, asta se plăteşt
Tre' să-i ungi palma cu argint... că de' nu, nenorocire
te loveşte. Zii că nu-i aşa, Cora! Cora ştie mai bine, e
are puteri. Îi în legătură cu ăl de ştie totu'! Da' şi dracu
tot prietenu' ei îi. „Numa de te supără careva, Cora, ăl
e", zice el. Păi asta cu ghicitu' fără să ungi palma nu
după reguli. Da' şi auru'-i bun... merge şi auru'.
Jessamy nu se mişca, încremenită de groază. Îşi
privea uluită lanţul aflat acum în mîinile ţiganului. Am
simţit pericolul în aer. Ochii lui mici ne studiau speculati
hainele, mai ales ale lui Jessamy. Ştiam că are şi o
brăţară de aur. Din fericire, era ascunsă de mînecă.
Deodată, am înţeles că trebuie să plecăm imediat
Am apucat-o de mînă şi am rupt-o la fugă ca apucată,
trăgînd-o după mine. Undeva, în spate, omul pornise
după noi.
Femeia strigă după el:
- Lasă-le naibii! Nu fi prost, Jem. Lasă-le! Mai bine
pune caii la căruţă.
Jessamy gîfîia înapoia mea. M-am oprit brusc,
ascultînd. Omul ascultase sfatul Corei şi nu ne mai
urmărea.
- S-a dus, am spus.

- Şi lanţul meu la fel, zise Jessamy cu un ton de
împotrivire.
- O să le spunem că s-a repezit la noi şi l-a înşfăcat.
- Dar n-a fost chiar aşa, spuse Jessamy.
O, Doamne, mi-am zis eu, ce ţi-e şi cu fanaticii ăştia
dedicaţi adevărului, grea viaţă cu ei!
- Ba l-a înşfăcat, am insistat. Doar să nu spunem cît
de departe am ajuns în pădure. Zicem că a venit şi l-a
înşfăcat.
Jessamy avea un aer nefericit. Oricum, eu am fost
cea care am relatat acasă întîmplarea, menţinîndu-mă,
cît am putut, în limitele adevărului, evitînd să amintesc
cît de adînc pătrunseserăm în pădure şi eliminînd
povestea cu ţiganca şi ghicitul în palmă.
Toţi erau îngroziţi, mai mult la gîndul că fuseserăm
victimele unui atac, cum zicea mătuşa Amy Jane, şi mai
puţin din pricina pierderii lanţului. Au fost trimişi oameni
în pădure dar căruţa cu coviltir plecase, deşi mai erau
încă urme de roţi şi rămăşiţe de foc.
Mătuşa Amy Jane - care dirija activităţile din sat aşa
cum o făcea şi la conacul Seton - puse să se bată peste
tot tăbliţe pe care scria „Proprietate particulară. Intrarea
interzisă", iar de atunci încolo ţiganii nu au mai fost primiţi
acolo. Mă cam tulbura gîndul că toate acestea se
întîmplau numai din pricina capriciilor mele nestăpînite,
dar mă consolam repetîndu-mi că nu eu sînt cea care a
făcut un hoţ din acel ţigan. El era hoţ de la început, aşa
că nu prea aveam motive de îngrijorare.
Mă îngrijora, în schimb, biata Jessamy. Roşea ori de
cîte ori venea vorba de ţigani sau de ghicitul viitorului.
Minţiserăm - spunea ea - şi există un înger acolo, sus,
care vede şi notează totul... Vom fi trase la răspundere

cînd vom ajunge în Rai.

- Mai e mult pînă atunci, o linişteam eu. Şi dacă Dumnezeu e aşa cum îl văd eu, n-o să-l prea placă de ticălosul ăsta de îngeraş pîrîcios al tău. Nu-i frumos să tragi cu urechea şi să-ţi notezi în carneţel tot ce fac oamenii.

Jessamy era permanent pregătită să vadă *Tăriile* despicîndu-se în două pentru ca Dumnezeu să trimită spre mine o groaznică pedeapsă. Nu încetam să subliniez că, întrucît Dumnezeu a avut deja nenumărate prilejuri să o facă şi nu a făcut-o încă, probabil că a hotărît deja că nu sînt, în definitiv, chiar aşa de păcătoasă.

Jessamy nu ştia ce să creadă. Viaţa ei era sfîşiată între groază şi îndoială. Biata Jessamy, avea atîtea lucruri şi nu învăţase să se bucure de ele!

Întotdeauna am nutrit un interes special pentru Amelia Lang şi William Planter. Erau la casa parohială de cînd mă ştiam, şi nu se schimbaseră deloc. Într-o zi am descoperit că era, cum se exprima Janet, „ceva" între ei. De cum am auzit acest lucru am ars de curiozitate să aflu ce anume. Discutam cu Jessamy, inventînd tot felul de poveşti trăznite despre ei. Mă încînta numele lui William. William Planter* - îi spuneam eu lui Janet - e un nume drăguţ pentru un grădinar. Acuma întrebarea era dacă a devenit el oare grădinar pentru că îl chema Planter, sau a fost doar o glumă a Celui de Sus? Sau poate a celui ce i-a dat primul nume? Pentru că William era al nu ştiu cîtelea Planter şi toţi fuseseră cunoscuţi pentru măiestria lor în ale plantatului.

* *Planter* = cel care plantează

Unul din deliciile mele favorite - care a devenit în comun şi al lui Jessamy, uitînd repede regulile de prea bună purtare - era să inventez nume pentru oameni de teapa lui William Planter. Bucătăreasa, spuneam eu, ar trebui să fie doamna Bakewell* şi nu Wels. Thomas, majordomul, ar fi trebuit să aibă, evident, numele de Butler**. Nimeni nu părea să ştie cum îl cheamă de fapt. Îi spuneau doar Thomas. Valetul ar trebui să fie Jack Foot***, Vizitiul - George Horsemare****. Cît despre Jessamy, ea ar trebui să fie Jessamy Good (Jessamy cea Bună).

Toate acestea îmi păreau teribil de amuzante.

Continua să mă intereseze acel „ceva" dintre William şi Amelia. O singură dată am reuşit să o fac pe Amelia să vorbească despre asta. Da, era o înţelegere între ei doi, dar William nu se pronunţase încă şi - pînă o va face - lucrurile aveau să rămînă neschimbate.

Nu prea înţelegeam cum vine asta, pentru că îl auzisem pe William deseori pronunţînd cuvinte. „Doar nu e mut", am subliniat eu. „Nu s-a pronunţat", insistă Amelia, şi doar atît am putut scoate de la ea.

Am avut un aport important la decizia lui de „a se pronunţa". Am reuşit să o atrag pe Amelia într-o după amiază în grădină să culeagă trandafiri, ştiind că William e şi el acolo, îngrijind straturile de flori. Şi văzîndu-i aşa, împreună, am spus:

- William, tu nu te pronunţi. Trebuie numaidecît s-o

* *Bakewell* = coace bine
** *Butler* = majordom
*** *Foot* = picior
**** *Horsemare* = iapă

faci! Biata Amelia nu poate face nimic pînă ce tu nu te pronunţi.

S-au privit şi Amelia s-a înroşit pînă în vîrful urechilor, ca şi William de fapt.

După care el spuse:

- Atunci înseamnă da, Amelia?

Şi Amelia răspunse:

- Da, William.

I-am privit cu satisfacţie, deşi uitaseră de mine. William se pronunţase acum şi iată-i gata logodiţi.

Logodna asta a durat ani de zile, dar toată lumea a ştiut, din acea zi, că William şi Amelia erau promişi unul altuia. Şi cînd Janet îmi spuse că asta înseamnă că nimeni nu-l mai poate avea pe nici unul din ei, am replicat că nu văd cine altcineva i-ar vrea. Şi i-am povestit cum l-am făcut pe William „să se pronunţe".

- Întotdeauna te-ai băgat unde nu-ţi fierbe oala, comentă ea, dar am văzut că rîdea.

Trebuia să existe întotdeauna un motiv pentru care Amelia şi William nu puteau să se ia. William locuia într-o casă micuţă, pe pămîntul parohiei. Era ceva mai mult decît o colibă şi nu puteau locui în ea două persoane. Căsătoria s-a amînat pînă la găsirea unei locuinţe potrivite.

Pe Amelia o necăjea aşteptarea, dar era fericită că William „se pronunţase". Nu încetam să-i amintesc că tartorul fusesem eu.

Au trecut anii şi într-o zi de toamnă William se accidentă. Se căţărase pe o scară să culeagă mere de pe crăcile cele mai de sus, alunecase şi căzuse. Şi-a rupt piciorul şi niciodată nu s-a vindecat complet. Şchiopăta şi apoi a devenit reumatic la piciorul bolnav.

Tata i-a vorbit atunci lui Sir Timothy.

Sir Timothy era un om binevoitor, mîndrindu-se de felul cum are grijă de lucrătorii lui; şi bineînţeles că şi ai noştri - prin mătuşa Amy Jane - se aflau tot sub jurisdicţia lui.

Era evident că trebuia făcut ceva pentru a-l ajuta pe William Planter. Sir Timothy, care părea să aibă proprietăţi în tot ţinutul, avea o căsuţă pe Pajiştea din Cherrington. Se numea Crabtree Cottage*, pentru că avea un măr păduret în faţă.

Vremea unui William în putere trecuse. Era cazul să primească o rentă şi să o ia pe Amelia de soţie, căci o purtase cu vorba cam prea mult, şi să se stabilească amîndoi la Crabtree Cottage, care le va aparţine toată viaţa.

Aşa că William şi Amelia s-au căsătorit şi au plecat, cu mare pompă, spre Crabtree Cottage.

Amelia ne trimitea o felicitare la fiecare Crăciun şi atît ea, cît şi William, păreau să se fi stabilit la fel de confortabil în instituţia căsătoriei cît şi în Crabtree Cottage.

De atunci, grădinarul de la conac lucra ocazional şi la noi, iar în locul Ameliei a venit o văduvă din sat.

Noi, fetele, creşteam. Jessamy era cu cîteva luni mai mare ca mine, deşi eu o consideram întotdeauna mezina.

Am împlinit şaptesprezece ani şi se vorbea deja de „debutul" nostru în societate, care urma să se petreacă la vîrsta de optsprezece ani cu scopul de a ne furniza soţi potriviţi. Dar, înaintea măreţului eveniment, aveau

* Crabtree = măr păduret

loc acele petreceri-ambuscadă, cum le spuneam eu. Tocmai o astfel de ocazie, în aparenţă lipsită de orice importanţă la vremea respectivă, a schimbat - îmi dau seama acum, cînd privesc peste ani - cursul vieţilor noastre.

Mătuşa Amy Jane urma să aibă cîţiva invitaţi la această mică petrecere. Cu puţintel dans, spunea ea. Nu, în nici un caz un bal, ci doar o seară plăcută, un fel de repetiţie, gîndeam eu, pentru marea campanie ce urma să înceapă cînd Jessamy avea să împlinească optsprezece ani.

Mi se repartizase iar o rochie la care renunţase Jessamy, transformată pentru mine. Tata protestase, spunînd să merg în oraş să cumpăr un material din care croitoreasa din sat să îmi facă o rochie. Dar eu ştiam prea bine că materialul cel mai arătos din Cherrington şi cea mai bună croială a talentatei noastre Sally Summers nu se puteau compara nici pe departe cu o rochie de gata din garderoba lui Jessamy, care venea direct de la Londra sau Bath. Şi nu numai că era ultima modă - ceea ce Sally, cu toată îndemînarea ei, n-ar fi putut realiza - dar era confecţionată şi din materiale mult prea fine şi scumpe pentru punga noastră.

Astfel că am reuşit să-l conving pe tata că sînt bucuroasă să port hainele vechi ale lui Jessamy. Rochia era frumoasă, cu un corsaj strîns în talie şi partea de jos revărsîndu-se într-o mare de volane. Îi rămăsese mică lui Jessamy şi, după transformare, îmi venea perfect.

Jessamy avea părul întunecat şi chipul palid. Semăna cu tatăl său, de la care moştenise şi nasul puternic. Şi totuşi avea ceva dulce, nişte ochi drăgălaşi, negri, de

căprioară. Găseam că, dacă ar fi fost puţin mai plină de viaţă, ar fi fost chiar atrăgătoare. Rochia era roz şi nu se potrivea de fel cu tenul ei. Eu aveam părul aproape blond, ochii de un căprui deschis şi gene lungi, aurii la vîrfuri. Sprîncenele, o nuanţă mai închise decît părul, erau bine conturate. Aveam pielea albă, un nas mic, uşor cîrn şi buzele pline. Ştiam că sînt atrăgătoare pentru că întotdeauna, după ce mă priveau o dată, oamenii mă priveau din nou. Nu puteam trece drept frumoasă, dar aveam acea bună dispoziţie molipsitoare pe care nu o puteam înfrîna, oricît aş fi vrut uneori. Întotdeauna găseam în viaţă lucruri care mă făceau să mă stric de rîs şi să vreau să împărtăşesc momentul cu cineva. Pentru unii oameni ca mătuşa Amelia această trăsătură a mea era un defect. Ea clătina din cap cu îndoială şi făcea totul să o reprime, dar alţii o găseau amuzantă şi atrăgătoare. Ştiam asta după felul în care îmi zîmbeau cînd mă priveau.

Ei bine, am ajuns deci la acea mică petrecere dansantă care avea să-mi marcheze, într-un mod fatal, viitorul.

Trăsura veni să mă ia. Un gest drăguţ din partea mătuşii, căci ce caraghios ar fi fost să mă vezi parcurgînd pe jos drumul de la parohie la conac, aşa gătită cum eram!

Am sosit înaintea celorlalţi invitaţi şi m-am dus în camera lui Jessamy. Era într-o rochie de mătase albastră, toată numai volane şi volănaşe. Am simţit o strîngere de inimă căci culoarea nu i se potrivea, iar volanele nici atît. Cel mai bine arăta în costumul ei gri de călărie, cu o croială severă. Jobenul, cu o bandă de mătase cenuşie, îi venea foarte bine.

Era încîntată, ca de obicei, să vadă că arăt atît d bine în rochiile ei.

- Ce minunat! exclamă ea. Oare de ce toate lucruril mele sînt mai frumoase pe tine?

- Dragă Jessamy, ţi se pare! am minţit eu, căci n eram obsedată de filozofia „adevărului cu orice preţ" a lui Janet. Arăţi minunat.

- Nu-i adevărat. Toate îmi rămîn mici. Oare de ce m îngraş? Tu eşti zveltă ca o nuia.

- Mă agit mai mult ca tine, Jessamy. Dumnezeu mi-e martor cîte înfulec. Dar tu eşti exact cum trebuie, doar puţin plinuţă. Mary Macklin spunea că bărbaţilor le plac femeile plinuţe, şi ea se pricepe la asta.

Am chicotit, căci Mary Macklin era o doamnă uşoară din localitate, de care mătuşa Amy Jane încerca să salveze comunitatea.

- Aşa ţi-a zis ea? întrebă Jessamy.

- Ei, nu chiar. Aşa am auzit.

Chiar atunci îşi făcu apariţia unchiul Timothy, care ne înmînă două cutiuţe albe de carton.

- Pentru fetele mele, zise el, privindu-ne cu mîndrie.

În cutiuţe am găsit orhidee. Am tras un ţipăt de încîntare. Era exact lucrul care îmi lipsea pentru a da ultimul retuş eleganţei mele. Iar orhideele fuseseră alese cu grijă, căci se potriveau perfect cu rochiile noastre.

Unchiul Timothy stătea aşa, în faţa noastră, cu aerul unui şcolar fericit, şi deodată m-am gîndit cît e de bun. Le dăruise Planter-ilor Căsuţa Crabtree, iar mie o orhidee superbă, în ton cu rochia.

Am pus floarea pe măsuţa lui Jessamy şi am sărit de gîtul lui. L-am sărutat cu drag. Atunci intră mătuşa.

- Ce se petrece aici? întrebă ea.

Mi-am retras braţele şi am spus:

- Unchiul Timothy ne-a dăruit cele mai minunate orhidee din lume!

Unchiul Timothy se înroşise puţin şi era gata să se scuze, cînd mătuşa continuă:

- Se pare că te manifeşti întotdeauna cu zgomot. Acum îţi voi prinde floarea la rochie, Jessamy. Trebuie să ştii unde se cade şi unde nu se cade s-o pui.

- Păi, atunci eu plec, spuse unchiul Timothy. Mai am multe treburi.

- Mai ai, într-adevăr - replică, rece, mătuşa. M-am îndreptat spre oglindă şi mi-am prins orhideea de rochie cu un bold. Eram încîntată de rezultat, cînd am zărit-o pe mătuşa Amy Jane aruncîndu-mi nişte priviri ucigătoare.

Căpitanul Lauder era printre invitaţi. Avea în jur de douăzeci de ani, era înalt, elegant şi binecrescut. Era fiul lui Sir Geoffrey Lauder. Evident, el şi familia lui erau printre cei mai importanţi invitaţi în acea seară, căci mătuşa Amy Jane se purta extrem de amabil cu ei.

Căpitanul Lauder îi fu prezentat lui Jessamy şi el o invită la dans. Era un tînăr fermecător şi Jessamy se simţi încă de la început în largul ei, ceea ce nu era chiar uşor, căci ştiam că se vede mereu într-o lumină proastă. În orice caz, alături de Căpitanul Lauder înflori deodată şi mi-am dat seama că Jessamy este chiar atrăgătoare. Avea doar nevoie de cineva care să o convingă de asta, pînă la a o face s-o creadă ea însăşi.

Am fost de multe ori invitată la dans în acea seară. Din cînd în cînd simţeam privirea circumspectă a mătuşii, aţintită asupra mea. Speram că mă port cum trebuie căci îmi plăceau aceste ocazii şi ar fi fost groaznic să

nu mai am voie să particip la ele. Pe moment mă distram grozav, iar după încheierea petrecerii mă amuzam recapitulînd momente din timpul ei şi apoi aveam de ce rîde. I-am dăruit dansul dinaintea cinei unui soldat - un tînăr plăcut - şi, îndreptîndu-mă cu el spre masă, ne-am ciocnit de Jessamy şi căpitanul Lauder.

- Ţi-o prezint pe verişoara mea, spuse Jessamy.

Căpitanul Lauder se întoarse spre mine. Cînd îmi ridică mîna să o sărute, ochii îi sclipeau de admiraţie.

- Sînteţi domnişoara Anabel Campion, spuse el. Domnişoara Seton mi-a vorbit mult de dumneavoastră.

Am privit-o cu o strîmbătură şi Jessamy se grăbi să adauge:

- Numai lucruri bune.

- Îţi mulţumesc că le-ai ascuns pe cele rele, am replicat.

Izbucniră în rîs.

Ne-am aşezat toţi patru, alcătuind un grup vesel, dar, de fiecare dată cînd ridicam privirea, o-întîlneam pe cea a căpitanului Lauder, aţintită asupra mea.

Cînd am părăsit camera unde se lua masa, mi se alătură.

- Aş fi încîntat dacă mi-aţi acorda un dans, mi se adresă el.

- Păi, am zis eu, tocmai începe unul.

Am dansat cu el.

- Eşti frumoasă, îmi spuse, la un moment dat.

Nu era adevărat, dar învăţasem că dacă cineva are o opinie prea bună despre tine, oricît de greşită ar fi ea, cel mai bine este să nu încerci să i-o schimbi.

- Aş vrea să te fi întîlnit mai devreme, continuă el.

- Dar lipsa companiei mele nu te-a împiedicat de fel

să te simţi bine în seara asta.

A rîs.

- Eşti fata vicarului, după cîte înţeleg.

- Dumnezeule, dar Jessamy te-a bombardat cu informaţii!

- Te îndrăgeşte mult.

- Şi eu pe ea. E o persoană minunată.

- Da, da, mi-am dat seama şi eu. Şi cu toate astea, continui să-mi doresc să o fi întîlnit mai devreme pe enigmatica domnişoară Campion.

- Ce lucruri fermecătoare spui!

- Vorbeşti de parcă te îndoieşti de adevărul spuselor mele.

- Eu? Păi am o părere atît de bună despre mine că nici nu-mi trece prin minte să nu accept lucrurile drăguţe pe care le spui.

- E prea cald aici. Nu ai vrea să ieşim puţin?

Acum, ce-i drept, ar fi trebuit să spun NU. Dar nu am făcut-o. Mi-era într-adevăr cald şi vroiam să văd pînă unde poate ajunge cu insinuările răsfăţatul musafir al mătuşii.

Afară strălucea o semilună perfectă, pe cerul plin de stele.

- Arăţi minunat în lumina lunii, spuse el.

- E o lumină mai puţin revelatoare, am replicat eu.

Mă trăsese în umbra unui copac şi mă încercuise cu braţele.

M-am retras puţin.

- Dacă mă gîndesc mai bine, cred că ar trebui să ne întoarcem în salon.

- Pentru cineva care se află lîngă tine cred că e imposibil să mai gîndească bine.

Mă cuprinse într-o îmbrăţişare pofticioasă din care am încercat să mă desprind. Imediat după aceea, buzele lui le acopereau pe ale mele.

Nici nu apucasem să mă dezmeticesc. Nu aveam nici un chef să mai stau acolo, în grădină, sărutată cu forţa de un străin... Dar forţa lui o depăşea pe a mea.

Şi atunci am auzit o tuse. O auzi şi el, pentru că îmi dădu drumul. Cu groază, am văzut-o pe mătuşa Amy Jane venind spre noi.

- Ah, spuse ea, tresărind cînd îşi dădu seama pe cine prinsese sărutîndu-se sub unul din copacii ei. Căpitanul Lauder, adăugă ea, şi... ăă... Anabel. Copila mea, să nu răceşti. Intră imediat în casă.

Eram mai mult decît încîntată să scap. În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o continuînd pe acelaşi ton:

- Ţin neapărat să vă arăt hortensiile mele, căpitane Lauder. Tot sîntem aici...

M-am dus direct în dormitorul lui Jessamy. Eram ciufulită şi îmi ardeau obrajii. În mijlocul lor am zărit cîte o pată roşie. Le-am atins agitată. Ştiam că peste cîteva clipe nu vor mai fi acolo.

M-am aranjat puţin şi m-am întors în sala de bal. Jessamy era acolo, dansînd cu un squire din împrejurimi.

A doua zi mă aşteptam la o dojană usturătoare din partea mătuşii Amy Jane. Îl văzuse pe căpitan sărutîndu-mă şi eram convinsă că, din moment ce el era unul dintre oaspeţii ei favoriţi, eu aveam să fiu cea mustrată. Căpitanul Lauder era de viţă prea nobilă şi dintr-o familie prea bogată ca să greşească vreodată. Era o partidă, iar găsirea unui domn ideal, inclus în acea categorie minunată, era proiectul ei imediat, căruia i se dedicase cu toată fiinţa. De aceea, dacă el fusese găsit

acţionînd într-o manieră indecentă, asta putea să însemne doar că a fost împins de altcineva.

Spre uluirea mea, însă, nu-mi adresă nici un cuvînt de reproş, deşi îmi arunca, din cînd în cînd, nişte priviri cel puţin bizare.

Un timp mi-am permis să cred că uitase. Dar mătuşa Amy Jane nu uita niciodată nimic.

Astfel că, atunci cînd Jessamy vizită castelul Mateland, împreună cu părinţii ei, n-am fost invitată şi eu. Dacă nu ar fi fost incidentul, sînt sigură că aş fi fost printre invitaţi, pentru că deseori o acompaniam pe Jessamy în vizitele ei iar Jessamy întotdeauna cerea să vin şi eu. Eram sigură că îi implorase şi de data asta, dar mătuşa Amy Jane era de neclintit, ca o stîncă.

Şi aşa se face că nu am mers şi eu la castelul Mateland. Dacă m-aş fi dus, totul ar fi ieşit altfel. *Ştiu* că ar fi fost altfel şi acum n-aş mai fi aici, scriindu-ţi aceste lucruri, Suewellyn. Viaţa ta şi a mea ar fi avut un curs mai blînd. Cum depind marile evenimente ale vieţilor noastre de un fir de păr! Viaţa ta şi a mea ar fi putut fi cu totul altfel... Şi totul din cauza unui sărut nedorit, sub un stejar!

Jessamy s-a întors de la castelul Mateland într-o stare euforică. Nu am putut scoate, un timp, nimic de la ea. După care uimitorul adevăr deveni o evidenţă.

Jessamy se trezise. Prinsese viaţă, devenise o tînără

femeie plină de farmec.

Bineînţeles că nu am stat pe gînduri şi am descusut-o.

Castelul Mateland era, în ochii ei, un loc fermecat. O combinaţie de El Dorado, Utopia şi Cîmpiile Elizee. Era locuit de zei şi, ocazional, zeiţe. Nimic nu avea să mai fie vreodată ca înainte pentru Jessamy, acum că păşise dincolo de porţile fermecate.

- N-o să uit niciodată prima impresie, spunea ea. Am coborît din tren şi trăsura ne aştepta să ne ducă la castel. N-o să uit în viaţa mea cum alunecam pe alei...

- Accept faptul că ţi s-au fixat în memorie pentru veşnicie. Ai mai spus asta de două ori. Treci mai departe.

- Ei bine, este exact aşa cum trebuie să fie un castel. E medieval.

- Majoritatea castelelor sînt. Lasă castelul, zi cum e cu oamenii din el!

- Ah, oamenii... Închise ochii, suspinînd. E Egmont Mateland...

- Egmont! Un nume medieval, pe măsura castelului!

- Anabel, dacă ai de gînd să mă întrerupi cu glumele tale, nu-ţi mai spun nimic.

Eram uluită. Semne de revoltă la docila noastră Jessamy! Da, ceva se întîmplase cu siguranţă.

- Deci Egmont, am continuat eu. Ia-o de aici.

- El e tatăl.

- Tatăl cui?

- Al lui David şi Joel. Iar David are un copilaş scump pe care-l cheamă Esmond. El va fi, bineînţeles, moştenitorul castelului.

- Ce interesant! am spus cu răceală, prefăcîndu-mă plictisită.

- Sigur, dacă nu vrei să asculţi mai departe...

- Bineînţeles că vreau! Dar o lungeşti prea mult.

- Bine, atunci. Sînt doi fraţi, David şi Joel. David e fratele mai mare şi e căsătorit cu Emerald.

- Îmi plac numele.

- Iar mă întrerupi, Anabel. Dacă vrei să-ţi povestesc...

- Vreau, sigur că vreau, am spus umilă.

- David administrează proprietăţile, care sînt enorme. Joel e doctor...

Aha, m-am gîndit. Deci Joel este. O cunoşteam prea bine pe Jessamy ca să nu remarc schimbarea din voce la pronunţarea numelui lui. Şi am mai remarcat şi un tremur uşor al buzelor.

- Povesteşte-mi despre doctor, am spus.

- E un om atît de blînd, Anabel. Vreau să spun că face efectiv atîta bine... multor oameni.

Asta îmi cam slăbi interesul. Oamenii care fac o grămadă de bine pentru o mulţime de oameni sînt, descoperisem eu, indiferenţi faţă de un singur individ. Iubesc omenirea, dar nu şi omul. Şi pe deasupra sînt atît de adînciţi în actele lor de caritate încît, în rest, devin cam plicticoşi. Nu mă interesa Joel decît sub prisma efectului pe care îl avusese asupra lui Jessamy.

- Cum o face? am întrebat.

- Prin munca lui, bineînţeles. Are un loc al lui, în orăşel. Castelul e în afara oraşului... de fapt, la ţară. Locuieşte la castel, cu ai lui. Cei din familia Mateland locuiesc acolo de secole.

- Din vremea Cuceritorului, bănuiesc.

- Iar rîzi de ei. Nu, nu chiar de atunci. Castelul a fost ridicat la o sută de ani după venirea lui în Anglia.

- Văd că eşti pusă la punct cu istoria familiei. Lăudabil,

după o vizită atît de scurtă.

- Mă simt ca şi cum aş fi cunoscut acest Matel toată viaţa.

- Mateland - castelul sau pe unul din fascinanţii l locuitori?

- Ştii la ce mă refer.

- Cred că da, Jessamy. Mai povesteşte-mi desp enigmaticul Joel.

- E fiul mai mic.

- Da, mi-ai zis deja asta, şi că are un frate mai mar David, cu un delicios fiu, Esmond, conceput în tovărăşi cu strălucitoarea Emerald. Pe ei şi pe Tataia Egmont am fixaţi în cap. Mai zi-mi de Joel.

- E înalt şi frumos.

- Bineînţeles.

- Toată viaţa a visat să fie doctor. A cam avut d luptat cu ai lui, pentru că nu mai fusese nici un doctor î familie.

- Sigur că nu. Prea aristocraţi, sînt convinsă, ca să se coboare la a avea o profesie.

- Gata cu tachinările, Anabel. Nici nu-i cunoşti p oamenii ăştia.

- Din fericire pentru mine, cunoştinţele tale sînt aşa de vaste că dau pe dinafară. Cam ce vîrstă are Joel?

- Nu e chiar foarte tînăr.

- Spuneai că e fratele mai mic.

- Da. David are cu vreo doi ani mai mult. Era căsătorit de zece ani cînd s-a născut Esmond. Joel a fost căsătorit, dar nu are copii. Ca toate familiile mari, şi-au dorit un moştenitor.

- Şi ce s-a întîmplat cu soţia lui Joel?

- A murit.

- Văduv, deci?

- E cel mai interesant bărbat pe care l-am văzut vreodată.

- Bănuiam...

- Şi mamei i-a plăcut mult. Tata îi cunoscuse undeva... nu mai ştiu unde. De-aia i-am vizitat.

- O vizită, evident, reuşită.

- Ah, da, spuse Jessamy cu înflăcărare.

Foarte semnificativ, mi-am spus. Văduv. Poate că este cel mai bun.

Se pare că aşa a fost, pentru că la o lună după asta urmă o altă vizită la castelul Mateland. Stabiliseră să stea cîteva zile, dar Jessamy şi părinţii ei rămaseră acolo două săptămîni.

Cînd s-au întors, mă vizită o Jessamy radioasă.

Am ghicit veştile înainte să mi le spună ea. Joel Mateland o ceruse în căsătorie. Mătuşa Amy Jane [illegible] operaţiunea înainte ca aceasta să înceapă. Fără baluri pentru debutul în societate al lui Jessamy şi am realizat eu cu o strîngere de inimă - asta însemna şi renunţarea la debutul meu. Puteam să iau parte, pe lîngă Jessamy, la al ei, dar nu puteam spera la unul al meu...

Am ridicat din umeri cu nepăsare.

Jessamy, cu firea ei dulce şi blîndă, găsi timp să se gîndească şi la mine.

- Cînd voi fi la castel o să vii să stai cu mine, îmi spuse.

Vedeam cum se ţes tot felul de planuri în ochii ei limpezi. Lui Jessamy îi plăcuse întotdeauna să-şi împartă norocul cu cineva. Întrucît urma să aibă cel mai bun soţ din lume, avea să fie plăcerea ei să îl găsească

pe următorul „cel mai bun" pentru mine.

Am sărutat-o. I-am dorit toată fericirea din lume.

- Asta şi meriţi, dulcea mea Jessamy - am sp într-unul din rarele mele momente de seriozitate.

Cei din familia Mateland nu au venit la Conacul Set Joel era ocupat cu munca, îmi spuse Jessamy. Dar şi ai ei mergeau des la castel.

Nunta însă, avea să se ţină la Seton. Mătuşa Am Jane se aruncă în vîrtejul pregătirilor căci, iată, av ocazia să îi pună în umbră pe toţi ceilalţi. Nici o cheltui nu era prea mare. Această mult aşteptată căsători singurei fiice, trebuia să se bucure de toată onoarea demnitatea ce i se cuvenea.

Într-o după amiază, curînd după anunţul logodn mătuşa sosi la noi cu trăsura. Era la începutul lui ma vreme nepotrivită pentru pus tăciuni la picioare, dar pentru obişnuita umbreluţă de soare. Ajutată de val să coboare, veni direct în casă. Janet o duse sărăcăciosul nostru salonaş unde tata îi primea de obic pe enoriaşi să le asculte plîngerile.

Am fost chemată şi eu.

Mătuşa şedea în singurul fotoliu confortabil di încăpere. Te aşteptai mereu ca arcurile lui stricate s scoată sunete metalice de protest cînd cineva se aşez şi eu mă întrebam cum vor suporta greutatea, de lo neînsemnată, a mătuşii. Privi în jur cu obişnuita expresie dispreţuitoare, dar gîndul nu-i era la aceast odaie. Era foarte bine dispusă şi căsătoria fiicei promitea să fie unul dintre evenimentele măreţe ale vieţ ei, comparabil doar cu triumful propriei sale căsătorii cu Sir Timothy, pe care se baza averea ei imensă.

- După cum ştiţi, anunţă ea, Jessamy se mărită.

Nu m-am putut abţine să nu spun încet:

- Am auzit eu ceva.

Preferă să nu ia în seamă impertinenţa mea şi continuă:

- Vom face tot posibilul ca nunta să fie cît mai strălucitoare.

Zîmbi cu îngîmfare. Asta însemna *foarte* strălucitoare, care se baza pe punga grea a unchiului Timothy şi noi ştiam foarte bine cine avea control asupra ei.

- Timothy şi cu mine sîntem hotărîţi să fie o zi pe care nici Jessamy, nici noi, să n-o putem uita. Sînt atîtea de făcut pînă la nuntă! Cum s-or descurca să-i termine rochia la timp, nu ştiu. Dar în legătură cu ceremonia propriu-zisă... Jessamy are o rugăminte. Vrea să-i fii domnişoară de onoare, Anabel.

- Ce drăguţ din partea ei! Jessamy se gîndeşte întotdeauna la ceilalţi.

- Jessamy a fost educată bine.

A urmat o privire severă adresată tatălui meu, care însă nu-şi atinse ţinta, căci el era ocupat în acel moment să-şi recupereze ochelarii alunecaţi departe, pe creştet...

- Cert este, continuă ea, că vei fi domnişoară de onoare. Trebuie să-ţi găsim haine potrivite. Aranjez eu să vină Sally Summers să-ţi croiască ceva.

- Poate putem să găsim ceva... începu tata.

- Nu, James. Nu e vorba de găsit. E de făcut. Trebuie să fie la înălţimea ocaziei. Mă gîndeam la un galben pal.

Nu-mi plăcea galbenul. Nu era una din culorile care mă avantajau şi ceva îmi spunea că mătuşa Amy Jane l-a ales tocmai de aceea.

- Jessamy a zis să-ţi aleg roz-pal sau albastru

deschis, continuă ea.

Draga de Jessamy! Ştia că dintre toate culorile, acestea mi se potrivesc cel mai bine.

- Bănuiesc că în calitate de mireasă, ea va fi arbitrul de data asta, am spus.

Fără să îmi răspundă, continuă:

- Sally vine în cîteva zile cu materialul. Fără întîrziere. I-am spus să stea aici cît face rochia. O zi sau două. Casa o să geamă de musafiri, aşa că la conac n-o să ai loc să stai. Tu o să oficiezi, James, bineînţeles. Anabel poate să se alăture invitaţilor la biserică, apoi o să veniţi la petrecerea de la conac. Mirele şi mireasa vor pleca la Florenţa în luna de miere. Voi vă întoarceţi aici după ce pleacă ei. Trimit trăsura să vă aducă înapoi.

- Doamne, mătuşă Amy Jane, dar ce frumos ai organizat totul! am exclamat eu. Totul planificat, pînă la ultimul detaliu. Sînt sigură că o să decurgă ca uns.

Mă binecuvîntă cu una din rarele ei priviri aprobatoare şi, după plecarea ei, m-am gîndit ce greu îmi va fi fără Jessamy, cum crezusem că va fi întotdeauna lîngă mine, şi cît de mult ţineam de fapt la ea.

Şi totuşi o voi vedea, acolo, în minunatul ei castel fermecat, şi îl voi cunoaşte pe acel soţ care a trezit-o, ca prin miracol, din letargie.

Două zile mai tîrziu, sosea materialul pentru rochie. Era un voal subţire de mătase albastră ca cerul.

Scumpa mea Jessamy! m-am gîndit.

Era o dimineaţă splendidă. Iunie este, cugetam eu, lună perfectă pentru a te mărita. A doua zi era nunta lui Jessamy.

La conac trebuie să fi fost agitaţie mare, cu sosirea altor invitaţi.

- Geme casa de ei, declara cu mîndrie mătuşa Amy Jane. Familia Mateland e prezentă în forţă.

Mă oferisem să ajut la decorarea bisericii. Dimineaţa, devreme, fuseseră aduşi din grădinile Seton-ilor trandafiri ce erau ţinuţi acum în vase mari cu apă la intrarea în biserică. Sally Summers era o adevărată maestră atît în aranjarea florilor, cît şi în croitorie, iar neînduplecata mea mătuşă o însărcinase cu împodobirea bisericii. Biata Sally, ochii ei păreau să se înfunde tot mai mult în orbite de cît fusese de hărţuită, chinuită şi istovită în ultimele două săptămîni.

- Pot să încep eu, i-am spus. Tu vino mai tîrziu şi faci doar retuşuri. E bine că le avem puse în vase diferite.

Sally îmi mulţumi şi aşa m-am pomenit - în acea dimineaţă de iunie, cu o zi înainte de nunta lui Jessamy - pornind spre biserică, imediat după micul dejun, ca să ajut la decorarea ei.

Era o dimineaţă minunată şi mă simţeam plină de viaţă. Mîine e ziua cea mare. Cine ar fi gîndit că Jessamy se va mărita atît de curînd? Micuţa Jessamy îl întîlnise pe bărbatul viselor ei şi acesta locuia într-un castel! Un castel în care mai erau şi David, Emerald, micuţul Esmond şi bunicul Egmont. Şi mirele era şi doctor pe deasupra! O profesie folositoare... Gata cu suferinţele misterioase, el va şti întotdeauna care e necazul, şi pe cine va trata el mai cu pasiune dacă nu chiar pe soţioara sa? Ei, da, Jessamy era o prinţesă romantică din poveşti.

N-aş fi crezut niciodată că e posibil aşa ceva. De fapt întotdeauna fusesem convinsă că, în ciuda situaţiei mele mai umile, voi fi prima care se va mărita.

Ei bine, Soarta - sau mai bine zis mătuşa Amy Jane căci începusem să cred că e cam acelaşi lucru - hotărîse altfel. Şi iată-mă ajunsă aici, în faţa vaselor imense cu flori parfumate care înmiresmau aerul, pregătindu-mă să duc la bun sfîrşit sarcina pentru care nu eram calificată, doar ca să o ajut pe mult prea istovita Sally.

Am cărat găleţile în biserică şi am găsit vazele în sacristie. M-am apucat de treabă. Am ales florile pe sorturi şi am adus mai multă apă de la fîntînă.

Lucram de o oră, alegînd cu grijă tulpinile pline de ghimpi şi aranjînd florile cum mă pricepeam mai bine.

Erau atît de frumoase! Numai cele perfecte o mulţumeau pe mătuşa Amy Jane şi îmi imaginam cît hărţuiţi trebuie să fi fost grădinarii în preajma nunţii. Am hotărît că superbii trandafiri roz, care aveau un parfum încă şi mai minunat decît ceilalţi, sînt potriviţi pentru altar. Exista un vas special pentru asta. Era din metal şi destul de greu. Am făcut greşeala să îl umplu mai întîi cu apă, să aranjez florile, şi de abia apoi să îl car în sus, pe cele trei trepte spre altar. Ar fi trebuit, bineînţeles, să-l duc la altar şi să-l umplu acolo. Aranjamentul, foarte reuşit, mă secase de puteri. Nu aveam de gînd să-l stric. Eram sigură că nu-mi va mai reuşi niciodată ceva atît de frumos, aşa că l-am ridicat şi am pornit cu el spre altar.

Nici acum nu ştiu ce s-a întîmplat, de fapt. Dacă am auzit scîrţîitul uşii, m-am întors şi am căzut, sau dacă m-am împiedicat înainte de a se deschide uşa. M-am întors spre uşă şi atunci l-am văzut pe bărbat. Vasul îmi alunecă din mîini. Trandafirii îmi înţepau mîinile. Am făcut

un efort nebunesc, dar nereuşit, de a-mi salva opera. M-am trezit întinsă, cît eram de lungă, pe trepte. Cred că durase cîteva secunde. Zăceam acolo, cu salopeta pe care mi-o pusesem peste rochie udă leoarcă, cu florile împrăştiate în jurul meu, în timp ce vasul se rostogolea pe scări - zdrang, zdrang, zdrang - risipind, în drumul lui, trandafiri Seton unicat.

Bărbatul ajunse lîngă mine.

- Ce s-a-ntîmplat? Mi-e teamă că te-am speriat, spuse, aplecîndu-se spre mine.

Am auzit deseori de acele momente dramatice cînd întîlneşti oameni care au asupra ta, încă din primul moment, un efect devastator. Nu crezusem niciodată în aşa ceva: Ştiam că trebuie să ajungi să-i cunoşti pe oameni înainte de a te hotărî dacă îţi plac sau nu. Întotdeauna fusesem convinsă de asta. Sentimentele puternice sînt culmea unei creşteri în intensitate. Şi totuşi, atunci, pe treptele altarului, ceva se întîmplase cu mine. Şi asta însemna că mă apropiam vertiginos de sfîrşitul copilăriei mele fără de griji, cînd, oricît aş fi încercat să fiu serioasă şi demnă, sfîrşeam prin a lua totul în glumă. Dar iată că acum era pe cale să se întîmple ceva care nu avea nimic comun ce acea veche înclinaţie a mea către umor.

Am remarcat că era înalt, cu părul negru şi sprîncenele foarte marcate. Avea o expresie aproape impenetrabilă şi totuşi nu mă mai săturam să-l privesc.

Cred că am zăcut aşa, privind în sus, spre el, cîteva secunde bune, care mie mi-au părut foarte lungi. Îngenunchie lîngă mine, să mă ajute.

- Am vărsat apa pe covor, l-am anunţat.

- Da, dar mai bine să vedem dacă n-ai păţit nimic.

Haide, sus cu tine!

M-am ridicat.

- E bine? mă întrebă.

- Mă doare puţin piciorul.

Se aplecă, atingîndu-mi glezna. Atingerea lui era sigură, dar delicată.

- Pune piciorul jos, îmi ceru. Acum... lasă-te cu toată greutatea pe el. Ce simţi?

- E bine, am spus.

- Nu s-a rupt nici un os. Cum e cu încheieturile mîinilor? Ai căzut pe mîini, bănuiesc.

Mi-am privit mîinile. Aveam sînge pe ele.

- Doar cîteva înţepături de ghimpi, am spus, încercîndu-mi încheieturile.

Îmi zîmbi şi de abia atunci mi-am amintit ce neglijentă trebuie să arăt în salopeta prea mare pentru mine, cu părul desprins din agrafe şi rebel.

- Mulţumesc, am spus.

- Şi cu asta ce facem? întrebă el.

Se aplecă şi ridică vasul.

- N-a păţit nimic, remarcă el.

- Aşa şi sper. E unul din cele mai bune ale bisericii.

- Arată bine. Unde-l pun?

- Pe altar. Dar acum trebuie să-l umplu cu apă şi să pun trandafirii la loc.

- În locul tău, nu l-aş mai căra, plin cu apă, pe scările alea.

- Am făcut o prostie, dar am făcut-o fără să mă gîndesc.

Cără vasul pe altar, iar eu m-am aplecat să iau căldarea cu apă. Mi-o luă din mîini şi o duse pe altar. După care am înfipt florile în nişte poziţii care ar fi şocat-o

pe Sally Summers.

- Mîine este o nuntă aici, am spus. Încercam să aranjez florile. Nu sînt grozavă la asta, după cum vezi, dar or să mai fie retuşuri pînă mîine. Bănuiesc că ai vrut să vezi biserica...

- Da, e un loc frumos şi vechi.

- Normand. Sau, mă rog, o parte din ea. Tata ar fi încîntat să-ţi explice. Are istoria în sînge.

Mă studia cu atenţie.

- Deci eşti fiica vicarului...

- Da.

- Atunci, bucuros de cunoştinţă. Doar că-mi pare rău că apariţia mea ţi-a pricinuit atîta necaz.

- Pune-o pe seama neatenţiei mele.

- Te simţi bine acum?

- Perfect sănătoasă, mulţumesc.

- Puţin zdruncinată?

- Nu. Am căzut de zeci de ori în tinereţea mea.

Zîmbi.

- Mai ai mult de lucru cu florile?

- O groază, dar acum trebuie să plec. Croitoreasa trebuie să pice din clipă-n clipă şi nu pot s-o fac să aştepte. Are atîtea pe cap, pentru că tot ea se ocupă şi de aranjamentele florale. Ea trebuie să mă pregătească pentru Ziua cea Mare, dar trebuie să mai facă ceva şi cu aranjamentele alea jalnice ale mele.

- Atunci, spuse el, eu nu te mai reţin.

- Mi-ar fi plăcut să-ţi arăt biserica - am spus cu regret, căci eram în stadiul în care încă nu învăţasem să-mi disimulez sentimentele. Eram teribil de entuziasmată, din motive de neînţeles atunci pentru mine. Pentru că, deşi era atrăgător, mai văzusem şi alţi bărbaţi atrăgători

în viaţa mea, iar conversaţia noastră nu aş putea spune că excelase prin spirit. De fapt, n-aveam replică, lucru care nu mi se mai întîmplase pînă acum. Ştiam doar că mă tulbură şi emoţionează prezenţa lui în biserică.

- Poate altă dată, spuse el.

- Vii des pe aici?

- Astăzi e prima dată, îmi răspunse. Dar o să mai vin. Şi cînd o voi face, te voi căuta ca să-ţi onorez promisiunea.

Ieşirăm din biserică împreună. Se înclină în faţa mea şi îşi puse pălăria pe care şi-o scosese la intrarea în biserică. Era echipat de călărie. Se îndreptă spre calul său, priponit sub poarta acoperită a cimitirului.

M-am întors acasă. Sally Summers era deja acolo, stînd ca pe ghimpi şi cu ochii pe ceas.

- E-n ordine, Sally, i-am spus. Am fost la biserică. Ţi-am dus apa şi am pus cîteva flori în vase. Nu aşa cum trebuie, bineînţeles, dar sper să-ţi fie mai uşor acum.

- Mulţumesc mult, domnişoară Anabel. Acum să vedem cum ne vine rochia asta. Ieri am trecut pe la conac s-o văd pe domnişoara Jessamy. Era frumoasă ca o cadră.

Am ieşit din salopetă şi din hainele vechi şi mi-am pus rochia de voal albastru.

- Vai de mine, domnişoară Anabel, dar ai sînge pe mîini! ţipă Sally.

- M-au zgîriat ghimpii de la flori. M-am împiedicat pe treptele altarului şi am scăpat vasul, cu flori cu tot.

Sally replică, cu vocea încărcată de reproş:

- Să nu văd sînge pe rochia asta.

- Nu mai sîngerez acum, am răspuns, cu gîndul în

altă parte.

Şi iată-mă astfel, splendidă în rochia de domnişoară de onoare, dorindu-mi ca străinul să mă poată vedea acum.

Îmi imaginam următoarea lui vizită la biserică:

- Fiica vicarului e aici? Mi-a promis că-mi arată biserica.

După care aveam să cutreierăm împreună împrejurimile, iar el avea să revină iar şi iar.

Îmi imaginam cum trebuia să fie în dimineaţa aceea la conac, cu toată lumea agitîndu-se încoace şi încolo, sub conducerea mătuşii Amy Jane care împarte ordine ca un căpitan pe propriul vas.

Iar Jessamy? Ea se va trezi devreme, asta în cazul în care a dormit vreun pic. Îi vor aduce o tavă în cameră. Rochia de mireasă - bucuria inimii lui Sally Summers - va atîrna în dulap. Apoi va începe ritualul împodobirii şi micuţa Jessamy se va transforma într-o mireasă minunată.

Ar fi trebuit să fiu cu ea. Era o meschinărie din partea mătuşii Amy Jane să mă ţină la distanţă. Eram doar confidenta lui Jessamy. Îmi împărtăşise secretele copilăriei sale. Era natural acum să vrea să se sfătuiască cu mine. Iar eu aş fi vrut să ştiu mult mai multe. Eram sigură că Jessamy este complet neştiutoare în ale datoriei conjugale. Nu eram nici eu cunoscătoare, dar

cel puţin ciulisem urechile şi trăsesem cu ochiul de
ca să pun cap la cap nişte informaţii adunate în tim

Dimineaţa înainta. Tata era nervos. Avea sarci importantă de a oficia serviciul căsătoriei.

- E doar o nuntă ca oricare alta, îl linişteam eu. Aveam să-mi amintesc aceste cuvinte mai tîrziu.

Era o plăcere să mă privesc în oglindă. Rochia e foarte frumoasă, mai cu seamă că rareori avusese una croită special pentru mine. Mă simţeam importan

În sfîrşit, veni şi vremea să mergem la biseric Stăteam acolo aşteptînd mireasa. Au început s sosească invitaţii - pe de o parte rudele miresei, pe d alta ale mirelui. Micuţa noastră biserică avea să se umpl de persoane foarte importante. Şi iat-o în sfîrşit şi p mireasă, însoţită de unchiul Timothy, arătînd - d singurul cuvînt care-mi vine pe buze e *radioasă* - î rochia ei de satin alb, cu vălul vaporos şi cu flori d portocal în păr.

Privirea ei mă căută printre ceilalţi. Îmi zîmbi cînd m văzu păşind spre ea şi spre unchiul Timothy pentru a urma la altar.

Mirele s-a întors cu faţa să o privească şi nu mai nevoie să-ţi spun, Suewellyn, cine era, cred că ai ghic deja. Era bărbatul din biserică. Era Joel Mateland, viitor soţ al lui Jessamy.

Pe moment nu mi-am putut analiza emoţiile, dar am făcut-o mai tîrziu. Tot ce simţeam atunci era norul gro al disperării prăbuşindu-se în capul meu. Ori de cîte o voi mai simţi miros de trandafiri, îmi voi aminti moment acela, în biserică, cînd el a păşit înainte pentru a i s alătura lui Jessamy. Şi îmi vor răsuna în cap vocile lor rostind legămintele căsătoriei.

Şi din acea clipă am ştiut că nimic nu mai poate fi ca înainte.

Mi-l amintesc vag cum, cu ea de braţ, a părăsit altarul. Şi îmi mai amintesc petrecerea de la conac. Atîţia oameni, atîta splendoare, şi în mijlocul lor Jessamy, frumoasă şi fericită. Şi peste tot, copleşitoarea mireasmă a trandafirilor.

El veni spre mine şi mi se adresă:

- Ceva efecte dezastruoase?

- Ah, ale căzăturii, am bîguit eu. Mulţumesc, nu. Am şi uitat.

Continua să mă privească fără nici o urmă de zîmbet. Pur şi simplu mă privea.

- Rochia îţi vine foarte bine, adăugă.

- Mulţumesc. Cu totul altceva decît salopeta.

- Îţi venea şi ea la fel de bine.

Ciudată conversaţie, între un mire şi domnişoara de onoare.

M-am trezit spunînd:

- N-aveam idee că eşti mirele.

- Am avut un avantaj necinstit. Eu ştiam cine eşti.

- De ce nu te-ai recomandat?

Nu apucă să răspundă. Venise Jessamy.

- O, deci faceţi cunoştinţă, spuse ea. Verişoara mea, Anabel şi soţul meu, Joel.

Mi s-a părut că îi pronunţă numele cu sfială.

- Da, ştiu, am replicat.

- Sper din tot sufletul să vă îndrăgiţi unul pe altul.

- Deja o facem. Dar mai bine să nu mă pronunţ şi pentru Anabel.

- Ba da, poţi s-o faci. E valabil şi pentru mine.

Mătuşa Amy Jane se năpusti asupra noastră.

- Voi doi trebuie să...

Se simţea bine în noul ei rol de soacră. Dar în loc să mă mai amuze, ca înainte, îmi provoca o adevărată repulsie.

E nedrept, m-am gîndit. Sau nu e? Ar fi trebuit să mă lase să merg şi eu la castel. Atunci l-aş fi întîlnit dinainte. Ce-mi trecea prin cap? Ce se întîmplase cu mine? Ştiam ce. Asemenea lucruri se întîmplă uneori. Ceva mă atrăgea spre el, făcîndu-mă să vreau să rîd şi să plîng în acelaşi timp. Asemenea lucruri se întîmplă rar în viaţă. Iar mie mi se întîmpla prea tîrziu.

După nuntă, zilele treceau greu. Eram deprimată. Jessamy îmi lipsea mai mult decît crezusem vreodată. M-am dus în biblioteca tatălui meu şi am căutat o carte despre Florenţa. Mă şi imaginam acolo, cu el. Am încercat să mi-o închipui pe Jessamy în această situaţie. Nu se dăduse niciodată în vînt după lucrări de artă. Mi i-am imaginat plimbîndu-se pe malul rîului Arno, unde Dante o întîlnise pe Beatrice. Îi vedeam cumpărînd brăţări groase încrustate cu pietre scumpe, pe Ponte Vecchio.

- Ce-i cu tine aşa, deodată? mă întrebă Janet. Arăţi ca o lună întreagă de duminici ploioase.

- E din cauza căldurii, am spus, căci se făcuse deodată cald..

- E prima oară cînd te afectează aşa ceva, replică

ea. Cred că eşti geloasă.

O doamne, uitasem cum ştie Janet să pună degetul pe faţă, rostind adevăruri dureroase fără să clipească.

- Nu vorbi prostii, am repezit-o.

A trecut şi luna august. Sărbătorile de la biserică duraseră mult. Se ţinuseră în grădinile conacului Seton.

- Anul trecut, spunea mătuşa Amy Jane satisfăcută, Jessamy era aici să ajute.

Am încercat să mă implic în viaţa comunităţii, dar inima îmi era în altă parte. Nu că ar fi fost vreodată aici, dar măcar, în trecut, totul îmi părea comic. Acum mă plictiseam îngrozitor.

La începutul lui septembrie Jessamy se întoarse, pentru o săptămînă, acasă. Ştiam că va veni şi ardeam de nerăbdare să o văd. Mă întrebam ce voi simţi cînd îl voi revedea pe Joel.

N-am fost invitată la conac.

- Jessamy o să vrea să stea la conac cu părinţii pentru o vreme, spuse mătuşa Amy Jane. Fără nimeni din afară... nici măcar rudele.

Încerca să ascundă cît de încîntată e de această căsătorie.

Dar Jessamy nu ar fi fost Jessamy dacă nu-ar fi folosit prima ocazie să vină să mă vadă. Apăru călare, arătînd foarte drăguţă în costumul ei albastru de călărie şi cu o pălărie elegantă împodobită cu o pană delicată.

Nu încăpea îndoială că era fericită. Ne-am îmbrăţişat.

- Ah, Jessamy, a fost îngrozitor fără tine.

Era surprinsă.

- Serios, Anabel?

- Am stat înfiptă aici, împărţind ceaiul din vasul cel mare în ceşcuţe mici, la petrecere... un penny bucata.

Dar toate pentru o cauză nobilă; în timp ce tu te plim- în romantica Italie cu minunatul tău prinţ. Ia să te văd frumoasa mea din pădurea adormită, trezită de un săru-

- Ce aiureli spui, Anabel... ca întotdeauna. Eram trează de-a binele'a, fii sigură. Şi e bine c-am fost. Altfel nu l-aş fi observat pe Joel.

- Şi e exact aşa cum ţi l-ai visat?

- O, da... la fel.

- De ce nu l-ai adus cu tine?

- Nu e aici. Are munca lui, Anabel.

- Bineînţeles. Şi a fost de acord să vii?

- Chiar el a avut ideea. Mi-a spus: „Toţi vor proba- să te vadă, mama ta, tatăl tău, verişoara..." Chiar a pomenit de tine, Anabel. Cred că ai făcut ceva impresie cînd ai căzut pe treptele altarului. Repezită ca întotdeauna.

- Da, ca întotdeauna. Cred că arătam straniu în şorţul lui Sally, plin de apă, cu părul laţe şi înconjurată de trandafiri.

- Mi-a povestit. Rîdea şi spunea că te-a găsit foarte...

- Foarte cum?

- Amuzantă şi... atrăgătoare.

- Văd că te-ai măritat cu un bărbat cu discernămînt.

- Altfel nu mă alegea pe mine.

Da, era evident că Jessamy se schimbase. Căpătase echilibru şi încredere. Probabil că el era cel ce i le insuflase. Ah, norocoasă Jessamy!

- Vreau să-mi povesteşti totul, am spus. Vreau să ştiu despre Florenţa, despre luna de miere, despre viaţa într-un castel de vis.

- Chiar te interesează, Anabel?

- Bineînţeles.

- Am de gînd să-ţi fac o propunere.

- Care?

- Cînd plec, să vii cu mine.

- Oh, Jessamy! am ţipat.

Lumini minunate îmi dansau în cap. Bucurie... bucurie imensă şi apoi avertismentul. Nu, nu trebuie s-o faci. Şi de ce nu? Ştii prea bine de ce.

- Nu vrei să vii, Anabel? mă întrebă stingherită. Credeam că te interesează.

- Da, dar...

- Credeam că te-ai bucura să vii. Tocmai spuneai ce plictiseală e aici...

- E bine, doar că... crezi că se cade să vin?

- Ce naiba vrei să spui?

- Proaspăt căsătoriţi şi un al treilea, intrusul. Doi înseamnă companie, trei...

Izbucni în rîs.

- Nu-i nici pe departe aşa. Nu sîntem singuri, într-o casă a noastră. Stăm la castel, cu familia lui. Nici nu-l văd pe Joel prea mult.

- Nu-l vezi prea mult?

- Are locul lui în oraş. Acolo munceşte. Uneori rămîne acolo. Şi uneori mă simt singură.

- Singură? Păi cum vine atunci cu David şi Emerald, ca să nu mai zic de micuţul Esmond sau Tataia?

- Castelul e mare. Se vede că n-ai locuit într-un castel, Anabel.

- Nu, aşa e. Dar nici tu, pînă la încheierea acestei strălucite căsătorii.

- Nu mai vorbi aşa despre asta.

- Cum aşa?

- Ca şi cum ai rîde de ea.

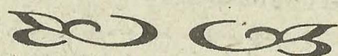
- Tu-mi ştii stilul frivol, Jessamy. Nu te lua după asta. Ultimul lucru din lume ar fi să rîd de căsătoria ta. M... să fii fericită. Eşti o persoană atît de *bună*.

- Prostii, spuse Jessamy.

Am sărutat-o.

- Ai devenit sentimentală, remarcă ea.

- Jessamy, am zis, vin cu tine.

Erau multe lucruri de pus la punct.

- Da, trebuie să te duci, zise tata. O să-ţi facă bine. Parcă n-ai fost tu, în ultimul timp.

- Te descurci fără mine?

- Bineînţeles. Sînt atîţia în sat dispuşi să dea o mînă de ajutor.

Era adevărat. Ca văduv, tata avusese întotdeauna prin preajmă o gloată de doamne serioase, dornice să-l ajute. Niciodată nu ghicise adevăratele lor intenţii; era convins că ele o fac pentru biserică. Era foarte naiv. N... semănam cu el nici un pic.

„Vei avea nevoie de haine“, spuse Jessamy, şi veni cu un teanc de rochii.

- Le-am sortat, îmi zise ea. Aveam de gînd să renunţ la ele.

Janet era mulţumită şi spunea că arde de nerăbdare să le atingă. Era de acord cu vizita mea la Mateland. Cred că, în felul ei nu prea demonstrativ, mă îndrăgea, şi era convinsă că singura mea şansă de a-mi găsi

...ul potrivit era Jessamy. Visase baluri de debut ...ru mine, alături de Jessamy, sigură fiind în adîncul ...ului ei că la mine vor veni primii pretendenţi.

...uşa Amy Jane nu era prea sigură că e bine ce ...m.

- Mai aşteaptă puţin, îi zise lui Jessamy. Las-o pe ...bel să te viziteze mai tîrziu.

Dar Jessamy era de neclintit de data asta şi aşa se ... că într-o zi aurie de septembrie ne găseam una ...gă alta într-un vagon de clasa întîi, în trenul care ...a spre Mateland.

Exista o haltă care fusese special înfiinţată pentru Mateland şi o plăcuţă, semnalînd castelul, pe peron. Am coborît din tren. Ne aştepta o trăsură cu un om în ...rea. Făcu o plecăciune şi ne luă bagajele de mînă. Apoi îi spuse lui Jessamy:

- Carul o să ia restul, doamnă.

Curînd, înaintam încet pe drumul spre castel.

Nu voi uita niciodată prima impresie. Şi tu l-ai văzut, ...uewellyn. Ţi l-am arătat şi ai fost la fel de impresionată ...a şi mine. Aşa că nu voi intra în prea multe amănunte ...u descrierea lui. Nu trebuie să-ţi mai spun de ...randoarea acelor ziduri masive de piatră, de poarta ...presionantă şi turnurile crenelate, sau de ferestrele ...guste ca nişte tăieturi.

M-a fermecat. În aer plutea o ceaţă aurie şi simţeam că mă aşteaptă acolo o dramă tulburătoare, în care voi avea un rol principal.

- Văd că te-a impresionat castelul, îmi spuse Jessamy. Ca pe toată lumea. Cînd l-am văzut prima dată, am crezut că a ieşit din cărţile de poveşti din care obişnuiam să citim, îţi aminteşti?

- Da. De obicei erau despre o prinţesă prizonieră în castel, care trebuia salvată.
- Şi toate prinţesele erau frumoase şi cu părul lung auriu. Culoarea părului tău, Anabel.
- Nu ştiu cum, dar parcă nu-mi vine bine rolul. Tu eşti prinţesa, Jessamy. Trezită din somnul de o vecie de la Seton, prin sărutul prinţului Joel.
- Ce bine-mi pare c-ai venit, Anabel.

Am intrat pe poartă în curtea interioară. Rîndaşii de la grajd se grăbiră să ne întîmpine şi am coborît din trăsură.

- Mulţumesc, Evans, spuse Jessamy cu eleganţă. Şi atunci m-am gîndit ce mult îi priise viaţa la castel.

Suewellyn, tu nu ai văzut castelul decît din afară. Încă n-ai văzut interiorul. Crede-mă, e la fel de teribil. De cum păşeşti în hol, trecutul dă buzna asupra ta şi te învăluie de tot. Nu mă surprinde veneraţia celor din familia Mateland pentru acest loc. Are o vechime de secole. L-a ridicat un strămoş de-al lor, cu mult timp în urmă, deşi în se olul doisprezece era puţin mai mare decît o simplă fortăreaţă. De-a lungul secolelor s-au adăugat părţi noi. Cred că cei ce l-au locuit iubeau fiecare piatră din el. L-au adorat şi l-au ridicat în slăvi. E căminul, dar şi mîndria lor. Chiar şi eu am început să simt ceva din magnetismul lui, deşi nu mă lega de el decît prietenia cu Jessamy care, prin căsătorie, ajunsese să facă parte din el.

Holul de intrare era grandios, cu pereţi de piatră minunat sculptaţi, împodobiţi cu arme. Puteai vedea armuri care aparţinuseră cîndva diverşilor membri ai familiei, aducînd cu nişte gărzi care stau de strajă. Tavanul de lemn era frumos lucrat, şi la un capăt se

continua cu galeria cîntăreţilor. Lîngă galerie începea o scară splendidă. Jessamy mă privea cu coada ochiului să vadă efectul locului asupra mea, dar pînă şi eu rămăsesem fără replică de uimire.

- Te duc în camera ta, spuse ea. E lîngă a mea. Vino cu mine.

Străbăturăm holul şi urcarăm scara cu pricina, ajungînd în capătul unei galerii lungi.

- E galeria tablourilor. Aici atîrnă fiecare membru al familiei, indiferent dacă-i ilustru sau dimpotrivă.
- Doar nu vrei să spui că există şi din categoria „dimpotrivă“ în familia Mateland?
- Cu duiumul, îmi răspunse, izbucnind în rîs.

Aş fi vrut să mai întîrziem acolo, dar Jessamy trecu în grabă.

- O să ai o groază de timp la dispoziţie pentru asta, îmi spuse ea. Vino cu mine. Vreau să-ţi arăt camera ta.
- Familia ştia că te întorci? Ştiau că vin şi eu?
- De mine ştiau. De tine nu le spusesem nimic. Doar ştii că nu erai hotărîtă la început.
- Poate n-au chef să stau şi eu aici.
- Dar eu am, replică ea, îmbrăţişîndu-mă cu drag.
- Ciudat mod de convieţuire pentru o familie, nu?
- Pare aşa pentru că locuiesc într-un loc uriaş. Fiecare cu treaba lui. Nimeni nu se bagă în viaţa celuilalt. Şi totul merge strună. M-am gîndit că n-o să vrei să fii izolată în castel şi ţi-am pregătit o cameră lîngă a mea.
- Ai dreptate. Nu mi-ar surîde să stau singură cuc. Cred că aş începe să-mi imaginez că toţi morţii ăia ai familiei Mateland, buni sau „dimpotrivă“, s-ar năpusti asupra mea.
- Întotdeauna ai avut fantezie. Mai tîrziu îţi voi arăta

şi restul - biblioteca, galeria, sala armurilor, sufrageri salonul, tot ce e de văzut.

- Nu-i de mirare că maică-ta a găsit cadrul demn de preţioasa-i fiică.

- O, pe mama a încîntat-o castelul de cum a pus ochii pe el.

- Pe lîngă el, conacul Seton pare coliba unui angajat la fermă.

- Ei, haide, nici chiar aşa!

- Bineînţeles că nici chiar aşa. Să nu fim nedrepţi cu bătrînul Seton. E un loc adorabil. Nici nu-s sigură că nu l-aş prefera unui castel. E ceva în aer aici... Parcă zidurile sînt vii.

- Gata cu închipuirile! Uite, am ajuns la camera ta.

M-am uitat în jur. Era rotundă. Avea trei ferestruici înguste, ascunse de draperii de catifea purpurie. Patul cu baldachin avea perdelele şi cuvertura aurii. Exista şi un alcov, în care mi se pregătise un vas de spălat şi o cană cu apă. Podeaua, pavată cu dale, era acoperită de covoare persane. Mai erau şi o masă, un mic birou, cîteva scaune şi un dulăpior. Era o odaie plăcută.

- Sîntem în aripa de vest, în turnul din faţă, îmi explică Jessamy în timp ce aruncam o privire curioasă pe fereastră. Se vedeau pajişti, povîrnişuri înecate în iarbă şi, în depărtare, pădurea.

- Eu... adică noi... locuim pe acelaşi culoar.

M-am hotărît deodată:

- Aş putea vedea şi eu camera ta?

Nici nu teminasem bine întrebarea şi îmi păru rău că am spus-o. Nu-mi doream să le văd odaia. Aş fi vrut să uit tot ce avea legătură cu ei doi.

- Sigur că poţi. Vino cu mine.

Am urmat-o, coborînd cele trei trepte care dădeau în coridor. Deschise uşa larg. Era o încăpere mare şi înaltă, cu un pat uriaş, încadrat de perdele de mătase foarte fină. Mai era acolo şi o măsuţă de toaletă, apoi scaune, două dulăpioare şi un alcov asemănător cu al meu.

Mi i-am închipuit pe amîndoi aici, iar imaginea refuza să se lase alungată. Şi mă durea îngrozitor.

M-am întors şi am pornit spre propria mea cameră.

- Ceilalţi unde au camerele? am întrebat-o.

- David şi Emerald sînt în aripa estică. Ne întîlnim doar la vremea mesei.

- Şi bătrînul?

- El are propriile apartamente. Le părăseşte foarte rar. Anabel, trebuie să-ţi spun ceva.

- Da?

- E vorba de Emerald. E invalidă. De mulţi ani. Are o îngrijitoare.

- Numai invalidă nu mi-o imaginam.

- A avut un accident la călărie, cu mulţi ani în urmă. E înţepenită în scaunul ei. Elisabeth e o persoană devotată.

- Elisabeth?

- Elisabeth Larkham, însoţitoarea ei. Mai degrabă o prietenă, de fapt. E văduvă. Are un băiat... Garth. E plecat la şcoală. Vine în vacanţe să-şi vadă mama. Vezi tu, e ca şi cum ar face parte din familie. O să-i vezi pe toţi la masă.

- Şi... soţul tău?

- Cred că va veni şi el.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Sînt bagajele tale. Vrei să te speli? Cer să-ţi aducă

apă fierbinte. După asta vrei să te odihneşti un pic. M
se ia într-o sufragerie mai mică. Te duc eu acolo c
eşti gata. La început poţi să te rătăceşti în castel.
m-am pierdut o dată.

Apăru bagajul şi, odată cu el, o fată în casă car
aducea apa fierbinte.

Mi-am scos o rochie albastră, cu corsetul strîm
fusta amplă, una din cele transformate pentru mine,
care garderoba mea nu ducea lipsă. Era o garder
consistentă, însă o singură rochie fusese făcută spe
pentru mine: cea din mătase albastră, pe car
purtasem ca domnişoară de onoare.

Îmbăiată, m-am întins puţin, meditînd la ciudăţe
situaţiei în care mă găseam şi la felul în care
precipitaseră evenimentele. La aceeaşi vreme, cu
an în urmă, numele Mateland ne era compl
necunoscut. Şi iată-ne acum în sînul familiei, locuind
acelaşi castel cu ei.

Nu încetam să îmi imaginez cum va decur
următoarea mea întîlnire cu soţul lui Jessamy.
văzusem doar de două ori - o dată cînd am căzut
biserică şi a doua oară la nuntă - şi totuşi aveam cl
în faţa ochilor toate trăsăturile chipului său, felul cu
mă privise întrebător, plin de înţeles, de parcă ar fi v
să înţeleg că aveam asupra lui acelaşi efect cu cel
care îl avea el asupra mea.

Şi tînjeam îngrozitor să-l revăd, deşi ceva, în adîn
meu, mă prevenea că voi avea de suferit.

„N-ar fi trebuit să vii" -erau cuvintele care îmi răsun
în cap.

Dar cum aş fi putut, pe de altă parte, să refuz invita
lui Jessamy în noua ei casă? Nici măcar mătuşa A

Jane nu privea cu ochi răi această vizită.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Eşti gata? mă întrebă Jessamy. Ce bine arăţi!

- O recunoşti?

- Da, dar pe mine nu arată nici pe departe aşa bine.

- Dar ar arăta acum. Eşti foarte apetisantă. Căsnicia îţi prieşte, Jessamy.

- Da, spuse ea simplu, cred că-mi prieşte.

Mă luă de braţ.

- Mîine te iau să-ţi arăt castelul.

- Monarhul vizitîndu-şi proprietăţile...

- Ah, nici gînd. Bătrînul Egmont este un adevărat stăpîn al castelului. După el vine David. Apoi Esmond. Ei sînt monarhii absoluţi. Noi sîntem periferia. Aminteşte-ţi că Joel e fiul mai mic.

- Bănuiesc că-ţi iubeşti bătrînul castel.

- Ajungi să-l iubeşti, Anabel. Poate că tu nu simţi asta, nefiind o Mateland, dar sentimentul există. Generaţii întregi au avut de luptat pentru castelul lor în trecut... şi-au dat chiar şi viaţa.

- Nu mă îndoiesc de asta. Păi, dragă verişoară, acum eşti şi tu de-a lor. Dar ce mult e de mers!

- Ţi-am spus că e uriaş.

- De-abia aştept să-l explorez.

- Au şi colţuri macabre. De pildă temniţele subterane.

- Scumpa mea Jessamy, lipsa lor ar fi fost o dezamăgire oribilă pentru mine.

Ajunseserăm în dreptul unei uşi construite sub o boltă, din dosul căreia se auzeau voci. Jessamy intră înaintea mea. Am urmat-o.

Camera nu era prea mare. Focul ardea în cămin, creînd o atmosferă plăcută şi primitoare. Ne aşteptau

mai multe persoane. Un bărbat se ridică să ne întîmpi
Nu era Joel, care îmi hărţuise imaginaţia d
momentul în care îl văzusem, dar asemănarea exis
astfel că l-am recunoscut imediat pe David, fratele m
mare, moştenitorul castelului. Era brunet şi avea o
negri, strălucitori. Îmi luă mîinile în mîinile lui şi le ap
uşor.

- Fiţi binevenită la Mateland, îmi zise el. V-a
recunoscut oricum, domnişoară Anabel Campi
Jessamy v-a descris perfect.

- Şi dumneavoastră trebuie să fiţi...

- David Mateland. Şi am onoarea să fiu cumna
verişoarei dumitale.

Mă luase de braţ. Avea mîinile calde şi o ating
aproape ca o mîngîiere.

- Draga mea, ţi-o prezint pe Anabel, verişoara l
Jessamy, spuse el, întorcîndu-se spre o femeie. Sp
că putem să-ţi spunem Anabel, nu? Doar faci parte d
familie acum.

Deci asta era Emerald cea cu nume preţios. Nici că-
puteam imagina o persoană mai puţin potrivită pentru
purta numele unei pietre preţioase. Avea chipul palid
părul parcă prăfuit. Ochii ei, de un albastru dilua
înfundaţi în orbite, mă făcură să mă întreb dac
posesoarea lor nu suferă chinuri groaznice. Picioarel
erau acoperite cu o carpetă albastră de lînă pe care s
odihneau nişte mîini vlăguite, pline de vinişoare vineţi

Îmi zîmbi şi zîmbetul îi era blînd.

- Sîntem bucuroşi că ai venit la castel, zise ea. Est
minunat pentru Jessamy. Elisabeth, dragă, vino s-
cunoşti pe Anabel.

O femeie înaltă, destul de tînără, tocmai intrase în

... Avea pînă în treizeci de ani. Era subţire, iar părul, ... un negru lucios, era adunat la ceafă într-un mic coc. Avea ochi mari, albaştri şi în pemanenţă somnoroşi, iar buzele, pline şi roşii, nu se armonizau cu restul feţei. Iar nasul, destul de subţire, îi dădea un aer răutăcios. Era ... un chip interesant.

Întinse mîna şi o strînse pe a mea cu putere.

- Jessamy ne-a povestit atîtea despre tine, zise ea. Era hotărîtă să te aducă aici pentru mai mult timp.

- Întotdeauna am fost nu numai verişoare dar şi prietene bune, am subliniat.

Mă cîntări din priviri şi în ochii ei parcă adormiţi am văzut un licăr. Părea să mă evalueze cumva.

- Unde-i Joel? întrebă David. Vine şi el?

- Ştia că vii azi, răspunse Jessamy. Sînt sigură că apare şi el.

- Aşa sper şi eu, spuse David. Nu e soţ de prea mult timp, ca să înceapă deja să lipsească de acasă. Haide să bem un păhărel pînă vine. Mă întreb dacă domnişoara Anabel e de acord să guste din Cupa Mateland. E o băutură preparată de noi şi te asigur că e deosebită, domnişoară Anabel.

- Mulţumesc, am răspuns. Am să gust.

- Să nu bei prea mult din ea, Anabel, mă avertiză Jessamy. E foarte tare.

- Nu trebuia s-o previi, zise David. Mă gîndeam cum ar fi să văd porţile reţinerii deschise şi pe adevărata Anabel ieşind la iveală.

- Te asigur că sînt eu însămi chiar în acest moment, l-am liniştit eu. Nu mai e nici o altă Anabel de descoperit.

Veni lîngă mine. Îi simţeam privirea aţintită asupra mea. Mă făcea să nu mă simt în largul meu.

- Aşa să fie? De la bun început am simţit că avem de-a face cu o doamnă cît se poate de neobişnuită.

Elisabeth Larkham îmi aduse un pocal cu băutura casei Mateland.

- Sînt sigură că o să-ţi placă. David o prepară singur. Nu lasă pe nimeni altcineva.

- Formula magică e în mîinile mele, spuse el, privindu-mă în ochi.

- Va fi interesant să încerc această băutură, am zis eu, ducînd cupa la buze.

- Acum îţi voi sorbi cuvintele, zise el aşteptîndu-mi verdictul.

- E bun... foarte bun.

- Atunci bea-l pe tot şi îţi torn altul.

- Nu uita că am fost prevenită, i-am amintit eu.

Făcu o grimasă şi Jessamy veni lîngă mine.

- Eu nu beau niciodată mai mult, zise ea.

- Nici eu n-o voi face.

Îmi zîmbi puţin neliniştită. Draga de ea, mă gîndii eu. Merită tot ce e mai bun. Un castel, un soţ care s-o iubească şi pe care să-l iubească la rîndul ei. Căci pe Jessamy toată lumea trebuie să o iubească.

Atunci apăru Joel.

Îmi luă mîna în a lui şi am simţit un fior de plăcere străbătîndu-mi tot corpul. Am întîrziat unul în faţa celuilalt mai mult decît cereau bunele maniere în asemenea împrejurări. Sau poate era aşa numai în imaginaţia mea...

- Îmi pare atît de bine că ai venit, îmi zise el.

- Mulţumesc. Şi eu mă bucur că sînt aici.

Ne aşezarăm la masă. Eram aşezată lîngă el şi rareori în viaţa mea fusesem atît de tulburată.

- Sper că n-au fost complicaţii, zise el.

Cîteva clipe l-am privit încurcată, dar el specifică:

- Căderea. Glezna ta... Mîna...

- A, nu. Absolut nici o complicaţie, am răspuns. Nu-mi trecu imediat prin minte - n-am spus adevărul. Complicaţii au fost, dar nu de felul celor pe care le pot declara cu voce tare, pentru că nimic, niciodată, nu va mai putea fi la fel pentru mine.

Se întoarse spre ceilalţi:

- Prima oară cînd am zărit-o pe domnişoara Campion, şedea pe treptele altarului.

- Un lucru cu siguranţă semnificativ, zise David.

- Eram înconjurată de trandafiri.

- Un fel de miel sacrificat?

- Nu prea semănam cu un miel. Aveam o salopetă uriaşă. Tocmai decoram altarul.

- Aha, deci pusă pe fapte bune.

- Pentru nunta lui Jessamy, continuai eu.

- Şi ce flori minunate! exclamă Jessamy. N-o să uit în viaţa mea mireasma trandafirilor de acolo.

- Sînt convinsă că în aranjamentul floral se ghicea o mînă de artist, zise David.

- Da, dar nu a mea. Talentul meu în această direcţie e nul.

- Dar pe scările altarului ştii să cazi artistic, bănuiesc. Altfel n-ai fi ieşit întreagă din încercarea aceea...

Nu prea înţelegeam poziţia lui David Mateland. Că era interesat de persoana mea, era un lucru evident, şi îmi dădea o senzaţie neplăcută. Părea dispus să mă trateze prieteneşte dar, în acelaşi timp, ceva în atitudinea lui zeflemitoare mă sfida.

- Sper că te vei simţi bine la castel, zise Emerald.

- Am eu grijă de asta, sări Jessamy.

- E un curent care intră în oase, remarcă Emerald. În perioada asta din an se simte mai puţin.

- Se spune că iarna, cînd vîntul suflă din est, poţi să navighezi cu o navă de război pe coridoarele castelului, adăugă David.

- Ei, nici chiar aşa, îmi zise Joel, aplecîndu-se spre mine şi atingîndu-mi uşor braţul cu mîna. În plus de asta, încă n-a venit iarna.

- Îmi amintesc cînd am venit aici, zise Emerald. Am găsit locul cam sumbru. Eu am crescut în Cornwall, şi acolo vremea e mai blîndă.

- Dar umedă, adăugă Elisabeth. Eu prefer locul ăsta.

- Elisabeth e îndrăgostită de tot ceea ce are legătură cu regiunea asta.

- Pur şi simplu cred că am noroc să fiu aici, mi se adresă Elisabeth. Emerald e atît de bună cu mine. Şi e o mare uşurare că pot să-l văd pe fiul meu în vacanţă, cînd vine aici.

- Scumpa mea Elisabeth, murmură Emerald.

Conversaţia continuă în aceeaşi notă pe tot timpul cinei. Eram conştientă de o anumită tensiune care plutea în aer. Cadrul era ciudat pentru mine. Să mă trezesc astfel, cinînd într-o încăpere cu tapiserii pe pereţi şi armuri străvechi, într-un castel medieval, la masă cu nişte străini - excepţie făcînd Jessamy - era, fără doar şi poate, o experienţă nouă pentru mine. Dar era mai mult decît atît. Aveam senzaţia că aceşti oameni au o viaţă secretă, complicată, mult diferită de ceea ce lasă să transpară.

Era deci Emerald, ţintită în scaunul ei, îngrijită cu ardoare de Elisabeth Larkham, cea cu mişcări feline şi

ochi stranii, ochi care păreau pe jumătate adormiţi dar care, în acelaşi timp, înregistrau cu fidelitate tot ce se întîmplă în jur. Apoi venea David. Aveam senzaţia că e mai uşor de înţeles decît ceilalţi. Era clar că face parte din categoria bărbaţilor cărora le place mult compania femeilor. Privirea lui era intensă şi directă, dîndu-mi o senzaţie neplăcută. Şi mai erau nişte linii în jurul gurii care trădau cruzimea - o cruzime care de altfel devenea şi mai evidentă dacă intrai în conversaţie cu el. Vorbele lui aveau o notă de asprime şi am ghicit numaidecît plăcerea imensă pe care o încerca rănindu-i pe cei din jur. Era poate greşit să-l judec prea repede, dar eu procedasem întotdeauna pripit. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori fusesem obligată să-mi ajustez primele păreri despre cineva! Omul avea o soţie invalidă şi asta trebuie să fie un adevărat calvar pentru un bărbat cu - hotărîsem eu la prima impresie - senzualitatea lui. Dar în primul plan al gîndurilor mele trona Joel. Joel era un mister pentru mine. Lăsa să se întrevadă foarte puţin. Părea să facă notă aparte. Era doctor şi părea cel puţin ciudat să găseşti un doctor practicînd-şi profesia într-un astfel de loc. Avea, e adevărat, sediul lui în oraş, cam la două mile de castel. Era, spunea Jessamy, dedicat muncii lui, care-l ţinea deseori peste noapte acolo. Ce nu înţelegeam era motivul pentru care se căsătorise cu Jessamy.

Iar mă grăbeam să trag concluzii. Cine poate stabili ce anume îi atrage pe oameni unul spre celălalt? Era clar că Jessamy îl adoră, iar majoritatea bărbaţilor adoră să fie adoraţi. Cînd era pe aproape, toată atenţia mea se concentra asupra lui. Eram conştientă de fiecare privire pe care mi-o acorda, de fiecare frază pe care

mi-o adresa, şi nu găseam că o face prea des.

Mă tulbura. Îl doream mereu aproape. Să îi atrag atenţia, să îi vorbesc, să aflu totul despre el. Să ştiu cum e să te naşti într-un castel, să locuieşti acolo de cînd te ştii, să creşti alături de un frate ca David. Joel mă obseda.

Ne-am deplasat într-un salonaş, la o cafeluţă după cină. Toată lumea discuta. A doua zi urma să fiu prezentată bătrînului Egmont şi să îl cunosc pe tînărul Esmond. Avea patru ani şi se născuse, mi se explică, cu un an înainte de accidentul lui Emerald.

La ora zece Jessamy anunţă că mă conduce în camera mea. Era obosită după călătorie, spuse ea, şi era sigură că şi eu sînt. Mîine îmi va arăta castelul.

Le-am urat noapte bună şi Jessamy mă duse în cameră luminîndu-mi calea, în sus pe scări, cu o lumînare fixată într-un sfeşnic de bronz.

Am găsit cam lugubru acel drum înapoi. Înaintam prin galeria tablourilor. Portretele arătau cu totul altfel acum, în lumina lumînărilor. Îţi puteai uşor imagina că ele reprezintă oameni în carne şi oase, care ne urmăresc cu privirea.

- N-am putea folosi lămpi cu gaz în castel, spuse Jessamy. Ar fi total nepotrivit, nu-i aşa?

Am fost de acord.

- Jessamy, am întrebat-o deodată, îţi place castelul ăsta?

- Da. Tu nu l-ai iubi?

- Da, cred că da, am răspuns.

Am ajuns în camera din turn şi Jessamy îmi aprinse cele două lumînări de pe măsuţa de toaletă.

Nu vroiam să plece încă. Ştiam că nu voi dormi bine

la noapte.

- Jessamy, i-am spus, îţi place să locuieşti aici cu oamenii ăştia?

Căscă ochii de uimire.

- Bineînţeles că îmi place. Aici e Joel.

- Dar într-un fel îţi împarţi căminul cu alţii, nu? Cu David, Emerald... Sînt două familii de fapt. Înţelegi ce vreau să spun.

- Familiile de felul lor au locuit întotdeauna aşa. Pe vremuri erau chiar mai multe. Cînd Esmond va creşte şi se va căsători, îşi va aduce şi el familia aici.

- Ca şi copiii tăi, bănuiesc.

- Bineînţeles. E o tradiţie.

- Şi te înţelegi bine cu David şi Emerald?

Ezită un moment.

- Da... da... sigur că da. De ce nu m-aş înţelege.

- Am impresia că protestezi cam mult. De ce nu te-ai înţelege, zici? Păi eu zic că ai toate motivele din lume. Dacă eşti forţat de împrejurări să locuieşti cu cineva, asta nu înseamnă neapărat că trebuie să îl înţelegi bine. De fapt, de regulă relaţiile sînt proaste între asemenea oameni.

- Ţie nu-ţi poate ascunde nimeni nimic, Anabel. E drept că nu prea mă dau în vînt după Emerald. E o persoană singuratică şi închisă în ea. Din cauza stării ei. E groaznic. Se pare că, înainte, nu o vedeai decît călărind. Invaliditatea trebuie să fie tare neplăcută pentru una ca ea, nu? Cît despre David... ei bine, nu prea îi dau de capăt. E prea deştept pentru mine. Şi spune uneori nişte lucruri... dure...

- Dure?

- Jignitoare. Ştii, el şi cu Joel nu se prea înţeleg. Nu

întotdeauna fraţii se au bine, nu-i aşa? Uneori am impresia că David e gelos pe Joel.

- Gelos?! Cum asta? Are vreun gînd cu tine?

- Bineînţeles că nu. Dar e ceva în aer... Şi apoi... Elisabeth...

- Pare o tînără bine înfiptă.

- E minunată cu Emerald. Şi cred că David îi e foarte recunoscător pentru asta. Iar ea e fericită să locuiască aici. Vezi tu, e văduvă şi are un fiu de vreo opt ani, mai mare ca Esmond cu vreo patru ani. E bucuroasă ori de cîte ori băiatul ei vine aici, în vacanţe. Una din marile ei probleme e astfel rezolvată. Anabel, spune-mi, îţi place Joel cu adevărat?

- Da, am răspuns, calmă, îmi place. Îmi place, cu adevărat, foarte mult.

Mă înconjură cu braţele.

- Mă bucur, Anabel. Mă bucur grozav.

În dimineaţa următoare Jessamy mă luă cu ea într-un tur al castelului. Joel plecase în oraş.

Castelul, cu toate ungherele lui, mă fermecă. La propunerea lui Joel, ne-am început explorarea de jos, unde am coborît pe o scară în spirală, cu o frînghie drept balustradă, de care a trebuit să ne ţinem cu putere căci treptele nu erau prea largi, ba chiar se îngustau în centrul spiralei, aproape dispărînd de tot.

Temniţele subterane arătau macabru, cu celulele lor

mici, înguste şi neaerisite, multe din ele lipsite complet de orice ferestruică, fie ea cît de mică şi plină de gratii.

- Urăsc partea asta a castelului, spuse Jessamy. Nici unul dintre noi nu calcă vreodată pe aici... cu excepţia cazurilor cînd arătăm cuiva castelul. Toate castelele vechi au temniţe. A existat un Mateland - pe vremea lui Stephen cred, cînd erau tulburări mari în ţară - care atrăgea în cursă călătorii şi îi reţinea aici, ca să ceară răscumpărare. Iar fiul său a fost încă şi mai rău. Îi tortura pe prizonieri.

M-au trecut fiori reci.

- Haide să vedem restul, am sugerat.

- Ai dreptate. E oribil. Eu le-am spus că ar trebui să zidească temniţele, dar nici n-au vrut să audă. Egmont se face roşu la faţă cînd aude cea mai vagă sugestie de schimbare a castelului.

- Într-un fel, îl înţeleg. Cît despre locul ăsta... tot cred că grozăviile care s-au petrecut aici ar trebui uitate şi îngropate.

Am urcat înapoi scările, ţinîndu-ne bine de balustrada de frînghie, pînă într-o sală de piatră.

- Aici, îmi explică Jessamy, ne găsim exact sub holul principal. Dacă urci scara asta de piatră, ajungi într-un mic coridor, unde ai în faţă intrarea în holul principal. Asta e de fapt un fel de criptă. Cînd moare cineva, coşciugul este păstrat, un timp, aici.

- Duhneşte a moarte, am precizat eu.

Încuviinţă din cap.

- Priveşte numai ce bolţi în formă de cruce şi ce stîlpi masivi!

- Impresionant, oricum, am fost eu de acord. Bănuiesc că asta e partea cea mai veche a castelului.

- Da, face parte din primele structuri construite.
- Ce sumbră trebuie să fi fost viaţa în vremurile alea!
Nu îmi puteam scoate din minte temniţele. Nutream convingerea că voi continua să mă gîndesc mult timp la ele, chiar şi cînd voi urca înapoi în splendidele odăi.
Ne-am întors în sala iniţială, unde Jessamy mi-a atras atenţia asupra calităţii sculpturilor şi a lemnăriei tavanului, construit într-o boltă magnifică. Apoi mi-a arătat nişte pînzeturi de cea mai bună calitate, aduse aici cînd regina Elisabeta vizitase castelul, şi delicatele şi sofisticatele sculpturi, înfăţişînd scene din Biblie, din galeria menestrelilor. După care am trecut în galeria cea mare, unde am putut studia pe îndelete portretele celor din familia Mateland, antici şi moderni. Mi s-a părut interesant să îl văd astfel imortalizat pe bătrînul Egmont, dîndu-mi cumva un indiciu asupra personajului pe care urma să îl cunosc. Semăna extraordinar de bine cu David. Avea aceleaşi sprîncene stufoase şi aceiaşi ochi pătrunzători. Erau şi portretele lui Joel şi David acolo.
- Micuţul n-a fost încă pictat, am remarcat.
- Nu. Sînt pictaţi numai după ce au împlinit douăzeci şi unu de ani.
- Ce tulburător să poţi să priveşti aşa, în trecut, spre strămoşii tăi. Ah, Jessamy, poate că descendenţii tăi vor moşteni într-o bună zi tot ce-i aici.
- Foarte improbabil, zise ea. Mai întîi, trebuie să am un copil. Apoi aminteşte-ţi de micuţul Esmond. Copiii lui vor moşteni totul. David e fratele mai mare.
- Dar dacă Esmond moare... sau nu se căsătoreşte... şi deci nu produce urmaşi legitimi...
- Doamne, nici să n-aud că Esmond ar putea să moară! E cel mai dulce copil de pe pămînt.

Părea dornică să părăsească galeria tablourilor cît mai repede.
Am vizitat şi restul: salonul, sufrageria, biblioteca, sala armelor, odaia elisabetană şi camera Adelaidei - căci ambele regine onoraseră cu prezenţa lor castelul - şi apoi dormitoarele. Mă întrebam uimită cum poate ajunge cineva vreodată să se descurce singur printr-un asemenea labirint.
Am ajuns într-un tîrziu în camera copiilor unde am făcut cunoştinţă cu Esmond. Era exact aşa cum îl descrisese Jessamy: un băieţaş frumos şi dulce. Stătea pe pervazul ferestrei iar Elisabeth Larkham îi citea ceva, indicîndu-i cu degetul fiecare cuvînt citit.
La intrarea noastră, copilul se ridică să ne întîmpine.
- El este Esmond, zise Jessamy. Esmond, îţi fac cunoştinţă cu domnişoara Campion.
Îmi luă mîna şi o sărută. Am găsit gestul fermecător. Cît de drăguţ - m-am gîndit eu - arăta copilul, cu părul acela întunecat şi ochii aceia frumoşi şi mari, la fel de întunecaţi... fără îndoială, un adevărat Mateland.
- Eşti verişoara lui Jessamy, remarcă el.
I-am spus că da, sînt verişoara ei, şi tocmai vizitam castelul.
- Ştiu asta, îmi spuse el.
Elisabeth îl luă de umeri.
- Esmond mi-a pus multe întrebări despre tine, îmi zise ea.
- Ce drăguţ din partea ta să te interesezi de mine! I-am spus copilului.
- Ştii să citeşti? mă întrebă el. Ştii, povestea asta e cu trei ursuleţi!
- Cred c-o ştiu, i-am răspuns. „Cine a stat în fotoliul

meu? Cine s-a atins de tocana mea?"
- Nu era tocană. Era porridge*, mă corectă el, cu un aer solemn.
- Bănuiesc că unele amănunte se mai schimbă în timp, am răspuns eu. Tocană, porridge, ce mai contează?
- Contează, insistă el. Tocana e diferită de porridge.
- Esmond e cam chiţibuşar, zise Elisabeth.
- Chiţibuşar? repetă copilul. Ce-i aia?
- Îţi explic eu altă dată, îi răspunse Elisabeth. Tocmai mă pregăteam să-l scot pe afară, ne zise ea. E ora plimbării de dimineaţă.
- Ba nu-i încă ora, se băgă Esmond.
- Vei avea destulă vreme să vorbeşti cu domnişoara Campion - îi zise Elisabeth luîndu-l, fermă, de mînă.
- Ei, atunci noi ne continuăm turul, zise Jessamy.
- Locul e fantastic, nu-i aşa?
Elisabeth mă fixă din nou, cercetîndu-mă din priviri. I-am răspuns că aşa e.
- Ieşim să vedem parapetele, anunţă Jessamy. Vreau să-ţi arăt cum poţi ajunge pe creasta zidului, în spatele crenelurilor.
- Atunci, pe mai tîrziu - m-am întors eu spre Esmond, care mă aprobă cu un gest al capului după care mi se adresă cu un aer cam trist:
- Să ştii că nu era tocană...
Am urcat împreună cu Jessamy pe treptele de piatră - o altă scară înşelătoare în spirală - şi am ajuns afară, pe creneluri.
- Esmond e un băieţaş foarte sobru, îmi spuse ea.

* Porridge = griş de ovăz fiert cu lapte

Ar trebui să stea mai mult cu alţi copii de vîrsta lui. Nu se întîlneşte cu alţi băieţi niciodată. Doar cu Garth şi Malcolm, cînd vin la castel, şi ei sînt mult mai mari decît el.
- De Garth am mai auzit, i-am zis eu. Malcolm cine mai e?
- E un fel de văr. Bunicul lui era fratele mai mic al lui Egmont. Îţi închipui... Bănuiesc că o fi fost între fraţi vreo duşmănie veche. Cine ştie de la ce a pornit vrajba. Cert e că Egmont s-a mai înmuiat cu timpul şi acum Malcolm îl vizitează regulat. Cred că lui Egmont îi place să-l vadă ca pe-un improbabil dar nu imposibil moştenitor al castelului. Vezi tu, dacă Esmond ar muri înainte de vreme, iar eu şi Joel n-am avea copii, cred că Malcolm rămîne singurul moştenitor. Malcolm are cam vîrsta lui Garth... Uneori se întîmplă să fie aici amîndoi. Pentru Esmond asta e bine. Asta nu înseamnă că Elisabeth nu îi e devotată. Chiar cred că e puţin geloasă pe orice persoană care i-ar capta copilului atenţia.
- De mine nu trebuie să se sinchisească. Eu sînt doar un vas care trece în noapte.
- Nu vorbi aşa, Anabel. Vreau să vii foarte des aici. N-ai idee ce mult mă înveseleşte prezenţa ta.
- Să te-nveselească! Doar nu vrei să spui că ai nevoie de aşa ceva...
- Vreau să spun că, dacă sînt veselă, tu mă înveseleşti şi mai mult.
Eram contrariată. Ceva îmi spunea că în acest castel lucrurile nu erau tocmai ceea ce vroiau să pară. Jessamy nu era perfect fericită. Şi aveam convingerea că Joel nu era străin de această stare de lucruri.

Mă găseam la castel de trei zile. Făcusem deja cunoştinţă cu Egmont, un bătrîn cu o expresie feroce cu sprîncenele acelea stufoase tipice pentru toţi din familie. Cu mine se purtase nespus de curtenitor. „A prins slăbiciune pentru tine", îmi atrase atenţia Jessamy.

Bătrînul era vestit, îmi mai spuse ea, pentru escapadele lui amoroase din tinereţe cînd avusese amante presărate prin tot ţinutul. Îi plăcuseră femeile şi acestea împînziseră districtul cu odraslele lui.

- Cred că nici nu s-a obosit să-şi decline paternitatea, îmi explică Jessamy. Era mîndru de virilitatea lui. Pe deasupra se pare că a avut grijă de ei.

- Şi nevastă-sa? Care a fost reacţia ei la toţi bastarzii ăştia din împrejurimi?

- A suportat situaţia şi în final a acceptat-o. Parcă avea de ales?! Pe vremea aia lucrurile astea se întîmplau în mod obişnuit, nu ca astăzi. Azi Regina dă tonul. Un ton mult mai potrivit.

- A făcut o modă din virtute, am comentat eu, dar asta poate să însemne uneori doar muşamalizarea imoralităţii, şi nu suprimarea ei.

Se încruntă, trezindu-mi din nou îndoiala. Începusem să fiu sensibilă la stările ei, să-i ghicesc ezitările. Pentru prima dată de cînd o ştiam, Jessamy încerca să îmi ascundă ceva. Eram acum sigură că lucrurile nu stăteau în realitate aşa cum lăsau să se întrevadă. Şi totuşi, oricît aş fi încercat, nu reuşeam să o conving să îmi împărtăşească gîndurile ei cele mai ascunse. Dar cu

Cu cît întîrziam mai mult la castel, cu atît sporea convingerea mea că între zidurile lui se ascundeau mistere de nepătruns.

Pe Joel îl vedeam des, dar niciodată între patru ochi. Uneori mă gîndeam că a evita orice întîlnire mai intimă era, de fapt, ţelul nostru, al meu şi al lui Joel. Şi totuşi, a venit o zi în care inevitabila întîlnire s-a produs.

Ieşeam deseori să călăresc în împrejurimile castelului. Jessamy călărise întotdeauna. La Seton, mătuşa Amy Jane nu avusese încotro şi trebuise să îmi permită să iau parte la lecţiile ei de călărie.

Ajunsesem să iubesc această distracţie şi aşa se face că îmi petrecusem poate cele mai fericite zile ale copilăriei mele în galop sau la trap pe cîmpuri şi poteci, îmbrăcată în costumele mai vechi de călărie ale verişoarei mele, transformate pentru mine. Nimic nu putea fi, pe atunci, mai palpitant decît să alerg astfel în galop, stăpînind calul de sub mine şi luptînd cu vîntul care îmi biciuia obrajii.

Plăcerea era aceeaşi şi la Mateland, castelul fiind dotat, bineînţeles, cu un grajd imens şi o grămadă de cai. Se găsi un cal potrivit şi pentru mine şi, de atunci, eu cu Jessamy călăream în fiecare zi.

Odată, pe cînd călăream astfel, ne apăru în faţă David. Dăduse o raită pe moşiile lui de care se îngrijea zilnic, aşa că ni se alătură la întoarcere.

Sporăvăia pe un ton prietenos, mă întrebă ce impresie mi-au făcut grajdurile Mateland şi calul special ales pentru mine, dacă îmi plăcea să călăresc de obicei, şi aşa mai departe.

La un moment dat Jessamy rămase puţin în urmă, vorbind cu o femeie din uşa unei colibe. Am surprins un

zîmbet larg pe chipul lui David. Îşi grăbi calul iar eu l-am urmat. O luă apoi pe un drum lăturalnic şi atunci am înţeles că încerca să o lase pe Jessamy în urmă.

- Ştie că o luăm pe aici? l-am întrebat eu.

- O să afle, fu răspunsul.

- Dar...

- Anabel, haide, lasă asta. Niciodată nu găsesc prilejul să-ţi vorbesc între patru ochi.

Ceva în tonul cu care vorbea mă avertiză să mă pun în gardă.

- N-o să ne mai ajungă din urmă, am protestat eu.

- Se prea poate ca ăsta să fie şi scopul.

- Nu al meu, în orice caz, îi amintii eu.

- Anabel, eşti o tînără foarte atrăgătoare. Ştii asta. Şi să nu-mi spui că eşti atît de sobră pe cît vrei să pari. Ne-ai vrăjit pe toţi.

- Pe toţi?

- Pe tata, pe mine, pe proaspăt căsătoritul meu frate.

- Mă flatează să aud că am făcut o asemenea impresie asupra familiei tale.

- Anabel, tu ai face impresie oriunde te-ai duce pentru că ai ceva mai mult decît frumuseţea. Ştiai asta?

- Nu, dar mă interesează oricînd să aud o listă a virtuţilor mele.

- Există ceva... o vitalitate în tine... o reacţie...

- O reacţie la ce?

- La reacţia pe care o trezeşti în bărbaţi.

- Iată că învăţ lucruri interesante de la tine, dar mi-e teamă că trebuie să-ţi spun că aici se sfîrşeşte prima lecţie de acest fel şi că prima lecţie va fi - cu siguranţă - şi ultima.

- Mă amuză spiritul tău.

- Aha, un alt talent al meu? Sinceră să fiu, prea mă veţi ajuta să ajung o îngîmfată!

- Nimic din ce-ţi spun eu nu-i o noutate pentru tine. De cînd ai venit la castel nu te pot scoate din gîndurile mele. Tu te gîndeşti vreodată la mine?

- E normal să mă gîndesc la oamenii în a căror companie mă găsesc. Şi dacă-i vorba de companie, cred că e timpul să o reluăm pe cea a lui Jessamy.

- Dă-mi voie să-ţi prezint proprietăţile. Sînt sigur că te-ar interesa, Anabel...

Mi-am întors calul pe loc şi am strigat-o pe Jessamy care se pierduse de noi. Am pornit înapoi pe cărare, după ea.

- N-am văzut că aţi luat-o pe cărare, mă anunţă ea.

Eram foarte tulburată. Îmi dădeam seama clar că nu mai pot rămîne mult la castel. Era ceva sinistru în firea acestui om. Oricum, vroiam să îl ştiu cît mai departe de mine.

Am meditat mult timp asupra spuselor lui David. Lăsasem o impresie puternică asupra bărbaţilor din familie. Aşa spusese el. Ştiam că, cel puţin în privinţa lui, era adevărat. Ce căuta de fapt? Un flirt nevinovat, o scurtă aventură? Era soţul unei invalide şi, pentru un bărbat ca el, asta trebuie să fi fost o grea încercare. Nu aveam nici o îndoială că încerca să seducă orice femeie cu care intra în contact aşa că, mi-am zis eu, poate nu

ar trebui să acord prea multă importanţă avansurilor lui. Trebuia doar să-l fac să înţeleagă că nu sînt genul de femeie care se încurcă cu bărbaţi însuraţi... şi chiar dacă aş fi fost, oricum pesoana lui nu mă atrăgea de fel.

Îmi făcea o deosebită plăcere să stau alături de bătrînul Egmont, conversînd cu el. Şi el îmi făcea complimente, şi nu făcuse nici un secret din faptul că mă găsea o femeie atrăgătoare. Înainte de a veni la Mateland nu mă gîndisem prea mult la aceste lucruri. Şi parcă deodată, de cum am pus piciorul în acest castel, devenisem alta! Cineva îmi făcuse vrăji. Ceva de genul „Bărbaţii care te vor zări, te vor dori!". Bătrînul Egmont avea o sclipire insolentă în ochi, parcă sugerînd că, dacă ar fi fost cu vreo treizeci de ani mai tînăr, mi-ar fi făcut curte fără doar şi poate... Lucrul ăsta mă amuza şi îi răspundeam cu un aer frivol şi pe un ton glumeţ care îl încînta. Pe deasupra, observasem deja că atitudinea lui în faţa lui Jessamy, a lui Emerald sau Elisabeth era cu totul alta. Deci părea să fie adevărat că exista ceva în fiinţa mea care aprindea această scînteie în bărbaţii din familia Mateland.

Că şi Joel îmi simţea prezenţa nu mă îndoiam, deşi încerca, cum am spus, să mă evite. Dar iată că a venit şi ziua cînd, în sfîrşit, ne-am întîlnit faţă în faţă. Jessamy era ocupată şi mă întrebase dacă nu mă supără să călăresc singură în acea zi. I-am răspuns că nu, bineînţeles, şi în timp ce trecem pe poarta castelului îndreptîndu-mă spre povîrnişul care cobora înspre pădure, Joel mi se alătură.

- Bună, zise el, ca din întîmplare. Călărim singură azi?

- Da. Jessamy e ocupată.

- Ai o destinaţie precisă?

- Nu. Rătăcesc fără nici un ţel.

- Te deranjează dacă te acompaniez puţin?

- Mi-ar face chiar plăcere, am zis.

Am călărit amîndoi prin pădure, eu la fel de tulburată ca întotdeauna în prezenţa lui, ca atunci în biserică sau în nuntă. Era tulburarea aceea inconfundabilă pe care numai şi numai el o putea trezi în mine.

Mă întrebă cum îmi place această vizită, apoi îmi vorbi despre casa parohială, despre biserică şi cum îl impresionase aceasta, iar eu mă trezii flecărind la nesfîrşit. Mă cuprinsese o stranie voioşie şi îmi doream cu intensitate să pot prinde şi opri clipele din trecerea lor.

- Bănuiesc că toate fiicele şi soţiile de vicar duc cam acelaşi gen de existenţă, spuneam eu. Întotdeauna trebuie să existe o mare problemă. Ori acoperişul, ori clopotniţa... În Anglia e secolul bisericilor în ruină, ceea ce e normal, zic eu, dacă te gîndeşti că majoritatea au fost construite cu cel puţin cinci sute de ani în urmă. Şi voi aveţi, bănuiesc, probleme cu castelul.

- Mereu, mă asigură el. Inamicii noştri cei mai aprigi - carii - ne ţin într-o alertă continuă. Cîştigăm o bătălie sau două cu ei şi după aceea îi auzim rozînd în alt loc. De fapt, fratele meu e cel mai afectat de lupta cu insectele.

- Iar pe tine te afectează profesia ta. Au fost şi alţi doctori în familie?

- Nu. Sînt primul. Am avut de luptat cu ai mei, dar nu m-am lăsat.

- Da, am zis eu, exact cum m-aş aştepta de la unul ca tine.

- M-ai şi încadrat într-un tip de om, nu-i aşa?

- Da, cel al bărbatului care, odată ce s-a decis ce vrea un lucru, îl şi obţine.

- Nu cred să fie chiar aşa. Oricum, r-au existat obstacole serioase în calea hotărîrii mele de a profesa medicina. Doar că nu o mai făcuse nimeni din familie înaintea mea. Şi dacă ai auzit vreun motiv mai tîmpit şi nu faci ceva decît acela că lucrul nu a mai fost făcut înainte, te rog să-mi spui.

- Nu, n-am auzit. Deci ai studiat şi în final ai obţinut diploma.

- Da. Dacă aş fi fost moştenitorul, ar fi fost altceva. Al doilea născut are întotdeauna mai multă libertate. Ştii, uneori nu e deloc rău să te naşti al doilea.

- În cazul tău, evident, n-a fost. Şi cum e cu studiul? Te-ai specializat în ceva?

- Nu... doar medicină generală.

Îmi povesti apoi cum şi-a făcut ucenicia şi cum, pînă la urmă, a reuşit să aibă în oraş o clientelă a lui.

- Şi asta la timp, adăugă el. Este mare nevoie de doctori în zonă. Am foarte mult de muncă.

Pe neaşteptate, se întoarse spre mine.

- Ai vrea să vezi unde muncesc? Mi-ar plăcea să-ţi arăt locul. Sper că în curînd vom construi un spital al oraşului. De asta avem de fapt nevoie.

- Da, aş vrea chiar foarte mult.

- Atunci vino cu mine. Nu e departe de aici.

De la periferia oraşului, unde ne aflam, am călărit amîndoi în tăcere. Mă întrebam ce discută de obicei cu Jessamy. Era clar că îi face plăcere să discute despre munca lui.

Mateland era un oraş mic aşa încît, pe măsură ce

înaintam, Joel fu salutat de o grămadă de oameni. Mă uimea popularitatea lui, mai ales că îmi explica fiecare caz.

- Probleme mari cu inima. Greu de tratat. Se agită prea tare.

Iar despre o femeie micuţă şi slabă care îl salutase cu un „bună dimineaţă, doctore", îmi spuse după ce trecurăm de ea:

- Rinichii...

Am izbucnit în rîs.

- Aşa deci, asta înseamnă ei pentru tine; inimi şi rinichi şi mai ştiu eu ce probleme mai au.

- E zona mea de interes.

- Noi, toţi ceilalţi, sîntem o mare de trupuri, bănuiesc şi asta pînă cînd găseşti că avem vreun organ care merită puţină atenţie.

- Cam aşa ceva.

Am ajuns în dreptul unei case cu trei etaje, amplasată puţin mai în spate decît celelalte case de pe stradă. Puteai ajunge la ea pe o alee semicirculară străjuită la ambele capete de porţi. Am descălecat şi ne-am legat caii.

Cînd am intrat în casă, ne ieşi în întîmpinare o femeie. Am ghicit dintr-o privire că e menajera.

- Dorothy, zise el, dînsa e domnişoara Campion, verişoara soţiei mele.

Dorothy mă cîntări din priviri.

- Bună să vă fie ziua, domnişoară, îmi spuse.

- Ceva mesaje? întrebă Joel.

- A trecut Jim Talbot. Zicea că ar fi fericit dacă v-aţi găsi timp s-o consultaţi pe nevastă-sa diseară. Zicea că e mai bine, dar nu s-a vindecat complet.

- Mă duc pe la ei în după-amiaza asta, Dorothy
După care, întorcîndu-se spre mine, îmi zise:
- Să te servesc cu ceva - ceai sau cafea? Do...
cred că mai avem timp pînă la operaţie.
- Aş vrea puţină cafea - i-am răspuns, iar Do...
ieşi.

Pentru mine a urmat o oră de vis. Ochii îi străluc... în timp ce îmi vorbea plin de entuziasm despre mu... sa şi deodată mi-am dat seama că îi venea mai uşor... îşi deschidă sufletul în faţa mea decît în faţa al... persoane. Iar viaţa lui era cu totul alta decît cea a fami... sale. Un doctor modern într-un decor atît de... medieva...

Îmi explică toate aceste lucruri la cafea.

- Dacă aş fi fost primul născut, îmi zise, niciodat... n-aş fi putut să o iau pe făgaşul ăsta, care e atît d... important pentru mine. E greu să înţelegi cît e de incita... Nu ştii niciodată cînd descoperi ceva de importan... vitală... un simptom ciudat, un tratament nou... ceva ca... să te împingă să studiezi mai departe. Cînd eram mi... m-a impresionat puternic un doctor bătrîn. Venise la castel s-o consulte pe mama şi nu mă săturam să-l privesc şi să-l ascult. Cînd am zis apoi că vreau şi eu să mă fac doctor, tata a-nceput să rîdă. „Dar de ce nu?" am replicat eu. „Treburile la castel nu vor fi neglijate. David are grijă de tot". Cred că ei se aşteptau să îl ajut şi eu. Dar eu şi David n-am avut niciodată aceleaşi păreri. Am fi perpetuat vrajba asta la nesfîrşit. Nu ştiu care din noi e mai încăpăţînat. Fiecare vrea să-şi impună voinţa şi cînd doi asemenea oameni trag de acelaşi lucru în direcţii opuse, ceva se întîmplă. De ce n-ai venit la castel cu Jessamy de la început? Spuneai că ţi-ai petrecut mult timp la conacul Seton.

... am fost invitată.

... privi în ochi şi, fără să clipească, îmi zise ceva ... mă alarmă şi mă încîntă în acelaşi timp. Doar atît:

- Rachel...

- Ei bine, uite că pînă la urmă am venit, m-am auzit ...-i iute.

- ... un moment.

- Sîntem o adunătură stranie, noi ăştia din castel, ... aşa?

- Stranie?

- Nu crezi?

- Toţi oamenii te iau prin surprindere cînd ajungi să-i ...şti.

- Deci nu găseşti că ne deosebim prea tare de ceilalţi?

- Nu. Doar că voi vă cunoaşteţi ilustrul arbore genealogic, începînd cu sute de ani în urmă. Şi că locuiţi ... un castel.

- Eu locuiesc mare parte din timp aici, zise el, parcă ...ind.

- Lui Jessamy îi place locul?

- Păi... ea nu prea dă pe aici. Eu rămîn cînd am de ... a doua zi dis de dimineaţă sau cînd mă apucă ... la vreun caz.

- Nu e foarte departe de castel.

- Nu, dar uneori mi se pare mai simplu să rămîn aici.

Ce straniu, mă gîndii eu, Jessamy nici nu pomenise aceste lucruri.

- În legătură cu ciudăţenia asta a noastră, continuă el... Întotdeauna trebuie să existe ceva, un zvon, o bîrfă. Se spune de pildă că planează un blestem asupra noastră. Le afectează pe soţiile celor din familia Mateland.

- Ce fel de blestem?

- E o poveste lungă. Pe scurt, în timpul Războiului Civil, relaţiile între cei de la castel şi orăşeni erau încordate. Orăşenii ţineau cu Parlamentul.. Castelul era bineînţeles, regalist. Odată, armata regelui a invadat oraşul. Un cetăţean a fugit şi a ajuns la castel cu tînăra soţie, care era însărcinată. A cerut ajutor. Ajutorul nu i-a fost acordat, iar unul din strămoşii mei l-a ameninţat că îl dă pe mîna oamenilor regelui. Perechea a fugit mai departe. Soţia s-a stins din viaţă într-un şanţ iar soţul i-a blestemat atunci pe cei din familia Mateland să nu aibă nici ei noroc cu soţiile lor.

- Ei bine, îndrăznesc să spun că realitatea a infirmat această teorie de atunci încoace.

- Nu ştiu dacă-i chiar aşa. Ciudăţenia superstiţiilor de genul ăsta este că din cînd în cînd se întîmplă să se potrivească şi, atunci cînd o fac, cresc în intensitate şi devin veridice.

- Şi dacă nu se potrivesc, sînt repede uitate.

- Mama s-a prăpădit cînd eu aveam zece ani. Ştii că Jessamy este a doua mea soţie. N-am să uit niciodată noaptea în care a murit Rosalie... prima mea soţie. Avea optsprezece ani. Ne ştiam de mici. Era o persoană gingaşă, feminină şi plină de viaţă. Îi plăceau lucrurile frivole, să danseze, să îmbrace lucruri splendide şi fine... era uşuratică, fermecătoare în frivolitatea ei... Înţelegi?

- Da. Înţeleg.

- Urma să fie un bal la castel. Zile întregi n-a vorbit decît despre rochia pe care trebuia s-o poarte. Era o revărsare de volane... de culoarea liliacului, parcă o văd şi acum. Era în al nouălea cer de fericire şi a probat-o în noaptea dinaintea balului. S-a tot rotit în paşi de dans

în mijlocul camerei şi s-a apropiat prea tare de flacăra luminării. Am încercat s-o salvăm, dar era prea tîrziu pentru ea...

- Ce groaznic! Îmi pare rău.

- Nu s-a mai putut face nimic, zise el gînditor.

I-am acoperit încet mîna cu palma.

- Dar acum eşti fericit, l-am liniştit eu.

Îmi luă mîna într-a lui şi o ţinu strîns, dar nu-mi răspunse.

- Apoi, continuă el, a venit accidentul lui Emerald, în timp ce călărea. Mai întîi mama, apoi Rosalie... Emerald...

- Dar acum o ai pe Jessamy şi norocul ţi se va schimba.

Continuă să mă privească intens, dar nu spuse nici acum nimic. Ceva însă se petrecu atunci cu noi. Erau altea lucruri pe care nici măcar nu era nevoie să le spunem... Am înţeles într-o clipă. Îşi găsise o anume pace cu Jessamy, dar îşi dorea ceva în plus.

De unde ştiam eu asta? Din setea arzătoare din ochii lui, din ceea ce trezea în mine prezenţa lui, din siguranţa mea că el, la rîndul lui, ştie ce se petrece în mine.

Am pus ceşcuţa de cafea pe masă.

- Trebuie să-ţi sosească pacienţii, am spus.

- Îmi pare bine că ai venit.

- Totul a fost foarte interesant.

Mă conduse la locul unde mă aştepta calul.

Călăream căzută pe gînduri cînd, chiar la intrarea în pădure, am auzit zgomot de copite în spatele meu. În cîteva clipe, călăreţul mă ajunse din urmă.

- O dimineaţă bună!

Era David.

- Bună dimineaţa, i-am răspuns. Tocmai mă întorceam la castel.

- Nici o problemă dacă te însoţesc, sper. Şi eu aveam acelaşi drum.

Am lăsat capul în jos.

- Sesizez oare o anumită lipsă de entuziasm? După cum văd, n-am norocul fratelui meu. Ce zici de locul ăla al lui?

- Mă urmăreai?

Zîmbi cu răutate.

- S-a întîmplat doar să te văd ieşind cu moşu' Joel. Păreaţi amîndoi extrem de satisfăcuţi de propriile persoane.

- L-am întîlnit din întîmplare şi s-a oferit să-mi arate sediul lui din oraş. Nu mi se pare că ar fi ceva care să-ţi justifice mirarea, într-o întîmplare atît de comună.

- Chiar aşa, zise el. O situaţie tare comună şi chiar decentă. De ce n-ar arăta domnu' doctor locul său de lucru verişoarei soţiei sale? Doar că mă simt obligat să scap o vorbuliţă în urechiuşele astea inocente ale tale. Ştii, nu prea ai ce alege între noi. Sîntem toţi o apă şi-un pămînt. Bărbaţii Mateland au toţi, fără excepţie, sclipirea asta sprinţară în ochi... au avut-o dintotdeauna... Sînt vestiţi pentru asta, încă din vremea Regelui Stephen. Nu-şi schimbă năravul, precum lupul. Fereşte-te de bărbaţii Mateland, scumpă Anabel, şi fereşte-te în special de Joel.

- E clar că imaginaţia ţi-a luat-o razna şi te cam laşi în voia ei. Atît tu cît şi fratele tău sînteţi bărbaţi căsătoriţi şi fericiţi.

- Chiar aşa sîntem?

- În plus, găsesc conversaţia asta de-a dreptul

dezgustătoare.

- În cazul ăsta, zise el cu o reverenţă batjocoritoare, să n-o mai continuăm.

Am parcurs restul drumului pînă la castel în tăcere. Eram foarte tulburată. Şi atunci am ştiut că trebuie să părăsesc cît mai repede acest loc, fără să mă mai întorc vreodată.

În casa parohială viaţa era posomorîtă. Gîndurile îmi zburau mereu spre castel.

Am primit o scrisoare de la Jessamy.

„Să ştii că îmi e tare dor de tine, Anabel. Trebuie să vii neapărat de Crăciun la castel. O să fie un Crăciun tradiţional. Trebuie să iasă aşa cum se sărbătorea el cu sute de ani în urmă... cu ospăţuri interminabile, cu un vas uriaş instalat în salonul cel mare, plin ochi cu punch. Esmond mi-a povestit toate astea. Mă împrietenesc cu el tot mai mult. În Ajun or să fie şi colinde în holul castelului şi apoi se vor distribui cadouri săracilor din împrejurimi, care vor veni să şi le ridice. Grădinarii deja au început treaba. O să avem o petrecere. Ah, trebuie să vii, Anabel. Dacă nu vii tu, nimic n-o să mai aibă farmec pentru mine. Joel e mereu foarte ocupat. Aproape că nici nu l-am văzut de cîteva săptămîni încoace. Zice că e multă boală în oraş. Munceşte din greu. Bătrînul Egmont nu vede asta cu ochi buni. El

zice că nu s-a mai pomenit aşa ceva, ca un Mateland să muncească pentru bani. E degradant, spune el. D... să ştii că Joel nu ia bani de la nevoiaşi. Nici nu a... nevoie. Toţi din familie sînt bogaţi. Foarte bog... bănuiesc. Joel e într-adevăr un om bun, Anabel. Să ş... asta..."

M-am oprit din citit, gînditoare. Nu insista oare ca... prea mult asupra acestui fapt? M-am gîndit la Joel. Adevărat, era doctor şi îi ajuta pe săraci, lucru de altfel lăudabil, dar... ceva în liniile bărbiei sale, nu ştiu bine ce, îmi spunea că nu este un sfînt. Era un bărbat care porneşte în căutarea lucrului după care tînjeşte şi nu-şi găseşte odihna, eram sigură de asta, pînă ce nu îl obţine. Putea fi neîndurător chiar. Deja devenise o obsesie pentru mine. Îmi doream să nu-l fi întîlnit niciodată. „Toţi sîntem o apă şi-un pămînt", spusese David. Să fi însemnat asta oare că toţi sînt afemeiaţi?

Gata, nu te mai gîndi atîta la ei, m-am prevenit singură.

Aveam destulă treabă la casa parohială, chiar dacă mă hotărîsem deja să nu merg la Mateland de Crăciun. Amy Jane şi unchiul Timothy fuseseră invitaţi la castel şi onoraseră invitaţia.

- Ce interesant, să faci un Crăciun la castel, îi zicea mătuşa tatălui meu. Sper să vă descurcaţi aici, James.

Se referea, evident, la faptul că acesta va fi primul Crăciun cînd nu va fi acasă să supravegheze sărbătoarea.

- Voi fi aici la petrecerea copiilor, continuă ea. Şi am permis Uniunii Mamelor să-şi ţină adunarea anuală la noi în sala mare. Am avut grijă de toate. Cred că

de acum pot să las totul în grija ta şi să plec cu cugetul împăcat.

Şi cum tînjeam să merg şi eu! Ce proastă sînt, mi-am spus. E vina mea. Doar am fost invitată.

A fost un Crăciun interminabil. În Ajun a plouat toată ziua. Janet a gătit gîsca, ajutată de o femeie din sat. Erau prea multe de făcut - ne zicea ea - acum, că Amelia plecase la Crabtree Cottage.

În seara Crăciunului i-am avut invitaţi la cină pe doctorul din sat, cu soţia şi cele două fiice ale sale. În comparaţie cu obişnuitele Crăciunuri sărbătorite la conacul Seton, acesta fu unul liniştit. Ziua părea să nu se mai sfîrşească. Urmă apoi Ziua Cadourilor, la fel de lungă.

Am ieşit la o plimbare călare. Mi se dăduse permisiunea să călăresc un cal din grajdurile Seton. Rîndaşul care mi-l înşeuă spuse:

- Cu totu' altceva cînd don'şoara Jessamy era pe aici. Era o tînără pe cinste, don'şoara noastră!

- Şi este încă, Jeffers, l-am certat eu. Nu vorbi aşa despre ea, de parcă ar aparţine trecutului.

Eram deprimată. Nimic nu-mi făcea plăcere în dimineaţa aceea, deşi era o zi minunată, blîndă şi înmiresmată, umezeala din aer fiind pentru mine un adevărat balsam. Am observat că ilicele aveau o mulţime de boabe anul acesta - semn de iarnă grea, dacă îţi plecai urechea la aceia care preţuiau superstiţiile locale.

Aveam presimţiri rele în ceea ce o privea pe Jessamy. Nu ştiam de ce pentru că, în definitiv, viaţa îi dăruise totul. De ce să mă îngrijoreze viitorul ei? Trebuie să încetez odată să mă mai gîndesc la castelul Mateland şi la cei ce locuiesc acolo. Viaţa mea trebuie să

pornească pe un drum nou.

Am dus calul înapoi, la Seton, l-am lăsat în grajd şi am mers pe jos pînă la casa parohială. Tata nu era acasă.

- Nu s-a întors încă, m-a anunţat Janet. Trebuia să ajungă de acum o oră. Aştept cu masa.

- Crezi că a rămas mai mult la biserică?

- Zicea că se duce să ia ceva... am uitat ce.

- A pierdut noţiunea timpului, am zis. Mă duc după el.

Am intrat în biserică. Deja nu mai putéam intra acolo fără să îmi amintesc cum mă prăbuşisem pe treptele altarului la picioarele lui Joel Mateland. Din acel moment totul se schimbase pentru mine.

L-am strigat pe tata. Nu îmi răspunse nimeni.

Trebuie să fie în sacristie, mi-am zis, sau în capelă.

L-am zărit aproape imediat după aceea. Zăcea foarte aproape de locul unde căzusem eu. Am alergat către el, strigînd:

- Tată, ce s-a întîmplat?

Am îngenuncheat lîngă el. La început am crezut că e mort. Apoi am văzut că pleoapele i se mişcau. Am dat fuga afară, după ajutor.

După această criză, tata rămase pe jumătate paralizat şi nu mai putea vorbi.

L-am îngrijit, ajutată de Janet. Un alt vicar veni să-i

ia locul pe durata bolii - cel puţin asta era varianta oficială. Dar şi eu şi Janet ştiam foarte bine că tata nu va mai predica niciodată.

Tom Gillingham era un tînăr serios şi burlac pe deasupra. Fusese trimis, profeţi Janet, cu un anume scop.

- Al cui scop? am întrebat eu. Al lui Dumnezeu sau al Episcopului?

- Bănuiesc că al amîndorora, îmi aruncă Janet.

Janet, consecventă obiceiului ei de a spune lucrurilor pe nume, o făcu şi de data asta:

- Tatăl tău nu se va mai face bine. Să dea Domnul să nu fie mai rău. Ce se va alege de tine? Trebuie să te gîndeşti. Ei da, priveşte-mă tu aşa, de parcă vrei să zici că doar n-o fi treaba mea. Doar lucrez aici, nu? Ce se alege de noi două dacă tatăl tău moare?

- Poate să trăiască încă ani mulţi.

- Ştii bine că nu-i aşa. Starea lui se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Mai are aşa, vreo două luni... cel mult trei, după părerea mea. Şi atunci vrînd nevrînd tot va trebui să cugeţi la treaba asta. Mă îndoiesc că vicarul o să-ţi lase ceva avere.

- Îndoielile tale sînt justificate, Janet.

- Ei, şi atunci? Ce o să se-aleagă de tine? Te vezi ca îngrijitoare la vreo babă? Eu una nu te văd în postura asta, coniţă Anabel. Guvernantă la nişte puradei... mai treacă meargă, dar nici aşa nu te prea văd. Ai de ales: ori o astfel de viaţă, ori rămîi aici.

- Cum aş putea să rămîn aici?

- Limpede ca lumina zilei, cu Tom Gillingham ăsta care e burlac.

N-am putut să nu zîmbesc.

- Mă întreb ce-ar zice el dacă ar şti că deja îi pune viitorul la cale.

- Nu i-ar displăcea... văzînd *cum* i l-am pus la cale. Îi face ochi dulci deja, don'şoară Anabel. Nu m-ar mira prea tare să-i fi trecut şi lui prin minte acelaşi lucru.

- E un bărbat decent şi plăcut, am aprobat-o eu.

- Nu uita că ai fost crescută într-o casă parohială. Că ştii toate chichiţele astea din branşa lui.

- Recunosc că este situaţia ideală. Există însă un singur obstacol.

- Care?

- Nu vreau să mă mărit cu Tom Gillingham.

- Cu timpul poate să apară şi dragostea, aşa se spune.

- Sau poate să dispară de tot. Dar dacă ea n-a existat la început, ce să mai dispară? Nu, Janet, trebuie să ne gîndim la altceva.

- Dinspre partea mea, nu sînt chiar aşa de disperată. Pot să merg să stau la soră mea, Marian. Nu prea ne-am înţeles noi dar pînă găsesc ceva, e o soluţie.

- Janet, am sărit eu, ar fi îngrozitor să ne despărţim!

Avu o tresărire pe chip, trecătoare, pentru că Janet ştia întotdeauna să-şi controleze perfect emoţiile.

Am tăcut amîndouă. Aveam în faţă, amîndouă, un viitor cenuşiu.

Cînd se întoarseră la conac, mătuşa Amy Jane şi

Unchiul Timothy fură şocaţi să afle de boala tatei.

- Anabel, asta te pune într-o poziţie delicată, spuse mătuşa.

- Va trebui să vii la conac, adăugă unchiul, cu blîndeţe.

Mătuşa îi aruncă o privire îngheţetă. Niciodată nu agreease manifestările lui de afecţiune pentru mine.

- Anabel n-ar fi niciodată de acord să trăiască din mila altora, zise ea cu fermitate. E mult prea mîndră pentru asta!

- Milă?! sări unchiul. Doar e nepoata noastră.

- Nepoata *mea*. În consecinţă, Timothy, eu hotărăsc ce e mai bine pentru ea. Trebuie să-şi găsească ceva de făcut.

- La momentul potrivit voi şti ce trebuie să fac, am zis eu cu răceală.

Ochii mătuşii mă priveau reci şi calculaţi. Era evident faptul că începuse elaborarea unui plan de bătaie care să-mi decidă destinul.

Cînd află că Tom Gillingham venise deja în parohie şi urma să fie numit în locul tatei la moartea acestuia, ajunse, bineînţeles, la aceeaşi soluţie ca şi Janet. Tom Gillingham se va căsători cu mine - fie că vrea, fie că nu. Va trebui să înţeleagă că aşa e mai bine şi să se conformeze, aşa cum o făceau toţi cei pe care mătuşa îi includea în planurile sale.

Ştiam că dinspre partea lui Tom nu vor fi obiecţii. Îl interesa persoana mea şi tot ce trebuia să fac era să-i răspund - ştiam asta - şi ar fi sugerat căsătoria imediat.

Nu puteam face aşa ceva. Ar fi fost ca şi cum mi-aş fi scris condamnarea, capitolul „Sfîrşit" din povestea vieţii mele, şi asta pentru că tot ce ar urma după aceea ar fi

cumplit de previzibil.

De ce a trebuit oare Jessamy să plece? Dacă n-aş fi văzut niciodată castelul Mateland, dacă n-aş fi aflat că există şi alte visuri în viaţă decît acela prozaic de a ale... după o existenţă confortabilă, poate că aş fi fost dispusă să accept ceea ce părea, în acel moment, inevitabil. Dar într-o scurtă străfulgerare privisem dincolo, spre cu totul altă viaţă. Îl întîlnisem pe Joel Mateland şi, în ciuda faptului că era soţul verişoarei mele, nu-mi puteam lua gîndul de la el.

Să mă stabilesc la casa mea, la parohie, într-o viaţă tihnită ca soţie a vicarului, nu era chiar ceea ce îmi vi... eu mai mult.

Venise deja primăvara cînd tata muri. Venise şi momentul să mă decid. Tom Gillingham mă asigura că nu trebuie să mă grăbesc să părăsesc locul deşi, ca femeie necăsătorită, era evident că nu pot continua să locuiesc în aceeaşi casă cu el. Cînd tata trăia - chiar aşa invalid şi neajutorat - era altceva.

Era în ziua înmormîntării. Tom făcu slujba şi am por... toţi, în rînd, în urma sicriului. Cînd am ajuns la marginea gropii m-am simţit deodată cuprinsă de disperare gîndindu-mă la scumpul, la blîndul meu tată, cu gesturile lui neajutorate, cu felul lui distrat şi nepractic de a fi... dîndu-se la o parte în faţa celorlalţi, trăind întotdeauna în umbră.

Astfel se sfîrşea un fel de viaţă.

Simţii o mînă într-a mea şi, întorcîndu-mă, am zărit-o pe Jessamy. La vederea ei mă inundă un val de căldură amestecată cu un soi de speranţă. O parte din durerea mea cedă. După ce toată lumea plecă, Jessamy rămase în camera mea, aşezată pe un taburet, cuprinzîndu-şi

genunchii cu braţele şi privindu-mă, aşa cum făcea întotdeauna cînd mă vizita. Văzînd-o aşa, aşezată acolo, m-au cuprins sute de amintiri din copilăria noastră comună - cum o dominam întotdeauna, o tiranizam chiar, terorizînd-o pînă ce accepta să ia parte la renghiurile puse la cale de mine. Scumpa Jessamy, care nu încetase să mă iubească în pofida tuturor ticăloşiilor mele!

- Ce ai de gînd să faci de acum încolo? mă întrebă ea.

Am dat din umeri.

- Doar n-o să te măriţi cu Tom Gillingham? Mama aşa zice.

- Uite că de data asta se înşeală pînă şi ea. Îmi place Tom, dar...

- E clar că nu poţi să te măriţi cu el, zise ea cu un glas ferm. Atunci ce faci?

- Cred că unica alternativă e o slujbă.

- Vai, Anabel! N-o să-ţi placă deloc.

- Cînd n-ai bani, nu faci întotdeauna lucruri care-ţi plac şi ţi se potrivesc. Dar mă îngrijorează Janet. Vezi tu, ar putea să meargă un timp la soră-sa, dar nu poate rămîne acolo. În final trebuie să-şi găsească alt post şi asta nu-i tocmai uşor.

- Anabel, vreau să vii cu mine la castel. Îmi lipseşti prea mult. Sînt mai tot timpul singură. Să-ţi spun drept, Joel e atît de ocupat... şi apoi... apoi... Cred că nici nu e prea...

- Prea ce?

- Prea mulţumit de căsătoria noastră. Uneori e foarte distant. Emerald spune nişte lucruri care mă rănesc... şi David la fel. Mai ales David. Uneori mă gîndesc că el

şi Joel se urăsc îngrozitor. Cît despre Elisabeth... ea niciodată nu ştii cum stai. Uneori sînt atît de sin... acolo... aproape înfricoşată. Ei, nici chiar aşa, da...

- Credeam că eşti nemaipomenit de fericită.

- Oh, sînt... Mai ales acum că... Ştii, Anabel, a... un copil.

Am ţîşnit de pe scaun, am smuls-o de pe tabur... am îmbrăţişat-o cu drag.

- Da, e extraordinar, nu-i aşa? zise ea.

- Ce bucuros trebuie să fie Joel!

- Oh, da, este. Anabel, *trebuie* să vii cu mi... Ascultă-mă, trebuie... Mai ales în situaţia asta.

- Eu nu cred că se cade, Jessamy.

- Dar *trebuie*. Nu mă poţi părăsi acum.

- Să te părăsesc! Dar ai un soţ... şi un copil care e p... drum. Ai tot ce-ţi trebuie. Cu ce pot eu să contribui m... mult?

- *Am nevoie* de tine.

Tăcu un moment, după care continuă:

- Anabel, m-aş simţi mai fericită şi mai în siguran... dacă ai fi şi tu acolo.

- Siguranţă? De ce ţi-e teamă?

- De nimic de fapt, îmi răspunse cu un rîs nervos. N... ştiu. Poate că de vină e castelul. E prea mult trecut în... zidurile alea. Toţi ăia din familia Mateland, morţi de atî... timp... Uneori mi se năzare că sînt acolo, lîngă mine, ... mă pîndesc... Apoi mai e şi legenda asta cu soţiile. S... spune că poartă ghinion să fii soţia unui Mateland.

- Jessamy, ţie ţi-e frică de ceva...

- Tu ştii că aşa am fost eu întotdeauna, am crezut î... prostii. Anabel, am nevoie de tine. M-am gîndit la toat... Janet poate să vină cu tine şi să fie camerista ta. Toat...

...aranjează, dacă vii.

- Dar poate că ceilalţi nu sînt aşa de doritori ca tine. ...ul tău, sau cumnatul...

- N-ai dreptate. Greşeşti cumplit. Toţi s-au bucurat ...u am propus să vii... Absolut toţi! Şi au zis aşa ...uri drăguţe despre tine. Bătrînul Egmont a spus că ...să înviorezi locul. Iar David a zis că ar fi plăcut să te ...em acolo, pentru că eşti amuzantă.

- Iar Emerald?

- Pe ea nu o entuziasmează nimic, dar nici n-a zis ...o deranjează ideea.

- Şi soţul tău?

- Cred că el va fi la fel de încîntat ca şi ceilalţi. Crede ...ai o influenţă bună asupra mea. Şi e atîta loc în castel! ...să vină şi Janet. Crezi că i-ar plăcea?

- Da, cred că da. Dar eu tot zic că n-ar fi înţelept. Nu, Jessamy, n-am să vin, am adăugat eu pe un ton hotărît.

Dar ştiam, în adîncul meu, că n-am să refuz invitaţia. În faţa mea se deschideau două drumuri: unul era cenuşiu şi şters, fără nimic în capăt; celălalt mă ademenea în depărtări nesigure, spre aventură, freamăt, iar de va fi să mă pîndească primejdia, fie şi aşa, căci nevoia de a forţa destinul fusese întotdeauna trăsătura mea dominantă. Pericolul era o ispită prea puternică, exercitînd asupra mea o adevărată fascinaţie.

La o lună după moartea tatei, mă îndreptam cu Janet spre castel.

Îmi reluasem camera din turn. Castelul Mateland e
acum casa mea. Janet nu-şi încăpea în piele de bucu
- Nu-i chiar acelaşi lucru cu viaţa din căsuţa parohia
nu? comentă ea. Unde mai pui că pot să fiu cu ochii
don'şoara Jessamy a noastră, drăguţa de ea, că
prea-i cine s-o aibă la inimă pe aicea.
- Ce vrei să spui? am întrebat-o eu.
- Păi că-i cam neglijată, doar atîta. Şi că-s pe aici
persoane de nu trebe' să le slăbeşti din ochi.
Iat-o deci pe Janet, fericit instalată în noua ei pozi
de cîine de pază al casei.
Şocul morţii tatei slăbise. Cît fusese în viaţă nu
dădusem seama ce mult ţin la el. Părea întotdeaun
atît de aerian, de rupt de realitate, închis în lumea cărţi
lui, făcîndu-şi doar datoria, cu predicile acel
neinspirate din fiecare duminică, pentru oameni ca
veneau să le asculte nu pentru conţinutul lor ci pentr
simplul fapt că aşa se cădea. Acum, că se duses
înţelegeam cît de modest şi generos fusese. Îmi lipse
blîndeţea lui.
Îmi lăsase o mică sumă de bani - nu de îndeajuns
trăiesc din ea, dar suficientă să cumpăr cîte ceva şi să-
menţin un grăunte de independenţă.
Nimic nu m-ar fi putut ajuta mai mult să-mi revin du
durerea acelei pierderi decît plecarea din parohie
această aruncare cu capul înainte într-o viaţă nouă
tulburătoare. Tata nu fusese niciodată un cerber. Nu se
impunea, ci rămînea întotdeauna pe planul doi, unde
în fundal. Acum, că nu mai era, îi simţeam lipsa. Era
singură.
Îmi petreceam zilele în compania lui Jessamy. Aveam
nevoie una de alta. Cît despre restul familiei, au fost c

vădit încîntaţi de venirea mea. Bătrînul Egmont a
... la cină în seara sosirii mele, cerîndu-mi să iau
... lîngă el. Părea cuprins de o veselie secretă.
- Ai mai adus puţină viaţă în castelul ăsta, anunţase
... un aer mucalit. Întotdeauna mi-a plăcut să am femei
... în jur.
David îmi făcuse cu ochiul.
- Deci iată-te din nou la noi, îmi zise. Eşti de-a noastră
acum. Nu-i nevoie să-ţi mai spun cît mă bucur. De o
mie de ori fii binevenită, încîntătoare Anabel!
Joel mă privea fără să clipească, cu chipul luminat
de un zîmbet, ochii lui spunîndu-mi mai clar decît ar fi
făcut-o în cuvinte cît se bucură să mă vadă.
În ochii lui Emerald n-am citit nimic.
- Sper să-ţi placă la noi, spusese cu îndoială în voce.
Iar Elisabeth îmi zisese că e o mare bucurie pentru
Jessamy să mă aibă lîngă ea, lăsînd poate să se
înţeleagă că de fapt numai Jessamy avea de cîştigat
prin asta.
Găsisem în sfîrşit un refugiu pentru mine şi Janet.
Că Janet era în culmea fericirii, era evident. Pînă şi ea
împărtăşea snobismul majorităţii servitorilor care
credeau că dacă serveau într-o casă mare erau mai
importanţi. Iar pasul dintr-o casă parohială, unde toată
ziua se fac economii, într-un castel unde bunurile par
să curgă dintr-un corn al abundenţei, era unul uriaş.
Încă de la început am ştiut că trebuie să fiu atentă.
David îmi dădea tîrcoale. De cîte ori privea în direcţia
mea, ochii îi sclipeau. Ştiam că, în imaginaţia lui, deja
mă vede ca pe o amantă. Eram decisă ca asta să nu se
întîmple în realitate deşi el era convins de contrariu.
Era un tip fără scrupule. Da, chiar că trebuie să fiu atentă.

Nu că aş fi putut să cedez avansurilor lui. Asta ... putea întîmpla în vecii vecilor, dar eram convins... încerca să mă prindă în tot felul de capcane. C... Joel, simţămintele lui îmi erau neclare. Existau m... cînd descifram în privirea lui o sete asemănătoare... cea din ochii lui David. Cînd mă aflam în apropiere... îmi atingea mîna ca din întîmplare sau mă apu... umeri, dorindu-şi parcă să se apropie şi mai mult...

Trezisem, era clar, sentimente ciudate în ... Mateland. Uneori, întinsă în patul din camera m... turn, îmi ziceam: „Dacă ai fi o femeie înţeleaptă... virtuoasă, ai fugi departe de locul ăsta. Ştii doar că ... bun nu poate să iasă de aici. David e un pirat... descendent al bărbaţilor cruzi care capturau căl... aducîndu-i apoi la castel pentru a-i tortura şi a ... răscumpărare. Va face orice ca să-şi satisfacă dorin... Este un mare pericol pentru tine. Şi... pe zi ce trece... tot mai prinsă de Joel. Te tulbură. Îi cauţi, în rep... rînduri, compania. Adevărul este că te îndrăgostişi... mai tare de Joel Mateland şi că te complaci în situ... asta. Să devii amanta lui ar fi şi mai şocant decît ... cedezi lui David, pentru că Joel este soţul lui Jessamy..."

Atmosfera era apăsătoare. Îmi încuiam uşa camerei... în fiecare noapte. Mă bucura să o ştiu pe Jessamy... numai cîţiva paşi de mine. De multe ori mi-o imaginam... împreună cu Joel. Deşi, de nenumărate ori, el rămînea... peste noapte în oraş.

Jessamy era tot mai tulburată. Odată avu un coşmar... şi strigă în somn. M-am repezit pe coridor şi am găsit... în pat, zvîrcolindu-se. Bolborosea ceva despre blestemul... care le loveşte pe femeile Mateland.

Am trezit-o cu vorbe mîngîietoare şi în noaptea aceea...

... la ea.

... i-am spus. Nu-i bine să ai coşmaruri. Fac rău ...

... îi pomeneam de copil şi Jessamy devenea ... îngrijorată. Toată viaţa ei se rînduia acum în ... copil, singura ei consolare.

... atîtea să o întreb pe Jessamy despre ... ei, dar îmi venea greu să o fac. Mi-era teamă ... trăda, vorbind cu ea despre asta, adevăratele ... sentimente pentru Joel.

... inevitabilul a trebuit să se întîmple. Vreau ... Suewellyn, că nici Joel nici eu nu eram nişte ... josnice. Ne-am străduit amîndoi, din toate ... să împiedicăm răul. Dar există ceva în firile ... ceva care nu ascultă de convenienţe, şi în acele ... luni petrecute la castel am încercat să reprimăm ... trăsătură rebelă care s-a dovedit însă prea ... pentru noi.

Jessamy renunţase deja la călărie şi ieşeam singură. ... o zi l-am întîlnit pe Joel în pădure. Am ştiut imediat ... mă aştepta.

– Trebuia să-ţi vorbesc, îmi zise. Tu ştii cît te iubesc, Anabel.

– Nu trebuie să spui asta, i-am replicat eu cu jumătate de glas.

– Adevărul trebuie spus.

– Te-ai căsătorit cu Jessamy.

– De ce n-ai venit cu ea de la început? Totul ar fi ieşit altfel.

– Oare? am întrebat eu.

– Ştii asta. A fost o atracţie îngrozitoare între noi, încă din primul moment cînd ne-am văzut, pe treptele

altarului. Nu poţi să negi că asta înseamnă ceva. O Doamne, Anabel, dacă ai fi fost tu!

Mă luptam cu propriile sentimente, amintindu-mi că trebuie să îi rămîn loială lui Jessamy.

- Dar n-am fost eu, am subliniat. Jessamy e cea cu care te-ai căsătorit. De ce ai făcut-o, dacă nu o iubeai?

- Ţi-am povestit despre prima mea soţie. Trebuia să mă căsătoresc din nou. Îmi doream copii. Aşteptasem ani de zile. Tocmai asta e ironia soartei. Dacă aş mai fi aşteptat un pic...

- Acum e prea tîrziu.

Se apleca spre mine.

- Niciodată nu e prea tîrziu.

- Dar Jessamy e soţia ta... în curînd mama copilului tău.

- Tu eşti aici, zise el, eu sînt aici...

- Cred că trebuie să părăsesc castelul.

- Nu, nu trebuie să faci asta. Dacă o faci te urmez, aşa că nu vei realiza nimic. Anabel, noi doi sîntem spirite înrudite, sîntem făcuţi unul pentru altul. A fost ceva între noi de la bun început. Ştii şi tu asta la fel de bine ca şi mine. Atît de rar te întîlneşti cu persoana potrivită la momentul potrivit.

- Dar noi ne-am întîlnit în cel mai nepotrivit moment din lume, i-am amintit eu. Prea tîrziu...

- Nu putem lăsa prejudecăţile să ne învingă. Toate barierele astea inventate de om... Şi tu şi eu sîntem aici. E de ajuns.

- Nu, am insistat eu. Jessamy e verişoara mea. E bună la suflet şi incapabilă de neloialitate şi răutate. Nu avem voie s-o trădăm.

- Şi eu îţi spun că noi doi vom fi împreună, Anabel,

spuse el cu încăpăţînare. Pentru tot restul vieţii, ţi-o jur. Crezi că te pot lăsa să pleci? Nu cred că eşti făcută să laşi convenţiile astea să-ţi ruineze viaţa.

- Poate că nu. Dar e vorba de Jessamy aici. Dacă ar fi fost oricine altcineva...

- Hai să ne legăm aici caii şi să vorbim. Vreau să te iau în braţe, să te fac să înţelegi...

- Nu, am spus repede. Nu.

Şi am întors calul pe loc, depărtîndu-mă în galop.

Era însă inevitabil. Într-o după-amiază m-am pomenit cu el în cameră. Jessamy se odihnea în grădină. Era o zi minunată de septembrie, binecuvîntată cu soarele blînd al unei veri indiene.

Închise uşa în urma lui şi se sprijini cu spatele de ea, nedezlipindu-şi ochii de la mine. Tocmai îmi scosesem rochia şi mă pregăteam să mă schimb în ceva mai lejer, ca să mă alătur lui Jessamy, în grădină.

Mă cuprinse în braţe, sărutîndu-mă. Continua să mă sărute cu sete. Îl doream la fel de mult pe cît mă dorea şi el.

Dar Jessamy era jos, nevinovată şi nebănuitoare şi m-am agăţat cu dinţii de loialitatea şi dragostea care mă legau de ea.

- Nu, nu, am protestat. Nu aici.

Era deja o capitulare. Se depărtă puţin de mine, continuînd să mă ţină în braţe şi mă privi în ochi.

- Anabel, dragostea mea, tu ştii că noi sîntem făcuţi unul pentru altul. Nimic pe lume nu va putea să ne ţină departe.

Ştiam asta.

- Deci, în curînd... , continuă el şi îmi zîmbi cald.

Nu vreau să mă scuz. Nu există scuză pentru ce am făcut. Ne-am iubit. A fost o ticăloşie din partea noastră dar, pe de altă parte, nici unul dintre noi nu avea stofă de sfînt în el. Nu ne-am putut opri. Sentimentele noastre au fost mai puternice decît noi. Sînt convinsă că foarte rar doi oameni se pot iubi aşa cum ne-am iubit noi. Şi mai cred că trebuie să fie cea mai mare fericire din lume să iubeşti atît de mult... dacă iubeşti o persoană liberă să te iubească la rîndul ei. Am pretins că uităm că o trădăm în felul acesta pe Jessamy dar bineînţeles că nu puteam uita complet. Extazul meu avea un gust amar. Poate că uneori, în momentele de tandreţe maximă uitam, dar asta nu dura mult şi amintirea lui Jessamy mă obseda. Era mereu în gîndurile mele - cu excepţia momentelor rare de care vorbeam - şi mă dispreţuiam pentru felul cum o înşelasem pentru că, privind înapoi, mi-am dat seama că ştiusem de la bun început ce se va întîmpla dacă voi reveni la castel. Ar fi trebuit să dau dovadă de nobleţe şi generozitate şi să-mi găsesc vreun post de însoţitoare a vreunei bătrîne doamne antipatice, să fac sluj în faţa ei, să îi duc căţeii răzgîiaţi la plimbare, sau să fac eforturi disperate pentru a educa vreo progenitură oribilă dintr-o casă străină. Mă înfioram la gîndul acesta şi totuşi, îmi spuneam, oricît de nenorocită aş fi fost, mi-aş fi păstrat măcar demnitatea.

Jessamy a avut o sarcină cu probleme. Doctorul a spus că trebuie să nu se ridice din pat iar ea l-a ascultat cuminte. Nu se plîngea niciodată, aşteptînd cu

îngrijorare ziua cînd copilul ei va apărea pe lume. Era foarte atentă cu mine.

- Nu sta acum toată ziua în casă, Anabel, îmi zicea. Ia un cal şi dă o raită pe afară.

Scumpa Jessamy şi josnica Anabel! Ascultam de ea, luam un cal şi dădeam fuga la casa din oraş unde mă aştepta Joel.

El nu era atît de ros de remuşcări ca mine. Era un Mateland, iar bărbaţii din această familie nu îşi refuzaseră niciodată potolirea simţurilor cele mai rebele. Eram conştientă că fuseseră multe alte femei înaintea mea. În mod straniu, vedeam în asta o provocare. Aveam de gînd să îl fac să îmi fie fidel pînă la capăt. Eram hotărîtă. În sufletul meu se luptau extremele. Eram cuprinsă de un sentiment de triumf, ajungînd pe culmile extazului şi totuşi jena şi ruşinea nu mă părăseau niciodată, făcîndu-mă să mă dispreţuiesc. Un singur lucru mi-era clar şi anume acela că urmasem singura cale posibilă pentru mine. Ceva, o forţă uriaşă, ne aruncase unul în braţele celuilalt. Cred că şi el simţea acelaşi lucru. Spunea că niciodată în viaţa lui nu mai existase ceva atît de puternic şi, deşi suna ca acele clişee ieftine ce se spun din obişnuinţă unei femei, ceva îmi spunea că trebuie să-l cred.

Iar tu trebuie să înţelegi, Suewellyn, că dacă n-ar fi existat simţămîntul acela copleşitor, aproape măreţ, în sufletul meu, sau siguranţa că acesta este singurul bărbat pe care l-aş putea iubi vreodată, nu m-aş fi lăsat pradă emoţiilor. Nu sînt o femeie cucernică dar nici una uşoară nu sînt.

Aşa se face că în timp ce Jessamy aştepta venirea copilului pe lume, eu şi soţul ei ne iubeam ca nişte

nebuni. Eram înnebuniţi unul după celălalt şi nu puteam să ne purtăm firesc decît atunci cînd ne găseam singuri în casa din oraş. La castel trebuia să ne mascăm sentimentele şi amîndoi ştiam că ne aflăm într-o situaţie extrem de primejdioasă. Nu numai de Jessamy trebuia să ne ascundem, mai era şi David, ai cărui ochi pătrunzători nu mă slăbeau nicăieri. Îl amuzase refuzul meu, dar îl şi incitase în acelaşi timp, sporindu-i dorinţa.

Poate că Emerald ştia asta; oricum, nu acorda faptului nici un pic de atenţie. Probabil că era obişnuită cu aventurile lui. De cîteva ori am surprins-o pe Elizabeth urmărindu-mă din priviri. Era prietena lui Emerald şi bineînţeles că nu putea să aprobe interesul vădit al lui David pentru mine.

Cît despre bătrîn, sînt convinsă că l-ar fi amuzat la culme toată tărăşenia dacă ar fi ştiut ceva.

Era un cămin ciudat. Cînd mă aflam la castel, compania micuţului Esmond era singura rază de lumină pentru mine. Ne împrieteniserăm repede. Obişnuiam să-i citesc poveşti, stînd amîndoi lîngă Jessamy, în timp ce ea cosea la vreo hăinuţă de copil. Mă linişteam prezenţa copilului pentru că mă simţeam prost cînd rămîneam singură cu Jessamy.

Cred că singura persoană care a înţeles că e ceva între mine şi Joel era Dorothy. Pe faţa ei calmă, imperturbabilă, nu se putea citi nimic. Mi-am dat seama că Joel venise probabil aici şi cu alte femei. L-am întrebat şi a recunoscut că se întîmplase o dată sau de două ori, asigurîndu-mă cu înflăcărare că fusese cu totul altceva. Ce se întîmpla acum era pentru prima dată în viaţa lui, spunea, iar eu îl credeam.

Fiul lui Elisabeth Larkham, Garth, veni la castel în

vacanţa de vară. Era un băiat gălăgios care se comporta ca şi cum castelul era propria lui moşie. Era cu cîţiva ani mai în vîrstă decît Esmond şi prelua mereu comanda în jocurile lor. Mă întrebam dacă lui Esmond îi place să fie cu el. N-a spus niciodată că nu-i place. Era prea bine crescut pentru asta. Maică-sa spunea că e bine pentru el să aibă pe cineva apropiat de vîrsta lui în preajmă şi poate că avea dreptate. De altfel a mai venit un copil la castel, într-o scurtă vizită. Era un fel de verişor, numit Malcolm Mateland. Înţelesesem că bunicul lui fusese fratele bătrînului Egmont.

Cînd arunc o privire în trecut, ceea ce s-a întîmplat pare inevitabil. Copilul lui Jessamy s-a născut în noiembrie, cînd eu deja descoperisem că sînt însărcinată.

Descoperirea a fost o lovitură îngrozitoare deşi ar fi trebuit să fiu pregătită pentru ea. Timp de cîteva zile nu am spus nimănui.

Jessamy născu o fetiţă. Îi puseseră numele Susannah. Era un obicei în familia noastră ca fetele să primească două nume. De exemplu, mătuşa era Amy Jane. Mama se numea Susan Ellen. Cît despre mine şi Jessamy, am primit şi noi cîte două nume legate însă într-unul singur, Jessica Amy şi Ann Bella. Iată de ce Jessamy se gîndi la numele Susannah, pentru Susan Anna.

Era atît de transportată de grija pentru copil încît nu observă nimic din tulburarea mea.

Am discutat problema cu Joel. Ideea de a avea un copil al nostru îl încîntă peste măsură iar dificultăţile situaţiei nici nu intrau în calculul lui. Începeam să-l cunosc foarte bine. Era un Mateland. Cînd avea de

înfruntat o situaţie dificilă, începea de la convinge că întotdeauna trebuie să se găsească o soluţie.

- Iubita mea, îmi zise el, e doar un lucru care se întîmplă cu milioane de femei. Găsim noi o cale.

- Trebuie să plec, am răspuns eu. Să găsesc un pretext pentru a părăsi castelul.

- Da, pentru o perioadă. Dar după aceea te întorci

- Şi copilul?

- Vedem noi cum aranjăm.

Am făcut un plan. Urma să spun celor din castel că o rudă îndepărtată de-a tatălui meu, care locuia în Scoţia, era nerăbdătoare să mă cunoască. Îl auzisem pe tata vorbind de această familie iar acum, auzind că tata a murit, oamenii voiau să mă cunoască.

I-am spus lui Jessamy că ar trebui să mă duc.

Jessamy nu putea suferi aceste vrajbe în sînul unei familii, aşa că fu de acord. De ce să nu mă duc măcar pentru vreo săptămînă sau două?

Am lăsat-o aşa. Mă voi duce pentru vreo două săptămîni şi voi găsi eu o scuză să-mi prelungesc şederea.

Eram însărcinată în trei luni. Janet ştia. Era imposibil să-i ascunzi ceva lui Janet. La început fusese îngrozită dar snobismul din ea sfîrşi prin a o linişti. Măcar tatăl copilului meu purta un nume ilustru şi avea ca locuinţă un castel. Asta mai lua din greutatea păcatului meu, în ochii ei. Urma să vină cu mine.

Nu ne-am dus în Scoţia aşa cum anunţaserăm, ci într-un sătuc de munte unde am aşteptat venirea copilului pe lume. Joel veni să mă vadă de două ori, întîrziind de fiecare dată cîteva zile. Au fost zile luminoase, de vis. Eram împreună în munţi şi ne

imaginam cum fac copiii, jucîndu-ne de-a căsătoria, pretinzînd că este doar o călătorie de plăcere, că în nici un caz eu nu mă ascund pentru a-mi naşte copilul în secret.

Ei bine, la soroc ai venit pe lume tu, Suewellyn, şi vreau să ştii că nici un copil n-a fost mai iubit şi dorit decît ai fost tu.

Ce puteam să fac? M-am gîndit să mă stabilesc undeva, într-o căsuţă, cu tine. Joel ne-ar fi vizitat regulat. Dar Joel mă dorea la castel, aşa că ne-am decis să te ducem în casa familiei Planter unde te puteam vizita oricînd. Amelia şi William aveau să-şi facă datoria, mai ales că exista o recompensă bună pentru asta.

Te-au primit şi ai crescut în casa lor iar eu, după cum ştii, veneam mereu să te văd. Este o situaţie destul de frecventă. Oamenii, evident, au început să suspecteze ceva. Mai ales vecinii Planter-ilor, care au ghicit ce se întîmplă. Nu încetam să îi spun lui Joel că trebuie să te luăm de acolo. Vroiam să te am lîngă mine. În casa aceea nimeni nu te maltrata, ştiam asta, dar nici la dragoste nu te puteai aştepta vreodată din partea lor.

Mai ştii ziua aceea cînd te-am adus pe domeniile Mateland? Ţi-am arătat castelul şi l-ai cunoscut pe Joel. Erai atît de fericită... Ţi-ai pus trei dorinţe. Am simţit că mi se rupe inima cînd mi le-ai destăinuit.

Pare o minune, nu-i aşa, că toate trei s-au împlinit? Ce n-aş da să se fi împlinit altfel...

Ţi-am mai spus despre David. Era un om crud. Ştiu că nici eu, nici Joel nu sîntem nişte sfinţi. Ştiu că ne-am uitat datoria morală, sub povara simţurilor. Ştiu că am fost fără minte aducîndu-te pe lume, conştienţi că nu te puteam creşte ca nişte părinţi adevăraţi. Ne-a interesat,

din primul moment, dorinţa aceea a noastră, uriaşă şi egoistă. Dar iubeam, Suewellyn, aminteşte-ţi că iubeam. Asta e scuza noastră. David n-ar fi putut iubi niciodată pe altcineva în afara propriei persoane. Orgoliul lui trebuia satisfăcut cu orice preţ. Apoi mai era şi invidia din el. Îl invidia pe Joel, am înţeles asta foarte repede. E adevărat că David era fiul mai mare şi că avea un moştenitor. Dar Joel cunoştea bucuria sufletească. Găsea o satisfacţie în munca lui, care lui David îi lipsea. În plus de asta, David era un bărbat extrem de senzual. Nu spun că Joel nu era. Era şi el. Şi exista în tatăl său o asprime tipică bărbaţilor din familia Mateland, pe care au moştenit-o şi el şi David. Au fost educaţi să nutrească dragostea pentru putere. Şi se spune că dorinţa de putere corupe. Dar Joel era capabil de iubire, în timp ce David nu putea iubi. Îl interesa doar satisfacerea poftelor sale. Îl refuzasem, şi asta a făcut ca dorinţa lui să crească. Mă dorea nu numai pe mine, ci şi răzbunarea.

David era omul altui secol. Aparţinea vremurilor cînd stăpînul castelului era un crud feudal pe care toţi îl ascultau fără să crîcnească căci soarta lor se afla în mîinile sale, depinzînd de capriciile lui. Eram convinsă că e capabil de o mare cruzime şi că, pe deasupra, încearcă o plăcere imensă în a provoca suferinţă.

Ai crescut la Crabtree Cottage. Întotdeauna mi-am promis că într-o bună zi mă voi recompensa în faţa ta pentru acei ani. Nu pentru că te-am părăsit. Asta n-aş fi făcut-o niciodată. Mă durea sufletul de dor să te văd. Vorbeam fără încetare cu Joel despre tine. Mă rugam lui Dumnezeu să fim împreună toţi trei. Era dorinţa mea cea mai mare... ca şi a ta, de altfel.

Anii au trecut pe nesimţite. Ştiam că ne paşte

primejdia. Ştiam că David mă pîndeşte. Bănuiam că a înţeles ce se petrece între mine şi Joel.

Şi atunci am descoperit că Elizabeth Larkham era amanta lui David. Era o femeie stranie, neobişnuită. Cred că o îndrăgea pe Emerald dar, ca şi în cazul meu şi Joel, emoţiile au depăşit-o. Exercitau o atracţie teribilă aceşti bărbaţi din familia Mateland.

Într-un fel, îi eram recunoscătoare lui Elizabeth pentru că îi distrăgea lui David atenţia de la mine. Deja simţeam o mare ameninţare plutind în aer. Castelul fusese scena a nenumărate tragedii în trecut. Multe fapte întunecate fuseseră săvîrşite între aceste ziduri. Uneori aveam senzaţia că violenţa, patima, moartea şi crima lasă în urma lor umbre grele, pe care următoarele generaţii le pot percepe.

Existau momente cînd în atmosferă era o fierbere ca într-un cazan încins care din clipă în clipă urma să dea pe dinafară. Pe de o parte era David - invidios, senzual, în goană după satisfacerea propriilor pofte uriaşe - pe de alta, era Emerald - în veşnicul ei scaun, tăcută şi cenuşie ca o fantomă din trecut şi deseori mă întrebam cum o fi fost viaţa ei cu David înainte de accident. Urma apoi Elizabeth care avea grijă de Emerald... şi de soţul lui Emerald. Mai eram şi noi, eu şi Joel, absorbiţi de pasiunea noastră ilicită, agăţîndu-ne disperaţi de un lucru imposibil atîta vreme cît exista Jessamy. Şi era Jessamy, draga de ea, nevinovata Jessamy, conştientă că ceva în mariajul ei şchioapătă, conştientă de indiferenţa bărbatului ei şi de propria ei neputinţă, alegînd să se dedice copilului. Apoi copiii: Esmond - abil şi inteligent, aproape de vîrsta cînd se merge la şcoală, Garth - care venea aici în vacanţe,

Malcolm - care venea mai rar, un băiat sigur de el, deja dînd semne că prin vinele lui curge sînge de Mateland - şi Susannah - o fetiţă frumoasă care izbucnea în ţipete ascuţite ori de cîte ori îşi dorea ceva şi chicotea alintîndu-se, cînd acel ceva intra în posesia ei - şi era o adevărată Mateland.

Şi totuşi veni o vreme cînd am început să mă las legănată de iluzia că sîntem în siguranţă. Ce proastă am fost! Niciodată David n-ar fi permis cuiva care l-a înfruntat odată să scape prea uşor.

Poate că Elizabeth începuse să îl plictisească. Cert este că îl simţeam tot mai mult pe urmele mele. Cînd ieşeam să călăresc, mă pomeneam cu el alături. Devenise tot mai greu să ajung la casa din oraş fără să fiu observată de el, căci era mereu la pîndă.

Uneori mă strecuram afară din castel şi, eşuînd în încercarea de a scăpa de el, renunţam să mă mai duc la întîlnirea cu Joel care mă aştepta disperat neştiind ce se întîmplă.

Am descoperit că ura lui pentru David nu avea margini. Emoţiile lui Joel erau întotdeauna fără margini. Nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Se arunca în întregime, cu toată fiinţa sa, în orice acţiune care îl obseda. Era obsedat de munca lui şi mai era obsedat de dragostea noastră. Adesea încercam să-mi închipui cît de fericiţi am fi putut fi toţi trei - el, eu şi tu, Suewellyn, undeva, departe de castel.

Astfel iată că ajung la ultima mea vizită la Crabtree Cottage, nu atunci cînd te-am luat cu mine ci înainte de asta.

N-am observat că sînt urmărită. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar era un maestru în urmăriri. David

observase că deseori plec de la castel pentru o zi întreagă, spunînd că merg să-mi vizitez nişte rude. Ei bine, în ziua aceea m-a urmărit pînă la Crabtree Cottage. A stat la han cîteva zile, descosîndu-i pe localnici. Te-a văzut şi te-ai speriat de el. Descoperise ceea ce sperase să descopere: pe tine, fiica noastră - a mea şi a lui Joel.

Se întoarse plin de încîntare la castel. A doua zi mă urmări cînd ieşeam să călăresc şi mă ajunse din urmă în pădure.

- Anabel, trebuie să-ţi vorbesc.

- Despre ce? am întrebat eu.

- Iarăşi despre eternul triunghi: tu, Joel şi eu însumi.

- Nu cred că vreau să aud ce ai tu de spus asupra unui asemenea subiect, i-am aruncat eu.

- Numai că nu se pune acum problema despre ce vrei tu să auzi. E vorba de ce vreau *eu* să spun. Ştiu tot, dulcea mea Anabel. Ştiu ce comportare aveţi voi, tu şi cu Joel. În timp ce se presupune că el poartă de grijă bolnavilor, tu şi cu el vă jucaţi în dormitorul lui de burlac. Mă surprinzi, Anabel, ceea ce n-aş putea spune şi despre frate-meu.

- Mă întorc la castel.

- Încă nu. Ne întoarcem ceva mai tîrziu. Vezi tu, ştiu tot. Ştiu cum e cu cuibuşorul ăla al dragostei voastre. Ştiu şi de plod. Fermecătoare fetiţă... Mă aşteptam să fie aşa, dat fiind că e a ta şi a lui Joel.

Mi-a îngheţat sîngele în vine de groază. Bănuisem că ne suspectează - pe mine şi pe Joel - de o relaţie, dar gîndul că aflase de existenţa ta mă îmbolnăvea de teamă.

M-am auzit spunînd, de fapt îngăimînd:

- Tu... te-ai dus... ai vorbit cu ea...

- Nu fi aşa speriată. Nu mă dau în vînt după fetițe. Îmi plac astea mari şi frumoase, femei ca tine, Anabel.

- De ce-mi spui toate astea? De ce te-ai dus să spionezi?

- Eşti o fată deşteaptă... Mă întreb ce-o să zică Jessamy cînd o să afle că scumpa ei prietenă este amanta soțului ei. Şi că mai au, pe deasupra, şi o fetiță. Ştii că micuța asta a ta aduce cu Susannah? Şi sînt apropiate şi ca vîrstă. Se vede de la o poştă că amîndouă au sînge de Mateland în vine.

Mi se făcu rău. M-am gîndit la Jessamy. Îmi imaginam chipul ei dulce, chinuit de durere, cînd va afla. Tocmai eu, verişoara ei şi, pe deasupra, cea mai scumpă prietenă! Trădarea era de o mie de ori mai dureroasă pentru că *eu* şi nu altcineva o înşelase.

- Jessamy nu trebuie să afle, am spus eu.

- Nici eu nu vreau asta. Şi n-o să afle, cu o condiție.

Mă trecu un fior rece.

- Ce... condiție?

- Aş fi zis că una cu discernămîntul tău va înțelege mai uşor cum vine treaba.

Am încercat să dau pinteni calului pentru a mă depărta de el, dar mă opri apucînd de frîu.

- Ei, atunci rămîne de stabilit doar unde şi cînd, nu? zise el.

Am ridicat biciul. Aş fi vrut să îi biciuiesc chipul acela, tot numai un zîmbet. Mă prinse de încheietură.

- Ce ne-am ofensat aşa? Doar n-oi fi vreo virgină de-aia care se înroşeşte la fiecare cuvînt? Ce vreau să spun e că n-ar fi prima dată cînd te-ai deda la asemenea isprăvi.

- Eşti un om josnic!

Iar tu o femeie ispititoare. Aşa că, dulcea mea Anabel, sînt gata să merg cu tine cît de departe se poate.

- Nu vreau să te mai văd în ochi.

- Deci, unde să fie? În castel? Ar fi distractiv, nu? Cînd vii la mine?

- Niciodată, am răspuns.

- Of, sărmana, draga de Jessamy, ce mîhnită va fi!

- Nu ai nici un pic de decență?

- Nici un pic.

- Te urăsc.

- Lucru care face ca totul să fie infinit mai interesant. Uite ce-i, Anabel, eu aştept clipa asta de ani de zile. Ştiu ce faci cu Joel. De ce să fii atît de amabilă cu un frate şi atît de crudă cu celălalt?

- Pentru că eu şi Joel ne iubim, am răspuns înflăcărată.

- Ce înduioşător! Mă faci să plîng.

- Mă îndoiesc că ai plîns vreodată. Poate doar de mînie şi ciudă.

- Mai ai multe de aflat despre mine, Anabel. Le vei afla. Ai tot timpul, că doar n-o să vrei să afle Jessamy de mîrşăvia ta, nu-i aşa? Şi dacă-i aşa, nu prea ai de ales.

- Mă voi duce eu însămi să-i spun totul.

- Chiar aşa? Biata Jessamy! E o copilă sensibilă şi nu s-a simțit prea bine de la naşterea micuței Susannah. Ştii, cam are probleme cu pieptul şi nici cu inima nu stă prea bine. Sper că Joel nu şi-a făcut anumite iluzii. O, Doamne, dar ştiu că urzeala asta se îngroaşă! Stau şi mă întreb cum o să primească Jessamy veştile. Mă refer la ticăloşia ta, bineînțeles. Tu şi soțul ei... soțul şi prietena ei cea mai bună. Din păcate, se întîmplă frecvent

asemenea lucruri pe lumea asta.

Am dat pinteni calului, care a ţîşnit în galop. Nu ştiam încotro să mă îndrept, ce să fac mai departe. M-am hotărît să mă întorc la castel. Mi s-a spus că Jessamy se odihneşte. Neliniştea mă înnebunea. Pur şi simplu nu puteam suporta să ştiu că Jessamy va afla.

Cît despre alternativa pe care o aveam...

Mă trecură fiori de teamă. Un singur gînd îmi umplea creierul, bubuindu-mi în cap. Jessamy nu trebuia să afle.

Am reluat în minte scena din pădure. Nu puteam şterge imaginea aceea a ochilor lui lucioşi şi a buzelor lui pline şi lascive. Îi puteam citi cu claritate gîndurile: ştiam că se felicită, convins că acum sînt la discreţia lui.

Uşa se deschise uşor. Am sărit în sus, speriată. Era Jessamy.

- Te-am speriat? mă întrebă ea.

- N... nu, am bîiguit eu.

- S-a întîmplat ceva?

- Nu. De ce?

- Arăţi... altfel.

- Am o uşoară durere de cap, i-am spus.

- Ah, Anabel, aşa de rar te vede cineva indispusă.

- De fapt, mă simt aproape bine.

- Trebuie să-ţi dea Joel un tonic. De ce nu te întinzi puţin? Venisem să vorbim despre Susannah.

- Ce-i cu ea?

- Cînd vrea, e foarte tiranică. Toată lumea trebuie să-i cînte în strună şi nu se lasă pînă cînd nu faci cum vrea ea.

- O adevărată Mateland, am subliniat eu.

- N-ar trebui să te încarc pe tine cu prostiile astea. Nu-i deloc important. Bănuiesc că de fapt am vrut să

vorbim puţin. Eram puţin îngrijorată şi totdeauna cînd mă îngrijorează ceva vin pe capul tău. Îţi dai seama, Anabel, că au trecut şapte ani de cînd ai venit la castel?

- Aveam atunci şaptesprezece ani, am zis eu, negăsind altceva de spus.

- Asta înseamnă că acum ai douăzeci şi patru. Anabel, trebuie să-ţi găseşti un bărbat.

Am închis ochii. Devenea de nesuportat. Şi Jessamy continua, preocupată:

- Trebuie să facem ceva. Să dăm nişte petreceri... baluri... O să vorbesc cu Joel despre asta, cînd îl văd. Ce-i cu tine? Eşti sigură că te simţi bine? Eu vorbesc într-una şi pe tine te doare capul! Trebuie să te odihneşti, Anabel.

Mă ajută să mă întind. Mă acoperi cu o plapumă. Aş fi vrut să urlu la ea: „Urăşte-mă! Asta merit!"

Am continuat şi după plecarea ei să mă frămînt să găsesc o soluţie.

Nu-mi trecea nici una prin minte. Jessamy va afla oricum, iar eu n-aş fi suportat asta. Trebuie să vorbesc cu Joel. Şi totuşi mă temeam să-i spun. Mă temeam de reacţia lui. Ştiam că îl va urî şi mai tare pe fratele lui, dar nu aveam încotro.

Am ieşit, încă îmbrăcată în costumul de călărie. Intrînd în sala cea mare, l-am auzit pe David strigîndu-mă. Am alergat spre uşă dar ajunsese înaintea mea.

- Există şi o limită de timp, să ştii, îmi zise el. Să zicem patru ore. Ai tot timpul să te hotărăşti. Ar fi un gest drăguţ dacă te-ai gîndi să vii puţin în camera mea. E în turnul din faţă. Să ştii că e o atmosferă foarte plăcută acolo. Pun să facă focul de-acum. Eu o să fiu acolo,

aşteptîndu-te. În timpul ăsta fratele meu cel ded
cauzei bolnavilor e în oraş, la muncă. Ştim noi de
bineînţeles. Îi vine altă apă la moară. Ei bine, să n
mai lungim, Anabel. Pe diseară.

Am luat-o la fugă spre grajduri. Mi-am luat în gra
un cal dar nu m-am îndreptat spre oraş. Nu avea
curajul să îi spun totul lui Joel. Şi totuşi, ştiam că nu v
avea de ales.

Am călărit la întîmplare, galopînd peste cîmpu
neştiind ce trebuie să fac mai departe.

Se apropia deja seara. Trebuie - mi-am zis - să îl vă
pe Joel, să îi spun totul. De atîtea ori îmi spusese că n
doi trebuie să ne împărtăşim totul.

Plecase ultimul pacient şi pe chipul lui am văzu
plăcerea de a mă vedea. M-am aruncat în braţele lu
aproape plîngînd de uşurare.

În timp ce îi povesteam, devenea tot mai palid. La
sfîrşit spuse:

- Deci te aşteaptă la noapte. Va trebui să se
mulţumească cu mine.

- Joel, am strigat eu, ce vrei să faci?

- Îl ucid pe ticălos!

- Nu, Joel. Trebuie să ne mai gîndim. Nu trebuie să
te grăbeşti. Asta ar fi o crimă... propriul tău frate.

- E ca şi cum aş omorî o viespe. Îl urăsc.

- Joel, te rog... Păstrează-ţi firea.

- Las-o pe seama mea, Anabel.

- Nu aş suporta ca Jessamy să afle de noi. N-ar mai
crede în nimeni, niciodată. A avut întotdeauna încredere
oarbă în mine. Am fost foarte apropiate, prietene
adevărate. Nu aş suporta să ştie că am făcut asta.

Era clar că îl copleşea ura şi nu se mai putea gîndi la

altceva. Ştiam cît de cruntă, cît de obsesivă poate
mînia lui. Mi-am amintit cît de fioros fusese cînd un
copil din sat fusese maltratat de părinţi. Nu s-a lăsat
pînă nu l-a văzut pe nemernici în închisoare şi pe copil
în siguranţă. Mînia lui fusese îndreptăţită, dar nu se
gîndise că poate părinţii aceia aveau necazuri mari şi
că erau, în definitiv, nişte oameni simpli. Îi făcusem
cunoscute aceste argumente dar era de neclintit. La fel
de fioros era şi acum, dorinţa de răzbunare îi luase
minţile - nu pentru că David ne spionase sau că te găsise
pe tine, ci pentru avansurile pe care mi le făcuse mie.
Pentru şantajul lui, cum îl numise - pe bună dreptate -
Joel. Şi, mai spunea el, şantajiştii nu merită decît să fie
eliminaţi.

Pasiunea pe care o trezisem în aceşti doi bărbaţi mă
înfricoşa. Le cunoşteam firile furtunoase şi ştiam că mă
pot aştepta la orice.

Ne-am întors amîndoi la castel. M-am retras în
camera mea, motivînd o uşoară durere de cap şi n-am
coborît la cină. Jessamy veni imediat după cină să vadă
cum mă simt. Îmi spuse că e ceva ciudat în atmosferă.
Joel aproape că nu vorbise şi David se purtase şi el la
fel de straniu. Glumise tot timpul, nişte glume tare
ciudate, adăugă Jessamy.

- Nu prea am înţeles unde bătea şi cînd s-a terminat
masa am răsuflat uşurată. Anabel, biata de tine. Mi-e
greu să mă obişnuiesc cu tine bolnavă. David spunea
că nu-şi aminteşte ca tu să fi avut vreodată probleme
de sănătate... în afară de atunci, cu şase sau şapte ani
în urmă, cînd ai plecat la rudele alea ale tatălui tău.
Zicea că nu prea arătai bine înainte să pleci dar te-ai
întors complet restabilită. A fost o cină îngrozitoare,

Anabel. De abia aşteptam să se termine odată. D...
poate te obosesc.

Se apleacă să mă sărute.

- O noapte de somn face minuni - aşa ne zicea d...
Perkins, îţi aminteşti?

- Mulţumesc, Jessamy, am zis. Să ştii că te iub...
foarte mult. Să nu uiţi asta.

Pufni în rîs.

- Probabil că te simţi chiar rău dacă ai asemen...
excese de sentimentalism. Noapte bună, Anabel.

Aş fi vrut să întind mîna după ea, să o reţin şi să...
explic totul, să îi cerşesc iertarea.

Am zăcut aşa o bună bucată de timp.

Joel promisese că vine după mine şi mergem amînd...
în camera lui David. Nu venise însă şi, în timp ce î...
aşteptam nedezlipindu-mi ochii de uşă, mi s-a părut că
aud vag o împuşcătură undeva, în afara castelului.

Simţurile mi-au intrat în alertă. Am ciulit urechile. De
jos nu venea nici un sunet. Mă înnebunea gîndul că
împuşcătura avea o legătură cu Joel şi David. M-am
sculat din pat şi m-am dus la uşa camerei pe care
Jessamy o împărţea cu Joel, ascultînd. Era clar că
Jessamy era singură.

Atunci n-am mai putut aştepta. M-am îndreptat spre
camera lui David din turnul celălalt. Am ascultat la uşă.
Nu se auzea nimic, aşa că am întredeschis uşor uşa.
Flăcările se jucau în cămin. Încăperea strălucea în
lumina lumînărilor. Lîngă foc se afla un scaun iar pe pat
era aruncat un halat de mătase.

Nu era nimeni acolo.

Groaza mea sporea cu fiece minut.

Am luat-o la fugă pe scări spre curtea din faţă. Trebuia

...orice preţ să aflu ce s-a întîmplat, dar mi-era, în
...timp, teamă de ce voi descoperi. Am auzit paşi
...ndu-se în fugă. Mi-am ţinut răsuflarea.

Era Joel. Alerga spre mine şi în acel moment am
... că se întîmplase o tragedie.

M-am aruncat în braţele lui. De-abia mai puteam
...ufla. Mi se pusese un nod în gît de groază.

- Am auzit ceva... o împuşcătură, m-am bîlbîit.

- E mort, zise el. L-am omorît.

- Dumnezeule de sus, ajută-ne, am murmurat eu.

- M-am dus în camera lui, zise el. I-am spus că ştiu
...ul şi că o să-l omor. Mi-a răspuns că trebuie să
...olvăm treaba în mod civilizat, propunînd pistoalele.
„Amîndoi sîntem trăgători buni", a spus. Aşa că am luat
două pistoale din camera armelor. Întotdeauna se
considerase mai bun trăgător ca mine, din cauza asta a
sugerat pistoalele. Ei bine, de data asta n-a fost mai
bun.

- L-ai ucis, Joel, am şoptit eu. Eşti si‿ur că e mort?

- L-am împuşcat drept în inimă. Era pe viaţă şi pe
moarte. Unul din noi trebuia să moară... Trebuia să fie
el, pentru tine... pentru mine... pentru Suewellyn.

- Joel! am strigat eu. Ce facem acum?

- Întotdeauna am simţit că-l voi omorî într-o zi... sau
că mă va ucide el. De cîteva ori era cît pe ce să trecem
la fapte. Acum s-a terminat. Plec. Trebuie s-o fac... la
noapte!

- Joel, nu se poate!

- Vii cu mine. Trebuie să ieşim din ţară.

- Acum?

- Da, acum. La noapte. Trebuie să fim cu băgare de
seamă. Nu e un lucru imposibil. Cînd ne vedem scăpaţi

aranjez eu cu banca. Putem să luăm cu noi lucruri de valoare, tot ce ne e la îndemînă. Du-te acum în camera ta. Adună tot ce se poate lua. Vezi să nu afle nimeni ce faci. Mîine dimineaţă sîntem departe. O să călărim cîteva mile şi pe urmă luăm trenul de Southampton. După aceea ne îmbarcăm pe un vas şi plecăm, poate spre Australia şi de acolo mai departe.

- Joel, am gîfîit eu. Copilul!

- Da, îmi răspunse calm. M-am gîndit şi la copil. Trebuie să mergi după ea. Plecăm toţi trei.

Aşa că m-am dus în camera mea şi, la nici o oră după împuşcătură, călăream în noapte alături de Joel.

Ne-am despărţit la gară. El luă trenul spre Southampton unde urma să vin şi eu după ce te luam cu mine. Din cauza legăturilor între trenuri n-am putut să ajung la tine pînă a doua zi. Restul îl ştii.

Asta e povestea mea, Suewellyn. Ai ajuns să ne iubeşti, pe tatăl tău şi pe mine şi acum ştii cum s-a întîmplat totul, şi poate ne vei înţelege mai bine.

Capitolul 3

Insula

În ciuda a tot ce s-a întîmplat după ziua aceea cînd mama a venit la Crabtree Cottage, încă îmi amintesc acei ani petrecuţi pe insulă ca fiind cei mai frumoşi ani ai vieţii mele. Încă mă mai gîndesc la acel loc ca la un tărîm fermecat, micul meu paradis pierdut.

Privind în trecut, amintirile nu sînt întotdeauna clare. Întîmplările devin confuze după trecerea anilor. Astăzi îmi pare că zilele acelea erau pline de soare - şi chiar erau, cu excepţia celor din sezonul ploios. Şi ce mai iubeam ploaia aceea! Îmi plăcea să stau în ploaie, să o simt învăluindu-mi tot trupul pînă ce mă udam pînă la piele cu apa călduţ-răcoroasă, înmiresmată şi mîngîietoare ca un balsam; după care soarele inunda invariabil cerul, din pămînt se ridicau aburi grei şi în cîteva minute hainele mi se uscau la loc. Fiecare zi părea inundată de aceeaşi fericire fără margini deşi erau şi momente în care citeam pe chipul părinţilor mei

nelinişte şi teama. Cri de cîte ori apărea un v... orizont, mai ales în primii ani, mama îşi ascund... efort tulburarea în timp ce tata, foarte calm, obi... să-şi ia în primire locul de la fereastra din pod, ... avea vedere spre golf, cu o puşcă odihnindu... întotdeauna pe genunchi.

Apoi totul se linişte, iar cînd vasul naviga spre ... după ce luam tot felul de pachete cu bunătăţuri ... bordul lui, ne cinsteam cu un vin special pe... asemenea ocazii, rîdeam şi ne veseleam ca nişte ... În curînd am ajuns să înţeleg că părinţilor mei le ... mereu teamă în acele zile că vasul va aduce pe ... persoane din trecutul lor, pe care nu vroiau să le ... vadă vreodată.

La sosire ne întîmpinase Luke Carter, cel de la ... tata cumpărase casa. El fusese proprietarul plant... de cocotieri de pe urma căreia Insula prosperase. ... acolo de douăzeci de ani dar îmbătrînise şi vroia să ... retragă, mai ales că nucile de cocos nu prea ... fuseseră o afacere în ultimii ani. Piaţa scăzuse ... oamenilor nu le mai plăcea să muncească. Preferau ... stea la soare cît e ziua de lungă şi să aducă ofrand... bătrînului Uriaş Urlător. Omul făgădui însă să mai rămî... puţin pentru a-l introduce pe tata în rosturile locul... urmînd să plece cu primul vapor.

Rămăsese singur. Partenerul său contactase o febr... care izbucnea din cînd în cînd între insulari, iar star... lui se înrăutăţise în timpul sezonului ploios.

- Eşti doctor, îi zise el tatii. O să faci faţă la asemen... situaţii. Tata îi răspunse că această febră endemic... fusese unul din motivele care îl atrăseseră aici. Spera să găsească modalităţi pentru a o trata.

...pul cu bătrînu' Wandalo, îi zise Luke Carter. El ...iele aici. El decide cine va muri şi cine nu. Individul ...ul, vrăjitorul şi căpetenia insulei. Şade sub ...nierul lui preferat şi contemplă neclintit ţărîna.

...următoarele zile Luke Carter a făcut cu tata un tur ...insulei. Mama nu mă slăbea niciodată din ochi. ...eam peste tot împreună, iar eu o ţineam strîns de ..., apariţia noastră aşa - mereu nedespărţite - trezind ...localnici o mare veselie, mai ales în copii, cărora ...ula să li se administreze cîteva palme la fund pentru ...face să se potolească. Uneori îi surprindeam trăgînd ...ochiul prin ferestre la noi în casă, iar dacă se întîmpla să ridicăm ochii şi să-i zărim, o zbugheau speriaţi de ...moarte.

Seara, Luke Carter obişnuia să ne descrie insula şi ...locuitorii ei.

- Sînt destul de inteligenţi - ne zise el odată - dar ...sînt vicleni şi pungaşi. Pentru ei proprietatea personală nu înseamnă nimic. Trebuie să fii cu ochii pe ei. Le plac lucrurile colorate viu şi tot ce străluceşte, dar pentru ei un diamant şi un ştras fără valoare sînt totuna. Poartă-te frumos cu ei şi îţi vor răspunde la fel. Nu uită niciodată o insultă, dar nici o favoare. Sînt destul de fideli dacă ştii să le cîştigi încrederea. Am locuit pe insulă cu ei douăzeci de ani, fără să fiu omorît în bătaie sau aruncat în craterul vulcanului ca ofrandă Uriaşului Urlător, aşa că, zic eu, m-am descurcat bine.

- Îndrăznesc să spun că mă voi descurca aproape la fel de bine, zise tata.

- Cu timpul te vor accepta. Sînt timizi în relaţiile cu străinii. Din cauza asta am găsit că e bine să mai rămîn puţin cu voi. Pînă plec eu vor ajunge să vă considere

parte din peisaj. Sînt ca nişte copii mari. Nu au cine ştie ce pretenţii. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiţi e să-l respecţi pe Uriaş.

- Mai povesteşte-ne cum e Uriaşul ăsta, spuse mama. E vorba de munte, bineînţeles.

- Insula e de origine vulcanică şi face parte dintr-un arhipelag. Probabil că s-a format cu milioane de ani în urmă. Atunci a ţîşnit în sus şi Uriaşul. E uşor de înţeles că a ajuns zeul insulei. Localnicii cred că are o putere imensă asupra vieţii şi a morţii, deci trebuie să-l împace din cînd în cînd, atunci cînd e supărat. I se aduc ofrande de scoici, flori şi pene de pasăre, cu care i se împodobesc poalele. Cînd uriaşul începe să mormăie, toţi intră în panică. Odată chiar a erupt, cu vreo trei sute de ani în urmă. Mai avea puţin şi ştergea insula de pe faţa pămîntului. Acum îl apucă urlatul din cînd în cînd şi scuipă cu pietre şi lavă... ca avertisment.

- Poate că era mai bine să alegem altă insulă, zise mama. Nu-mi place povestea asta.

- Pericolul e minim. Nu uitaţi că n-a fost activ de trei sute de ani. Şi „urlăturile" astea firave sînt ca o supapă de siguranţă. Şi-a făcut plinul la vremea lui. Peste trei sute de ani o să fie un biet unchiaş liniştit.

Luke Carter ne-o prezentă pe Cougaba, bătrîna lui servitoare, pe care spera să o angajăm mai departe la noi pentru că femeii i-ar fi venit greu acum să părăsească acea casă arătoasă pentru vreo colibă amărîtă de-a localnicilor. Avea o fiică pe nume Cougabel, care urma să vină cu ea în casa cea mare.

- Vă vor sluji cu drag, ne zise Luke Carter. Şi vă vor servi ca intermediari în relaţiile cu băştinaşii.

Mama hotărî imediat că le vom primi cu plăcere în

casă, căci îşi făcuse probleme gîndindu-se cum o să ne descurcăm singuri.

Aşa se scurseră cîteva săptămîni pe Insula Vulcano, la sfîrşitul cărora, cînd Luke Carter se pregătea să plece, eram deja instalaţi, simţindu-ne ca acasă.

Tata făcuse impresie. În primul rînd era un bărbat foarte înalt, iar localnicii erau foarte scunzi. Bineînţeles că asta fu în avantajul lui. În al doilea rînd, personalitatea lui dominatoare impunea respect. Luke Carter le explicase că tata e un mare doctor care a venit să îi ajute, cu noile lui medicamente, să se însănătoşească.

Insularii erau dezorientaţi. Ei îl aveau deja pe marele Wandalo. Ce să facă ei cu un alt vraci? Nu, nu de asta aveau ei nevoie, ci de cineva care să continue comerţul cu nuci de cocos pentru a readuce bunăstarea în insulă.

Era într-adevăr păcat să nu exploatezi resursele naturale din insula Vulcano. Era insula cea mai mare din arhipeleag, tipică pentru mările Sudului: sub soarele arzător sau ploile abundente, ţărmuri nisipoase şi palmieri unduindu-se în adieri. Nu degeaba vroise tata să o numească Insula Palmierului.

Frumuseţea ei era ireală - cincizeci de mile de vegetaţie luxuriantă, dominată de vîrful semeţ al vulcanului. Era un munte impresionant, impunînd respect, poate şi datorită reputaţiei sale. Şi trebuie să spun că, în mod straniu, cînd te aflai în apropierea lui - şi era imposibil să fii vreodată departe de el pe acea bucată mică de pămînt din mijlocul oceanului - părea să întrunească într-adevăr acele rare calităţi cu care localnicii îl investeau. Văile mai joase erau pline de vegetaţie şi pămînturi fertile, dar dacă priveai în sus zăreai cu uşurinţă ravagiile de pe pantele superioare

ale muntelui, unde mînia Uriaşului dînd în clocot [illegible] pămîntul. În văioagele de mai jos însă copacii şi tufişurile creşteau de-a valma: cazuariana sau arborele de [illegible], pinul Kauri, alături de arborele de pîine, portocal, ananas, banan şi, bineînţeles, inevitabilul cocotier.

Uriaşul nu trebuia ignorat. Se putea mînia rău, îmi spunea Cougaba, care se ataşase repede de mine şi devenise ceva între doică şi fată în casă. Am ajuns curînd să o îndrăgesc, ceea ce mamei îi făcea plăcere. Cougaba ne era puternic recunoscătoare, nu atît pentru că o primiserăm în casă, cît mai ales în numele fiicei ei pe care o iubea şi îi plăcea s-o aibă în preajmă. Fata era cam de-o seamă cu mine, deşi acestor oameni greu le ghiceai vîrsta. Avea pielea o idee mai deschisă decît a mamei sale, o piele netedă şi arămie, foarte atrăgătoare. Ochii îi sclipeau jucînd în cap şi îi plăcea să se acopere cu podoabe - scoici şi mărgele vopsite în roşu cu sînge-de-nouă-fraţi*. Cougabel era o fetiţă foarte importantă în comunitate. Era tratată cu deosebit respect. Şi asta datorită naşterii ei. Îmi spusese chiar ea că este „copil al Măştii" şi am înţeles mai tîrziu ce înseamnă acest lucru.

Am învăţat o groază de lucruri de la Cougabel. Mă lua cu ea peste tot. Duceam împreună scoici şi pene la poalele „Uriaşului".

- Tu vine cu mine, zicea ea. Poate Uriaşul mînios pe tine. Tu vii la insulă şi Wandalo nu place. El zice Omu' Vraci nu trebuie aici. Aici trebuie vînzare coşuri şi ulei de cocos... Nu trebuie Omu' Vraci.

- Tata e doctor. N-a venit să se ocupe de comerţul cu

* sînge-de-nouă-fraţi = suc răşinos din arborele „calmos draco"

nuci de cocos, am replicat eu odată.

- Tu duce cu mine scoici la Uriaş, insistă ea, dînd din umeri cu aerul că ştie ea mai bine ce-mi trebuie.

Am urmat sfatul.

- Uriaş poate să facă mare mînie. Urlă... urlă... Scuipă foc... Eu foarte supărat, parcă spus el.

- E un simplu vulcan, i-am răspuns. Sînt mulţi vulcani pe lume. E ceva natural.

Cougaba şi Cougabel stăpîneau limba engleză mult mai bine decît majoritatea localnicilor. Trăiseră în casa noastră mult timp. Bineînţeles că pînă şi cu ele era destul de greu de comunicat. Însă Cougaba era atît de expresivă în gesticulaţie încît o înţelegeam bine.

- El previne, zicea ea. El zice: eu supărat. Atunci noi duce la el scoici şi flori. Cînd fost fată mică, don'şoara, ca matale, ei aruncat om în crater. Om rău. Omorît tatăl. Tatăl el aruncat el acolo... Da' Uriaş nu place. Uriaş nu vrea om rău sacrificiu. El vrea om bun sacrificiu. Atunci el luat om sfînt şi aruncat înăuntru. Da' Uriaş tot supărat. Ai grijă. Bătrînu' Uriaş odată terminat insula.

Obişnuiam să o bat la cap cu explicaţii ştiinţifice. Mă asculta cu atenţie, cu o expresie serioasă pe chip, dînd din cap cu gravitate. Dar ştiam că nu pricepe o iotă din ce spuneam şi oricum n-ar fi crezut chiar dacă ar fi înţeles.

Încetul cu încetul am învăţat toate superstiţiile şi credinţele insulei, de la părinţii mei, de la Cougaba şi Cougabel, sau de la vrăjitorul Wandalo, care nu protesta cînd mă duceam şi şedeam cuminte alături de el, sub bananierul cel uriaş.

Era sfrijit şi slăbănog şi purta doar o fîşie de material legată în jurul şalelor. Mă fascina felul în care îi apăreau

de sub piele coastele. Era ca şi cum ai fi privit un sch... Avea o colibă micuţă şi rotundă la marginea unui lu... din pădure unde, cît era ziua de lungă, trasa linii în ni... cu bagheta lui magică.

L-am întîlnit prima dată la puţin timp după plec... lui Luke Carter. Mamei îi mai trecuse teama şi put... acum să ies şi singură, atîta timp cît nu mă depăr... prea tare de casă.

Am încremenit cînd l-am văzut la marginea pol... şi nu mi-am mai putut desprinde ochii de pe el, căci m... fascina. Mă văzu şi el şi, exact cînd mă pregăteam s... zbughesc de acolo, îmi făcu semn să mă apropii. A... înaintat încet, cu teamă, deşi exercita asupra mea o... adevărată fascinaţie.

- Micuţa stă jos aici, mi se adresă el.

L-am ascultat.

- Tu spionezi şi vede pe ascuns, adăugă apoi.

- Pur şi simplu m-aţi fascinat.

Nu înţelegea ce înseamnă asta, dar încuviinţă di... cap cu un aer atotştiutor.

- Tu vine peste mări.

- Aşa e.

I-am povestit atunci despre Crabtree Cottage şi cu... am ajuns pe vas, iar el mă urmărea cu atenţie, înţelegîn... jumătate din ce spuneam.

- Noi aici nu vrea medic... Aici nevoie om la plantaţie. Înţelege micuţa mea?

I-am răspuns că da, înţeleg, şi i-am explicat, ca ş... Cougabei, că tata nu e comerciant, ci doctor

- Nu doctor nevoie aici, repetă el neînduplecat. Om la plantaţie. Oamenii aici săraci. Trebuie ajunge bogaţi. Nu doctor.

- Oamenii trebuie să facă ce fac ei cel mai bine, am remarcat eu.

Wandalo trase nişte cercuri în nisip.

- Nu doctor.

Bagheta se zbătu asupra cercului şi îl strică, ...rmonind nisipul.

- Nu bine omu' doctor vine... Omu' doctor pleacă... Om la plantaţie vine.

Mă neliniştea, deşi nu îl înţelegeam prea bine, căci ...eva în atitudinea lui părea rău prevestitor.

Mă jucam adesea cu Cougabel. Era plăcut să am o prietenă de vîrsta mea. Începuse să ia parte la lecţiile pe care mi le preda mama, iar Cougaba era în culmea fericirii să-şi vadă odorul stînd alături de mine, mînuind creionul şi trasînd semne pe o tăbliţă. Era un copil dezgheţat la minte şi pielea de culoarea ciocolatei cu lapte o deosebea radical de ceilalţi localnici. Toţi locuitorii insulei erau foarte închişi la culoare, aproape negri. Nu trecu mult şi eram nedespărţite. Era atletică şi iute de picior şi ştia care fructe sînt comestibile şi care nu. Era o fiinţă fericită şi îmi transmise starea ei. Îmi plăcea compania ei. Odată mă puse să mă tai la deget cu o cochilie spartă şi, după ce făcu şi ea la fel, ne amestecarăm sîngele. „Acum soră bună", decretase ea.

Simţeam, fireşte, că părinţii mei nu sînt perfect fericiţi. Erau neliniştiţi ori de cîte ori ştiau că se apropie de ţărm vreun vas. Cu cîteva zile înainte de venirea lui, simţeam în aer încordarea lor. Iar cînd vasul părăsea ţărmul, mi se lua o piatră de pe inimă. Mă aşezam pe un scăunel la picioarele mamei, sprijinită de genunchii ei, şi îi ascultam vorbind. Din cînd în cînd, liniştită şi bucuroasă, mama îmi trecea mîinile prin păr.

Ştiam că tata venise aici să studieze malaria tropicală şi frigurile galbene la ele acasă, pe insulă. Visa să le şteargă de pe faţa pămîntului. Cu timpul plănuia să poată ridica aici chiar un spital.

Odată l-am auzit:

- Vreau să *salvez* vieţi, Anabel. Să mă răscumpăr.

Ea îi tăiase vorba:

- Ai salvat multe vieţi, Joel. Vei mai salva şi altele. Nu trebuie să-ţi mai faci gînduri negre. Ce-a fost, a fost. Aşa a fost scris.

Aş fi vrut să fac ceva pentru ei, să le demonstrez dragostea mea şi să le spun cît de recunoscătoare sînt că m-au luat de la Crabtree Cottage.

Într-un fel, am reuşit să-mi exprim dragostea căci am avut un rol important în salvarea vieţilor lor. Privind în trecut, m-am întrebat adesea ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă n-aş fi descoperit atunci, prin prietenii mei localnici, ce se întîmpla.

Cred că ne găseam pe insulă cam de şase luni, cînd Uriaşul slobozi cîteva urlete.

O localnică auzise urletul pe cărările de la poalele Uriaşului, unde se dusese cu ofrande. Fusese un urlet de mînie. Uriaşul nu era mulţumit. Vestea se întindea. Citeam teamă în ochii bătrînei Cougaba.

- Uriaşul urlat, îmi zise ea. Bătrînul Uriaş nu e mulţumit.

M-am dus să-l văd pe Wandalo. Şedea, ca de obicei, la umbra bananierului, desenînd cu repeziciune cercuri în nisip.

- Pleacă, îmi zise. Nu e timp. Uriaş urlă. Uriaş supărat. Om doctor nu venit bine pe insulă, spuse Uriaş. Vrea om plantaţie.

Am luat-o la fugă.

Am găsit-o pe Cougaba pregătind peştele pe care urma să îl gătească pentru noi.

Clătină din cap cu îndoială.

- Domniţă, mare necaz vine. Uriaş urlat. Dansul Măştilor aproape.

Începusem să îmi fac o idee despre acest Dans al Măştilor, punînd cap la cap frînturi de informaţii de la Cougaba, Cougabel şi chiar din discuţiile părinţilor mei.

De sute de ani, de cînd se aflau oameni pe insula [illegible], exista acest Dans al Măştilor. Era un obicei practicat numai aici, nicăieri altundeva în lume, şi avea loc atunci cînd urletul Uriaşului devenea prevestitor de rău, ofrandele de scoici şi flori părînd să nu îl mai satisfacă.

Preotul insulei - rol jucat tot de Wandalo - îşi lua atunci bagheta fermecată şi făcea diverse semne. Zeul muntelui îi indica momentul cel mai potrivit pentru Dansul Măştilor. În orice caz, acesta trebuia ţinut în nopţile cu lună nouă, pentru că Uriaşului îi plăceau riturile care se desfăşoară în întuneric. Odată stabilită noaptea respectivă, începeau pregătirile care durau mai multe nopţi. Era neapărat necesar să-şi acopere complet faţa cu măşti de lut. Unii îşi vopseau părul roşu, folosind sînge-de-nouă-fraţi. Apoi urma pregătirea ospăţului: butoaie întregi de băutură obţinută prin fermentarea sevei unui soi de palmier, peşte, carne de broască ţestoasă, de păsări de curte şi de porc sălbatic, acestea din urmă gătite la proţap, la nişte focuri imense făcute în luminişul unde îşi avea Wandalo locuinţa. Nopţile erau luminate astfel numai de stele şi de nenumăratele focuri.

Aveau voie să participe la dans numai cei sub vîrsta

de treizeci de ani. Nimeni nu trebuia să ghicească cine se ascunde în spatele fiecărei măşti.

Cu o zi înaintea marelui eveniment, sunetul tobelor răsuna în toată insula, de dimineaţa pînă seara, ritmul lor devenind tot mai sălbatic. Toboşarii nu aveau voie nici să moţăie căci, dacă ar fi făcut-o, Uriaşul s-ar fi mîniat. Pe timpul ospăţului ei continuau să bată şi, în finalul acestuia, bătăile, care crescuseră în intensitate, atingeau apogeul. Acesta era semnalul că dansul trebuie să înceapă.

N-am fost martoră la Dansul Măştilor decît mai tîrziu, cînd eram mai mare, dar nu voi uita niciodată şerpuirile şi contorsionările acelor trupuri întunecate, lucind de la uleiul de cocos cu care fuseseră unse. Erotismul mişcărilor era anume dozat pentru a trezi în participanţi frenezia. Acesta era tributul lor plătit zeului fertilităţii, Uriaşul din Munte.

Pe măsură ce dansul se dezlănţuia, dansatorii dispăreau în cupluri, doi cîte doi, în adîncul pădurii. În acea noapte fiecare tînără fată îşi găsea un amant cu care se culca, în frenezia generală. Identitatea avea să îi rămînă pe veci necunoscută.

Era simplu de stabilit care fată rămăsese însărcinată în acea noapte, căci relaţiile sexuale erau interzise cu o lună întreagă înaintea ei... Motivul respectului special de care se bucura Cougabel era faptul că fusese concepută într-o Noapte a Măştilor.

Credinţa spunea că Uriaşul Urlător intra în asemenea nopţi în trupul celor mai puternici bărbaţi şi îşi alegea femeia care să-i poarte copilul, astfel că orice femeie care dădea naştere unui copil la nouă luni de la Noaptea Măştilor fusese - spuneau localnicii - binecuvîntată de

Uriaşul Urlător. Uriaşul nu era întotdeauna generos cu favorurile sale. Dacă nu se năştea nici un copil, era semn de furie. Şi acest lucru se întîmpla adesea, căci multor femei le era teamă de această noapte şi - după cum mi-a spus Cougaba mai tîrziu - deveneau sterpe, pentru că Uriaşul nu-şi acorda favorurile unei femei laşe. Dacă în acea Noapte nu se zămislea nici un copil, atunci era nevoie de un sacrificiu deosebit.

Cougaba îşi amintea că odată un localnic se căţărase pînă la marginea craterului pentru a-l îmbuna pe Uriaş [illegible]chilii, dar Uriaşul îl înşfăcase şi nimeni nu l-a mai văzut pe omul acela vreodată.

N-am să uit în viaţa mea primul Ospăţ al Măştilor, cel care a urmat venirii noastre. Toată lumea se comporta ciudat. Cînd priveam spre ei, ne ocoleau privirile. Cougaba era îngrijorată. Nu contenea să clatine din cap cu neîncredere şi să spună: „Uriaş, supărat. Uriaş foarte supărat".

Cougabel era mai explicită. „Uriaş supărat cu voi", spunea ea, şi citeam teama în ochii ei mari şi strălucitori. Mă îmbrăţişa strîns. „Eu nu vrea tu mori", îngăima ea.

Într-o noapte m-am trezit gîndindu-mă la toate acestea şi la poveştile pe care le auzeam despre oameni care au fost aruncaţi în crater pentru a-l linişti pe Uriaş. Cougabel a fost cea care mi-a semnalat pericolul.

— Uriaş supărat, îmi explică ea odată. Vin Măşti. El vine în Noapte cu Măşti.

— Adică vă va spune atunci de ce e furios?

— Furios pentru om vraci nou. Nu trebuie la noi. Noi are vraci Wandalo. Nu vraci alb.

Le-am spus părinţilor mei.

Tata trată problema cu uşurinţă, spunînd că sînt nişte

sălbatici. Ar trebui să fie recunoscători. Auzise că o femeie deja murise de friguri, chiar în zona aceea. Dacă ar fi venit la el în loc să se ducă la prostul ăla bătrîn de vrăjitor, zicea el, ar fi probabil încă în viaţă.

- Cred că ar trebui să redeschizi plantaţia, zise mama. Cred că asta vor.

- S-o facă singuri. Eu nu mă pricep la nuci de cocos.

Atunci începură să răsune tobele de bambus. Bătaia lor continuă toată ziua.

- Nu-mi place sunetul ăsta, spuse mama. Parcă prevesteşte ceva rău.

Cougaba se fîţîia prin casă refuzînd să ne privească în ochi. Cougabel mă înconjură cu braţele şi izbucni în plîns.

Ne avertizau, în felul lor...

Se auzeau bătăile tobelor. Zăream luminile nenumăratelor focuri aprinse în insulă şi ajungea pînă la noi mirosul de porc fript. Toată noaptea părinţii mei au stat la fereastră. Tata avea puşca pe genunchi. Mă ţineau lîngă ei. Moţăiam şi visam măşti înspăimîntătoare. Din cînd în cînd mă trezeam şi mă lovea tăcerea, căci tobele nu mai băteau.

Această linişte mormîntală a durat pînă dimineaţa.

Puţin mai tîrziu, în aceeaşi zi, se întîmplă ceva straniu. Ne-am pomenit căutaţi de o localnică nebună de durere. O cunoşteam, căci cineva mi-o arătase la un moment dat spunîndu-mi că e una din cele care au conceput un copil la ultimul Dans al Măştilor. Avea, deci, un copil binecuvîntat de zeu.

Băiatul era bolnav. Wandalo îi spusese mamei că el va muri pentru că Uriaşul era mînios. Disperată, femeia îşi încerca ultima şansă cu vraciul alb.

Tata luă copilul în casă. I se pregăti o cameră. Îl aşeză în pat şi îi permise mamei să stea lîngă el.

Nu trecu mult şi vestea se împrăştie. Localnicii se adunară, în grupuri, în jurul casei.

Tata era agitat. Ne spuse că băiatul suferă de friguri galbene şi că, dacă ar fi venit ceva mai devreme, l-ar fi salvat cu uşurinţă.

Ştiam că soarta noastră atîrna de viaţa acestui copil. Dacă murea, urma să fim probabil ucişi sau în cel mai bun caz alungaţi de pe insulă. Nu vroiau un vraci alb. Vroiau să se deschidă plantaţia.

Tata îi spuse mamei:

- Răspunde la tratament. S-ar putea să-l salvez. Şi dacă reuşesc, Anabel, să dea naiba de n-am să le deschid nenoricita aia de plantaţie! Pe onoarea mea o fac! Sînt eu un novice, dar mă specializez.

N-am închis un ochi toată noaptea. Mă uitam pe fereastră la oamenii adunaţi în grupuri în faţa casei. Purtau torţe. Cougaba ne-a spus că dacă micuţul moare, vor da foc casei.

Tata îşi asumase un risc teribil aducîndu-l aici pe băiat. Dar era genul de om care îşi asuma riscuri. Ca şi mama de altfel şi ca şi mine - după cum aveam să descopăr mai tîrziu.

În dimineaţa următoare febra scăzuse. În cursul zilei, starea copilului se îmbunătăţise văzînd cu ochii, iar în seara aceleiaşi zile era deja clar că viaţa îi fusese salvată.

Mama copilului îngenunche în faţa tatii şi îi sărută picioarele. El o ajută să se ridice şi îi spuse să ia copilul, dîndu-i nişte medicamente pentru zilele următoare, pe care femeia le luă, plină de recunoştinţă.

Nu voi uita acel moment cîte zile voi avea. Ea îşi luă odorul şi păşi afară ţinîndu-l la piept şi nimeni n-o înfruntă care era rezultatul, pentru că acesta se citea clar pe chipul ei.

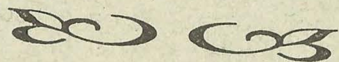
Oamenii au dat năvală în jurul ei. Îl pipăiau pe cap nevenindu-le să-şi creadă ochilor, după care se întoarseră spre tata, privindu-l cu nesfîrşită veneraţie.

Tata ridică o mînă şi le vorbi.

- Băiatul se va face sănătos şi puternic. S-ar putea să mai fie şi alte cazuri printre voi pe care le pot îngriji. Vreau să veniţi la mine cînd sînteţi bolnavi. Pot să vă vindec. Sînt şi cazuri pe care nu le pot vindeca. Depinde de cît de bolnavi sînteţi. Vreau să vă ajut pe toţi. Vreau să se termine cu febra şi frigurile. Am de gînd să redeschid plantaţia. Veţi avea de muncit din greu, pentru că eu mai am multe de învăţat.

Se lăsă tăcerea. Apoi s-au întors unii spre alţii şi au început să-şi atingă nasurile, în semn de felicitare. Tata intră atunci în casă.

- Şi cînd te gîndeşti că miracolul a fost înfăptuit de cinci granule de calomel şi cîteva picături de chinină! zise el.

Nici un copil nu fu conceput în acea Noapte a Măştilor. Era un semn, spuneau localnicii. Uriaşul îi considera nedemni. Îl trimisese pe prietenul lui, vraciul cel alb, şi ei nu fuseseră la înălţimea aşteptărilor lui.

Omul alb îl salvase de la moarte pe copilul Uriaşului şi încîntat de asta, Uriaşul îşi rugase prietenul să deschidă plantaţiile de cocos.

Insula avea să cunoască o prosperitate fără seamăn, atîta timp cît Uriaşul era venerat.

Tata devenise un fel de stăpîn al insulei. I se spunea Tatajo, iar mama era strigată Mamabel. Eu eram Micuţa sau Domniţa albă. Ne acceptaseră.

Om de cuvînt, tata se apucă de treabă şi, fiind un tip deosebit de energic, redeschise plantaţiile. Insularii erau în extaz. Tatajo era fără doar şi poate emisarul Uriaşului insulelor şi avea să îi îmbogăţească din nou.

Tata plantă o pepinieră de cocotieri. Găsise în casă cîteva tratate de specialitate uitate acolo de Luke Carter, care îi fuseseră şi acestuia de mare folos. Alese o bucată de pămînt pentru cele patru sute de nuci de cocos [illegible]. Localnicii forfoteau în jurul lui agitaţi. Le turuia gura neîncetat, spunîndu-i ce să facă. El însă nu-i asculta, ci urmărea buchea cărţii. Cînd văzură asta, îi copleşi un respect neţărmuit, căci exact aşa îl văzuseră făcînd pe Luke Carter. Nucile fură acoperite cu nisip, alge şi mîl moale de pe plajă, gros de un ţol.

Tata investise doi localnici cu responsabilitatea udării lor permanente. Nu aveau voie cu nici un preţ să-şi neglijeze această sarcină, zicea el, scrutînd muntele din zare.

- Nu, asta nu, Tatajo, ţipau ei. Nu, noi nu uită.

- Păi ar cam fi cazul!

Tata nu se dădea niciodată înapoi să folosească muntele ca pretext să îi determine să facă ceva, iar ameninţarea cu Uriaşul prindea foarte bine, acum că erau convinşi de prietenia dintre Joel şi Uriaşul Urlător.

Era aprilie cînd tata a pus astfel nucile de co
spunîndu-le că trebuie să le planteze înainte de ven
ploilor de septembrie. Toată lumea fu de faţă la acea
operaţiune condusă de tata. Sporovăiau fără înce
bălăbănîndu-şi capetele şi atingîndu-şi nasurile, se
de mare bucurie.

Plantele fură aşezate în gropi adînci de aproape
metru, cu rădăcini îmbibate de mîl şi ierburi de ma
Responsabilii cu udatul lor urmau să-şi exercite sarcin
timp de doi-trei ani, îi avertiză tata, şi va trebui ca n
arbori să fie protejaţi de arşiţa soarelui arzător
tropicelor.

Se împletiră rogojini din frunze imense de palmi
pentru a acoperi cu ele puieţii. Era nevoie de cinci-şa
ani pînă să apară fructele, dar aveau ce face între tim
căci şi cocotierii deja maturi, care se găseau pe insul
din abundenţă, aveau nevoie de îngrijire.

Pepiniera era o minune. Era o promisiune c
prosperitatea se va întoarce pe insulă, că Uriaşul
Urlător nu-i displac faptele lor. În loc să spumege d
furie, el li-l trimisese pe Tatajo să ia locul lui Luke Carter,
care îmbătrînise şi în ultimul timp nu prea se ma
sinchisea, aşa că nimeni nu mai avea chef de muncă
şi, în consecinţă, nu mai aveau ce cîştiguri împărţi.

Tata era entuziasmat de proiect. Acum îl acceptaseră
ca doctor, dar el mai avea nevoie de o activitate în care
să-şi descarce teribila energie. Acum îmi dau seama că
atît el cît şi mama erau încă neliniştiţi. Gîndurile lor
zburau deseori înapoi, în Anglia. Erau rupţi de lumea
civilizată şi singura legătură cu aceasta rămînea vasul
care venea o dată la două luni. Începuseră prin a căuta
un refugiu, un loc unde să se ascundă şi să poată rămîne

...ună. Îl găsiseră şi, aflîndu-se acum într-o oarecare
...anţă, îşi aminteau ce au pierdut. Era un sentiment
...olut omenesc.

Astfel că proiectul plantării de cocotieri era important
...ntru amîndoi şi erau absorbiţi de această activitate.
Pe insulă se instaurase o atmosferă nouă. În curînd,
...urile produse pe insulă aşteptau să fie trimise la
Sydney. Un agent veni pe insulă să vorbească cu tata
pentru a aranja vînzarea produselor noastre. Localnicii
...oseau drept monedă scoica de Kauri. Tata le utiliza
pentru plata lor. Era incredibil entuziasmul locuitorilor
insulei acum că aveau ceva de făcut. În locul unui grup
...ndav de femei amorţite care împleteau alene un coş
la umbra unui copac - cum găsisem la venirea pe insulă
vedeam acum aceleaşi grupuri, pe un fel de verande
acoperite cu trestie, construite sub îndrumarea tatei.
Femeile însă nu mai prididеau acum cu împletitul şi
cusutul coşurilor, evantaielor, frînghiilor şi pensulelor.
Tot tata transformase unele din colibele rotunde în
fabricuţe care produceau ulei de cocos.

Viaţa se schimbase radical de cînd veniserăm noi.
Era acum ca în tinereţea lui Luke Carter, cînd acesta
era încă energic şi plin de viaţă.

Tata numise supervizori, care să supravegheze
diversele activităţi, iar aceştia erau oamenii cei mai
mîndri din toată insula. Erau comici, călcînd ţanţoşi şi
cu un aer important în faţa celorlalţi, şi ambiţia oricărui
locuitor al insulei devenise aceea de a fi numit
supervizor.

În fiecare dimineaţă tata îşi rezerva o oră în care
bolnavii puteau fi aduşi la noi în casă pentru a fi trataţi.
Nu încăpea nici o îndoială că sănătatea localnicilor se

îmbunătăţise vizibil odată cu venirea noastră. Oamenii înţelegeau asta şi îl venerau pe tata. Cît despre mama, pe ea o iubeau, iar pe mine mă priveau cu deosebită afecţiune.

Eram, deci, bineveniţi în insula Vulcano.

În cei doi ani scurşi de la venirea noastră, tata îşi consolidase poziţia de Prinţ al Insulei. Mama mi-a spus mai tîrziu că, odată cu trecerea timpului, şi-au dat amîndoi seama că era foarte puţin probabil ca, după atîta timp, de pe vas să mai coboare cineva care să îl ia pe Joel pe sus şi să îl ducă de acolo, pentru a fi judecat pentru crimă. Încetul cu încetul, sosirea vasului devenise o bucurie aşteptată cu nerăbdare, pentru că ne aducea cărţi, haine, mîncăruri speciale, vinuri şi medicamente.

Era, într-adevăr, tulburător să te trezeşti într-o bună dimineaţă şi să constaţi că un vas uriaş a tras în golf. La prima oră canoele plecau spre el, pentru a se întoarce încărcate cu lucruri pe care tata le comandase. Ce frumos arătau acele bărci uriaşe zvelte şi îngustate spre vîrf! Unele aveau şase metri lungime, altele optsprezece. Prora şi pupa erau înalte şi frumos cioplite, posesorul mîndrindu-se cu lucrătura lor. Cougabel îmi explicase că ele îi protejau pe ocupanţii canoelor împotriva săgeţilor duşmane, căci în trecutul îndepărtat localnicii se războiau adesea între ei.

I-am spus că aceste canoe seamănă cu mici semilune căzute în mare mai ales cînd le vedeai departe, în larg. Căci luceau în soare, pupele şi prorele fiind decorate cu sidef. Mă uimea agilitatea cu care alunecau pe apă, propulsate de vîslele ascuţite şi înguste.

Eram deja la noi acasă pe insula Vulcano.

Creşteam văzînd cu ochii. Anii treceau fără să le mai pot ţine şirul. Mama mă învăţa, insistînd că nu trebuie să treacă o zi fără lecţii. Comanda cărţi în Sydney şi devenisem tot atît de educată cît orice altă fată de vîrsta mea care îşi permitea o guvernantă.

Cougabel nu lipsea niciodată la aceste lecţii. Din punct de vedere fizic se maturiza mai rapid decît mine, căci în insula Vulcano fetele erau deja mature la paisprezece ani, multe dintre ele devenind - la această vîrstă - chiar mame.

Lui Cougabel îi plăceau la nebunie hainele mele şi îi plăcea să se îmbrace cu ele. Mama inventase pentru noi o modă nouă, adaptată împrejurărilor. Purtam deci cămăşi uşoare şi decoltate. Ar fi fost imposibil să porţi altceva în arşiţa aceea cumplită. Aveam apoi pălării împletite din fibre înmuiate în ulei - o metodă descoperită de mama. Chiar ea le vopsea cu sînge-de-nouă-fraţi sau cu diverse alte ierburi, flori, sau sucuri de arbori din care învăţase să extragă vopsele. Cougabel vroia şi ea cămăşi şi pălării colorate ca ale noastre. Umblam îmbrăcate aproape la fel. Uneori însă revenea la portul ei sălbatic, purtînd doar o centură de franjuri din scoici, cochilii, pene şi fulgi care îi atîrnau pînă la jumătatea coapselor. Partea de sus a corpului rămînea neacoperită, iar în jurul gîtului purta şiraguri de scoici şi mici figurine cioplite din lemn. Astfel îmbrăcată arăta cu totul altfel şi personalitatea ei se schimba. În schimb, cînd stătea lîngă mine în cămăşuţă şi îşi făcea lecţiile,

nu era greu să uit că nu aparţineam aceleiaşi rase. Dacă n-ar fi fost diferenţa de culoare, am fi putut fi luate drept doi copii civilizaţi oarecare.

Şi totuşi era clar că Cougabel nu voia ca eu să îi descendenţa ei, faptul că venea dintr-o insulă şi era importantă pe insula ei.

Odată ne plimbam la poalele muntelui. Începu să îmi povestească atunci că Uriaşul este părintele ei. Nu prea vedeam eu cum poate un munte să devină tată şi am izbucnit într-un rîs dispreţuitor. Asta o făcu să se mînie groaznic. Cînd o apuca pe Cougabel furia, ochii acei ai ei imenşi şi întunecaţi aruncau fulgere.

- E tata meu! ţipă ea. E el! E el! Eu copil al Măştii.

Mă pasionase întotdeauna povestea Măştii, aşa că am lăsat-o să continue:

- Mama dansat Dansul Măştii şi Uriaş la ea venit prin corp bărbat... necunoscut... aşa e la Noaptea Măştilor. El plantat pe mine în ea şi eu crescut, crescut, pînă bebe gata de născut.

- Asta e doar o poveste, continuai eu s-o zgîndăr... Încă nu învăţasem cînd trebuie să te abţii de la anumite comentarii şi cînd nu.

Se întoarse spre mine cu un aer sălbatic şi îmi aruncă priviri aprige:

- Tu nu ştie. Tu doar copil mic. Tu albă... La tine Uriaşul Supărat.

- Tata se are bine cu Uriaşul ăsta, am spus eu pe un ton glumeţ. Îi auzisem pe ai mei glumind pe seama acestui subiect.

- Uriaş trimis Tatajo, pentru ca tu să învaţă pe mine.

- „Înveţi", nu „învaţă", am corectat-o eu. Îmi făcea o deosebită plăcere să o corectez.

El trimis pe tine să învaţă la mine, insistă ea, cu ...îngustaţi de furie. Cînd eu mare şi e Noaptea Măştii ...să dansez şi vin cu bebe de la Uriaş în mine.

Deodată am înţeles şi am privit-o cu uimire. Da, mă ...şi eu, chiar că nu mai sîntem nişte copii. În curînd ...e destul de matură să facă un copil.

Am tăcut, dusă pe gînduri. Viaţa înainta pe nesimţite ...pierduserăm complet noţiunea timpului.

Aveam treisprezece ani. Eram pe insulă de şase ani. ...tot acest timp tata crease aici o industrie prosperă cu plantaţiile de cocos, iar pierderile de vieţi se reduseseră considerabil, deşi încă se mai murea de febră sau friguri pe insula Vulcano.

Tata scria o carte despre bolile tropicale. Plănuia să construiască un spital. Se aruncase trup şi suflet în acest proiect al lui, în care îşi punea toate visele şi speranţele.

Mama în schimb, avea ceva pe suflet. Într-o după amiază, după ce arşiţa zilei se mai potolise, ne-am aşezat amîndouă la umbra unui palmier, urmărind peştii zburători trecînd peste apă.

- Creşti văzînd cu ochii, Suewellyn, îmi zise ea. Te-ai gîndit că n-ai ieşit de pe insula asta de cînd am venit?

- Nici voi doi n-aţi ieşit.

- Noi trebuie să stăm... dar am vorbit despre tine. Ne gîndim mult la tine, Suewellyn, şi ne facem griji.

- Griji?

- Da. Sînt la mijloc educația și viitorul tău.
- Sîntem împreună. Asta ne-am dorit.
- Da, dar eu și Joel n-o să fim aici la infinit.
- Cum adică?
- Îți amintesc pur și simplu că sînt niște legi ale naturii în viață. Nimeni nu-i nemuritor. Suewellyn, trebuie să mergi la școală.
- Școală?! Dar aici nu e nici o școală.
- Nu, dar în Sydney este.
- Cum?! Să plec de pe insulă?
- Se poate aranja. În vacanțe ai veni să ne vezi. În timpul verii și de Crăciun am fi împreună. Cu vasul, într-o săptămînă ești la Sydney. O săptămînă dus, o săptămînă întors. Ai nevoie de mai multă învățătură decît cea pe care ți-o pot da eu.
- Nu m-am gîndit niciodată la asta!
- Cumva trebuie să te pregătești pentru viitor.
- Dar n-aș putea să stau departe de voi.
- Doar o vreme. Plecăm amîndouă cu primul vapor la Sydney să alegem o școală și să hotărîm ce avem de făcut.

Eram uluită și la început am refuzat să mă las convinsă, dar după discuții prelungite cu părinții mei spiritul meu de aventură înnăscut - amorțit pentru o vreme - se trezi la viață. Avusesem parte de o educație ciudată. Timp de șase ani și ceva trăisem la Crabtree, unde fusesem crescută după litera celor mai rigide reguli posibile. Și deodată, ca prin farmec, m-am trezit fulgerător luată de acolo și dusă pe o insulă primitivă. Îmi dădeam seama că lumea civilizată îmi va părea foarte stranie.

În timpul celor cîteva săptămîni care au urmat,

sentimentele mele au fost confuze și amestecate. Regretam uneori decizia luată, alteori eram încîntată de ea. Pentru că știam că era necesară.

Cînd am anunțat-o pe Cougabel că plec la școală, reacția ei a fost violentă. Îmi aruncă privirea aceea a ei, pe care o știam atît de bine, fulgerîndu-mă cu niște ochi plini de ură.

- Eu vin, eu vin, repetă ea iar și iar.

Am încercat să-i explic de ce nu poate veni și ea, de ce trebuia să merg singură. Părinții mă trimiteau acolo pentru că în lumea noastră trebuia să mergi la școală și să-ți completezi educația.

Nu mă asculta. Era în firea lui Cougabel să refuze să asculte ceea ce nu-i convenea ei.

Cu o săptămînă înainte de plecare făcusem, ajutată de mama, toate pregătirile. Era în august. Urma să încep școala în septembrie iar în decembrie să vin înapoi pe insulă. Prima despărțire nu avea deci să fie insuportabil de lungă, după cum ținea să-mi amintească mama.

Pînă cînd, într-o dimineață, Cougabel nu mai fu de găsit. Patul ei era neatins, semn că nu dormise în el. Avea un pat micuț, într-o cameră alăturată de a mea căci, de cum văzuse că noi dormim în paturi, vroise și ea să facă la fel. De fapt dorea tot ce vedea la mine și, dacă ar fi trebuit să meargă la școală cu mine, ar fi fost fericită.

Cougaba era nebună de durere.

- Unde mers ea? Ea luat podoabe la ea. Vezi tu, aici rămas cămașa. Ea mers în scoici și pene. Unde mers?

Ți se rupea inima văzînd-o astfel.

Tata nu-și pierdu cumpătul și sublinie că trebuie evident să fie undeva pe insulă, pentru că era puțin

probabil să fi plecat cu o canoe pe una din celelalte insule. Lucrul cel mai înțelept era deci să pornească în căutarea ei.

- Ea a mers la Uriaș, zicea Cougaba. Ea a mers la el și rugat nu lăsa Micuța să plece. Nu frumos să plece Micuța. Micuța a noastră Micuța nu pleca.

Și continua să se legene pe loc îndurerată, rupătine-ca într-o incantație.

- Micuța nu pleca.

Pierzîndu-și răbdarea, tata zise că, fără îndoială, Cougabel va apărea acum că reușise să o înspăimînte pe mama ei în așa hal. Dar ziua se scurse și Cougabel continua să nu apară. Eram îndurerată și furioasă pentru că, dispărînd, micșorase timpul cît îl mai aveam de petrecut împreună.

Cînd însă trecu și a doua zi la fel, am început să ne facem gînduri și tata organiză echipe pe care le trimise să o caute în munți.

Cougaba plîngea și tremura de durere. Mama și cu mine încercam s-o liniștim.

- Eu speriată rău, zicea ea. Speriată rău, Mamabel.

- O găsim noi, încerca mama să o mîngîie.

- Eu zis la domnu' Luko, se tîngui Cougaba ca o bocitoare. Eu zis, „Nu culc în patu' tău mare lună întreagă. Dansu' Măștilor la primu' pătrar". Și domnu' Luke rîs și zis: „Nu și noi doi. Faci cum spun eu, Cougaba". Atunci eu zis la el de Uriașu' Urlător și el rîs și rîs. Atunci culcat la el în pat. Apoi venit Masca și eu stat iar la el în pat și... gata copilu'. Toți spune, „ah, copil de Uriaș, respectăm pe Cougaba. Uriaș venit la ea". Da' nu era Uriașu'... era domnu' Luko și dacă el afla... el omoară la mine. Atunci domnu' Luko zis, „Lasă el

spune Uriașu' tata copilului". Și rîs, și rîs. Cougabel nu era Măștii. Și acum eu frică. Uriașu' foarte supărat la mine.

- Nu-ți fie frică, zise mama. Uriașul va înțelege că n-a fost vina ta.

- El luat pe ea. Știu că el luat. El întins mîna și luat pe ea jos... unde arde pietre, și arde și ea. El zice, „Cougaba păcătuit. Copilu' meu, ai zis. Acum iau copil la mine".

Nu puteam să o liniștim. Se tînguia la nesfîrșit:

- Ala bătrînu', Dracu', tras de mine. Eu păcătuit. Eu mare ticăloșie. Eu zis mare minciună și Uriașu' supărat.

Mama o avertiză să nu mai povestească nimănui aceste lucruri și asta o mai liniști pe Cougaba, pentru că îi era teamă de cei din rasa ei. Văzusem fața blîndă a băștinașilor, care îl acceptaseră pe tata ca emisar al marelui Uriaș, dar mă întrebam cum ar arăta dacă s-ar întoarce împotriva noastră, dezvelindu-și cealaltă față. Iar fapta Cougabei ar fi fost considerată, cu siguranță, un păcat de neiertat în ochii lor.

În noaptea aceea Cougabel fu găsită. Tata a fost cel care a descoperit-o. Își rupsese un picior pe pantele muntelui și nu mai putea să meargă.

Tata o aduse acasă și îi îngriji piciorul. O așeză în pat și îi ceru să nu mişte de acolo. M-am așezat la căpătîiul ei și i-am citit, iar Cougaba îi făcea tot soiul de licori de plante, după rețete misterioase cunoscute numai de ea.

Cougabel îmi povesti că se dusese la munte să-l roage pe Uriaș să nu mă lase să plec. Atunci căzuse și se lovise rău, ceea ce pentru ea era un semn că Uriașul vrea ca eu totuși să plec și o pedepsește astfel că a pus la îndoială hotărîrile lui.

Am acceptat această explicaţie.

Iar Cougabel nu mai aduse vorba despre înşel... de la naşterea fiicei ei. Uriaşul nu poate fi prea sup... îi explicase mama, căci i-a rupt lui Cougabel ... piciorul, iar tata anunţase că îi va face bine şi ... nu va bănui că a fost rupt, pentru că Cougabel ... oase tinere şi puternice.

Mi-am petrecut deci ultimele zile înaintea plecării ... compania lui Cougabel şi, cînd ne-am despărţit, era ... resemnată şi senină.

Tata era foarte trist cînd ne-a condus - pe mine şi ... mama - la vas, dar ştiam că se gîndeşte că aşa e mai bine pentru toţi.

Am ajuns la Sydney şi bucuria acelei priveliş... încîntătoare a frumosului port, alături de poate şi mai intensa plăcere la vederea marelui oraş - căci era... obişnuită cu frumuseţea dramatică a panoramelor - m... făcură să mă împac uşor cu această nouă etapă a vieţ... mele. Mă încîntau oamenii. Adoram străzile acele... încolăcite în voia hazardului, pentru că apăruseră pe locul urmelor căruţelor de altădată. Dar cel mai mult îndrăgeam străzile mari pe care, la numai cîteva zile, învăţasem să mă descurc, fără să mă rătăcesc. Mergeam la cumpărături cu mama în marile magazine. Nu mai văzusem aşa ceva. Nu mi-ar fi trecut prin cap vreodată că poate să existe atîta marfă într-un singur loc.

Trebuia să îmi cumpăr haine pentru şcoală, îmi aminti mama în camera de hotel. Dar mai înainte trebuia să găsim şcoala.

Mama se interesă şi ne-am dus să vedem trei şcoli înainte să ne hotărîm asupra uneia. Nu era departe de

... chiar în inima oraşului. Mama se duse la directoare ... spuse că locuim pe o insulă din Pacific unde, pînă ... am făcut lecţii cu ea. Am fost supusă cîtorva teste ... care sînt mîndră să spun că le-am trecut cu succes, ...nstrînd că mama fusese o profesoară bună. Atunci ... hotărît să mă înscrie la începutul trimestrului, cînd ... urma să se îmbarce şi să se întoarcă pe insula ...ano.

Ce săptămîni au fost acelea! Făceam cumpărături ... o veselie. Ştiam numele tuturor străzilor şi cum să ... găsesc. Pe strada Elisabeth mi-am cumpărat uniforma ... şcoală, la sugestia directoarei. Am cumpărat haine, ...dicamente şi alte provizii pentru cei de acasă. Odată ...mpărăturile terminate, ne-am lăsat pradă bucuriei de ... cunoaşte oraşul, privind vasele care intrau în port, ...ind locul unde acostase căpitanul Cook, şi m-am ...ţit din nou copil, hoinărind cu Anabel a mea, ca şi ...unci cînd mă luase de la Crabtree Cottage.

Apoi veni şi ziua cînd a trebuit să ne despărţim. Am început şcoala îngrozitor de nefericită, pentru că îmi era ...are dor de părinţii mei şi de insulă.

Apoi, odată cu trecerea săptămînilor, m-am obişnuit. Ciudăţenia situaţiei mele mă făcea atrăgătoare în ochii celorlalţi. Fetele se adunau în jurul meu ascultîndu-mă ore întregi, cu răsuflarea tăiată, povestind isprăvi din insulă. Eram stranie pentru ele şi, cum îmi mergea mintea şi mă descurcam de una singură cu uşurinţă, începu să-mi placă şcoala.

Deja eram schimbată cînd m-am întors pe insulă, înaintea Crăciunului. Nu numai eu mă schimbasem. Cougabel se înzdrăvenise şi nici n-ai fi zis că a avut vreodată un picior rupt. Dar nu mai era compania aceea

perfectă pentru mine. Rămăsese doar o sălbati
cu văzusem lumea!

Îmi puneam multe întrebări acum. Oare de
venisem aici? Mama îmi vorbise uneori, făcînd alu
la trecut, dar întotdeauna evitase un răspun
întrebările mele. Acum nu mai avea cum. Devenis
curioasă. Aveam nevoie să știu de ce trebuia să
ducem viața pe o insulă îndepărtată, cînd pe lu
existau orașe ca Sydney, cînd lumea întreagă av
atîtea lucruri de explorat.

Îmi mai aminteam și castelul pe care îl văzusem
ani în urmă. Amintirea aceasta continua să aibă
sîmt pentru mine, ceva magic. Mă obseda tot mai mu
și mă rodea dorința să aflu mai multe. Școala mă trez
din indiferența leneșă a trecutului. Eram măcinată d
dorința de a ști ce au însemnat toate acestea.

Mama pusese totul pe hîrtie pentru ca, la moment
potrivit, să înțeleg.

În următoarea mea vacanță pe insulă, îmi pus
caietul în brațe. L-am citit pe nerăsuflate. Am înțeles
Nu m-a șocat nici un pic să aflu că sînt o bastardă, sa
că tatăl meu e un ucigaș. Mult timp m-am întrebat c
s-o fi întîmplat în castel după plecarea lor. M-am gînd
mult la Esmond și Susannah. Ei mă interesau cel ma
tare. Mă întrebam dacă îi voi întîlni vreodată și mă
copleșea dorința de a mă duce după ei în castelul
fermecat.

Capitolul 4

Dansul măștilor

Eram la școală de doi ani și împlinisem șaisprezece ani cînd părinții mei au decis să mă întorc definitiv pe insulă. Între timp îi cunoscusem pe cei doi Halmer. Cu Laura Halmer mă împrietenisem la școală. O atrăsese spre mine mediul straniu din care veneam, ea fiind una din ascultătoarele cele mai pasionate ale poveștilor din insulă. Iar eu, la rîndul meu, fusesem atrasă de aerul ei sofisticat. Cunoștea orașul foarte bine și magazinele erau fericirea ei. Părinții erau fermieri și proprietari ai unui domeniu pe care îl numeau „Proprietatea". Această Proprietate se afla cam la cincizeci de mile nord de Sydney. Laura, ca mezină și singura fiică la părinți, alături de mai mulți frați, era ținută în puf. Nu m-am mirat cînd, în timpul celui de-al doilea trimestru, sugeră să-mi petrec la ei vacanța de o săptămînă, prea scurtă pentru a mă duce pe insulă. Am primit invitația cu plăcere.

La familia Halmer am mai făcut cunoştinţă cu o lume. M-au primit cu căldură, căci eram prietena Laurei şi în cîteva zile parcă îi cunoşteam de cînd lumea. Era minunat să te afli pe o „Proprietate" unde se desfăşurau atîtea activităţi. Se sculau în zori, cînd bărbaţii plecau din casă, pentru a se întoarce la o gustare de dimineaţă în jurul orei opt. Aveau mulţi lucrători, fiecare specializat în cîte ceva. Era un loc imens. Acolo l-am întîlnit pentru prima dată pe Philip Halmer. Era cel mai tînăr dintre fraţii Laurei. Ceilalţi doi fraţi mari erau masivi şi bronzaţi şi la început nu-i puteam deosebi unul de altul. Vorbeau numai despre oi, căci ele erau principala preocupare a celor de pe Proprietate. Rîdeau şi mîncau tot timpul. M-au acceptat repede ca pe una de-a lor, pentru că eram prietena Laurei.

Cu Philip a fost altceva. Avea în jur de douăzeci de ani pe atunci. Era geniul familiei, după cum îmi mărturisise mama lui. Părul îi era deschis la culoare şi mătăsos, iar ochii albaştri. Avea o fire sensibilă şi cînd am descoperit că se pregăteşte să devină doctor m-am simţit instantaneu atrasă de el. I-am povestit că tata venise în insulă să studieze bolile tropicale şi că spera să construiască un spital. Eram entuziasmată cînd îi vorbeam de tata şi de insulă şi asta a creat între noi o legătură specială.

În cursul acelei săptămîni petrecută la familia Halmer am învăţat multe despre viaţa în marile întinderi australiene. Mă obişnuisem să fac lungi plimbări călare, alături de Laura şi Philip, pe pămînturile acoperite din loc în loc cu tufişuri. Ne opream uneori să facem un foc de tabără la care fierbeam ceaiul, în căni de tinichea, sau serveam turte nedospite - specialităţi australiene

făcute din grîu, care îmi păreau mai bune decît tot ce mîncasem vreodată. Philip îmi descria fiecare copac şi îmi spunea povestea lui, ca şi numele fiecărei plante. Eram fascinată de eucalipţii uriaşi ale căror ramuri auzisem că puteau să se prăbuşească în tăcere din senin şi să străpungă un om, fapt pentru care eucalipţii primiseră denumirea de Făcătorii de Văduve. Scrutam în linişte acei copaci şi acele pămînturi pîrjolite de groaznice incendii, în timp ce mi se relatau teribilele nenorociri care se puteau abate asupra călătorilor sau asupra celor ce se stabileau pe aceste pămînturi neprietenoase.

Acea scurtă săptămînă petrecută cu familia Halmer marcase deci o nouă schimbare în viaţa mea. M-am întors la şcoală şi îmi părea că timpul zboară, pentru că deja se apropia, cu paşi repezi, Crăciunul.

- Te aşteptăm să vii la noi de Crăciun, îmi zise Laura.

Dar nu puteam, bineînţeles. Eram aşteptată pe insula Vulcano.

Cînd am ajuns pe insulă m-am simţit ca într-o cuşcă, prizonieră. Era pentru prima dată în viaţă cînd apropierea de ai mei nu mă făcea fericită.

Mama îmi ghici sentimentele, căci eram mereu împreună.

- Suewellyn, îmi zise ea într-o zi, te-ai schimbat. Ai văzut lumea şi ai prins gustul să ştii mai mult. Să stai pe o insuliţă ca asta toată viaţa e ca şi cum ai fi o pasăre în colivie. Viaţa înseamnă mai mult decît atît. Am făcut bine că te-am trimis la şcoală.

- Înainte eram mai fericită.

- Trebuia să cunoşti lumea. Nu poţi sta o viaţă întreagă pe insuliţa asta. Cînd vei creşte, vei vrea să

pleci de aici.

- Dar tu și tata?

- Mă îndoiesc că voi părăsi locul ăsta vreodată.

- Uneori mă întreb ce o mai fi acolo... - am spus visătoare.

Nu era nevoie să mă întrebe ce vreau să spun. Știa că mă refer la castel. Căci acum aflasem ce se întîmplase acolo. Citindu-i jurnalul, totul îmi apărea foarte clar în fața ochilor.

- După atîta timp..., am continuat.

- Niciodată n-am fi în siguranță dacă am pleca de aici, răspunse ea. Tatăl tău e un om bun, Suewellyn. Să nu uiți asta. Și-a ucis fratele la mînie și nu va putea niciodată să uite grozăvia asta. Se simte stigmatizat ca și Cain, pentru fapta lui.

- Dar fusese provocat îngrozitor și, pe urmă, David și-a meritat sfîrșitul.

- Poate că da, dar nu e mai puțin adevărat că un rău nu se repară cu un altul. Și eu mă simt, într-un fel, vinovată. Din cauza mea s-a întîmplat totul. O, Doamne, Suewellyn, cu ușor te poți trezi implicat în povești oribile!

Am tăcut atunci, dar aveam să-mi amintesc aceste cuvinte mai tîrziu. Cîtă dreptate avea!

Continuă:

- Poate că ai să te întorci într-o zi în Anglia. Ai putea trece și pe la castel. Nimic nu te incriminează pe tine.

Îmi povesti iarăși despre castel, a cărui imagine era limpede în mintea mea, ca și atunci, de mult, cînd mi-l arătase ea. Îmi vorbi de zidurile lui crenelate de piatră, despre camerele din castel: sala cea mare, beciurile din subsol, galeria tablourilor, capela. Totul căpăta un sens. Eram acolo, trăind odată cu ea toate întîmplările

din castel. De parcă soarta mă pregătea pentru ce avea să urmeze și Diavolul îmi ușura căderea în capcană. Sau poate era doar superstiția, căci la ce altceva te puteai aștepta cînd locuiam pe o asemenea insulă, în umbra Uriașului Urlător?

Părinților mei le plăcea să le povestesc despre viața de pe proprietatea Ha[illegible]er. Pentru că mă iubeau atît de mult, era exact ceea ce își doreau pentru mine. Știam că am cei mai buni părinți de pe pămînt și știam că tata mă iubea îndoit: pentru că eram fiica iubitei lui Annabel și pentru că eram a lui. Dragostea noastră se aprofunda pentru că fuseserăm, la început, despărțiți. Erau însă gata să mă lase să îmi iau zborul, pentru că simțeau că așa e mai bine pentru mine. Așa, cel puțin, îmi spunea mama. Între noi două nu mai erau secrete ci, dimpotrivă, o încredere totală.

- Atîția ani - obișnuia să-mi spună - ți-am ascuns adevărul. Ce bine că am terminat cu secretele!

Nu-mi mai ascundea nimic. Mi se confesa cu tristețe:

- Aș face-o din nou, dacă ar fi s-o iau de la cap. Fără tatăl tău, viața ar fi fost pustie pentru mine. Mă gîndesc adesea la Jessamy și micuța Susannah. Trebuie să aibă cam vîrsta ta... cu cîteva luni mai mare. Mă preocupă soarta lui Esmond, a lui Emerald, sau Elizabeth. Ce s-o fi ales de Garth, de Malcolm? Totul trebuie să se fi schimbat pentru ei, la moartea lui David. Bătrînul o fi murit și el. Asta ar însemna că Esmond e deja stăpînul castelului. Ah, cît m-am gîndit la Jessamy! E regretul meu cel mai adînc. Cred că am dezamăgit-o groaznic. Și-a pierdut dintr-o singură lovitură și soțul și prietena cea mai bună. Numai din cauza ei nu îmi găsesc liniștea sufletească, așa cum amintirea lui David îl chinuie pe

tatăl tău. Am făcut un compromis, noi doi. Ne
unul pe altul, dar eram hăituiţi de umbrele
Fericirea era acolo, dar amintirile ne-o răpeau.
în cînd, o oră-două de fericire... poate şi o zi
Dar remuşcarea e cel mai cumplit duşman al
Poate că din cauza asta tatăl tău ţine atît
construiască spitalul. În veacurile trecute,
ispăşeau păcatele ridicînd mănăstiri şi biserici.
e ca un rege, Suewellyn. Are rangul ăsta în
născut să conducă şi să stăpînească. Îl voi
construiască spitalul, poate că aşa îşi va găsi
Se va apleca asupra proiectului ăsta cu toată fiinţa.
un prieten în Anglia, un bancher care îl ajută.
toate proprietăţile din Anglia, iar banii vor intra în
Noi avem destul din profiturile de la plantaţie.
ar vrea să aducă pe cineva de pe continent să
să facă aici un fel de colonie. Vrea să vadă prosp
în insulă. Dar inima lui e în proiectul ăsta al spital
Vrea să aducă medici şi surori; e un plan măreţ.
că aşa i se vor şterge păcatele.

Mamei îi plăcea să povestească şi, de cînd
împărtăşise secretul ei, simţea nevoia să
destăinuiască fără încetare. Fusese întotdeauna,
mine, cea mai importantă fiinţă de pe pămînt,
cînd venea la Crabtree Cottage, iar acum o iubeam
şi mai mult pentru că o vedeam atît de vulnerabilă.
pe măsură ce eu creşteam, ea era conştientă că trebu
să îmi ofere toate şansele posibile să cunosc lumea
afara insulei.

Următoarea vacanţă de o săptămînă am petrecut
din nou la familia Halmer, dar de data aceasta am
dezamăgită pentru că Philip lipsea. Era plecat la Sydney

explică - şi urma să termine în curînd facultatea.
hotărîtă să nu mă las pe tînjeală şi am insistat
la bucătărie, unde mi-am petrecut mult timp. Fiind
perioada tunsului oilor, erau mai multe guri de hrănit
de obicei. Pe lîngă lucrătorii stabili, mai erau şi
„oamenii de la asfinţit", călători care primeau o masă şi
peste noapte în schimbul serviciilor lor, înainte
a pleca mai departe. Am învăţat să fac turte
pite, lipii de grîu bine rumenite şi alte specialităţi.
cunoşteam mai multe metode de a găti carnea de
berbec, care se găsea aici din abundenţă. Mă încîntau
uimeau plăcintele enorme care apăreau din gura
cuptorului. Pe nesimţite, zilele treceau.

Stăteam la taclale cu aborigenii care lucrau pe
proprietate; discuţiile cu ei mă pasionau. Eram
îndrăgostită de eucalipţii înalţi, de vulcanii australieni,
de florile ciudate din grădină, pe care doamna Halmer
le îngrijea cu sfinţenie.

Îmi plăceau şi membrii familiei. Mă încîntaseră cu
felul acela nonşalant de a mă accepta în mijlocul lor,
aproape neluîndu-mă în seamă, ceea ce era mai mult
decît orice urare de bun venit, pentru că însemna că
sînt tratată ca una de-a casei.

Cînd Philip a venit acasă special pentru a mă întîlni,
am fost încîntată. Făceam lungi plimbări călare. Îmi
explica, mile întregi, fiecare lucru întîlnit în cale, îmi
spunea cît de nerăbdător este să ajungă medic şi cît de
mult îşi iubeşte meseria.

Îmi punea multe întrebări referitoare la tata şi i-am
spus despre spital. Era tot mai interesat.

- E genul de proiect care mă fascinează, îmi zise
odată. Să părăseşti Anglia ca să vii tocmai aici şi să te

dedici unui asemenea lucru... Fantastic!

Nu i-am explicat motivele pentru care tata ajun[illegible] aici, dar m-am umflat în pene, povestindu-i cum [illegible] cîştigase respectul localnicilor şi cum pusese pe pic[illegible] plantaţiile de cocos.

- Tata zice că oamenii sînt sănătoşi numai atunci [illegible] sînt mulţumiţi de ceea ce fac.

- Sînt întrutotul de acord cu asta, îmi răspuns[illegible] Într-o zi sper să-l cunosc pe tatăl tău.

- Cu siguranţă că vei fi binevenit.

- Şi nu-i aşa că o să mai vii uneori să stai la no[illegible] după ce se termină şcoala?

Pentru asta, i-am atras atenţia, trebuie să fiu [illegible] invitată.

Îmi replică, aplecîndu-se şi sărutîndu-mă uşor p[illegible] obraz:

- Nu fi prostuţă. Tu n-ai nevoie de nici-o invitaţie.

Asta mă făcu foarte fericită. Începeam să înţeleg c[illegible] Philip Helmer devenea tot mai important pentru mine.

Cînd m-am dus acasă, la Crăciun, construcţi[illegible] spitalului era deja avansată. Era o afacere costisitoare, pentru că necesita materiale din afara insulei şi mult[illegible] mînă de lucru. Tata era într-o stare euforică; mama, mai puţin. La un moment dat, cînd am rămas singure, mi-a zis:

- Sînt neliniştită. Vor veni oameni din afară, unii poate chiar de acasă. Gîndeşte-te ce se întîmplă dacă cineva dezgroapă secretele trecutului, pe care pînă acum le-am apărat atît de bine.

- Trebuie să se fi uitat deja totul - am liniştit-o eu, dar nu eram atît de sigură.

- Pur şi simplu am starea asta de nelinişte pe care

[illegible] pot explica. Spitalul ăsta mă înspăimîntă. Am o [illegible]mţire rea în legătură cu el.

Vorbeşti ca şi Cougaba... Doar corectitudinea limbii [illegible]gleze diferă, în rest dai glas aceloraşi sentimente. [illegible]umpa mea Anabel, nu cumva începem să vedem [illegible]mne rele în nişte întîmplări banale, doar din cauză că [illegible]uim printre primitivi superstiţioşi?

Nu prea mai ştiam cum să mă port cu Cougabel. Mă [illegible]aturizasem departe de ea şi nu mă mai atrăgea la fel [illegible] mult ca înainte să-mi petrec timpul cu ea... Vîslitul într-o canoe nu îmi mai părea o mare aventură. Nu aveam chef să ascult poveşti despre sălbatici. Gîndurile [illegible] se aflau departe, în lumea adevărată.

Se ţinea mereu prin preajma mea, privindu-mă cu ochii aceia mari, plini de reproş, dar parcă şi de o ură ascunsă. Am încercat să îi vorbesc, să îi povestesc despre Sydney, despre şcoală şi familia Halmer. Mă ascultа, dar am băgat de seamă că nu era atentă. Cougabel nu-şi putea imagina o altă lume decît cea de pe insula ei.

M-am întors la şcoală şi mi-am petrecut iarăşi scurta vacanţă la familia Halmer, unde bucuria era în toi, pentru că Philip reuşise la examene şi se putea numi deja doctor.

- Suewellyn, mi se adresă el odată, am de gînd să primesc invitaţia ta. Vreau să vin la Vulcano să-l cunosc pe tatăl tău şi să văd noul spital.

Eram încîntată, ştiind ce bucuroşi vor fi părinţii mei. Le-ar fi făcut mare plăcere să îmi vadă prietenii, îmi mărturisisoră. Aşa că totul fu stabilit şi, în următoarea vacanţă, Philip şi Laura veniră cu mine pe insulă.

A fost o vacanţă minunată. Părinţii mei au fost cuceriţi

pe loc de el. Tata și cu Philip aveau multe în com
Spitalul îl entuziasma pe Philip, deși nu era încă term
Materialele și muncitorii continuau să sosească
insularii să privească totul cu venerație și resp
Construcția schimbase peisajul insulei. Văzînd clăd
aceea modernă și albă, lucind de curățenie, înălț
chiar alături de coliba noastră, aveai impresia că nu
ești într-o insulă din mările Sudului, ci într-o așez
modernă.

Tata visa cu ochii deschiși. După terminarea fiec
mese, ne povestea cum are de gînd să transform
Vulcano într-un fel de Singapore. Stanford Raffl
reușise. De ce nu ar reuși și el? Îl ascultam fascin
mai ales Philip.

- Singapore nu era nimic înainte ca Raffles să
convingă pe sultanul din Johore să cedeze locu
Companiei Indiei de Est. Nu prea călca picior de
pe-acolo. Cine să-și închipuie că Singapore va ajunge
orașul de astăzi?! A fost cedat la începutul secolului
Raffles a creat orașul Singapore... a introdus civilizați
Ei bine, asta voi face și eu în arhipelagul ăsta. Vulcano
al nostru va fi centrul. Începem cu spitalul. Am de gînd
să aduc sănătatea în insula asta. E adevărat că avem
o singură industrie, dar una foarte productivă! Nuca de
cocos... Nu se pierde nimic nicăieri. Totul se produce
simplu, cu cheltuieli minime. Am de gînd să plantez
crînguri de cocotieri și pe insulele celelalte. Ne vom
extinde. Și asta rapid!

Cea mai mare preocupare a lui era, însă, spitalul.

- Avem nevoie de doctori, continua el. Credeți că o
să dea fuga aici? Acum a poate-i mai greu, dar cînd ne
vom dezvolta și vor fi condiții mai bune...

și nu se mai oprea.

...am fericită că Laurei și lui Philip le plăcea familia
..., în timp ce ai mei îi îndrăgiseră, la rîndul lor.
...eam însă o oarecare neliniște în aer. Bănuiesc că
...eam să îi simt pe băștinași pentru că venisem pe
... la vîrsta copilăriei și trăisem apoi atît de legată
... Era clar că nu era totul atît de roz pe cît părea. Nu
... cum mi-am dat seama. Poate din miorlăielile
...gabel sau poate din cîteva priviri ale localnicilor,
...eptate pe furiș spre clădirea aceea albă, sclipind în
...e.

Într-o noapte am aflat că aveam dreptate. Moțăiam
... pat, apărată de plasa contra țînțarilor, cînd am auzit
...a deschizîndu-se încetișor. La început am crezut că
... mama care venea deseori la mine în mijlocul nopții,
...ind să îmi vorbească.

Și totuși cîteva secunde nu apăru nimeni. Inima îmi
...tea gata să sară din piept. Ușa se întredeschise încet.

- Cine-i acolo? am strigat.

Nu îmi răspunse nimeni. Și atunci am văzut-o. Intrase
...eja în cameră. Avea pe ea doar centura din care
...atîrnau, ca o fustă, șiraguri de scoici verzi, roșii și
...albastre. Scoicile zornăiau la fiecare mișcare. În jurul
...gîtului îi atîrnau șiraguri asemănătoare, din scoici găurite
...trase pe un fir, ca niște mărgele. Atîrnau între sînii ei
dezveliți, după obiceiul din insulă. Era, ca toate
localnicele, goală, de la talie în sus. Am recunoscut-o
pe Cougabel.

M-am ridicat, adormită, în capul oaselor.

- Ce-i cu tine, Cougabel, la ora asta?

- Tu nu mai place Cougabel, îmi aruncă ea acuzator,
venind pînă la marginea patului.

- Nu fi prostuţă, am zis. Bineînţeles că îmi plac...
Scutură energic din cap.

- Tu are pe ea... colega de la şcoală... şi pe el... ştiu bine. Tu iubeşti la ei... nu la mine. Eu, săraca, ... juma' albă. Ei este tot alb.

- Ce prostii spui. E adevărat că îmi plac şi ei, ... sentimentele pentru tine nu s-au schimbat deloc. A... fost întotdeauna prietena ta.

- Tu minte. Asta nu bine deloc.

- Ar trebui să dormi la ora asta, Cougabel, i-am sp... cu un căscat semnificativ.

Clătină din cap.

- Tatji trebuie trimite pe ei departe, aşa zice Uriaşu'. Tatajo nu dă la tine bărbatul ăsta.

- Ce tot spui acolo? mi-am ieşit eu din pepeni.

Ştiam la ce se referă. Cougabel deci - şi odată cu ea maică-sa şi tot restul insulei - credeau că Philip venise ca să se căsătorească cu mine.

- Rău, rău, îngîna ea. Uriaşu' spus aşa. El spus mie. Eu copilul lui. Eu mers la munte şi el spus: „Trimite om alb departe. Dacă el nu plecat, eu Uriaş supărat".

Era geloasă, evident. O înţelegeam. Eu eram de vină. O neglijasem în ultimul timp, de cînd veniseră Laura şi Philip. Fusese urît din partea mea. O rănisem şi asta era felul ei de a-şi exprima supărarea.

- Ascultă-mă, Cougabel. Ei sînt musafirii noştri. Trebuie să îi distrăm. Poate din cauza asta noi două nu ne-am distrat împreună ca înainte. Îmi pare rău, dar să ştii că totul e la fel ca înainte. Doar sîngele nostru s-a contopit. Sau ai uitat? Nu înseamnă asta că sîntem ca şi surori?

- Înseamnă că dacă tu calci jurămînt sînge, blestem

... tine.

- Nimeni n-o să calce nici un jurămînt. Mă crezi, Cougabel?

Lacrimi mari i se rostogoliră deodată pe obraji. Stătea aşa şi mă privea, fără să facă nici cea mai mică încercare să le şteargă. Am sărit din pat şi am luat-o în braţe.

- Cougabel... micuţa mea Cougabel... nu trebuie să plîngi. O să fim mereu împreună. Şi o să-ţi povestesc despre oraşul cel mare de dincolo de mare. Sîntem prietene... şi nimic nu ne va despărţi.

Asta păru să o liniştească şi, după o vreme, consimţi să plece.

A doua zi le-am povestit - Laurei şi lui Philip - despre vizita ei nocturnă şi cum obişnuiam noi două să ne jucăm împreună.

- Trebuie să o iei şi pe ea cu noi, zise Philip. Ştie să călărească?

I-am spus că da şi, în acel moment, îi iubeam pe amîndoi pentru generozitatea lor. Am plecat deci cu toţii, într-o zi, cu o canoe, ţinîndu-ne aproape de ţărm. Cougabel şi cu mine vîsleam şi rîdeam fericite.

- E o fată foarte frumoasă, zise Philip mai tîrziu. Şi faptul că are pielea atît de deschisă la culoare o face să sară în ochi, printre ceilalţi băştinaşi.

Cougabel se mai întorcea, din cînd în cînd, la cămăşuţele dinainte. Îi veneau bine, dar în scoicile şi penele ei era de-a dreptul superbă. Am observat că ochii ei îl căutau deseori pe Philip. Nu ştiu cum făcea, dar era întotdeauna în preajma lui. Dacă era ceva de servit, atunci ea îl servea prima. Pe Philip îl amuzau atenţiile ei.

Atunci izbucni necazul. Prima care mi-l semnală fu

Cougabel:

- Uriaş urlă. El foa,te supărat. Wandalo întrebat la ei ce nu-i bine. Uriaş nu vrut spital.

Tata fusese şi el avertizat de Wandalo, dar destul de vag. Uriaşul fusese auzit mormăind în ultimul timp. Cînd o băştinaşă se dusese la munte să facă ofrande de scoici pentru Uriaş, îl auzise bubuind de furie. Ceva nu era în regulă. Ceva din cele petrecute pe insulă nu îi convenea. Fusese atît de liniştit înainte, în timp ce se construia spitalul şi munca pe plantaţie înainta cu rezultate îmbucurătoare. De ce să urle Uriaşul tocmai acum?

La început, faptul l-a iritat pe tata.

- După atîta timp, se plînsese el, se trezesc să-mi pună iar piedici.

- Doar văd şi ei ce beneficii aduc spitalul şi plantaţia - replicase Philip.

- Sigur că văd, dar mintea lor mărginită e condusă de superstiţii. Îi dau voie vulcanului să le guverneze viaţa. Am încercat să le explic că sînt sute de vulcani pe pămînt şi că nu-i mare scofală că un vulcan mai scoate, din cînd în cînd, cîte un mic „urlet", cum spun ei, pe măsură ce se stinge. N-a mai fost nici o erupţie majoră în ultimii trei sute de ani. Aş vrea să le pot băga asta în cap.

Îi povestisem deja lui Philip totul despre Dansul Măştilor şi despre declaraţia Cougabei că fiica ei Cougabel ar fi un Copil al Măştii. Îl fascinau şi îl intrigau toate aceste istorii ale insulei, drept pentru care obişnuia să stea cu Cougabel şi să o tragă de limbă, ceea ce pe ea o încînta. Problema cu Cougabel fusese deci rezolvată.

- Păi, bineînţeles, spuse tata într-o zi, cel care pune paie pe foc e dracu' ăla bătrîn de Wandalo. Întotdeauna mi-a purtat pică. Pentru el nu contează că am salvat atîtea vieţi cu tratamente moderne, că am învins febre virulente, molime care sunt o pacoste într-un climat ca ăsta. Important e doar că l-am uzurpat lui locul de vrăjitor şi vraci şi de-abia aşteaptă o ocazie să facă spitalul una cu pămîntul.

- Ceea ce nu-i vei permite niciodată, sublinie Philip.

- Mai degrabă îl ucid decît să-l las să facă asta.

Dar bătrînul Wandalo îşi vedea nestingherit de cerculeţele lui în nisip pe care le zgîria cu antica lui baghetă, la umbra binefăcătoare a bananierului său preferat. Un timp nu s-a mai auzit nimic despre neliniştea Uriaşului.

La următorul crai nou însă, urma să aibă loc un alt Dans al Măştilor.

Philip şi Laura erau fascinaţi. Să prindă - în timpul vizitei lor pe insulă - un asemenea eveniment, era un adevărat noroc.

De data asta, starea aceea de frenezie şi exaltare care cuprindea în asemenea momente insula, mă impresionă mai tare ca oricînd. Am înţeles deodată că, deşi tata adusese în viaţa lor lucruri bune, pe care păreau să le aprecieze şi ei, localnicii se puteau întoarce brusc, într-o singură noapte, la vechiul lor primitivism sălbatic. Nu reuşise de fapt să le spulbere teama de Uriaşul Urlător; se amăgise doar că a făcut-o, pentru că Uriaşul tăcuse o vreme mai lungă.

Cougabel era cuprinsă de agitaţie. De data asta urma să se alăture şi ea dansatorilor. Se pregătea în secret. Mama ne spuse că trebuie să ne purtăm cu băgare de

seamă, căci aveam o fată de măritat în casă, ceea ce nu se mai întîmplase înainte pentru că, la ultimul dans, Cougabel fusese doar un copil.

Ca fiică a Uriaşului - cum se credea ea şi cum o considerau insularii - Cougabel era copleşită de uriaşa importanţă a acestei ceremonii cu semnificaţii deosebite pentru ea. Se prea poate ca Uriaşul să îşi favorizeze propria fiică în acea noapte.

- Nu ar fi un fel de incest? am întrebat-o eu pe mama.

- Sînt sigură că în exaltarea generală, amănuntul ăsta se va trece cu vederea. O, Doamne, Suewellyn - continuă ea, îngrijorată - nu trebuie să tratăm ce se întîmplă cu prea mare uşurinţă. Bătrînul Wandalo îi face viaţa grea tatălui tău cu tot felul de aluzii.

- Şi chiar crezi că ar putea să-i convingă că Uriaşului nu-i place spitalul?

- Nu mă îndoiesc că dacă ar fi vorba doar de cuvîntul tatălui tău împotriva celui al lui Wandalo, tatăl tău ar cîştiga. Dar nu uita că bătrînul are de partea lui secole întregi de ignoranţă şi superstiţie!

Au urmat zile grele pentru mine pentru că, în timp ce Philip şi Laura găseau totul atît de nou şi incitant, pe mine mă apăsa neliniştea părinţilor mei.

Cougabel nu îl slăbea o clipă pe Philip. Aştepta ore întregi pe prispa colibei şi, cînd el apărea, alerga spre el. Îi zăream pretutindeni, aşezaţi la umbra cîte unui palmier - el ascultînd şi ea povestind.

Într-un rînd, el îmi explică:

- Adun tot felul de eşantioane din folclorul insulei Vulcano. Nimic nu este mai palpitant decît să ai acces direct la sursă.

Deja se decretase legea că, timp de o lună, nici un

soţ nu avea voie să-şi împartă coliba cu soţia sa. Pe Philip asta îl amuza la culme, dar seriozitatea şi neclintirea cu care insularii păreau să abordeze această restricţie a tradiţiei îl impresionă. Ca urmare, femeile stăteau împreună în anumite colibe, bărbaţii în altele. Cougaba şi fata ei continuau să locuiască la noi şi, cum în casa noastră nu locuia nici un băştinaş, lucrul nu părea deloc nepotrivit.

Doamne, şi cum creştea tensiunea în aer! Tata era nerăbdător. Ne spuse că nimănui nu îi mai ardea, în aceste condiţii, de muncă. Gîndul le era numai la blestematele alea de măşti, pe care şi le confecţionau singuri.

- Îşi revin ei, cînd s-o termina toată povestea, îmi spuse mama într-o zi. Tatăl tău e dezamăgit. Sperase că s-au dezvăţat de toate astea. Pe cei mai pricepuţi, care îl ajutau, spera să îi formeze ca personal al spitalului pe lîngă doctorii care vor veni, iar pe unele dintre femei spera să le pregătească să fie surori. Dar ceea ce se întîmplă acum te face să te îndoieşti că va reuşi vreodată. Dacă vor face mereu aşa, să nu le mai pese de nimic de dragul unui dans ritual, înseamnă că primitivismul lor e incurabil. Tatăl tău nu renunţă la speranţa să spulbere tîmpenia asta de legendă cu Uriaşul...

- Asta ar cere ani de zile, am comentat eu.

- El zice că nu. Speră că, dacă vor vedea ce miracole poate face medicina modernă, vor înţelege că tot ce le poate face muntele ăla mai rău e să erupă într-o bună zi... şi nici măcar asta, pentru că vulcanul e - mai mult ca sigur - stins. Eu cred că dau atîta importanţă Uriaşului cu urletele lui, ca să dea vieţii mai multă culoare. Pentru

că a venit vorba, ți-a spus Philip ce i-a propus tata?

- Nu, i-am răspuns cu sufletul la gură.

- Cum se poate! Probabil că vrea să se mai gîndească înainte să-ți spună. Tatăl tău zice că Philip părea foarte tentat de proiect. Iar aici avem mare nevoie de doctori, Suewellyn, aş fi încîntată ca Philip să se hotărască să ni se alăture.

Îmi ardeau obrajii de emoție. Ce fericită m-ar fi făcut! Nici nu era nevoie să spun ceva. Mama mă îmbrățișă strîns la piept.

- Ar fi minunat, continuă ea. O soluție la toate. Ai putea rămîne aici... lîngă Philip. Ți-e drag, știu asta. Crezi că nu văd? Și dacă se va decide să vină, hotărîrea lui va avea legătură și cu sentimentele lui pentru tine. O fi entuziasmat de spital, nu zic nu. Spune că e un proiect magnific și îl venerează pe tatăl tău. Nu ți se pare un adevărat miracol să găsești pe cineva la fel de obsedat de bolile tropicale ca și tatăl tău?

- Vrei să spui că ne și vezi căsătoriți. Să știi că nu a făcut nici o aluzie la asta.

- Scumpa mea, nu fi prea modestă. Știu că n-a făcut-o încă. E un pas important... Probabil că vrea să discute și cu părinții lui. Dacă ar veni să locuiască aici... Știu că se face numai o săptămînă de aici pînă pe continent, dar oricum, e vorba de un anagajament serios. Aş fi fericită să vină. Spitalul, cocotierii, proprietatea asta, toate sînt rezultatul muncii tatălui tău. Într-o bună zi vor fi ale tale. Toată averea tatălui tău a fost investită în insula asta. Nu i-a mai rămas nici o proprietate în Anglia. Din asta trăim de ani de zile, iar acum spitalul a înghițit totul. Vreau să spun că el va fi moștenirea ta... Și eu și tata am vrea, mai mult ca orice pe lume, să știm că

niște miini de bărbat vor prelua totul, un bărbat care să merite, și să-l vedem instalat înainte ca noi să...

- Aveți o viață întreagă înainte. Sînteți tineri.

- Bineînțeles, dar ar fi plăcut să vedem lucrurile aranjate. Ce simplu ar fi dacă am putea să scăpăm de amenințările lui Wandalo și de Uriașul Urlător, să ne așezăm la casa noastră și să ne vedem de viața și de preocupările noastre, ca niște oameni civilizați ce sîntem. Ești stînjenită, dar nu trebuie să fii. Poate că nu trebuia să-ți spun așa, direct, dar țineam să știi ce fericiți ne-ai face dacă... dacă ar ieși bine. Philip e un bărbat încîntător și nouă ne place. Cît despre tine, e clar că îl îndrăgești mai mult chiar decît noi.

Avea dreptate. Eram îndrăgostită. Îmi imaginam viitorul cu noi toți pe insulă. Insula va prospera tot mai mult. Confortul va spori și el. Tata era un organizator de mare forță. Philip nu era prea departe de el. Aveau să muncească împreună. Deja Philip stătea cu tata în ora de consultații, iar tata îi arăta cum se tratează bolile tropicale care izbucneau pe insulă.

Erau cel puțin douăsprezece alte insule în jurul lui Vulcano. Tata visa că, într-o zi, ele vor forma un arhipelag al prosperității. Plantațiile de cocos se vor extinde și vor putea fi deschise și altele. Poate că atunci vasul va vizita insulele mai des decît o dată la două luni. Însă țelul lui cel mai important rămînea eradicarea frigurilor tropicale.

Începuse deja bubuitul regulat al tobelor. Cougabel se încuiase în camera ei. Știam că și ea, ca toate femeile și bărbații care urmau să ia parte la ritual, lăsase ca frenezia așteptării să atingă cote maxime.

Oriunde te-ai fi deplasat, sunetul tobelor te urmărea. Încă erau blînde, cu bătaia aceea a lor ca o șoaptă,

delicată la început, dar care nu peste mult timp avea să crească pînă la un bubuit ca de tunet.

Întinsă în pat, mă gîndeam cum venise Cougabel la mine în miezul nopţii, cuprinsă de gelozie. Văzusem atunci în ochii ei o scînteie care mă îngrozise. Pentru o clipă m-am aşteptat să văd sclipind în mîna ei unul din acele pumnale pe care le foloseau confraţii ei, gata să îmi străpungă inima. Da, avusese o căutătură ucigaşă, de parcă numai o crimă ar fi putut să răzbune faptul că îndrăznisem să o neglijez.

Biata Cougabel! Cînd eram mici, nici prin cap nu ne trecea că am fi diferite prin ceva: Eram cele mai bune prietene, surori de sînge, şi eram fericite împreună. De ce trebuie să se schimbe totul? Ar fi trebuit să fiu mai blîndă cu ea, mai atentă. Nu ghicisem, e adevărat, cît e de afectată de răceala mea, dar ar fi trebuit să-mi dau seama; doar ştiam că fugise pe munte cînd aflase că plec la şcoală.

Bătaia tobelor ne ţinea treji zi şi noapte. Eram neliniştiţi: tata - furios că se întorceau la acest obicei primitiv, mama - temîndu-se pentru el, eu însămi - vag îngrijorată de soarta lui Cougabel şi în acelaşi timp tulburată de aluziile mamei mele în legătură cu Philip.

Privind în viitor, am întrevăzut în acea noapte posibilitatea ca Philip să ni se alăture. Ar fi schimbat totul. Să fi fost oare adevărat că era îndrăgostit de mine şi că dorea să mă mărit cu el şi să împartă cu noi viaţa pe insula Vulcano?

Era o perspectivă plăcută, dar una pe care să o păstrez pentru o vreme într-un colţişor al sufletului, căci mai aveam încă un an de şcoală.

Şi cît îmi doream, în acel moment, să se termine

iată bubuitul acela obsesiv al tobelor!

Au continuat să bată şi ziua următoare. Acum se adăugase şi mireasma mîncării care se pregătea în luminişul unde îşi avea Wandalo locuinţa. Aşteptam să se lase întunericul care avea să aducă brusca amuţire a tobelor, moment la fel de dramatic şi spectaculos ca însuşi bubuitul lor interminabil.

În sfîrşit, linişte. Şi foarte întuneric. Îmi imaginam tot ce avea să urmeze, deşi nu fusesem niciodată să văd.

Era înţelept să rămînem în casă în asemenea nopţi, ne avertiza tata. Căci nu se putea şti cum ar reacţiona sălbaticii în acele momente la vederea unui străin alb. Chiar dacă trăiserăm atîta amar de vreme printre ei, într-o noapte ca aceasta deveneam din nou nişte străini.

Încercam să ne vedem de treburi, ca şi cum nimic special nu s-ar fi întîmplat. Nu prea reuşeam.

Laura veni în camera mea.

- Ce palpitant e, Suewellyn. N-am mai avut în viaţa mea aşa o vacanţă.

- Eu am avut cîteva, cînd m-aţi invitat la voi.

- La noi nu e nimic deosebit, exclamă ea. Aici totul e straniu... diferit de tot ce am văzut vreodată. Philip e înnebunit după locul ăsta.

Mă privi, zîmbind.

- Sînt multe atracţii aici, continuă ea. Vreau să-mi promiţi ceva, Suewellyn.

- Înainte să fac aşa ceva ar fi bine să aud despre ce e vorba.

- Vreau să mă inviţi la nunta ta şi promit să te invit şi eu la a mea. Orice s-ar întîmpla, s-o facem.

- Asta e uşor de promis, m-am grăbit să-i răspund.

Cu cîtă uşurinţă am făcut această promisiune. Nici

prin cap nu-mi trecea cît de importantă avea să se dovedească mai tîrziu.

- Eu am terminat-o cu şcoala, urmă ea.
- O să fie un chin fără tine.
- La anul pe vremea asta va fi rîndul tău.
- Ce noroc am avut să te întîlnesc! Am o singură plîngere împotriva ta. Trebuia să te naşti cu un an mai tîrziu, ca să terminăm şcoala împreună... Ce se aude? Ascultă!

Tăcerea fusese spartă de bătaia tobelor.

- Asta înseamnă că ospăţul s-a terminat. Acum probabil că începe dansul.
- Ce n-aş da să văd şi eu...
- Nu. Tata a fost odată să vadă. A fost şi mama. Dar mi-au spus că a fost extrem de periculos. Dacă ar fi fost descoperiţi, numai Dumnezeu ştie ce li s-ar fi întîmplat. Tata zice că asta l-ar turba de mînie. De fapt, Wandalo i-a şi atras atenţia. Uriaşului Urlător nu i-ar plăcea asta şi s-ar putea întîmpla ceva îngrozitor. Uriaşul Urlător ar da cine ştie ce poruncă - evident, prin „reprezentantul" lui, Wandalo. Unde-i Philip?
- Nu ştiu. Spunea că se duce la spital.
- De ce? Nu-i încă deschis.
- Pur şi simplu îi face o plăcere nebună să se afle în locul ăla şi să viseze cu ochii deschişi.

Mă cuprinse frica. Pe Philip îl interesau obiceiurile străvechi. Să se fi dus oare să privească dansul? Era riscant. Nu îşi dădea seama de primejdie. El nu trăise printre aceşti oameni. Văzuse doar latura lor amabilă, toată numai zîmbet. Nu le cunoştea cealaltă faţă, latura aceea întunecată a firii lor. Mă îngrozeam gîndindu-mă ce ar păţi un străin, dacă ar fi surprins de ei spionîndu-i.

- În ruptul capului nu cred că s-a dus acolo, spuse deodată Laura, parcă citindu-mi gîndurile.
- Nu, nici eu nu cred, am încuviinţat. Tata i-a explicat doar cît e de primejdios.
- O, asta nu l-ar opri, zise Laura. L-ar opri doar ideea că tatălui tău nu i-ar plăcea.

Explicaţia ei mă mai linişti.

Am continuat să sporovăim o vreme. Sunetul tobelor continuă într-un crescendo frenetic după care, deodată, se lăsă liniştea.

Asta însemna că deja poiana trebuia să se elibereze, acolo rămînînd numai vîrstnicii. Tinerii dispăruseră probabil în desişul pădurii. Tăcerea aceasta crea o tensiune infinit mai puternică decît zgomotul tobelor. M-am dus la culcare, dar nu puteam adormi.

La un moment dat n-am mai putut suporta şi am coborît din pat, îndreptîndu-mă spre fereastră. Atunci l-am zărit pe Philip. Venea din direcţia spitalului. Se apropia în linişte, parcă pe furiş.

Instinctul mi-a spus atunci că s-a dus să-i vadă pe dansatori. Şi am înţeles că impulsul de a se duce acolo fusese irezistibil, împiedicîndu-l să ţină seama de avertizările tatălui meu.

Cougabel mă trezi a doua zi dimineaţa. Purta veşmîntul ei primitiv, adică centura din şiraguri de scoici şi colierele de melcişori, ghiocuri şi amulete, coborîndu-i

între sînii goi.

Era schimbată. Luase parte la orgia de noaptea trecută.

Rîzînd, se apropie de mine și îmi șopti la ureche:

- Știu că Uriașul plantat la mine sămînța. Eu avui copilul la Uriaș.

- Păi, Cougabel, am răspuns eu, om trăi și om vedea.

Se ghemui la podea lîngă patul meu, privindu-mă fără să mă vadă, cu un zîmbet distrat și o expresie visătoare pe chip și am înțeles că era departe, cu gîndul la noaptea trecută.

Cougabel devenise femeie. Trăise experiența importantă a Măștii și era convinsă - ca și toate celelalte tinere înainte de a afla că nu sînt însărcinate - că purta în ea sămînța Uriașului.

Nu puteai spune că îi lipsește încrederea în sine. Continua să mă privească fix și cu un aer atotștiutor, de parcă tocmai își însemnase un nou triumf pe răbojul victoriilor.

Mai tîrziu, în aceeași zi, am rămas singură cu Philip și i-am zis:

- Te-am văzut azi noapte cînd veneai.

- Tatăl tău m-a avertizat, îmi răspunse cu un aer stînjenit.

- Dar te-ai dus pînă la urmă.

- M-ar durea să afle tatăl tău.

- Eu nu îi voi spune.

- Era un spectacol pe care nu îl puteam pierde. Vreau să înțeleg ce-i în capul oamenilor ăștia. Și cum i-ai putea cunoaște mai bine, dacă nu într-o noapte ca asta?

Am încuviințat. În definitiv și tata fusese să vadă o Noapte a Măștilor. Chiar și mama. Reușiseră să se

ascundă și să nu fie prinși. Tata chiar glumise, spunînd că băștinașii sînt prea absorbiți de ceea ce fac, ca să mai vîneze spioni.

- Știi, mă voi întoarce aici, mă anunță deodată Philip.

- Philip, ce bucuroasă sînt! i-am răspuns, agitată.

- Da, m-am hotărît. Voi lucra cu tatăl tău. Mai am însă un an de pregătire în spitalele din Sydney. La capătul lui, vei termina și tu școala.

Încuviințam din cap, fericită.

Suna ca un angajament.

Întoarsă la Sydney, îmi lipsea îngrozitor Laura. Am văzut-o la „Proprietate". Aveau un nou administrator, de care Laura părea foarte apropiată. Am bănuit din prima clipă că s-au îndrăgostit unul de altul și, cînd am taxat-o pe Laura cu observația mea pertinentă, nu s-a obosit să nege.

- Se pare că vei dansa la nunta mea înainte ca eu să dansez la a ta, adăugă ea. Nu-ți uita promisiunea.

I-am răspuns că nu o voi uita.

Philip nu era acasă. Își făcea stagiul de un an în spitale, de unde nu se putea învoi.

Cînd m-am întors pe insulă, în vacanță, Cougabel avea deja o sarcină avansată. Avea să fie o naștere specială pentru că, sorocul fiind exact la nouă luni de la Noaptea Măștilor, ea fiind înainte de acea noapte fecioară - cum ținea să ne amintească plină de mîndrie

- nu era nici o îndoială al cui era copilul.

- Ea copil al Măştii şi ea face copil al Măştii, [illegible] Cougaba, plină de importanţă.

Era tipic pentru Cougaba să susţină mai departe [illegible] Cougabel fusese concepută într-o noapte a Măştii, [illegible] chiar ea ne mărturisise că fata era a lui Luke [illegible] Această trăsătură de caracter a băştinaşilor [illegible] exaspera. Ar fi putut susţine pînă în pînzele albe un lucru chiar şi în faţa unei dovezi absolute că acel [illegible] nu e adevărat, continuînd, împotriva oricărei logici, să creadă cu încăpăţinare în el.

Adusesem un cadou pentru copil, pentru că eram dornică să mă recompensez pentru faptul că [illegible] neglijasem pe Cougabel. Mă privi cu demnitatea unei regine indulgente, primind lanţul de aur cu medalion de parcă ar fi primit cel puţin tămîie şi mir odată cu aurul. Nu încăpea îndoială că ajunsese o persoană foarte importantă în comunitate. Locuia încă la noi, dar mama ne spuse că asta nu va mai dura mult pentru că, odată copilul născut, lui Cougabel i se va găsi un soţ, şi încă unul foarte acceptabil. O fată a Măştii, aflată sub protecţia Uriaşului, avea să fie o soţie căutată. Şi cum în plus de asta Cougabel mai era şi una din frumuseţile insulei, trebuia să se aştepte la oferte spectaculoase.

I-am spus cît mă bucur pentru ea.

- Eu bucur şi eu, îmi răspunse, ceva din atitudinea ei făcîndu-mă să înţeleg că nu mai e aşa de dornică de compania mea ca odinioară.

Într-o noapte m-au trezit nişte zgomote ciudate şi un sunet de paşi grăbiţi apropiindu-se de odaia mea. M-am înfăşurat în grabă într-un halat şi am ieşit să investighez. M-am ciocnit de mama. Mă apucă de braţ şi mă trase

[illegible] în dormitor, închizînd uşa în spatele ei.

- Cougabel naşte, mă anunţă ea.

- Aşa devreme?

- Prea devreme. Cu o lună înainte de soroc.

Mama avea o privire ciudată, îngrijorată.

- Ştii ce înseamnă asta, Suewellyn? Vor spune că [illegible]uşul nu a fost conceput în Noaptea Măştii.

- N-ar putea fi prematur?

- Ba da, dar ştii cum sînt sălbaticii ăştia. Vor ieşi vorbe că Uriaşul nu ar fi permis aşa ceva cu copilul lui. O, Doamne, e necaz mare! Cougaba e dată peste cap. Nu ştiu ce vom face.

- E o mare aiureală povestea asta. Cougabel cum se simte?

- Bine. Naşterea e floare la ureche la oamenii ăştia care au trăit mereu în sînul naturii.

Se auzi o bătaie în uşă. Mama o deschise. În cadrul ei apăru o Cougaba speriată, privindu-ne cu ochii măriţi de groază.

- Ce este Cougaba? întrebă mama, cu teamă.

- Vino, îngăimă Cougaba.

- E ceva cu copilul? întrebă iarăşi mama.

- Copil mare, puternic, băiat.

- Atunci, Cougabel...

Cougaba nu făcea altceva decît să clatine, încăpăţînată, din cap.

Am urmat-o în camera unde zăcea Cougabel, triumfătoare, deşi uşor istovită. Mama avusese dreptate. Pentru femeile din insulă, naşterea era un fleac.

Era vorba de copilul de lîngă ea. Avea părul castaniu - cu totul altceva decît părul cu fir gros şi creţ al copiilor de pe Vulcano. Dar nu părul, ci pielea lui te uluia. Era

aproape albă şi constituia o dovadă clară a faptului că prin vinele pruncului curgea sînge de alb.

Am privit-o pe Cougabel. Zăcea, cu un zîmbet misterios şi straniu în colţul buzelor, care se accentuă cînd ochii ei îi întîlniră pe ai mei, susţinîndu-le privirea.

Consternarea pusese stăpînire pe casă. Prima care veni cu ideea să ascundem sosirea copilului pe lume fu mama. Se duse să discute problema cu tata.

- Un copil pe jumătate alb! strigă el. Dumnezeule, dar asta e o nenorocire. Şi, pe deasupra, născut înainte de vreme.

- Poate fi prematur, îi aminti mama.

- N-or să accepte asta niciodată. Poate deveni un coşmar pentru Cougabel... dar şi pentru noi. Vor spune că era deja gravidă înainte să participe la Dans şi ştii că asta înseamnă, în ochii lor, un păcat de moarte.

- Pe deasupra dacă află că e aproape alb...

- Cougabel are sînge de alb în ea, nu uita.

- Da, dar...

- Doar nu crezi că Philip... Vai de mine, e absurd, continuă tata. Dar atunci cine? Bineînţeles că, din punct de vedere genetic, faptul că tatăl lui Cougabel a fost un alb poate explica apariţia unui copil încă şi mai alb decît Cougabel. *Noi* ştim asta, dar cum îi convingem pe oamenii ăştia? Un lucru e clar. Nimeni din afara casei nu trebuie să afle de naşterea copilului. Cougaba trebuie

să ţină secretul. Doar o lună. Trebuie să-i explici tu. E nevoie... pentru noi toţi.

Aşa am şi făcut. Nu era prea uşor, naşterea aceasta fiind un eveniment aşteptat cu nerăbdare. Ziua se adunau grupuri de localnici în jurul casei. Aduceau cu ei scoici, iar unii dintre ei se duceau cu ofrandele lor pe munte, cinstindu-l pe Uriaşul căruia urma, credeau ei, să i se mai nască o odraslă.

Cougaba le spuse că fiica sa are nevoie de odihnă. Uriaşul i se arătase în vis şi o anunţase că naşterea va fi grea. Naşterea odraslei sale nu avea să fie ca naşterile obişnuite.

Din fericire, s-au mulţumit cu această explicaţie.

Tata, întotdeauna gata să transforme cel mai mare dezastru într-un avantaj, o îmboldi pe Cougaba să le spună oamenilor că ulterior Uriaşul se mai arătase o dată în vis, spunîndu-i de astă dată că bebeluşul le va aduce un semn de la el. Prin copil îi va anunţa cum vede el schimbările din insulă. Deşi Cougabel făcea pe viteaza, ştiam că e moartă de frică. Îi cunoştea pe localnici mai bine decît mine şi pînă şi eu aveam siguranţa că naşterea prematură va fi incriminatoare în ochii lor, mai ales că bebeluşul avea pielea albă. Aşa încît atît ea cît şi Cougaba se grăbiră să îl asculte pe tata.

Tot ce trebuia să facem era să ţinem această naştere în secret timp de o lună. Credulitatea băştinaşilor ne-a ajutat. Era de ajuns să le spună Cougaba că Uriaşul a ordonat ceva şi ei o ascultau cu gurile căscate.

Cît de uşuraţi ne-am simţit cînd a venit, în sfîrşit, momentul să arătăm copilul mulţimii! Meritase toate eforturile.

Pînă şi Wandalo fu nevoit să accepte culoarea pielii copilului ca un semn prin care Uriaşul se declara mulţumit de schimbările din insulă. Îi plăcea noua prosperitate.

- Şi, delicat cum este - remarcă mama cu voioşie - a pus capăt şi ticăloaselor alea de urlete ale lui. Nici că se putea să pice mai bine.

Şi astfel am ieşit cu bine din această nouă încercare. Cu toate afirmaţiile lui tata că nu e deloc imposibil ca o persoană de culoare cu un tată alb să nască un copil cu pielea deschisă, nu-mi puteam însă şterge din minte imagini disparate în care, invariabil, îi revedeam pe Philip şi Cougabel rîzînd împreună, iar şi iar.

Cred că acela a fost momentul cînd sentimentele mele pentru Philip au început să se schimbe. Sau poate eu eram cea care suferea un proces de schimbare? Poate că pur şi simplu mă maturizam.

Capitolul 5

Susannah pe insula Vulcano

Curînd după aceea m-am dus la şcoală, pentru ultimul trimestru. Cînd m-am întors acasă, Philip era deja instalat pe insulă.

Văzîndu-l din nou şi fiind mai tot timpul în preajma lui, mi-am dat seama că suspiciunile mele fuseseră nefondate. Cougabel fusese aceea care îmi băgase gînduri negre în cap şi asta în mod deliberat, ştiam. Mi-am amintit că Luke Carter ne prevenise că băştinaşii erau nişte inşi răzbunători şi nu îşi găseau liniştea pînă nu îşi duceau această răzbunare la bun sfîrşit. O făcusem pe Cougabel geloasă şi ea, cunoscîndu-mi sentimentele pentru Philip, îl alesese pentru a-şi desăvîrşi răzbunarea.

Ce prostuţă era! m-am gîndit eu. Şi ce prostuţă fusesem *eu*, să mă las, fie şi numai pentru un moment, în voia unor asemenea gînduri.

Copilul plesnea de sănătate. Localnicii îi aduceau

cadouri, iar Cougabel era moartă după el. Îl duse cu ea pe munte, să mulţumească împreună Uriaşului. Era demnă de admirat pentru că, oricare ar fi fost defectele ei, rămînea o personalitate puternică şi dîrză căci, deşi îi înşelase pe insulari, continua să meargă, fără să clipească, să aducă mulţumiri Uriaşului.

- Poate că îi mulţumeşte că a ajutat-o să iasă basma curată din necazul ăsta, sugeră mama. De fapt *nouă* ar trebui să ne mulţumească, nu lui.

Lunile care au urmat au fost un vis pentru mine. Philip era deja ca şi un membru al familiei. Terminasem şcoala şi îmi vedeam părinţii mai fericiţi ca niciodată - cu excepţia, bineînţeles, a acelor rare momente de care îmi vorbise mama. Am realizat că, în sfîrşit, erau împăcaţi cu viaţa lor. Odată cu trecerea timpului, primejdia scădea în intensitate şi singura lor nelinişte rămîneam eu. Iar acum se gîndeau că mă voi mărita cu Philip şi mă voi stabili astfel în insulă, pentru tot restul vieţii. Iar soarta mea nu va fi tot atît de crudă ca a lor pentru că eu nu voi fi o prizonieră în această insulă, cum fuseseră ei. Voi fi liberă să fac călătorii lungi, în Australia, în Noua Zeelandă şi chiar acasă. Insula, pe de altă parte, prospera. În curînd aici se va stabili o comunitate civilizată. Era visul tatei. Dorea să aducă aici tot mai mulţi doctori şi personal specializat. Ei se vor căsători, zicea el, şi vor avea copii...

Da, aşa arătau visele pe care el şi mama le împărtăşeau, dar cea mai mare fericire a lor era să mă vadă la casa mea, cu viitorul asigurat.

În curînd am mai observat ceva. Unul din supraveghetorii plantaţiei, un tînăr înalt şi frumos, dădea tîrcoale casei toată ziua în aşteptarea unei priviri de la

Cougabel. Îi făcea o plăcere imensă să ia şi să legene copilul în braţe.

- Cred că Fooca este tatăl copilului lui Cougabel, i-am spus, într-o zi, mamei.

- Mi-a trecut şi mie prin cap, zise ea, izbucnind în rîs. Ridea foarte des şi cu poftă în ultimul timp.

- Ţi-e clar cum s-a întîmplat, continuă ea. Erau iubiţi. Probabil că ea ştia că e însărcinată în Noaptea Dansului. Diabolică creatură, micuţa noastră intrigantă! Pe cuvîntul meu, e de admirat. E sclipitoare fata asta. Luke Carter era un tip viclean şi cred că s-au transmis cîteva din trăsăturile lui şi la fiică. E fantastic cum a reuşit să aducă totul în avantajul ei.

Ne-am amuzat cu toţii aflînd cu cîtă şiretenie fuseserăm duşi de nas de Cougabel, iar cînd Fooca veni la Cougaba să o ceară de soţie pe fiica ei, am fost încîntaţi. Ca şi Cougabel, de altfel.

Ni se permise să participăm la ceremonie, căci Cougabel locuise în casa noastră. Toată noaptea dinaintea nunţii ea aşteptase într-o colibă unde patru fete alese cu grijă, toate fecioare, îi unseseră trupul cu ulei de cocos, împletindu-i în acelaşi timp părul în mai multe cozi. Fooca, la rîndul lui, suportase acelaşi tratament într-o altă colibă, servit de patru reprezentanţi ai sexului său. A doua zi spre seară avu loc ceremonia propriu-zisă în poiana lui Wandalo. Fetele o conduseseră pe Cougabel afară din colibă, iar flăcăii pe Fooca. Cougaba îi aştepta cu copilul în braţe, care fu imediat preluat în mod ceremonios de fecioare şi dat lui Cougabel. Mirele şi mireasa se ţinură de mînă, în timp ce Wandalo îşi îngîna incantaţiile neinteligibile, după care făcură împreună saltul solemn peste

buşteanul de palmier. Nu unul oarecare, ci cel păstrat cu sfinţenie de Wandalo, în coliba lui; despre acest buştean se spunea că ţîşnise din craterul Uriaşului cu mulţi ani în urmă, cînd vulcanul aproape că ştersese insula de pe faţa pămîntului. Buşteanul rezistase, aşa cum se cuvenea să reziste şi o căsătorie. Era simbolul.

După aceea urmară în poiană ospăţul şi dansul - de o cu totul altă natură decît acela, frenetic, din Noaptea Măştilor.

După ceremonia săriturii peste buştean, m-am îndreptat cu Philip spre plajă. Se auzeau cîntece din luminişul unde se ţinea nunta. Ne-am aşezat pe ţărmul nisipos, privind marea. Decorul era magnific. Palmierii se unduiau uşor în briza înmiresmată care se răsfira pe ape, suflînd peste plajă. Soarele, care se apropia de clipa asfinţitului, împroşcase norii cu pete de un roşu sîngeriu. În spatele nostru se profila, maiestuos şi ameninţător, formidabilul Uriaş.

- Nici în visele mele cele mai frumoase n-am crezut că poate exista un asemenea loc pe pămînt, murmură Philip.

- Crezi că vei fi mulţumit aici? l-am întrebat.

- Mai mult decît mulţumit - îmi răspunse întorcîndu-se spre mine, cu un cot sprijinit în nisip. Sînt fericit că tu şi Laura v-aţi împrietenit. Altfel n-ai fi venit niciodată la noi şi acum n-am mai fi amîndoi aici, contemplînd frumuseţea asta. Îţi închipui?

- Da, îmi închipui.

- Doamne, Dumnezeule, Suewellyn - se înfioră el - ce tragedie ar fi fost!

Am rîs auzindu-l. Eram fericită.

M-am trezit spunîndu-i:

- Ce zici de Cougabel?

Suspiciunea, trebuie să recunosc, rezista în mintea mea, deşi eram aproape convinsă că era o prostie. Şi totuşi vroiam să vorbesc cu el despre asta. Aveam nevoie de asigurări.

- Un drac de fată, spuse el. Ştii ceva? Nu m-ar mira să aflu că ea a pus la cale toată tărăşenia, ducîndu-l de nas pe... cum îi zice? Fooca?

- E o femeie foarte atrăgătoare, chiar şi în ochii lor. Mulţi din rasa ei sînt arătoşi, dar ea sare în ochi pentru că e diferită. Nuanţa asta deschisă a pielii ei...

- Ai dreptate, tatăl tău mi-a zis ceva de tatăl ei, care a locuit aici.

- Da. Şi cînd s-a născut şi copilul am fost şocaţi. Este încă şi mai deschis la culoare decît ea.

- E un lucru destul de frecvent. Următorul copil poate să iasă negru ca smoala. După care poate să nască altul, la fel de alb ca ăsta.

- Ei bine, acum a trecut pragul... adică buşteanul.

- Îi dorim fericire veşnică... Ca şi tuturor celor de pe insula asta.

- Acum ei fac parte din viitorul tău.

Îmi luă mîna, ţinînd-o într-a lui.

- Da, îmi răspunse. Viitorul meu... viitorul *nostru*.

Soarele coborîse foarte aproape de orizont. L-am urmărit vrăjiţi. La această latitudine dispărea brusc, ca o minge imensă de foc care se scufundă, greoaie, în mare. Aşa se întîmplă şi acum. Se lăsă instantaneu întunericul. Aici nu exista acel amurg de acasă pe care mi-l aminteam vag, căci îl admirasem doar în copilărie.

Philip se ridică brusc. Îmi întinse mîna, ajutîndu-mă să mă ridic şi eu.

Încă se auzea muzica de la ceremonia nunţii şi deodată mă inundă sentimentul că totul avea să se termine cu bine.

Trecuse o săptămînă. Se apropia următoarea vizită a vasului de la Sydney. Tata îl aştepta cu nerăbdare, căci aducea proviziile necesare proiectului său.

Aducea şi poşta. Nu că am fi aşteptat noi cine ştie ce scrisori, dar Laura era consecventă în păstrarea legăturii prin corespondenţă şi întotdeauna vasul îmi aducea cîte o scrisoare de la ea.

Mă întrebam cum a avansat povestea ei de dragoste şi dacă într-adevăr se va mărita înaintea mea, cum spusese. Pentru că eram deja sigură că Philip mă iubeşte şi mă va cere în căsătorie. Mă întrebam ce îl reţine. Împlinisem deja şaptesprezece ani, dar poate că mă considera încă prea tînără. Poate că păream chiar mai mică decît eram de fapt, pentru că îmi petrecusem o bună parte din viaţă retrasă din lume. Oricum, deşi făcuse aluzii la viitorul nostru comun, nu mă ceruse încă de soţie.

Aşa stăteau lucrurile cînd sosi vaporul.

Cînd m-am trezit într-o bună zi, era acolo, sclipitor cum stătea aşa, în golf, învăluit în lumina dimineţii. Se afla cam la o milă în larg, căci apa în jurul insulei era mică şi vasul s-ar fi împotmolit.

Urmă obişnuita forfotă, cu nimic mai deosebită decît

de obicei şi acum, cînd privesc în trecut, mă minunez a nu ştiu cîta oară în faţa evidenţei că soarta nu ne dă nici un semn de avertizare înaintea marilor evenimente care produc schimbări radicale în viaţa noatră, modificîndu-i pentru totdeauna cursul domol de pînă atunci.

Se coborîră bărcile de pe vas, iar localnicii deja vîsleau spre el, în canoele lor. Ce voioşi erau în zilele acelea, cînd venea vaporul! Zgomotul şi zdrăngăneala erau cumplite, de nu se mai înţelegea om cu om.

Înţelegîndu-ne cu greu în agitaţia generală, eu şi părinţii mei aşteptam pe ţărm să tragă la mal bărcile cu bunurile noastre cînd, spre surpriza şi marea noastră uluire, văzurăm coborînd într-o asemenea barcă o persoană străină. O femeie. Doi marinari o ajutaseră să coboare de pe scara de frînghie a vaporului, vîslind apoi spre ţărm.

- Cine Dumnezeu să fie? se întrebă Anabel, uimită.

Nu slăbirăm din ochi barca, pe măsură ce se apropia de mal. Se zărea tot mai clar. Femeia era tînără şi purta o pălărie imensă, cu borurile împodobite cu panglicuţe albe. O pălărie extrem de elegantă.

Se întoarse spre noi. Ne zărise. Şi atunci ridică o mînă spre noi, într-un gest regesc, de parcă ne recunoştea.

Trasă la mal, barca scîrţîi în nisip. Unul dintre marinari sări cu agilitate pe ţărm. Îi oferi mîna şi ea se ridică, ajutată de el. Era cam de înălţimea mea, ceea ce înseamnă că era înaltă şi avea o rochie de mătase albă. M-am gîndit, în acel moment, că arată foarte atrăgător şi că îmi aminteşte de cineva cunoscut.

Pînă ce mă izbi realitatea. Mă uitam de fapt într-o

oglindă - nu una adevărată, ce-i drept - şi mă zăream acolo răsfrîntă, într-un mod măgulitor, parcă mai frumoasă. Persoana de care îmi amintea eram eu.

Marinarul o ridicase din barcă, ducînd-o în braţe pînă pe ţărm, ca să nu i se ude rochia.

Se opri în faţa noastră, toată numai zîmbet.

- Bună. Sînt Susannah - ne anunţă ea.

Cred că tuturor ni se părea că visăm - mai puţin lui Susannah. Era complet stăpînă pe situaţie.

Părinţii mei încremeniseră. Anabel se tot uita la ea, cîntărind-o din ochi, de parcă s-ar fi temut că e o fantomă.

Susannah era conştientă de toate aceste efecte. Mai tîrziu am învăţat că puţine lucruri îi scăpau. Iar în acel moment o amuza situaţia.

- Trebuia să vin să-mi văd tatăl, zise ea. De cum am aflat unde pot să-l găsesc, am pornit la drum. Cît despre Anabel... Să ştii că îmi amintesc de tine. Iar domnişoara...

- Este fiica noastră, zise Anabel. Suewellyn.

- Fiica ta şi a...

Privi, întrebătoare, spre tata.

- Da, răspunse el. Fiica noastră, Suewellyn.

Susannah dădu încet din cap, zîmbind. După care îmi aruncă o privire îndrăzneaţă.

- Sîntem surori... dinspre tată. Nu-i aşa că-i

tulburător? Auzi ce să mi se întîmple la vîrsta asta! Să descopăr de-abia acum că am o soră!

- Eu în schimb ştiam despre existenţa ta.

- Aha, deci un avantaj nedrept! exclamă ea, examinîndu-mă din priviri. Sîntem aproape la fel, ce zici?

Îşi scoase, cu un gest brusc, pălăria. Purta părul tăiat într-un breton pe frunte.

- Aşa zic şi eu surori, continuă ea. Şi bagă de seamă, am putea să semănăm şi mai mult dacă ne-am îmbrăca la fel. O, dar asta e într-adevăr palpitant! Ce bine îmi pare că v-am găsit, în sfîrşit.

Marinarii îi depuseră bagajul pe nisip, lîngă ea.

- Ai venit pentru mai mult timp, sper, zise mama.

- Am venit în vizită. Asta dacă mă primiţi. Vin de foarte departe.

- Să mergem în casă, zise Anabel. Vom avea o groază de lucruri de discutat.

Susannah se întoarse spre tata şi îşi strecură mîna pe sub braţul lui.

- Te bucuri că am venit? întrebă ea.

- Bineînţeles că da.

- Şi eu mă bucur. Îmi aminteam de tine, ştii?... Şi de Anabel.

- Mama ta... începu el.

- A murit acum trei ani, de pneumonie. Da, am multe să vă povestesc.

Cîţiva băştinaşi, fetiţe şi băieţi, se adunaseră în jurul nostru zgîindu-se la noua venită. Tata se răsti la ei:

- Haide, haide. Mai bine puneţi şi voi o mînă la bagajele astea!

Începură să se hlizească şi să chicotească, dînd fuga spre noi, emoţionaţi că iau şi ei parte la aventură.

Astfel am intrat toţi în casă, tulburaţi peste măsură. Philip se găsea deja acolo. Ieşi să ne întîmpine, cînd ne auzi vocile. Cînd dădu cu ochii de Susannah, înlemni. Anabel făcu prezentările.

- Fiica soţului meu. A venit tocmai din Anglia să ne vadă.

- Ce interesant, remarcă el, înaintînd spre ea.

Susannah îi întinse mîna.

- Încîntată de cunoştinţă...

- Iar el este doctorul Halmer, o anunţă tata. Doctore Halmer, ea e Susannah Mateland.

- Ai venit pentru mai mult timp? întrebă Philip.

- Eu aşa sper, să mai pot întîrzia pe aici o vreme. Am bătut cale cam lungă ca să mă rezum la o singură zi. Din cîte ştiu eu, vaporul pleacă înapoi mîine. Sper să nu par atît de antipatică încît să fiu expediată cu el.

- Dar semeni foarte mult cu...

- Normal, zise ea, întorcîndu-se spre mine, luminată brusc de un zîmbet. Doar avem acelaşi tată.

Am intrat în casă. După noi veni Cougaba, iar în spatele ei Cougabel. Era clar că se afla în vizită la maică-sa, cu nelipsitul ei plod după ea, copilul care ne făcuse atîtea probleme venind prea devreme pe lume.

- Cougaba, zise Anabel, a sosit fiica noastră din Anglia. Eşti bună să pregăteşti o cameră pentru ea?

- Da, da, da, sări Cougaba. Cougabel, la mine ajută.

Cougabel nu se clintea stînd aşa nemişcată şi cu un zîmbet misterios pe chip, ţinîndu-şi copilul la piept, uitîndu-se cînd la mine, cînd la Philip, pînă ce în cele din urmă privirea ei se opri asupra lui Susannah.

- Ce casă plăcută, spuse Susannah.

- A devenit mai plăcută de cînd am venit noi şi am

făcut ceva schimbări, zise tata.

- Asta trebuie să fi fost cam acum unsprezece ani. Îmi amintesc că aveam şapte ani cînd... aţi plecat voi.

- Da, cu unsprezece ani în urmă, murmură Anabel. Vai de mine, dar cred că mori de sete. Să-ţi aduc ceva de băut în timp ce Cougaba îţi pregăteşte camera.

- Cougaba?! Asta o fi calamitatea aia de femeie care mi-a aruncat otravă în priviri, de parcă aş fi fost vreun drac scăpat pe porţile iadului...

- Cougaba este bătrîna, i-am spus.

- Aha, eu mă refeream la aia tînără cu copilul. Sînt servitoare, bănuiesc. Doamne, cît mi-am dorit să vă găsesc. A fost atît de neaşteptată dispariţia voastră!

Mama aduse nişte limonadă la care adăugase nişte ierburi descoperite de ea, care dădeau o aromă delicioasă băuturii, făcînd-o încă şi mai răcoritoare.

- Într-o oră vom servi cina, ne anunţă ea. Ţi-e foame? Să grăbesc pregătirile?

Susannah îi spuse că nu e nevoie. Băutura o întremase şi nu era nici o problemă să aştepte încă o oră.

Îl privi pe tata cu un aer şăgalnic.

- Ştiu, vă întrebaţi cum v-am găsit. Bătrînul Simon, cel care a avut grijă de afacerile tale, a murit anul trecut. I-a luat locul băiatul lui, Alain. Şi uite că l-am încolţit pe Alain, pînă l-am făcut să-mi divulge secretul. N-am spus nimănui ce am de gînd să fac, dar eram hotărîtă să vă revăd.

- Cum a murit Jessamy? întrebă Anabel.

- A fost o iarnă cumplit de geroasă, acum trei ani. Cîteva săptămîni am rămas înzăpeziţi la castel. Voi vă mai amintiţi cum mai bate vîntul pe coridoarele alea.

Curent ca acolo n-ai să mai găseşti în nici o locuinţă de pe pămînt. Mamei i-a fost fatal. De mult o necăjea pieptul. Elizabeth Larkham - v-o mai amintiţi, nu? - a murit şi ea de aceeaşi boală cîteva luni mai tîrziu. O mulţime de oameni au avut de suferit în iarna aia.

- Şi cum a reacţionat mama ta cînd...? începu Anabel, dar vocea i se frînse.

Lui Susannah îi apăru din nou în colţul buzelor zîmbetul acela secret şi ştrengăresc pe care i-l mai observasem.

- Cînd aţi fugit voi? întrebă ea. O, Doamne, a fost distrusă. Era teribil de bolnavă însă. Una din răcelile ei obişnuite a dat în bronşită. Era prea bolnavă ca să mai simtă altceva decît dorinţa de a putea respira în voie. Am auzit-o spunînd că asta a salvat-o, pentru că altfel ar fi murit de supărare.

Anabel închise ochii. Susannah îi deschidea o rană veche şi întorcea cuţitul în acea rană.

- Oricum, adăugă Susannah, astea sînt de domeniul trecutului. Lucrurile stau cu totul altfel acum la castel.

Cougabel apăru, anunţînd că odaia era gata. Mai era doar de făcut patul.

- Camere mereu curat, în acest casă, adăugă ea, cu ochii aţintiţi la Susannah. Mamabel place la asta.

- Ce ajutoare de ispravă aveţi! o lăudă Susannah.

Cougabel scutură din umeri, chicotind.

- Dă-mi voie să îţi arăt eu camera, am sărit eu.

Eram convinsă că părinţii mei vor vrea să rămînă puţin singuri, după acest şoc. Philip va înţelege şi el asta. Era foarte sensibil şi nu mă îndoiam că va găsi o scuză plauzibilă ca să plece.

Susannah se grăbi, sprintenă, să mă urmeze. Îmi

dădeam seama că de abia aştepta să rămînă singură cu mine.

Odată ajunse în camera ei, o studie cu o privire superficială şi grăbită după care se întoarse spre mine. Evident, o interesam infinit mai mult:

- Nu-i aşa că e... drăguţ? zise ea. Nici prin cap nu-mi trecea că îmi voi găsi o soră.

Îşi scutură părul privindu-se în oglindă, după care veni spre mine, izbucnind în rîs. Mă luă de ambele mîini şi mă trase spre oglindă. Umăr lîngă umăr, ne-am privit reflecţia în oglindă.

- Asemănarea e frapantă, îmi zise.

- Cred că da.

- Cum adică, crezi? Ei bine, ascultă-mă pe mine, dacă ţi-ai tăia şi tu breton şi dacă ai mai pune pe tine şi o toaletă la modă... şi dacă ai lua o mînă ceva mai puţin serioasă... Înţelegi ce vreau să spun? Dumnezeule, ai şi tu o aluniţă. Ai mai pomenit aşa ceva?

Am privit-o uimită. Uitasem cum, cu multă vreme în urmă, aluniţa aceea păruse atît de importantă cînd Anthony Felton mă torturase din cauza ei.

- Eu o numesc semn de frumuseţe, continuă Susannah.

- E mai neagră decît a mea.

- Draga de ea, Suewellyn cea inocentă! Uite, îţi fac o mărturisire, dar numai ţie. O mai dreg din cînd în cînd cu un creion special. Pentru că, avînd dinţii ăştia perfecţi - îi ai, de altfel, şi tu - aluniţa, plasată acolo, atrage atenţia asupra lor şi le accentuează albeaţa. Poate de asta femeile din trecut îşi puneau aluniţe false. Uite ce facem! O s-o înnegresc şi pe-a ta cu creionul şi o să ne îmbrăcăm la fel. Ah, să ştii că e minunat că te-am întîlnit.

- Da, am răspuns eu, să știi că este.

- Trebuie să-mi arăți insula. Îmi place doctorul [illegible] Te căsătorești cu el? E un bărbat arătos, nu găsești? Nu are aceeași dinstincție cu tăticul nostru drag, dar acuma nu putem să ne așteptăm să se poată compara cineva cu un Mateland. Ești de acord, nu?

- Că Philip e un bărbat frumos, da. Și află că nu sîntem logodiți.

- Nu *încă*, accentuă ea.

Mă copleși atunci ciudata senzație că Susannah mă citea ca pe o carte deschisă. Mă fascina persoana ei, dar în același timp parcă nu puteam fi, alături de ea, în largul meu. Sentimentele mele erau atît de răvășite, eram atît de uluită de apariția ei, încît nu puteam gîndi logic. Îmi semăna, și totuși era atît de diferită de mine! Era, poate, ceea ce aș fi devenit și eu, dacă aș fi trăit într-o lume diferită... o lume a castelelor și manierelor elegante. Era încredințată că e fascinantă, că e frumoasă și, pentru că o credea, chiar era. Pentru că trăsăturile ei erau atît de asemănătoare cu ale mele încît era imposibil să fie cu mult mai frumoasă și seducătoare decît mine, dacă n-ar fi fost această credință a ei. M-a izbit revelația că aș fi putut fi și eu ca ea.

Mă privea prin intermediul oglinzii și din nou m-a străbătut acel fior ciudat, senzația că îmi citește gîndurile.

Continuă, de parcă aș fi spus aceste lucruri cu glas tare:

- Da, semănăm... dacă iei fiecare trăsătură în parte. Doar că ai nasul puțin mai ascuțit ca mine. Dar nasurile, să știi, sînt foarte importante. Îți amintești de al

Cleopatrei? Dacă ar fi fost o idee mai lung - sau mai scurt? - ar fi schimbat istoria întregii lumi, cum a spus cineva, nu? Ei bine, nu cred că deosebirea dintre nasurile noastre să fie *atît* de importantă. Eu sînt o idee mai cîrnă decît tine... mai obraznică, mai impertinentă. Dar poate că e doar educația mea la mijloc. Nici la gură nu sîntem chiar la fel. A ta e mult mai docilă, mai dulce, un bobocel de trandafir. A mea e mai mare... Arată că mă dau în vînt după lucrurile bune ale vieții. Cît despre ochi, au aceeași formă, doar culoarea diferă puțin. Uite, tu ești ceva mai blondă decît mine. Cum sîntem acum, asemănarea nu e atît de frapantă, dar dacă ne-am deghiza, dacă am juca una rolul celeilalte... asta ar fi deja altceva. Hai s-o facem o dată, Suewellyn! Să vedem dacă-i putem înșela. Bănuiesc că pe Anabel n-am putea s-o păcălim. Sînt convinsă că îți cunoaște fiecare centimetru pătrat de pe chip. Tu ești mielușelul ei, odorul ei. Știi că întotdeauna am simțit că Anabel ascunde ceva, un secret? Deși acum îmi amintesc greu anii aceia. Tu îți amintești ceva?

- Da, îmi amintesc.

- Și erai ascunsă undeva, nu? Probabil că în noaptea în care tata l-a ucis pe unchiul David s-au abătut din drum și te-au luat cu ei pe insula asta părăsită. Ce destine pasionante avem noi, cei din familia Mateland, nu-i așa?

- Cazul de față cu greu ar putea fi descris ca pasionant.

- Biata Suewellyn, trebuie să schimbăm starea asta de lucruri. Vom avea grijă să-ți facem viața amuzantă.

- Bănuiesc că ești genul de persoană în jurul căreia se petrec lucruri pasionante.

- Numai din cauză că le caut. O să te învăţ şi pe [illegible] cum să atragi astfel de lucruri, micuţa mea soră.
- Nu chiar aşa micuţă, am corectat-o eu.
- Atunci tînăra mea surioară. Mai tînără cu cît? [illegible] Ne-am comparat zilele de naştere.
- Aha, sînt sora cea mare, zise ea. Aşa că pot [illegible] bine să-ţi spun sora mea cea mică. Deci te-au [illegible] undeva, la loc sigur, unde Anabel te vizita. Trebuie [illegible] fost o ceartă îngrozitoare în noaptea aia. N-am să [illegible] niciodată dimineaţa următoare, cînd m-am trezit [illegible] senzaţia că s-a întîmplat ceva. Toţi şuşoteau [illegible] înfundate în castel şi nimeni nu îmi răspundea [illegible] întrebări. Eu o ţineam una şi bună, întrebînd unde [illegible] tata. Şi ce se întîmplase cu unchiul David? Mama pur [illegible] simplu zăcea pe pat, de parcă ar fi fost la fel de moartă ca unchiul. A trecut multă vreme pînă ce am aflat ce se întîmplase. Copiilor nu li se spun niciodată astfel de lucruri, nu? Efectiv nu-şi dau seama, adulţii ăştia, că faptele pe care ţi le imaginezi pot fi de zece ori mai groaznice decît ceea ce s-a întîmplat de fapt.
- În cazul ăsta, nu. Nu îmi imaginez o tragedie mai mare.
- Tu ştiai, nu? Bănuiesc că ştii ce s-a întîmplat. Şi de ce.
- Îţi vor spune şi ţie, dacă vor găsi de cuviinţă că trebuie să afli, i-am spus eu, făcînd-o să izbucnească într-un hohot de rîs.
- Ce surioară onorabilă am. Bănuiesc că totdeauna faci ceea ce se cuvine, nu-i aşa?
- N-aş prea zice.
- Nici eu nu cred... Doar eşti o Mateland, nu? Dar gîndeşte-te numai cum a fost pentru mine să ştiu că

[illegible] meu e un criminal! Deşi, bineînţeles, asta am aflat-o [illegible] tîrziu, după investigaţii pe cont propriu, ascultînd [illegible] la uşi. Servitorii sînt o mînă de aur, cu bîrfa lor [illegible]inuă. „Unde-i tata? De ce nu mai e aici?" întrebam [illegible] la o moară stricată, dar buzele le erau pecetluite, [illegible] ochii lor spuneau altceva: că ard de dorinţa să-mi [illegible]pundă la întrebări. Casa din oraş a rămas pustie şi [illegible] pacienţi au fost trimişi la plimbare. Iar mama era [illegible]reu bolnavă. Nu mi-ar fi spus nimic. Dacă scăpam [illegible] vorbă despre tata, nu făcea decît să izbucnească [illegible] lacrimi. Dar am scos totul de la Garth. El mi-a spus [illegible] sînt fiica unui ucigaş. N-am uitat asta niciodată. Cred [illegible] mi-a spus-o cu multă satisfacţie. Mi-a spus că [illegible]aică-sa mă urăşte de moarte, pentru că tata l-a ucis pe unchiul David.

Se întoarse spre mine, atingîndu-mă uşor cu mîna pe braţ.

- Pălăvrăgesc cam mult, zise deodată. Aşa fac mereu. Doar avem o groază de timp să vorbim, nu? Am atîtea să-ţi spun... şi atîtea de aflat despre tine. Parcă Anabel zicea că cina e într-o oră, nu?
- Să te ajut la despachetat?
- Nu, am să încerc doar să-mi scot din bagaj ceva de pus pe mine. Crezi că vrăjitoarea aia neagră poate să-mi aducă nişte apă fierbinte?
- Spun să-ţi aducă.
- Şi spune-i să nu facă niscaiva vrăji asupra ei. Arată de parcă ar fierbe toate ierburile din lume în cazanul ei.
- De fapt e o fiinţă foarte bună şi săritoare. Trebuie doar să te fereşti s-o jigneşti. Spun să-ţi aducă apă. Să vin să te anunţ cînd e gata cina?
- Ar fi excelent, scumpă surioară.

Am părăsit camera şi mi-am amintit, cu întîrziere, că mă aştepta o scrisoare de la Laura, venită cu poşta adusă de vas în dimineaţa aceea.

Chiar şi cînd am deschis-o, tot la Susannah mă gîndeam.

Draga mea Suewellyn,

În sfîrşit s-a întîmplat. Nunta va avea loc în septembrie. La timp, ca să poţi lua vaporul încoace. Vei veni cu o săptămînă înainte şi poţi chiar să-mi dai o mînă de ajutor pe aici. Va fi palpitant. Mama vrea o nuntă grandioasă. Băieţii pretind că le e indiferent, că astea sînt prostii, dar eu cred că sînt emoţionaţi.

Mi se face o rochie albă. Domnişoarele de onoare vor avea rochii albastru deschis. Şi tu vei fi una dintre ele. Voi da să ţi se facă rochia pînă la un punct. Va fi nevoie doar de cîteva retuşuri, la venirea ta. I-am scris şi lui Philip. Puteţi călători împreună. Ah, Suewellyn, ce fericită sînt!

Am lăsat scrisoarea din mînă. La următoarea sosire a vasului deci, aveam să fiu pregătită să plec cu el. Philip va veni cu mine. Şi poate că nunta Laurei îl va face să vadă mai bine că sînt deja mare, aproape cît sora lui şi că e vremea să mă mărit şi eu.

Zîmbeam singură. Totul se potrivea atît de bine - se potrivise, de fapt.

Pentru că acum, că venise Susannah, ceva îmi spunea că lucrurile s-ar putea schimba.

Şi s-au schimbat. Simpla ei prezenţă ajungea pentru a schimba totul. Insula era cuprinsă de agitaţie din cauza sosirii ei. Femeile sporovăiau într-una şi chicoteau cînd treceam pe lîngă ele împreună cu ea, iar bărbaţii o urmăreau din priviri.

Pe Susannah, interesul pe care îl stîrnise printre ei o încînta.

Era fermecătoare, amabilă şi afectuoasă. Totuşi, efectul ei asupra noastră era departe de a fi unul liniştitor; mai degrabă contrariul. Ştiam că lui Anabel îi amintea de Jessamy şi asta îi tulbura pacea sufletească. Remuşcările pentru răul pricinuit lui Jessamy reveniseră, la fel de dureroase ca la început.

- Biata mama! zicea Susannah. Era mereu aşa de tristă... Îţi aminteşti de Janet? Janet spunea că îi lipseşte dorinţa de a trăi. Pe Janet asta o enerva: „Răul e făcut", obişnuia să spună. „Nu trebuie să mai plîngi după oalele sparte". De parcă să-ţi pierzi soţul şi cea mai bună prietenă era acelaşi lucru cu spargerea unei oale!

Şi rîsul lui Susannah umplea camera, la amintirea lui Janet, pe care o imita, zic eu, binişor. Oricît de amuzante erau toate astea, mamei îi trezeau amintiri amare.

- A venit şi un doctor nou în Mateland, îi spuse apoi Susannah tatei. Oamenii au continuat să vorbească despre tine ani de zile. Dar nimic nu durează o veşnicie, nu? Bietul bunic! Se tînguia într-una. „Mi-am pierdut ambii băieţi dintr-o lovitură", zicea. A început să îl

cocoloşească pe Esmond şi să îl invite mai des la castel pe Malcolm. Ne întrebam dacă Malcolm va fi următorul moştenitor. Nu eram siguri, pentru că bunicul Egmont îi purtase pică dintotdeauna bunicului lui Malcolm. Cu mine se purta drăgăstos şi unii ziceau că eu aş fi următoarea, dacă Esmond n-ar avea copii. Îi plăcuseră întotdeauna fetele, mult mai mult decît băieţii... Este o trăsătură a familiei care persistă de-a lungul secolelor. Se pare că a înţeles că fetele ar mai putea avea şi alte calităţi decît frumuseţe şi clasicul şarm. Mă ducea pe moşie şi îmi povestea despre fiecare lucru. Obişnuia să spună că nimic nu-i mai bine decît să ai două corzi la arc. Garth ne numise - pe mine, pe Esmond şi pe Malcolm - „Cele Trei Corzi".

Nu ştiu cum făcea Susannah de găsea - în şuvoiul acela, în aparenţă nevinovat, de cuvinte - locul cel mai vulnerabil pentru săgeţile ei; şi cînd îl atingea, afişa pe chip atîta candoare, încît în nici un chip n-ai fi putut-o bănui de premeditare.

Îşi manifesta interesul pentru construcţia spitalului, dar şi pe acesta reuşi să îl minimalizeze.

- Ce minunat - zicea ea - să ai aşa un loc, pe o insulă părăsită ca asta! Ai putea face pe ea chiar un spital adevărat, nu? Doar să îi pui la muncă pe negrii ăştia şi gata! Ce incitant!

Reuşea să ia totul în zeflemea, ca într-o comedie. Pînă şi Philip se schimbase. Am băgat de seamă că atunci cînd vorbea de munca lui nu mai avea pe faţă expresia aceea exaltată.

Mă întrebam dacă nu cumva şi tata începuse să vadă

în acest proiect o utopie, un vis nebunesc.

Într-o zi stăteam cu Anabel în locul nostru favorit, la umbra palmierilor, la poalele Uriaşului Urlător. Şi în timp ce priveam amîndouă apele sidefate ale mării, ca o uriaşă perlă albastru-verzuie şi ascultam blînda şi regulata lovitură a valurilor sparte de ţărm, Anabel îmi spuse:

- Ce n-aş da ca Susannah să nu fi venit niciodată!

Pentru cîteva clipe am păstrat tăcerea. Nu puteam fi întrutotul de acord cu ea, pentru că Susannah îmi acaparase atenţia. Lucrurile se schimbaseră de cînd venise ea şi, deşi ştiam că nu tocmai în bine, continuam să fiu fascinată şi tulburată de sora mea vitregă.

- Bănuiesc, continuă Anabel, că sînt nedreaptă. Este normal să aducă amintiri pe care le-am prefera uitate. Nu trebuie s-o învinovăţim pe ea. Ne doare că ne face să ne socotim vinovaţi pentru ce-a fost.

- E ciudat pentru mine, am răspuns eu. E tulburător. Uneori am impresia că mă zăresc pe mine.

- Nu semănaţi chiar atît de tare. La trăsături, poate. Dar... îmi amintesc cum era mică. Era răutăcioasă, calculată. Ştii, la copii nu prea iei lucrurile astea în serios. Of, bănuiesc că iar sînt nedreaptă!

- E drăguţă cu noi toţi, am zis eu. Cred că vrea s-o iubim.

- Aşa sînt unii. Probabil că nu fac nimic de care să te poţi lega, nimic palpabil, dar au un fel al lor de a provoca neliniştea altora, părînd absolut inocenţi şi străini de asta. Toţi ne-am schimbat puţin, după venirea ei.

M-am gîndit mult la spusele mamei. Avea, într-un fel, dreptate. Ea însăşi îşi pierduse buna dispoziţie şi

exuberanța. Știam că se gîndește mereu la Jessamy. Iar tata parcă trăia acum mereu în trecut. Moartea fratelui său trebuie să fi fost o povară uriașă de cărat. Pentru a-și ispăși astfel păcatul și încercînd să uite întîmplările acelea s-a aruncat cu capul înainte în munca lui, dedicîndu-se salvării de vieți omenești. Acum, însă, vina își reluase locul pe umerii lui. Pe deasupra, spitalul lui era acum luat într-un fel de zeflemea. Părea mai mult o jucărie de copii mici decît un proiect mare și nobil.

Philip se schimbase și el. Refuzam să mă gîndesc la el. Crezusem că începuse să mă iubească. Cînd fusesem prima dată invitată la ei pe proprietate, ca prietenă a surorii lui, eram doar o școlăriță în ochii lui. Ne plăcuse să fim împreună, să discutăm, descoperind că ne atrăgeau aceleași lucruri. Pe mine mă vrăjea tot ce descopeream, iar lui îi făcea o nesfîrșită plăcere să îmi prezinte marile așezări din interiorul Australiei. Trebuise apoi să se obișnuiască cu ideea că crescusem, sau așa crezusem eu, cînd venise pe insulă. Considerasem - poate fusese o îngîmfare din partea mea - că eram unul din motivele venirii lui. Și părinții mei crezuseră același lucru. Fuseserăm prea fericiți și liniștiți. Coșmarul acelei experiențe înfricoșătoare din trecutul alor mei slăbise în intensitate, fără să dispară complet. Și iată că acum plana iar deasupra capului lor, reînviat de Susannah. Nu puteai să o condamni pe ea pentru asta; doar că avea darul de a face ca totul să pară că s-a întîmplat nu mai departe de ieri. Iar pe Philip... oare cum reușise să îl schimbe? Pentru că era clar că îl amețise.

Într-o zi, întîlnindu-mă pe scări, Cougabel îmi atrase atenția:

- Ai grijă mare la ea, ea face vrăji și vrăjește mare la Phildo.

Phildo, adică Philip. Îl amuzase cînd auzise prima dată. Însemna Philip doctorul.

Cougabel îmi puse mîna pe braț și îmi aruncă o privire expresivă, săgetîndu-mă cu ochii aceia ai ei mari și limpezi.

- Cougabel mare grijă la tine, zise ea.

Aha, mi-am zis, acum iar sîntem surori de cruce.

Îmi făcea plăcere, bineînțeles, că eram iar prietene, dar mă indurerau aluziile ei, mai ales că știam că ele conțin un gram de adevăr.

Era natural ca Philip să fie fermecat de Susannah. Doar fusese atras de mine, iar Susannah eram tot eu, dar într-un ambalaj mult mai sclipitor. Veșmintele ei, felul de a vorbi, de a se mișca... toate acestea erau extrem de ispititoare. Și totuși era dureros să stau cu mîinile încrucișate și să privesc cum interesul lui Philip pentru mine se stinge, în timp ce acela pentru farmecele infinit mai sofisticate ale lui Susannah crește.

Mama se purta rece cu el; la fel și tata. Probabil că discutaseră între ei și începeau să înțeleagă că Susannah - fără să facă nimic anume, ci rămînînd ea însăși, fermecătoare cu toți - ne dărîma toate planurile de viitor.

Îi făcea mare plăcere să fie cu mine, iar eu, la rîndul meu, simțeam pentru ea fascinație și repulsie în același timp.

Era ca și cum m-aș fi întors în ziua aceea magică de demult, cînd zărisem castelul și îmi pusesem cele trei dorințe. Nu mă îndoiam că și ea era obsedată de castel. Mi l-a descris în cele mai mici detalii, mai ales interiorul

lui, pentru că exteriorul mi se întipărise în memoria pentru totdeauna.

- E minunat, îmi spuse ea, să faci parte dintr-o asemenea familie. Ce mult îmi plăcea odată să stau în sala cea mare şi să mă uit în sus spre bolta imensă şi să admir minunatele sculpturi din galeria menestrelilor, închipuindu-mi cum dansau altădată strămoşii mei în salonul ăsta. Odată a venit chiar şi Regina... Regina Elizabeth însăşi. E consemnat deja de istorie. Familia Mateland din vremea Tudorilor a fost ruinată de venirea ei. Au trebuit să vîndă cîţiva dintre stejarii din parc ca să facă faţă cheltuielilor necesare pentru primirea ei triumfală. Un alt Mateland a plantat din nou stejari, cînd a fost recompensat, după Restaurare, pentru loialitatea dovedită regelui Charles. Pe toţi îi găseşti în galerie. O, da, să ştii că e tulburător să faci parte din familia Mateland... chiar dacă are şi ea tîlharii, trădătorii şi ucigaşii ei. Of, Doamne, iartă-mă! Dar să ştii că nu trebuie să fii aşa de sensibilă cînd e vorba de unchiul David. Nu era un om bun. Pun rămăşag că tata a avut un temei serios pentru duelul ăla. Şi apoi, un duel nu e tocmai o crimă. Amîndouă părţile sînt de acord să lupte şi unul din ei cîştigă, atîta tot. Of, ce n-aş da să nu i se mai înece aşa corăbiile de fiecare dată cînd îl menţionez pe unchiul David.

- Tata îl are pe conştiinţă de ani de zile. Cum te-ai simţi dacă ai şti că ţi-ai ucis fratele?

- Neavînd unul, e dificil de spus. Dar dacă mi-aş ucide cumva sora aş fi tare furioasă pe mine însămi, pentru că - să-ţi spun drept - îmi place tot mai mult, pe zi ce trece.

Avea talentul acesta de a spune lucruri fermecătoare,

făcîndu-te să crezi că niciodată n-a avut intenţia să te rănească.

- Unchiul David, zicea ea, era un Mateland tipic. Dacă ar fi trăit în altă epocă, ar fi ademenit călătorii la castelul lui, ca să-i tortureze. A fost unul care a făcut asta, în vremuri îndepărtate şi întunecate. Cît despre femei, ce le-ar fi făcut el... ar fi fost mai rău decît moartea. Oho, şi ce-i mai plăceau femeile! Îşi vedea de amantele lui chiar acolo, sub nasul mătuşii Emerald. Nu uita că e o biată invalidă, sărmanul suflet. Dar poate deveni şi foarte enervantă, bătrîna. Cît despre Elizabeth... n-are a face, acum e moartă.

- Dar Esmond? am întrebat eu.

Expresia de pe chipul ei se schimbă.

- Vrei să-ţi spun un secret, Suewellyn? Mă mărit cu Esmond.

- Asta e minunat.

- De unde ştii?

- Păi, dacă îl iubeşti... Şi cum aţi crescut împreună...

- Ar fi un motiv... dar eu am alt motiv. Să-ţi spun eu care e? Ar trebui să ghiceşti. Poţi? Nu, sigur că nu poţi, pentru că eşti prea cumsecade. Ai fost crescută de dulcea şi buna Anabel care, în definitiv, nu a fost atît de bună, din moment ce i-a făcut un copil soţului celei mai bune prietene...

- Te rog să nu vorbeşti aşa despre mama!

- Îmi pare rău, soră dragă, dar aşa stau lucrurile. Mama chiar era prietena ei cea mai bună şi eu eram acolo cînd ea a aflat. Dar ai dreptate. Nu e drept să vorbesc acum despre asta. De fapt nu e drept deloc să-i judeci pe alţii, nu? Trebuie să fii mărginit şi îngîmfat ca să faci asta; cum ai putea şti ce-i împinge pe oameni

să facă anumite lucruri şi de unde ştim ce am face noi dacă am fi puşi în locul lor?

- Sînt de acord, am răspuns.

- Atunci n-o să mă judeci prea aspru cînd o să-ţi spun că am de gînd să mă mărit cu Esmond pentru că e proprietarul castelului.

- Şi altfel n-ai face-o?

- Nu. O fac numai pentru asta. M-aş mărita cu oricine ar fi în locul lui. Aş căpăta oricum castelul la moartea lui. Ar trebui deci ori să-l ucid pe Esmond, care este moştenitor înaintea mea, ori să mă mărit cu el. Scap mai uşor cu măritatul. Haide, că acum te-am şocat! Ce gîndeşti tu? „Se vinde pentru o grămadă de pietre şi vorbeşte despre crimă de parcă ar fi lucrul cel mai normal din lume".

Am tăcut. Dacă are de gînd să se mărite cu Esmond, mă gîndeam, înseamnă că va pleca înapoi şi totul va fi ca înainte. Voi fi din nou cu Philip.

Deşi ştiam că n-ar mai fi acelaşi lucru.

- De cînd eram mică am fost fascinată de castel, continuă ea fără să sesizeze că mă gîndeam la ale mele. Pe atunci mă forţam să mă cobor în temniţe. Îi luam pe copiii din împrejurimi să se joace cu mine şi îi făceam să mă urmeze în subsol, de unde se intra în criptă. Se coboară cîteva trepte şi te cuprinde frigul şi întunericul. Un frig de gheaţă, Suewellyn, nici nu-ţi poţi imagina. Acolo, în cavou, erau înşiraţi toţi morţii familiei, zăcînd sub mormintele lor magnifice. Într-o zi o să fiu şi eu printre ei. N-o să-mi schimb numele, dacă mă mărit. Niciodată nu voi fi altceva decît o Mateland. E foarte convenabil că Esmond mi-e văr.

- El ştie de obsesia asta a ta în legătură cu castelul?

- În mare, da. Dar e şi el vanitos ca toţi bărbaţii. Crede că obsesia asta îl include şi pe el şi asta e şi ceea ce trebuie să-l fac să creadă.

- Sună extrem de cinic, Susannah.

- Trebuie să fiu realistă. Cine vrea să obţină ce-şi doreşte trebuie să fie realist.

- Şi pe cînd nunta?

- La întoarcerea mea, probabil.

- Şi asta cînd va fi?

- După ce voi fi văzut lumea. Mi-am terminat studiile într-un institut pentru fete, la Paris, unde am stat un an; apoi am vrut să-mi completez educaţia făcînd un tur în jurul lumii. Dar am descoperit ascunzătoarea lui tata, aşa că mi-am schimbat planul şi am venit aici.

- Omul ăla, Alain, a înşelat încrederea tatălui meu, spunîndu-ţi secretul.

- Oh, a trebuit să-mi exersez farmecele cu el. Ştii, pot fi fermecătoare, cînd vreau.

- Se pare că eşti, chiar şi fără eforturi speciale.

- Aşa se pare. Ăsta e tot secretul... să faci să pară natural. Dar e nevoie de mult efort, crede-mă.

- Uneori am impresia că rîzi de mine... de noi toţi.

- E bine să mai şi rîzi din cînd în cînd, Suewellyn.

- Dar nu pe socoteala altuia.

- Nu v-aş face niciodată vreun rău. Ce naiba, doar vă iubesc pe toţi. Sînteţi familia mea de mult pierdută.

Avea însă în ochi o sclipire batjocoritoare. Ce n-aş fi dat s-o înţeleg mai bine pe Susannah!

Şi totuşi nu încăpea îndoială că dragostea ei pentru castelul Mateland era adevărată. Îmi transmisese şi mie acel fior. Mă trezeam închipuindu-mă rătăcind, alături de ea, prin acele odăi cu tavanul boltit. Simţeam frigul

din cavou, mă îngrozeau temniţele lugubre, cripta bîntuită de stafii, sau mă entuziasmam în faţa uriaşei săli principale. Mă vedeam urcînd scara cea mare, admirînd portretele celor morţi de mult, sau cinînd în prezenţa lor, în salonul încărcat de tapiserii lucrate de vreun strămoş uitat. Întîrziam mai mult în odaia Braganza, în care dormise regina cu acelaşi nume, cînd vizitase castelul. Sau mă aşezam pe pervazul ferestrei din bibliotecă, cu un vraf de cărţi alături. Altădată mă găseam în salonaşul în care cei din familie îşi luau micul dejun cînd nu existau invitaţi la castel. Sau vizitam noaptea Sala armelor, cu armurile acelea, veritabile santinele, părînd nişte strigoi în întuneric. În solariu îmi primeam ultima porţie de soare, înainte să se lase întunericul. Era un sentiment straniu. Simţeam că deja cunosc castelul, că am locuit eu însămi acolo. Tînjeam să aflu mai multe despre el şi o bombardam pe Susannah cu întrebări.

Toate astea o amuzau.

- Vezi ce puternic e castelul ăsta? zicea ea. Pînă şi tu, care nu i-ai călcat niciodată pragul, visezi să fii acolo. Ţi-ar plăcea să fie al tău, ce zici? Sigur că ai vrea. Imaginează-ţi că eşti stăpîna de la Mateland. Te-ai duce în fiecare dimineaţă în bucătăriile castelului ca să discuţi meniul zilei cu bucătarii, foindu-te agitată prin cămară, văzînd dacă sînt destule provizii. Ai organiza baluri şi alte distracţii care sînt nelipsite din viaţa de la castel. Asta se întîmplă pentru că eşti de-a noastră, pentru că prin vinele tale curge sîngele nostru, chiar dacă te-ai născut nelegitim. Eşti o Mateland şi castelul e casa strămoşilor tăi. Rădăcinile tale au răsărit din zidurile alea vechi de piatră.

În mare parte, avea dreptate. Nu aş fi putut uita niciodată momentul acela, cînd mă găsisem la liziera pădurii împreună cu Anabel şi văzusem castelul pentru prima dată; şi cum îi urmărisem din ochi pe cei patru călăreţi, pînă au intrat pe podul suspendat. Erau Susannah, Esmond, Malcolm şi Garth.

Îmi petreceam mult timp în compania lui Susannah. I-am spus că sînt invitată la nunta Laurei şi că plec cu următorul vapor.

- Atunci pleci şi tu? am întrebat-o.

- Mă mai gîndesc, îmi răspunse ea. Vei fi plecată două luni. Of, da, cred că voi veni cu tine. Trebuie să mă întorc acasă. De ce nu vii şi tu cu mine? Mi-ar plăcea la nebunie să-ţi arăt castelul.

- Să vin cu tine?! Şi cum ai explica existenţa mea lui Esmond, Emerald... tuturor?

- Păi le-aş spune aşa: Ea este iubita mea surioară. Ne-am împrietenit foarte tare. O să stea cu noi aici, la castel.

- Atunci ar afla cine-sînt.

- Şi ce-i cu asta? Eşti o Mateland. Eşti de-a noastră, nu?

- E imposibil. Ar pune întrebări. Ar afla unde e tata...

Scutură din umeri.

- Ei bine, gîndeşte-te la asta, în timp ce dansezi la nunta aia.

- Plec în două săptămîni.

- Şi Philip va veni cu tine. Mireasa e sora lui, nu? Cred că va trebui să vin şi eu.

- Sînt sigură că te vor primi cu braţele deschise. Proprietatea e mare şi sînt o groază de camere.

Căzu pe gînduri.

Peste cîteva zile mă căută.

- De ce nu te văd decît în cămăşuţele astea, Suewellyn? Aş vrea să porţi şi ceva elegant. Haide, încearcă una din rochiile mele. Să vedem dacă îi putem păcăli. Te voi face să joci rolul meu.

- Nu ajunge o simplă rochie.

Mă cîntări din ochi, dusă pe gînduri.

- Eu zic să încercăm, zise ea.

Aduse rochia albă în care o văzusem îmbrăcată la sosirea pe insulă. Fusese proaspăt spălată.

- Haide, trage-o pe tine. Să te văd.

Am ascultat-o. Rochia mă transforma uluitor. Mi se potrivea aproape perfect. Eram o idee mai înaltă decît Susannah, dar nu se vedea decît cînd eram una lîngă alta. Eram şi puţin mai subţire.

- Ce efect! exclamă ea. Să ştii că nu e nevoie să arăţi ca o sălbatică, numai din cauză că locuieşti pe o insulă de sălbatici. Aşa... Acum ce mai ai de zis?

Ne priveam în oglindă.

- Zic că sîntem propriile noastre persoane, am spus.

- Stai puţin. Să vedem ce facem cu părul.

La îndemnul ei m-am aşezat, în timp ce ea dispăru pentru o fracţiune de secundă, aducînd ceva. Nici nu mă dezmeticisem bine, cînd ea începuse deja să-mi taie părul. Am ţipat în semn de protest, dar era prea tîrziu. Aveam deja un început de breton.

Consternarea mea o amuză.

- Te asigur că va fi o îmbunătăţire. O să-ţi placă la nebunie. Şi în orice caz, e prea tîrziu să mă mai poţi opri. Te rog stai locului, că altfel îmi strici opera.

M-am privit. Imaginea din oglindă era cu totul alta decît cea obişnuită.

Susannah făcu cîţiva paşi înapoi.

- Perfect. Nu-i aşa că e fantastic?

Veni, lipindu-şi obrazul de al meu, în faţa oglinzii.

- Am putea fi gemene. Doar că tu eşti o idee mai blondă. Poate mi se deschide şi mie părul de la climatul ăsta. Dacă aş risca să ies fără pălărie... Şi acum, lasă-mă să-mi întregesc tabloul.

Îmi întoarse capul spre ea şi-mi înnegri cu un creion aluniţa.

- Aşa... Opera mea e gata. Crezi că-i poţi înşela?

- Pe mama, niciodată.

- Pe ea, nu, dar pe cei care nu te cunosc foarte bine, îi vei păcăli.

Era amuzată. Ochii îi străluceau.

- De abia aştept să cobor la masă. Trebuie să porţi rochia asta, Suewellyn şi să nu uităm la Sydney să cumpărăm nişte rochii noi. Ah, pe asta *trebuie* s-o păstrezi. Îţi vine grozav. Întotdeauna mi-a plăcut rochia asta. Arată mai bine pe tine.

M-am uitat în oglindă. Nu, nu se putea spune că eram identice. Dar cea care mă privea din oglindă nu eram eu, cea dinainte.

Ieşind din camera lui Susannah, aproape m-am ciocnit de Cougabel. Îmi aruncă o privire speriată, trase un ţipăt scurt şi o rupse la fugă.

Am strigat după ea:

- Vino înapoi, Cougabel. Ce-i cu tine?

Se opri aruncîndu-mi peste umăr o privire îngrozită, holbîndu-se de parcă ar fi văzut un strigoi.

- Ooo... Nu, nu, nu, se tînguia ea. Rău... rău...

După care se întoarse şi o zbughi din nou.

Cînd am apărut la cină, am provocat stupoare.

- Suewellyn! ţipă mama, consternată. Ce ţi-ai făcut la păr?

- Nu vă place? întrebă Susannah. Şi nu-i aşa că stă minunat în alb? Îmi venea rău să o văd îmbrăcată ca o sălbatică.

- Arată superb, fu comentariul lui Philip. Suewellyn seameni aproape perfect cu Susannah.

Remarca mă duru. Arătam, deci, superb, pentru că semănam şi mai mult cu Susannah. Măcar el era sincer.

Reacţia lui tata fu alta:

- Ce naiba ai făcut?

- E opera lui Susannah, îl anunţă mama.

- Of, mamă! zise Susannah, ştiind că pe Anabel o enerva cînd i se adresa astfel, pe jumătate ironic. Cine te-ar auzi ar zice că i-am tăiat capul.

- I-ai tăiat, într-adevăr, o parte din frumuseţea aia de păr, sublinie Anabel.

- Frumuseţea aceasta iese mai bine în evidenţă aşa. Este aşa de drăguţă, recunoaşte!

- Arată parcă mai... îngrijit, interveni tata.

- Ce?! ţipă Susannah. Asta înseamnă să nu te pricepi la chestii din astea. Cine naiba vrea să arate mai îngrijit? Asta e pentru fete bătrîne. Noi vrem să arătăm mai frumoase, mai elegante, mai *à la mode*, nu-i aşa, Suewellyn?

- Pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi odată cu discuţia asta despre părul meu!

- Mie unul îmi place, strecură Philip cu timiditate.

După care ne-am aşezat la masă.

În noaptea aceea am avut doi vizitatori. Unul a fost mama. S-a aşezat pe marginea patului meu şi m-a întrebat:

- Ce te-a făcut să o laşi?

- Cînd am realizat ce vrea să facă, era prea tîrziu. Pe urmă a trebuit s-o las. Într-un fel, are şi ea dreptate. Îmi stă bine. Părul meu arăta cam sălbatic.

- Te face să arăţi ca ea. Scoate în relief tocmai trăsăturile comune.

- N-are a face. Răul s-a produs. Şi nu-i vorba decît de un amărît de păr. Îl las să crească şi o să fie ca nou.

- În curînd o să te duci la nunta Laurei. Bănuiesc că vine şi ea cu tine.

- Cei din familia Halmer sînt foarte bine crescuţi. Sînt convinsă că Philip a invitat-o.

- O, Doamne, ce n-aş da să nu fi venit fata asta aici! exclamă mama înverşunată. Totul e altfel de cînd a venit ea.

Chipul ei se înăsprise.

- Dacă lucrurile s-au schimbat, am murmurat eu, nu înseamnă neapărat că ea e de vină. Dacă ar fi fost mai puternice, nu s-ar fi schimbat.

Mă refeream la Philip şi ea ştia asta.

- Parcă ar fi o sirenă, zise mama, cu mînie. Întotdeauna a fost un copil dificil. Îmi amintesc că punea mereu ceva la cale, vreo nouă răutate. Ne gîndeam pe atunci că se va schimba cînd se va face mare.

- Nu trebuie să te montezi împotriva ei, Anabel.

- Nu seamănă nici un pic cu Jessamy, nici cu tatăl ei. Mă întreb de unde a moştenit răutatea asta malițioasă.

- E în sîngele familiei, cred. Mulţi dintre strămoşi n... fost tocmai blînzi. Serios, Susannah nu e aşa de r... Uneori poate fi fermecătoare.

- De la început am simţit că e periculoasă. Bănui... că nu-mi place pentru că e fiica tatălui tău şi mă doa... ideea că i-a mai dăruit şi altcineva un copil, în afară d... mine.

Anabel era întotdeauna cinstită cu ea însăşi, lucru pe care îl admirasem mereu la ea.

- Draga, scumpa mea Anabel, am sărit eu, nu te necăji că am breton. Nimic nu poate schimba relaţi... noastră, nu-i aşa? Orice s-ar întîmpla, tu vei fi gata să te sacrifici pentru mine... şi eu pentru tine.

Se trase mai aproape de mine şi mă luă în braţe.

- Ai dreptate, Suewellyn, se resemnă ea. Uneori am impresia că mă port ca o proastă. Cred că am începu... să îmbătrînesc şi eu...

Mă sărută şi ieşi.

Următorul vizitator apăru cam la o jumătate de oră după primul, exact cînd mă cuprindea, în sfîrşit, somnul. Vizita aceasta fu mult mai dramatică.

Uşa se deschise încet şi se strecură înăuntru o figură neagră ca smoala. De abia o puteam ghici, în întunericul din camera luminată doar de luna în primul pătrar şi de un cer presărat cu stele.

Am tresărit, ridicîndu-mă în capul oaselor.

- Cougaba!

- Da, domniţa mică, Cougaba.

- Ce s-a întîmplat? A păţit Cougabel ceva?

- La Cougabel frică mare.

- De ce?

Mă arătă cu degetul.

- Ce face tu. Ce este tu. Este vrajă la tine.

Mi-am ridicat instinctiv mîna, pipăindu-mi bretonul proaspăt achiziţionat.

- Nu bine... Nu bine, murmura Cougaba. Vrajă rău aruncat la tine.

- Vai, Cougaba, de-aia m-ai trezit? Ca să-mi spui că nu-ţi place cum mi-am tăiat părul?

Se apropie de pat. Ochii i se măriseră de groază.

- Eu spus la tine, îngîna ea. Rău, rău... Cougabel ştie. Tu la ea soră de cruce. Ea simţit. Ea simţit aici...

Şi Cougaba îşi atinse, în mod semnificativ, fruntea şi locul unde ştia că se află inima.

- Ea spus: „Lucruri rău întîmplat la domniţa mică. Vrăjitoare luat pe ea şi făcut rea. Făcut pe ea seamănă la vrăjitoare".

- Of, dragă Cougaba, trebuie să-i spui lui Cougabel să nu se sperie. Mă simt perfect. Atîta doar că am pierdut o parte din păr.

- Vrăjitoare rea, continuă ea. Cougaba ştie. Cougabel ştie. Ea nu plăcut la Cougabel şi la Uriaş. El urlat cînd auzit lucru rău.

- Uriaşul! Asta ce legătură mai are?

- El place la insulă crescut mare şi... bogată. El place la Tatajo şi Mamabel şi domniţa mică. El nu place la vrăjitoare... şi acum ea luat la tine şi făcut ca ea.

- Nimeni n-o să mă ia să mă schimbe. Eu sînt şi voi rămîne aceeaşi.

Cougaba clătină cu tristeţe din cap.

- Tu pleacă pe vas mare, îmi zise, trăgîndu-se mai aproape. Ia Phildo cu tine. Ia Phildo de la ea. Ea la el făcut vrăji. Tu... Phildo... fericită. La noi plăcut. Voi avut bebe... Ei crescut pe insulă. Mulţi bebe, bebe mulţi care

făcut insulă bogată şi frumoasă. Dar Uriaş supărat. I-a el nu place. Tu o ia de aici, tu duce la ea departe... Tu venit înapoi cu Phildo şi avut bebe mulţi.

- Cougaba, ce drăguţ din partea ta să-ţi faci atîtea probleme.

Am întins spre ea braţele, iar ea răspunse gestului meu venind lîngă mine şi îmbrăţişîndu-mă. Doar o clipă pentru că apoi se retrase brusc, încruntată la vederea părului meu.

- Nu bine, scutură ea încăpăţînată din cap. Ea luat la tine şi făcut ca ea... Cougabel foarte tristă. Ea simte sînge. Ea spus Uriaş foarte supărat. El tată la ea... El tată la bebe al ei. Ea aproape de Uriaş.

Nu mai avea nici un rost să-i amintesc Cougabei că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Ce mai conta acum că recunoscuse, într-un moment de teamă, că Luke Carter era de fapt tatăl lui Cougabel, sau că bebeluşul lui Cougabel nu fusese conceput în Noaptea Măştii. Cougaba, fidelă obiceiurilor rasei sale, lua drept adevăr ceea ce se potrivea mai bine intereselor sale de moment.

Oricum, am făcut totul să o liniştesc şi chiar am reuşit, convingînd-o că Susannah avea să plece curînd.

Nu mai era decît o săptămînă pînă la sosirea vaporului şi eram deja pregătită pentru plecare.

Ne aflam la masă, cînd Susannah anunţă:

- Am decis să nu mai merg la Sydney. Nu cred că

sînt încă pregătită să părăsesc insula şi - să fim cinstiţi - cînd voi pleca, va trebui să plec pentru totdeauna. Cine ştie dacă voi mai avea şansa să vă mai revăd?

Se lăsă tăcerea. Philip părea zdruncinat.

- Laurei i-ar fi plăcut să vii la nunta ei, m-am aventurat eu. De abia aşteptam să ne vadă împreună.

- Amîndouă cu breton, glumi Susannah. Nu. Sînt hotărîtă. Sper că n-o să mă alungaţi, nu?

Spusese asta privindu-l rugătoare pe tata, după care ochii ei inocenţi se fixară asupra lui Anabel.

- Bineînţeles că poţi să stai cît vrei, îi răspunse tata.

- Şi eu care ziceam că noutatea s-a dus, murmură Anabel.

- Ei, aici n-ai dreptate. Locul e de-a dreptul fascinant. La fel şi ceea ce faceţi voi aici. Cînd spitalul va fi gata, va fi o minune. Aş dori tare mult să-l văd terminat. Deşi mi-e teamă că va fi nevoie de ani de zile... Poate mă întorc într-o zi să vă văd. Şi totuşi, pînă una alta, nu mă pot încă desprinde de voi. Nu sînt gata. Te superi, Suewellyn?

- Eram nerăbdătoare să te prezint Laurei. S-ar fi bucurat să te cunoască. Dar nu-i nici o problemă, te înţeleg.

- Peste două luni eşti înapoi. Atunci voi pleca eu, dar tot vom avea de petrecut împreună o zi, pînă cînd va pleca vasul meu.

- Se pare că agreezi viaţa primitivă, remarcă Anabel, pe un ton glacial.

- Am şi lucruri interesante, care mă ţin aici. Ochii ei înconjurară masa, oprindu-se asupra lui Philip.

Da, dar el pleacă cu mine, i-am replicat eu în gînd, întrebîndu-mă cum îi va mai plăcea lui Susannah insula

în lipsa lui Philip, din care își făcuse un sclav, sau a mea - subiectul ei de distracție.

Aveam să aflu foarte curînd răspunsul la aceste întrebări.

Într-o zi ieșisem din casă și coboram agale spre plajă, îndreptîndu-mă spre locul meu favorit, la umbra unui palmier, unde puteam citi nestingherită o carte pe care o primisem odată cu ultimul transport al vasului. Philip mi se alătură.

- Vreau să-ți vorbesc, Suewellyn.

- Sigur. Ce e?

- Mai bine ne-am așeza undeva. E bine sub copacul ăsta?

Era clar că nu-și găsea cuvintele, căutîndu-le cu disperare pe cele mai potrivite:

- Știi, m-am gîndit mult la asta...

- La ce anume?

- La nunta Laurei.

- Mai ai puțin și faci din mine un anchetator. Ce-i cu nunta Laurei?

- Păi... acum, cu molima asta în insulă...

- Aceeași dintotdeauna...

- E... cum să spun... cam mult pe umerii tatălui tău.

- S-a descurcat cu succes înainte de venirea ta.

- Cred că are nevoie de mine aici.

- Aha, am rostit eu, înțelegătoare. Ce vrei să-mi spui e că nu vrei să vii la nunta Laurei.

- Nu că nu vreau, Suewellyn.

- Ei bine, atunci doar că preferi să rămîi aici.

- Nu-i vorba nici de ce prefer eu. Doar că simt că e datoria mea...

Am încuviințat. Am întors capul spre mare. Era atît

de frumoasă și de leneșă în opalescența ei, iar apa atît de limpede, încît îi zăream nisipul auriu de pe fund.

Aș fi vrut să mă pot arunca în nisip și să plîng de durere. Pînă în acel moment nu îmi dădusem seama cît de mult îmi doream să rămîn aici, înconjurată de familie - de iubita mea mamă, de veneratul meu tată... și de Philip. Îmi făcusem atîtea planuri prostești. Văzusem, cu ochii minții, spitalul gata, forfotind de pacienți și de doctori. Văzusem insula transformîndu-se într-o comunitate prosperă și mă văzusem alături de Philip, crescîndu-ne copiii în acest decor idilic.

M-am auzit spunînd:

- Simți că... că...

- Da, sări el, cu hotărîre în glas. N-aș putea fi cu inima împăcată, lăsîndu-l pe tatăl tău singur... acum.

Aș fi vrut să urlu la el: „Vrei să spui că nu vrei s-o lași pe Susannah!"

Deci totul se sfîrșise. Și în tot acest timp mă mîngîiasem cu speranța că ea va pleca pînă la urmă și, cu timpul, vom uita că a fost vreodată pe insula asta.

Și atunci m-am înmuiat. Bietul Philip! Nu se va mărita niciodată cu el, știam asta. Era promisă lui Esmond și... castelului.

Capitolul 6

Uriaşul urlător

Aşa se face că am plecat singură la Sydney. Unul din fraţii Laurei mă întîmpină şi mă conduse pe proprietate. Bagajul urma să vină a doua zi.

Mi-a revenit sarcina să-i explic lui Alan - fratele lui Philip - că acesta hotărîse că sînt prea multe de făcut pe insulă şi nu poate veni.

Alan se strîmbă:

- Laura nu o să vadă asta cu ochi buni, te asigur.

Am fost primiţi cu multă căldură. Laura radia de fericire. Deşi o dezamăgise lipsa lui Philip, îi trecuse repede supărarea şi îşi recăpătase optimismul obişnuit.

Îmi plăcea viitorul ei soţ. Plănuiau ca imediat după nuntă să meargă în Queensland, unde el moştenise o proprietate.

În timpul probei pentru rochia de domnişoară de onoare, Laura îmi admiră tunsoarea:

- Te schimbă, Suewellyn, îmi zise ea. Ţi-a dispărut

aerul acela inocent dinainte. Arăţi ca o femeie de lume.

- Poate că asta şi devin...

Veni apoi în camera mea, aşa cum făcea în vremea cînd eram colege, aşezîndu-se, ca şi atunci, pe podea, cu capul în mîini şi bălăbănindu-şi picioarele, în timp ce mă studia, aşa cum stăteam, tolănită în fotoliu.

- Nu-i aşa că-i ca pe vremuri? murmură ea. Şi acum... uite că mă mărit. Ţi-am luat-o înainte.

- Eşti mai mare ca mine.

- Da, asta ar fi o scuză valabilă. Familia e dezamăgită, Suewellyn.

- Din cauză că Philip n-a venit?

- Da, dar mai speram şi altceva... Ştii şi tu cum e cu familiile astea... Dacă au o nuntă în familie, se şi gîndesc la următoarea. Tata zice că febra asta a nunţii se ia. Şi de fapt cred că Alan va fi următorul. Dar ei se gîndesc la Philip. Te îndrăgim mult, Suewellyn.

- Totdeauna aţi fost minunaţi cu mine. Şi asta a însemnat mult pentru mine, cînd veneam în vacanţe. Erau prea scurte şi, dacă n-aţi fi fost voi, ar fi trebuit să rămîn la şcoală.

- Toţi te-am îndrăgit. Aveai o influenţă atît de bună pentru mine! Să ştii că Philip e un ticălos că n-a venit. Chiar are atîta treabă?

Am avut o uşoară ezitare.

- Dă-i drumul, zise a. Ce nu e-n regulă? Pe mine nu mă duci. Ce s-a întîmplat cu voi?

- Nimic.

- Ba e ceva. Nu mai ţineţi unul la altul?

- Nu cred că Philip a ţinut vreodată îndeajuns la mine ca să vrea să se căsătorească cu mine.

- Ba da. Era îndrăgostit de tine. Toţi ştiam asta. Mama

zicea că e doar o problemă de timp. Sînt atît de dezamăgiţi. I-ar fi făcut fericiţi un anunţ la nunta mea.

- Nu. N-aţi avut dreptate.

Mă privi intens, pînă ce am izbucnit:

- Sora mea dinspre tată ne-a vizitat pe insulă. L-a, cum să zic... l-a înnebunit.

- Şi... se va căsători cu ea?

- O, nu! Ea e deja logodită.

- Ce porcărie! Şi ce prost e Philip ăsta!

- Lucruri de genul ăsta se mai întîmplă. Nu poţi conduce viaţa altora.

- Şi te-a marcat...

- O, nu cred că a fost vreodată ceva serios între noi. Bănuiesc că nu mă maturizasem destul. Ai mei îl vedeau ca pe partida ideală pentru că aş fi venit cu el pe insulă, iar Philip ar fi lucrat cu tata. Prea se potriveau toate.

- Ce păcat! Într-un fel s-a stricat totul.

- Pentru tine nu. Totul e perfect. Eşti şi vei fi în al nouălea cer de fericire, Laura.

- Voi reflecta asupra invitaţiei tale de a vizita insula... dacă ea mai rămîne valabilă.

- Bineînţeles că rămîne, începînd din momentul ăsta.

- Bine, atunci. Mă voi gîndi la asta.

Vorbirăm apoi despre pregătirile pentru nuntă şi despre luna de miere şi cred că am reuşit s-o conving că Philip nu fusese atît de important pentru mine.

Apoi Laura s-a măritat şi a doua zi după ceremonie a plecat cu mirele în călătoria de nuntă. Eu am rămas pe proprietate, în aşteptarea vasului care avea să mă ducă înapoi pe insulă. Cu toţii au insistat să stau cu ei pînă în ultima zi, dar le-am spus că vreau să fac ceva cumpărături în Sydney. Adevărul era că vroiam să

evadez. Prea multe îmi aminteau acolo de minunatele vacanţe de altădată, petrecute cu Philip şi Laura. Mi-am dat seama că nu voi mai călca niciodată pe proprietate. Nu îmi făceam planuri pe termen lung. Mă întrebam cum va fi viaţa pe insulă după plecarea lui Susannah. S-ar putea ca Philip să rămînă acolo, asta în cazul în care nu va găsi vreo scuză penibilă s-o urmeze în Anglia, lucru care nu era exclus. Nu vroiam să mă gîndesc la această alternativă.

Era o adevărată aventură să stau singură la hotel, dar proprietarii mă cunoşteau deja, căci mai venisem aici, însoţită de vreun Halmer, de cîte ori mă îmbarcam spre insulă. Hotelul era aproape plin în acest moment. Majoritatea clienţilor erau crescători de vite din interiorul Australiei, care stăteau la taclale în salonul hotelului, discutînd preţul lînii sau afaceri. Eu am rămas în camera mea, unde mi se aducea mîncarea. Aveam de stat acolo doar două zile. Mi se părea totuşi mult, şi am realizat deodată că era prima dată în viaţă cînd mă găseam singură.

Tînjeam după insulă şi totuşi mă temeam de ce voi găsi acolo. Nu aveam să mai întîlnesc paradisul cu care mă obişnuisem la alte întoarceri acasă. Philip trebuie să fi aflat deja că Susannah doar se joacă cu el. Bietul Philip!

Era în dimineaţa dinaintea plecării şi am hotărît să mai fac ceva cumpărături de ultim moment. Tocmai ieşeam dintr-un magazin de pe Elizabeth Street, de unde cumpărasem cîteva rochii pentru Anabel, cînd, ieşind în căldura plăcută a soarelui, mă auzii salutată de o voce străină:

- Bună dimineaţa, domnişoară Mateland.

M-am întors şi am dat cu ochii de un tînăr pe care nu îl văzusem în viaţa mea. Îşi scoase pălăria şi făcu o reverenţă.

- Nu-ţi mai aduci aminte de mine. Sînt Michael Roston de la Roston Evans. Tata, care se îngrijea de afacerile dumitale, a murit acum trei săptămîni şi eu am preluat afacerea.

Atunci am înţeles că mă confunda cu Susannah. Am ezitat.

- Îmi pare rău, am îngăimat eu nesigură.

- A fost o moarte neaşteptată, continuă el. O criză. Că veni vorba, au sosit nişte scrisori pentru dumneata. Aveam de gînd să ţi le trimit cu vaporul pe insula Vulcano. Credeam că încă te afli acolo.

- Aştept vaporul.

- Deci te întorci acolo. N-ai vrea să treci pe la sediul nostru ca să-ţi ridici corespondenţa? Ştii unde, în Hunter Street. E drept că îţi cam scoate sufletul urcatul ăla pînă la etajul patru, dar firma a fost mereu acolo, la numărul 33. Tata n-ar fi vrut să audă de schimbarea adresei.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Numele se întipări repede în minte: Domnul Michael Roston de la Roston Evans, Hunter Street, numărul 33. Cred că ideea înmugurise din prima clipă în capul meu. O să fie amuzant să-i duc poşta lui Susannah.

- Auzi ce caraghios, i-aş spune. Trebuie că semănăm într-adevăr foarte tare. M-a acostat un tînăr care m-a confundat cu tine şi pe care m-am hotărît să-l păcălesc... Aşa că ţi-am ridicat poşta.

Deci i-am răspuns:

- Voi veni după poştă.

- Perfect, îmi răspunse el.

- În după-amiaza asta, probabil.

- Vă rog. Dacă nu voi fi acolo, las vorbă să v-o dea altcineva.

- Aşa voi face... Şi îmi pare rău de tatăl dumitale.

- Ne lipseşte îngrozitor. Ştia toate dedesubturile. Este greu s-o iei de unde a lăsat-o el. Ne vom păstra, evident, vechile legături, mai ales cu cei din Anglia. Am lucrat cu Carruthers peste cincizeci de ani.

I-am mulţumit şi m-am întors la hotel. M-am dus direct în camera mea, amuzată şi înveselită de această întîmplare.

Mi-am scos pălăria. Da, semănam cu ea. Mă şi *simţeam* ca ea. Importantă. Primisem scrisori din Anglia, printr-un agent australian.

Mica mea mascaradă mă încînta.

În după-amiaza aceea am ridicat scrisorile. M-am întîlnit din nou cu tînărul avocat. De data asta eram pregătită pentru rol. Mi-am dat seama că o văzuse doar o dată pe Susannah şi atunci doar în fugă. Probabil că tatăl lui ar fi ştiut într-o clipă că sînt o impostoare.

Se întinse la discuţii:

- Şi cum îţi place pe insula Vulcano, domnişoară Mateland?

- Găsesc că e un loc interesant.

- Bănuiesc că pînă la sfîrşitul anului te întorci acasă...

- Probabil.

- Cred că ţi-e tare dor. Tata îmi spunea ce castel minunat aveţi acasă.

- Da, e un loc frumos.

Mă descusu în legătură cu insula.

- Aud că s-a schimbat de cînd cu spitalul şi plantaţiile şi a ajuns un loc prosper şi aproape civilizat.

- Aşa este, l-am îngîna* eu.
- Englezul a făcut totul. Nu era un loc prea ospitalier. Am auzit că o dată era să fie ras de pe faţa pămîntului de o erupţie vulcanică.
- Asta a fost acum trei sute de ani.
- Bănuiesc că acum e stins.
I-am spus că mă grăbesc să-mi termin pregătirile de plecare pentru a doua zi. Mă temeam că îmi va pune vreo întrebare încuietoare.
Am luat cu mine în cameră scrisorile şi le-am pus într-o casetă mică pe care o duceam mereu cu mine. De-abia aşteptam să-i povestesc surorii mele cum am fost confundată cu ea pe străzile din Sydney.

Era o zi fierbinte cînd am ridicat ancora. Mi-am luat locul preferat pe punte, de unde aveam panorama splendidului port. Şi am rămas pe punte chiar şi după ce am trecut prin strîmtoare în larg şi uscatul era undeva, la zeci de mile în urmă.
Mai tîrziu am coborît în cabină.
Mi-era dor de părinţii mei, dar în acelaşi timp mă îngrozea această întoarcere.Susannah trebuie să fie deja gata de plecare. Bietul Philip, oare visează să plece cu ea?
O, Doamne, Susannah, m-am gîndit, de ce a trebuit să vii pe insulă să ne distrugi vieţile?
Eram în larg de mai multe zile. A doua zi urma să

apară în zare pămîntul. În acea noapte m-a trezit puternica legănare a vasului. Era total neobişnuit, în acele locuri.
Coborînd la micul dejun, am sesizat imediat că nu era ceva în regulă. Oamenii gesticulau şi vorbeau agitaţi; se întîmplase ceva neobişnuit.
Am întrebat ce s-a întîmplat.
- Nu ştiu ce e, mi s-a răspuns. Vasul a început să se clatine deodată. Acum nu mai înaintăm, pentru că tangajul devenea tot mai periculos.
În timpul dimineţii simţirăm un miros ciudat în aer; era acru, sulfuric, şi părea să vină de la un nor de fum care plutea pe cer.
Vestea se răspîndi ca fulgerul pe vas.
Mie mi-a fost dată de o femeie rezemată de balustradă:
- Se zice că a erupt un vulcan - îmi zise ea săritoare. Una din insule...
M-a cuprins o sudoare rece.
- Care? am ţipat eu. *Care?*
Clătină din cap.
- Nu ştiu. Toate insulele sînt vulcanice pe aici.
Îmi era greaţă de groază. Dădeau buzna în mintea mea sute de imagini, toate înfăţişînd-o pe Cougabel, cu ochii ei mari şi limpezi, grei de înţelesuri, profeţind: „Uriaş Urlător nu place..."
O certitudine de neînţeles, ca o fatalitate, puse stăpînire pe mine. Uriaşul încetase să mai urle, căci, în sfîrşit, îşi descărcase mînia.

Căpitanul şovăia.

Avea lucruri de dus pe insulă şi - cum nu ştia sigur unde erupsese vulcanul, iar tangajul exagerat al vasului încetase - se hotărî, în cele din urmă, să se apropie de insulă.

Eram pe punte. Am fost pusă faţă în faţă cu ruinele căminului meu fericit. Se zărea vîrful muntelui, din gura căruia mai ieşeau încă flăcări, piscul înotînd într-un nor rotund de fum.

M-am dus la căpitan.

- Aici e căminul meu, i-am zis. Trebuie să mă duc să văd cu ochii mei.

- Nu pot să te las. E prea periculos.

- Dar e casa mea, am repetat cu încăpăţînare.

- Trimit oamenii cu două bărci să vadă dacă sînt ceva supravieţuitori.

- Merg cu ei, am zis.

- Mi-e teamă că nu-ţi pot permite.

Repetam într-una:

- E casa mea, nu-nţelegi?

Înţelegea, pentru că mă adusese de multe ori cu vasul lui pe insulă.

- Nu pot să te las, insistă el.

- Atunci voi înota. Asta nu poţi s-o împiedici. Trebuie să văd. Mama trebuie să fie acolo... iar tata...

Văzîndu-mă nebună de durere, acceptă:

- E riscul tău.

Stăteam în picioare, pe pămîntul frumoasei mele insule. Priveam în jur, dar n-o recunoşteam. Uriaşul era acolo, mare şi ameninţător, cu poalele afumate de propriile-i jerbe rătăcite, pe care le scuipase peste acele pămînturi fertile. Rămăşiţele colibelor erau înecate în cenuşă, iar printre ele curgeau rîuleţe de lavă fierbinte. Era întuneric ca în toiul nopţii, dar am putut zări grămada de pietre - tot ce mai rămăsese din minunatul nostru spital.

- Unde sînteţi? am şoptit, cu îndîrjire. Anabel... Joel... Unde sînteţi? Philip, Susannah, Cougaba, Cougabel... Unde?

Peste tot se scurgeau fîşii de noroi păstos. Probabil că aburul emanat de crater se condensase în ploaie şi se amestecase cu praful vulcanic care plutea prin aer, formînd această pastă, care se prelinsese la vale, înghiţind colibele pitice ale insularilor.

Toată insula era plină de praf şi pietre, probabil azvîrlite din crater. Nu-mi puteam crede ochilor. Era un coşmar. Ştiam că nu poate supravieţui nimeni unui asemenea cataclism.

Totul se pierduse. Toată viaţa mea era astfel ştearsă cu buretele.

Îl luasem în derîdere pe Uriaşul Urlător! De ce îl subestimasem toţi? De ce nu luasem în seamă avertismentele localnicilor? Ei ştiau mai bine decît noi...

Sfîrşise prin a ne distruge. Îl distrusese pe tata, cu toate visurile şi speranţele lui, le distrusese pe mama,

pe Cougaba, pe Cougabel, pe Susannah şi îl distrusese pe Philip.

Pe mine un miracol mă salvase. Un miracol sub forma nunţii Laurei... Dar salvată ca să ce?

Eram singură pe lume... distrusă şi eu.

Ce n-aş fi dat atunci să fi fost cu ei cînd se întîmplase totul!

Căpitanul mă privi cu blîndeţe.

- Nu mai poţi face nimic. Nici unul dintre noi nu mai poate face nimic. Trebuie să vii cu noi la Sydney.

Mintea îmi era golită. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva decît la felul în care îmi fuseseră luaţi cei dragi. Toţi erau morţi.

Şi nu vroiam să mă întorc la Sydney. Vroiam doar să rămîn aici, în locul acesta unde fuseserăm atît de fericiţi. Să sap, să scormonesc pămîntul, să fac tuneluri printre dărîmături şi... cine ştie, poate aş fi găsit ceva. I-am spus şi căpitanului.

El clătină cu tristeţe din cap:

- N-aveau cum să supravieţuiască. Unde s-ar fi putut retrage? Imaginează-ţi ce-a fost aici.

Am început să urlu:

- Nu ştiu. Spune-mi!

Mă luă în braţe, încercînd să mă liniştească.

- Nu trebuie să te chinuieşti aşa.

- Să nu mă chinuiesc! Casa mea... tot ce am iubit pe

lumea asta... tot ce a avut un sens... toate s-au dus. Şi îmi spui să nu mă chinuiesc!

A tăcut puţin şi eu am continuat:

- Spune-mi ce li s-a întîmplat. Vreau să ştiu ce au simţit.

- S-a întîmplat repede, îmi răspunse el. S-ar putea să nu fi avut nici un semnal de avertizare. O bruscă izbucnire... în pîntecul vulcanului...

- Urla, am ţipat eu, isteric. Era Uriaşul Urlător. Rîdeam de el. Rîdeam. Ah, el ne dorea răul şi noi rîdeam.

- Dragă domnişoară Mateland, nu are rost să te chinuieşti în plus. Mă îndoiesc că au simţit ceva, că au suferit vreun pic.

- S-a terminat totul... , m-am tînguit. Ani de zile de visuri, de speranţe... totul s-a sfîrşit.

- Dă-mi voie să te conduc la vas, zise el. Mergem la Sydney şi acolo îţi poţi face planuri.

- Planuri? am murmurat eu, mecanic. Planuri?!

Nu mă gîndisem la viitor. Deci trebuia să trăiesc mai departe. Dar nu vroiam să mă gîndesc la asta. Nici nu mă gîndeam că aş putea trăi fără ei. Tot ce vroiam să ştiu era cum s-a întîmplat. Ce au gîndit în ultimele lor clipe? Mama, pe care o iubeam cel mai mult, acea domnişoară Anabel care ştiuse să aducă atîta fericire în viaţa unei fetiţe crescută într-o casă lipsită de dragoste. Domnişoara Anabel, cu rîsul cel mai voios pe care îl auzisem vreodată... nu mai era. Aflasem ce înseamnă să fii iubit şi răspunsesem iubind, la rîndul meu. Iar acum... acum...

Nu, nu-mi puteam imagina o lume fără ea.

- Cum s-a întîmplat? Vreau să ştiu! am ţipat în continuare.

- O erupţie vulcanică. Îl crezuserăm stins. Timp de trei sute de ani n-a făcut decît să pufăie din cînd în cînd.

- Urla, am spus. Urla şi iar urla. I se spunea Uriaşul Urlător...

- Ştiu că băştinaşii aveau tot felul de superstiţii. Aşa fac ei, cînd nu înţeleg ceva. Probabil că s-a făcut complet întuneric. Cred că marea a făcut valuri imense. Vezi cît de tare înaintase pe ţărm. Sînt o mulţime de animale şi plante marine pe nisip. Probabil că cerul s-a luminat ca de fulgere şi lava a început să ţîşnească din crater, să curgă şi să acopere toată insula.

- Lavă încinsă.

- Iar praful vulcanic a făcut noroiul. Cred că aerul era foarte umed. Dar aşa îţi faci mai mult rău, domnişoară Mateland. Haide, te duc pe vas. Trebuie să ridicăm ancora repede. Mi-am făcut datoria, m-am asigurat că nu pot ajuta cu nimic. Nu e nici un supravieţuitor. Vezi şi tu. Acum trebuie să mergem.

- Eu rămîn aici! am început să ţip din rărunchi. Este casa mea... îngăimam, lipsită de raţiune.

- Nu mai e, a replicat el, trist. Vino cu mine. Trebuie să mergem. Poate să devină periculos. Dacă erupe din nou?

Mă apucă ferm de mînă, împingîndu-mă în barcă.

Şi barca ajunse lîngă vapor.

Ştiam că nu voi uita niciodată acea privelişte a insulei... fumegîndă, distrusă, pierdută. Spitalul, plantaţiile, toate visele noastre, tot ceea ce însemnase ceva pentru mine, zăceau sub cenuşă.

Trebuie să fi părut pierdută, căci căpitanul mă duse pînă la hotel. Îmi voi aminti mereu blîndeţea şi căldura acestui om.

Toţi se purtau frumos cu mine, ca întotdeauna în urma unui mare dezastru. Patronul hotelului îmi dădu vechea mea cameră şi mă lăsă să îmi ling acolo rănile. Vroiam să fiu singură.

Am zăcut aşa vreo două zile - fără să mănînc, doar zăcînd în pat. Singura uşurare era somnul, pentru că - din cînd în cînd - adormeam, istovită. Momentul trezirii era însă teribil de dureros, pentru că realitatea mă lovea în faţă.

La sfîrşitul celor două zile, m-am trezit din această letargie. M-am pomenit cu doamna Halmer, care auzise vestea. Mă rugă să merg la ei ca să mă refac după teribilul şoc.

M-am gîndit la propunerea ei; nu ştiam dacă vreau să merg sau nu. Doliul mă va urma şi acolo, căci fiul ei, Philip, fusese şi el o victimă.

Îmi spuse că ne vom ajuta una pe alta. Cînd văzu că ezit, mă anunţă că va veni din nou peste o săptămînă şi că voi fi întotdeauna binevenită la ei.

- Aşa vei putea să te gîndeşti ce vei face, îmi zise ea. Găsim noi o soluţie. Pe proprietate vei fi liniştită. N-o să te deranjeze nimeni.

După plecarea ei, am început să mă gîndesc. Ce să fac? Dacă trebuia să trăiesc, îmi trebuia şi o viaţă. Familia şi casa mea nu mai erau. Unde să mă duc? Ce

să fac?

Încercam să amîn toate astea.

Nu-mi pasă! îmi repetam cu înverşunare. Nu-mi pasă ce se alege de mine.

Era o prostie din partea mea. Eram aici. Eram în viaţă. Trebuia să continui să trăiesc.

Dar cum?

Mă cuprinse un fior de gheaţă cînd mi-am amintit că mă găseam într-un hotel. Aveam o sumă foarte mică de bani pe care o luasem cu mine pentru drum şi care n-avea să-mi ajungă prea mult timp.

Iată-mă fără un sfanţ. Tata îşi băgase toată averea în spital şi plantaţii. Ele urmau să fie moştenirea mea. Parcă o auzeam pe mama, spunînd: „Tata a investit tot ce are în spital şi plantaţii. Vor fi ale tale într-o zi, Suewellyn".

Amintirea glasului ei şi a minunaţilor ei ochi albaştri, îngrijoraţi de soarta mea, era prea mult pentru mine. Mi-am îngropat, îndurerată, faţa în pernă.

- Nu-mi pasă, nu-mi pasă ce se alege de mine, repetam cu încăpăţînare.

Şi deodată, mi se păru că îi aud din nou minunatul glas. Nu vorbi prostii, scumpo, parcă zicea. Găseşte-ţi o cale. Nu-ţi stă în fire să te laşi bătută. Noi nu sîntem făcuţi din stofa învinşilor. Nici tatăl tău, nici eu şi... nici tu. Dacă viaţa e rea cu noi, pur şi simplu ne revoltăm şi o sfidăm. Sîntem nişte luptători.

Avea dreptate. Trebuia să îmi continui viaţa. Să îmi croiesc un drum prin mlaştina aceea a durerii şi tristeţii. Trebuia să trăiesc.

Aveam nevoie de bani şi pentru asta trebuia să îmi găsesc o slujbă. Ce ştiam să fac? Ce făceau alţi oameni

în situaţia mea? Fusesem bine educată. Mama fusese o profesoară excelentă. Trebuia să pot face ceva.

Dar nu asta îmi doream. Ce îmi doream eu mai mult era să iau vaporul spre insula Vulcano şi să urc pe munte pînă la crater, să îi cer Uriaşului Urlător să mă ucidă şi pe mine în acelaşi fel cum îi ucisese pe ei.

Aproape că simţeam mîngîierea mamei pe păr. Suewellyn, murmura ea, eşti un Mateland. Şi un Mateland nu se lasă niciodată învins.

Da, eram un Mateland. Gîndul mi-a zburat la strămoşii mei din galeria portretelor. Întotdeauna visasem să ajung la castel. Chiar şi acum îi simţeam fascinaţia. Eram uimită, căci dădeam semne că mă interesează, în definitiv, viaţa. Căci cum aş fi putut interpreta altfel această dorinţă de a vedea castelul?

Şi atunci mi-am amintit de scrisorile pentru Susannah, care se găseau la mine. Ce să fac cu ele? Trebuie oare să le duc înapoi la Roston Evans? Să-i explic că m-am dat drept Susannah? Nu aveam nici un chef să fac aşa ceva.

Am scos scrisorile din geantă şi le-am întors pe toate părţile, pipăindu-le. Era o adevărată uşurare să îmi pot lua, fie şi numai pentru cîteva clipe, gîndul de la insula devastată.

Nu ştiu ce mi-a venit. Poate că mă agăţam cu dinţii de viaţă, conştientă că trebuie să încetez să mă mai gîndesc la părinţii mei sau la Philip. Ştiam că, pentru asta, trebuie să mă arunc cu capul înainte în ceva care să îmi monopolizeze toate energiile, nemailăsîndu-mi nici un strop cu care să mă chinuiesc singură.

Drept pentru care am deschis prima scrisoare, repetîndu-mi în minte că Susannah e moartă. Era o

scrisoare oficială, de la o firmă de avocaţi din Mateland, *Carruthers & Gentle*, pe care domnul Roston o menţionase.

Dragă domnişoară Mateland,

Trebuie să vă anunţăm decesul neaşteptat al domnului Esmond Mateland, care a survenit joia trecută. Potrivit testamentului bunicului dumneavoastră, castelul Mateland şi domeniile sale vă revin în întregime, ca moştenitor ales de domnia sa, în eventualitatea morţii premature a verişorului dumneavoastră. Vă rugăm să aveţi amabilitatea de a ne contacta cît mai urgent. Vom ţine legătura cu reprezentanţii firmei Roston Evans and Company, prin care vă va parveni această scrisoare. După citirea ei vă rugăm să treceţi pe la sediul lor, în Hunter Street, numărul 33, Sydney.

Al dumneavoastră sincer,

din partea **Carruthers & Gentle Ltd**

Semnătura era indescifrabilă.

M-am aşezat mai bine în fotoliu. Deci Susannah era acum proprietara castelului. Era ceea ce îşi plănuise cu atîta grijă, o parte importantă din plan fiind căsătoria cu verişorul ei, Esmond. Dar Esmond era acum mort, iar Susannah avea castelul... sau l-ar fi putut avea, dacă ar mai fi fost în viaţă. Cui îi aparţinea oare castelul, în aceste condiţii?

Cred că acela a fost momentul decisiv. Ideea care îmi răsărise în cap era nebunească şi atît de scandaloasă, împotriva bunului simţ, încît la început am respins-o, îngrozită. Dar ea se instalase deja, ca un germene, o sămînţă de plantă carnivoră, care, evoluînd

rapid, îmi înăbuşea scrupulele.

Trebuie că eram într-adevăr într-o stare de şoc, căci, cu cîteva săptămîni înainte, nimic pe lume nu m-ar fi putut îndemna să deschid o scrisoare adresată altuia.

Am ridicat a doua scrisoare. Un scris îngrijit, foarte înclinat. Înainte să mă gîndesc de două ori, am sfîşiat plicul.

Dragă Susannah

Probabil că deja ai auzit teribila veste. Îţi închipui cît sînt de distrusă. Era atît de sănătos, cu numai cîteva zile în urmă. Doctorii sînt uluiţi. Ce să mai spun de mine... Sînt nebună de durere. Trebuie să vii neîntîrziat acasă. Ştiu că te găseşti la celălalt capăt al lumii şi-ţi va lua ceva timp. Dar, te implor, porneşte imediat. A trecut o groază de timp de cînd nu te-am văzut. După anul ăla la Paris, nici n-ai venit bine acasă că ai şi plecat spre Australia. Mai e puţin şi uit şi cum arăţi.

Ştiu ce simţi. Probabil că vei suferi şi tu, odată cu mine. Erai logodnica lui. Cine putea fi mai apropiat de el decît tine? Ştii că ne ameninţa că pleacă în Australia după tine? Ca şi atunci cînd a stat la Paris... E un haos general aici. **Carruthers & Gentle** *spun că trebuie neapărat să vii aici să pui lucrurile la punct. Acum eşti stăpîna castelului. O, Doamne, ce tragedii au lovit familia asta! Esmond să moară aşa... atît de tînăr. Iar tatăl lui... Cred că mi-am epuizat porţia de durere pentru viaţa asta. Am probleme tot mai mari cu vederea. Cred că în cinci ani voi orbi de tot... Vino, cît poţi de repede.*

Cu dragoste, mătuşa ta,

Emerald

Am recitit ambele scrisori, după care am stat așa, cu ochii pierduți în gol, mult timp. Cred că a trecut astfel o jumătate de oră, în timpul căreia gîndurile mi-au zburat în trecut. M-am văzut la marginea pădurii fermecate privind castelul. Se făcea apoi că mă aflam înăuntrul lui și totul era foarte real, căci îi știam deja toate cotloanele - deși nu intrasem niciodată acolo - din poveștile lui Anabel și ale lui Susannah.

Și - în mod straniu - în tot acest timp, recenta tragedie dispăruse complet din gîndurile mele.

Capitolul 7

Marea înșelăciune

Este o trăsătură caracteristic umană aceea că, odată ce s-a decis asupra unui mod de a acționa total greșit, necinstit, criminal chiar, mintea vinovată începe aproape imediat să caute justificări pentru noul curs al acțiunilor sale.

Îmi curgea sînge de Mateland în vine. Era normal ca progenitura tatălui meu să urmeze la moștenire. Și eram, în definitiv, cea de a doua fiică a tatălui meu. Esmond era mort; Susannah, moartă și ea. Dacă părinții mei ar fi fost căsătoriți, moștenirea mi-ar fi revenit.

Nu avea importanță că, de fapt, părinții mei *nu* fuseseră căsătoriți. Că eram - cum pe drept cuvînt mă apostrofau copiii la școală - o bastardă, iar bastarzii, se știe, nu au drepturi.

Pentru că, argumenta mintea mea cercetătoare, tata o iubise pe mama mai mult decît orice pe lume. În ochii lui, *ea* era soția sa. Deci eram o adevărată Mateland.

Era numele pe care mi-l dăduseră cînd mă luaseră ei; aveam tot dreptul să fiu recunoscută ca atare.

Ideea punea tot mai mult stăpînire pe mine.

Dacă n-ar fi fost Susannah, Philip ar fi fost acum lîngă mine. M-ar fi urmat la nunta surorii lui, apoi ne-am fi căsătorit, căci fusese întrucîtva îndrăgostit de mine, iar eu de el.

Dar apăruse ea şi îmi furase iubitul. De ce nu i-aş lua şi eu moştenirea? În sfîrşit, gîndul acela ascuns ieşise la lumină.

- Dar e imposibil! am exclamat, cu voce tare. E un vis nebunesc!

Aveam altă alternativă?

Am scrutat cu ochii minţii viitorul cenuşiu care mi se desfăşura, ca un deşert, în faţa ochilor. Mă puteam duce la Roston Evans, mărturisindu-i mica mea păcăleală. Nu era ceva grav, în momentul acesta. După care aveam să mă duc la familia Halmer, unde eram binevenită pînă mă hotăram ce să fac. Poate aş fi împrumutat ceva bani să merg în Anglia, unde mi-aş fi găsit vreun post de guvernantă sau însoţitoare, singura perspectivă demnă pentru o femeie educată aflată deodată în situaţia de a-şi cîştiga existenţa. O alternativă îngrozitoare pentru mine.

Pe de altă parte, exista acest plan nebunesc şi scandalos care încolţise în mintea mea. Un amalgam de argumente se ciocneau fără încetare în capul meu.

Nu e bine, îmi spuneam. E o înşelătorie. E o crimă. E de neconceput.

Şi totuşi, acest nou chin îmi uşură durerea pierderii. Bineînţeles, îmi repetam la nesfîrşit, n-o s-o fac, dar e incitant să mă gîndesc cum ar fi dacă aş face-o şi...

dacă ar fi posibil.

Zbură un ceas. La capătul lui, încă mă găseam cufundată în aceste planuri imaginare.

M-aş fi dus la Roston Evans. Cu el era uşor. Tînărul era convins, de fapt, că sînt Susannah. Totul pornise din cauza lui, căci mă confundase pe stradă cu ea. Altfel nici nu mi-ar fi trecut prin cap nebunia asta. Fusese mîna destinului. Mă ispitise, aruncîndu-mi momeala, iar eu nu rezistasem tentaţiei. Făcusem primul pas spre prăpastie, cînd îl lăsasem să creadă că sînt Susannah. De ce o făcusem? Începeam să cred că îmi urmasem de fapt o soartă predestinată.

Prima parte ar fi fost, deci, floare la ureche. M-aş fi dus la domnul Roston să îmi iau banii de drum. I-aş fi spus că plecasem spre insulă şi găsisem doar ravagiile erupţiei vulcanice. Era un adevăr.

Şi aş fi plecat în Anglia... la castelul Mateland. De abia atunci ar începe partea cea mai primejdioasă.

O frază din scrisoarea lui Emerald îmi răsuna în cap: „Mai e puţin şi uit şi cum arăţi".

Totul părea făcut să mă încurajeze în această nebunie.

M-am gîndit mult la castel. Îmi părea că deja o cunosc pe Emerald, din spusele lui Anabel sau ale lui Susannah. Scrisoarea aceea, în care amintea de vederea ei slabă, de faptul că nu o mai văzuse de mult pe Susannah, era ca un deget care-mi făcea semn să mă apropii. Un deget al destinului, care mă ademenea, spunînd: Vino. Haide, apropie-te, totul este pregătit...

Singurul care o cunoscuse îndeaproape pe Susannah şi care m-ar fi recunoscut imediat drept o impostoare, fusese Esmond. Dar Esmond era acum

mort.

Aceste visuri, aceste uneltiri nebuneşti, aceste fabulaţii, îmi ocupară mult timp mintea, distrăgîndu-mă din crunta realitate. Şi Dumnezeu îmi era martor că aveam nevoie de ceva care să îmi ocupe gîndurile, smulgîndu-mă astfel din disperarea crîncenă care pusese stăpînire pe mine.

Pînă acum nu făcusem nimic rău. Îl lăsasem pe Roston să creadă că sînt Susannah, îi ridicasem poşta şi îi deschisesem scrisorile. Lucruri complet inofensive.

Trebuia să mă opresc aici şi să încep să judec ca un adult ce eram.

Mă copleşi însă disperarea. Anabel îmi apărea în faţa ochilor iar şi iar, vizitîndu-mă la Crabtree Cottage şi nu mă mai săturam să refac în amintire acea noapte de neuitat cînd mă luase de acolo.

Dar cea mai vie amintire dintre toate era aceea a mîinii ei ţinînd-o pe a mea, în timp ce priveam fascinată castelul.

Nu, nu aveam nici o dorinţă să trăiesc, dacă nu... dacă nu...

Am petrecut o noapte albă. Moţăiam din cînd în cînd, în starea aceea dintre somn şi realitate, visînd că ajunsesem la castel.

- Acum e al meu, mă bucuram eu, în vis.

Chiar dacă mă trezeam, ca să mă întorc pe altă parte,

visul rămînea cu mine.

Dimineaţă, primul gînd fu acela că, probabil, Roston o caută la ora asta pe Susannah. Ştie deja că ea e acum stăpîna castelului şi că a aflat şi ea asta din scrisori. O aşteaptă să sune. Creasem deja o situaţie delicată. Trebuia să fac ceva, căci mă vîrîsem într-o complicaţie mai mare decît crezusem.

În loc să mă îngrozească, această stare de lucruri îmi uşură sarcina.

Dintotdeauna membrii familiei Mateland duseseră o viaţă periculoasă, iar eu eram unul dintre ei.

Şi atunci am ştiut pe loc că voi încerca marea cu degetul, aruncîndu-mă în această aventură. Mă îndreptam cu paşi mari spre cea mai revoltătoare mascaradă pe care mi-o închipuisem vreodată. Ştiam că nu fac bine. Că voi fi, poate, într-un mare pericol. Dar aveam s-o fac. *Trebuia* s-o fac. Era singura cale de ieşire din mlaştina aceea a disperării, în care mă înecam.

Nu-mi păsa ce se va întîmpla cu mine. Uriaşul Urlător mă jefuise, dintr-o singură lovitură, de tot ce avusesem mai drag pe lume.

Da, aveam să fac lucrul acesta deznădăjduit pentru că, dintr-o multitudine de motive, îmi va reda o urmă de interes pentru viaţă.

Iar castelul mă atrăgea ca un magnet şi asta încă de cînd îl zărisem pentru prima dată. Ispita de a mă vedea stăpîna lui creştea cu fiecare ceas, fiind singurul lucru care mă mai putea face să suport în continuare viaţa.

Coborînd pe Hunter Street, "ntorceam în minte pe toate fețele cuvintele pe care urma să i le spun lui Roston. Cînd - intrînd în clădire - am pornit pe scări, încă nu eram hotărîtă. Nu m-ar fi mirat ca, odată ajunsă în fața lui, să îi povestesc dintr-o răsuflare adevărul, mărturisindu-i mica mea glumă. Dar n-am făcut-o. Ajungînd în biroul lui, el mi se adresă primul:

- Domnișoară Mateland, ce bine că ați venit. Vă așteptam. E îngrozitor. Bineînțeles că trebuia avută în vedere posibilitatea asta, ca vulcanul să erupă, dar nimeni nu se aștepta de fapt la așa ceva. Altfel tata v-ar fi sfătuit de la început să nu vă duceți acolo. Cred că ați avut un șoc. Și acum... șocul celălalt, poate și mai mare. Decesul verișorului din Anglia.

- Eu... aproape că nu realizez. E îngrozitor.

- Sigur, sigur. Înțeleg că a fost vorba de o boală subită. Nu se aștepta nimeni. O lovitură teribilă.

Se arăta blînd și compătimitor, dar i-am ghicit numaidecît nerăbdarea să treacă la detalii mai practice.

- Bănuiesc că vă întoarceți în Anglia.

- Ăsta e primul lucru. Nu am bani suficienți pentru drum...

- Scumpă domnișoară Mateland, asta nu e o problemă. Am instrucțiuni de la *Carruthers & Gentle*. Vă pot avansa orice sumă. Putem să rezervăm deja un loc. Înțeleg că mătușa vă așteaptă cu nerăbdare.

Hotărîrea mea se clătina. Dar tentația era prea mare. Și deodată am știut - atunci și acolo, în biroul domnului Roston - că voi merge pînă la capăt.

Nu trecuseră nici trei săptămîni și navigam deja spre Anglia, la bordul vasului Victoria. Gîndurile îmi zburau în trecut, spre cealaltă călătorie, pe care o făcusem alături de părinții mei, cu peste zece ani în urmă. Cît de diferită fusese! Și totuși ambele călătorii erau dominate de un spirit de aventură special. În ambele situații fusese vorba de plecarea spre o viață nouă.

Ceva nu era în regulă cu mine. Aveam impresia că îmi schimb caracterul. Că, lucru straniu, intru în pielea lui Susannah. Devenisem mai crudă, mai neîndurătoare. Oare era adevărat că sufletul celui care moare se poate instala în trupul celui rămas în viață? Parcă așa auzisem. Uneori aveam senzația că trupul meu e locuit de Susannah.

Domnul Roston îmi dăduse un cufăr cu haine și documente pe care ea i le lăsase în păstrare. Înainte de a părăsi orașul Sydney, mi-am aruncat ochii prin ele. Am încercat rochiile și pălăriile extrem de elegante. Îmi veneau perfect. Începusem să mă și mișc ca ea. Chiar să și vorbesc ca ea. Suewellyn cea pe care o știam eu n-ar fi făcut niciodată ceva atît de oribil. Încetasem să-mi mai caut pînă și scuze.

Eram o adevărată Mateland, eram sora lui Susannah, aparțineam aceluiași castel. De ce să nu joc rolul ei? Ce rău puteam face? Ea murise. Era doar o chestiune de schimbare a prenumelui meu, Suewellyn, în Susannah. Chiar și acestea semănau.

Monograma ei era S.M. Inițialele mele erau scrise

pînă şi pe cufărul de călătorie.

Lungul voiaj pe mare îmi dădu răgazul să mă auto-analizez. Oamenii întorceau capul după mine. Schimbarea alungase aerul meu timid. Mă transformasem nu numai într-o tînără seducătoare, dar într-una care e conştientă de asta.

Faptul că nu mai puteam reveni asupra hotărîrii mele îmi sporea încrederea în mine. Trebuia să merg mai departe. Nimeni nu trebuia să observe vreo deosebire. De acum încolo, eram Susannah Mateland, moştenitoarea unui castel şi a unei uriaşe averi.

Aventura aceasta nebunească mă ajutase. Era atît de îngrozitor de îndrăzneaţă şi primejdioasă, erau atîtea de învăţat, încît nu mai aveam timp să mă adîncesc în obişnuitele mele gînduri negre. Chiar zîmbeam acum, amintindu-mi cum Susannah - căreia îi plăcea atît de mult să mă pună în umbră - nu mai era, lăsîndu-mă să mă bucur de tot ce fusese al ei.

Viaţa socială de pe vas era neobişnuit de animată. Căpitanul se agita să îmi facă pe plac. Ştia că fusesem să îmi vizitez nişte rude pe insula Vulcano şi era plin de compătimire. Mă felicită însă pentru norocul de a fi scăpat cu viaţă.

- Da, i-am răspuns eu, dacă s-ar fi întîmplat cu o săptămînă mai tîrziu, aş fi pierit şi eu. Le făceam o ultimă vizită înainte să mă întorc în Anglia.

- Aţi scăpat ca prin urechile acului, domnişoară Mateland.

Am urmărit, cu infinită tristeţe, apa mării. Erau momente cînd mi se părea că „a scăpa" nu era cuvîntul potrivit şi că ar fi fost infinit mai puţin dureros pentru mine dacă m-aş fi aflat acum alături de cei dragi.

Mă îmbărbătă, luîndu-mi mîinile în ale lui:

- Nu vă întristaţi, domnişoară Mateland.

Simţise că subiectul e prea dureros pentru mine şi nu-l mai abordă deloc, dar se arătă extrem de blînd cu mine. I-am povestit că mă duceam acasă să-mi iau în primire moştenirea.

- Castelul Mateland mi-a revenit mie, la moartea verişorului meu, i-am explicat.

- Ei, aveţi atunci de ce vă grăbi acolo. Şi cunoaşteţi castelul ăsta?

- O, da... da... E casa mea.

Dădu, gînditor, din cap.

- O să vedeţi că o să vă simţiţi mult mai bine acasă.

I-am povestit, plină de mîndrie, despre castel. Aproape că o simţeam pe Susannah care, dintr-un ungher al minţii mele, mă îmboldea mai departe, aplaudîndu-mă la scenă deschisă. Mi-am zis: aşa s-ar comporta şi Susannah. *Deveneam* Susannah.

Era deja luna aprilie cînd am ancorat la Southampton. Am luat trenul spre Mateland. Era ca şi cum aş fi refăcut acea călătorie de demult, cînd strîngeam mîna lui Anabel cu putere, tulburată din toată fiinţa de împlinirea recentă a celor trei dorinţe. Şi cît de liniştitoare fusese prezenţa lui Anabel, care-mi dădea siguranţă şi confort. Toate acestea dispăruseră, înghiţite de timp. Acum deveneam tot mai neliniştită.

Gara Mateland. Cît de dureros de familiară îmi era! Coborînd din tren, am văzut un bărbat cu chipiu înaintînd spre mine.

- Pă legea mea, coniţa Susannah! ţipă el. Bine ai venit. Tare te aşteaptă toţi pe aicea. Îi o plăcere să te văd. Zi şi matale, nu fu asta o blestemată de tragedie,

cu domnişoru' Esmond, dus pe a lume... ?

- Da, m-am grăbit eu să-i ţin isonul. Mare tragedie.

- Nu trecu mult după ce-l văzui, că şi muri. Pen' că venise acasă dă puţin timp. Parcă-l văz şi acum scoborînd din trenu' ăla, zîmbind aşa, pă-nfundate, cum făcea el. „Uite-mă acasă, Joe", m-a luat, şi „nu fac ouă purici prea mulţi departe de Mateland". Altceva decît matale, don' şoară Susannah.

- Asta aşa-i, Joe, altceva decît mine.

- Păi, nu zic că nu te schimbaşi o ţîră.

Inima începu să-mi bată, gata să îmi spargă pieptul.

- Eu... sper că nu în rău.

- A, nu, Doamne păzeşte, coniţă Susannah! Mamă, şi ce s-o mai bucura doamna Tomkin, de te-o vedea. Numa' ieri îmi zicea: „Îi cam vremea să vină înapoi don' şoara, Joe. Să vezi tu atuncea agitaţie la castel".

- Salut-o pe doamna Tomkin din partea mea.

- Nu trebe să-mi mai spui. Fug ca vîntu' acasă să-i dau vestea a bună. Îi cineva de la castel p-aicea, după matale?

- Nu cred că ştiau data sigură.

- Păi, să chem trăsura pentru mata. Ce zici, e bine aşa?

I-am răspuns că e o idee foarte bună.

Aşezată confortabil în trăsura care hurducăia agale de-a lungul minunatelor alei spre castel, mi-am zis că ăsta va fi primul meu test. Trebuia să fiu numai ochi şi urechi, să nu trec cu vederea nici cel mai neînsemnat detaliu. Aveam multe de învăţat. Din acea scurtă întîlnire aflasem numele şefului gării, faptul că avea o nevastă şi că Esmond fusese cu el prietenos, dar reţinut.

Era îngrozitor, oribil, dar în acelaşi timp teribil de

distractiv, jocul meu.

Şi apoi, brusc, castelul mi se ivi în faţa ochilor în toată splendoarea. Mă inundă emoţia, cînd zării zidurile acelea ameţitor de înalte, turnurile puternice în cele patru colţuri, poarta impunătoare, aerul acela reînduplecat, formidabil şi intangibil, ferestrele neprimitoare ca nişte crăpături în cremene.

M-am simţit, în acel moment, nvadată de o dragoste nesfîrşită pentru locul acela. Mateland. Proprietatea mea.

Trăsurica trecu de grilajul cu ţepi care apăra fortăreaţa, oprindu-se în curte. Doi rîndaşi îmi săriră în ajutor. Nu ştiam dacă ar trebui să îi cunosc pe nume sau nu. Cel mai în vîrstă mi se adresă:

- Don' şoară Susannah...

- Da, i-am răspuns. Iată-mă.

- Ne bucurăm să vă vedem, don' şoară Susannah.

- Mulţumesc.

- Da' a trecut ceva timp de cînd aţi plecat, don' şoară, şi s-au întîmplat atîtea! El e Thomas, don' şoară, noul băiat la grajduri. E pe aicea de o lună şi ceva.

- Bună, Thomas.

Thomas îşi duse în grabă mîna la smocul de păr de pe frunte şi murmură ceva.

- Acuma, don' şoară Susannah, pun să vă ducă bagajul în cameră. Probabil că vă grăbiţi s-o vedeţi numaidecît pe doamna Mateland. Stă ca pe ghimpi să vă vadă.

- Da, am răspuns.

Am intrat în castel. Am recunoscut sala de primire, din descrierile lui Anabel şi Susannah. Ridicînd ochii, am zărit impresionanta boltă din lemn de care vorbeau

amîndouă, sau pereţii de piatră acoperiţi cu tapiserii splendide, alternînd cu lănci şi suliţe impresionante. Ştiam că acolo, în zid, trebuie să fie deschizătura secretă, invizibilă de jos, dacă nu ştiai locul exact. În spatele ei se găsea micul alcov unde altădată se retrăgeau doamnele, pentru a urmări pe furiş banchetele interminabile, atunci cînd respectivele doamne erau considerate prea tinere pentru a lua şi ele parte la acestea petreceri, sau cînd chefurile se dovedeau prea libertine pentru manierele lor obligatoriu elegante. Ştiam că era şi acum folosită de cei ai casei, pentru a vedea cine îi vizitează, hotărînd dacă sînt acasă pentru noii veniţi sau nu.

M-a cuprins, în acel moment, senzaţia oribilă că sînt urmărită. Mă aruncasem în această aventură cu prea multă uşurinţă. Nu mă gîndisem prea mult la urmări. Eram o escroacă. Încercam să intru în posesiunea acestui loc splendid, asupra căruia nu aveam nici un drept legal.

Ce folos că, încă de cînd începusem această nebunie, îmi repetam într-una că aveam totuşi un drept moral.

Venisem să îmi iau în primire castelul. Parcă îmi făcuse cineva farmece. Simţeam, deodată, sute de ochi aţintiţi asupra mea. Ochi care mă cercetau, mă ispiteau batjocoritori şi mă aţiţau, provocîndu-mă să le arăt cam cum am eu de gînd să fac pentru a pune mîna pe castel.

Fusesem prinsă în capcană şi asta încă de la început. Pentru că, găsindu-mă în mijlocul uriaşei săli de primire, nu ştiam pe unde să o iau mai departe. Susannah ar fi alergat spre camera ei sau a lui Emerald. Ea ar fi ştiut ce să facă.

Era o scară în fundul sălii. Ştiam că duce la galeria portretelor. Şi Anabel şi Susannah îmi vorbiseră de ea în repetate rînduri. Am pornit încet să urc şi am răsuflat uşurată zărind o femeie care mă privea de pe palier.

Era între două vîrste, cu un aer autoritar. Avea părul castaniu, pieptănat spre spate şi prins la ceafă şi ochii vioi, de un căprui deschis, extrem de iscoditori şi penetranţi.

- Don' şoara Susannah, mi se adresă ea. Ia te uită, ea în persoană, şi zic că era şi cazul...

- Bună, am zis eu, reţinută.

- Ia s-o vedem. Hm! Te-ai schimbat. Ţi-au priit străinătăţile alea. Da' ai cam slăbit, să ştii. Bănuiesc că de la necazul ăsta.

- Da, cred că da.

Cine-o fi, mă întrebam. Vreo servitoare, dar una cu privilegii speciale. Un gînd oribil m-a izbit. Dacă o fi una din dădacele alea care stau cu copilul încă de la naştere? Dacă era aşa, aveam să fiu urgent descoperită.

- A fost un şoc... cu domnul Esmond... un şoc neaşteptat. Mergi mai întîi la doamna Mateland sau la tine?

- Cred că ar trebui să trec mai întîi pe la ea.

- Să merg cu tine să o anunţ că eşti aici?

Am încuviinţat din cap uşurată.

- Cum mai stă cu vederea? am întrebat.

- Mai rău ca oricînd. Cataractă la ambii ochi. Cîte ceva mai vede, dar din ce în ce mai puţin.

- Îmi pare rău.

Mă fulgeră din priviri.

- După cum ştii, nu e ea aia care să îşi ascundă nenorocirile... iar acum, cu moartea domnului Esmond...

- Cred şi eu, am zis.
Pornise, din fericire, în sus pe scări şi am urmat-o.
- O anunţ că ai sosit, înainte să dai buzna.
Am parcurs galeria. Parcă o cunoşteam de mult. Erau acolo, înrămaţi, toţi strămoşii mei. Aveam să îi studiez în detaliu mai tîrziu.
La capătul scărilor, femeia se opri, ezitînd. Se întoarse spre mine şi mă fixă cu privirea. Inima îmi sălta, gata să îmi sară din piept.
Într-un tîrziu vorbi:
- L-ai văzut pe tatăl tău?
Am încuviinţat din cap.
- Şi pe... domnişoara... Anabel?
Vocea îi tremura şi atunci am ştiut. Îmi păruse din primul moment vag familiară. Era femeia care adusese coşul pentru picnic în pădure şi condusese docarul, cea care, după spusele lui Anabel, spunea întotdeauna lucrurilor pe nume şi nu putea rosti o minciună, fapt pentru care rar spunea ceva bun despre ceva sau cineva. M-am luptat cu beznele uitării, în căutarea numelui ei. Janet! Ea trebuie să fie, dar nu aveam să săvîrşesc greşeala de a-mi încerca norocul spunîndu-i pe nume, pînă nu eram sigură.
- Da, am zis, i-am văzut pe amîndoi.
- Erau...
- Erau fericiţi, am zis, cu patimă. Tata făcuse nişte lucruri minunate pe insulă.
- Noi n-am auzit decît vestea despre expansiune sau ce-o fi fost aia.
- O erupţie vulcanică.
- Oricum i-ar zice, i-a ucis pe amîndoi. Domnişoara Anabel... o fi fost ea mai libertină, dar... era o persoană

drăgălaşă...
- Ai dreptate.
Din nou privirea aceea iscoditoare, în direcţia mea. Apoi scutură brusc din umeri, bîiguind:
- N-ar fi trebuit să facă asta niciodată.
După care se urni şi merserăm mai departe. Se opri în dreptul unei uşi, bătu şi o voce o pofti înăuntru. Janet se întoarse spre mine, ducînd un deget la buze. O voce dinăuntru întrebă:
- Tu eşti, Janet?
- Eu, doamnă Mateland.
Deci nu mă înşelasem. Era Janet. Am simţit că fac progrese.
- A venit domnişoara Susannah, doamnă Mateland.
Am intrat în cameră.
Deci aceasta era Emerald, soţia lui David - cel pe care tata îl ucisese în duel. Şedea într-un fotoliu, parcă ferindu-se de lumină. Am observat cu uşurinţă că este o femeie înaltă şi foarte slabă. Expresia ei era resemnată, chipul palid şi părul aproape alb.
- Susannah, murmură ea.
M-am auzit exclamînd:
- Ah, mătuşă Emerald, ce bine că te văd!
- Credeam că nu mai vii odată.
Vocea îi suna arţăgos şi părea în toane rele.
- Am avut de rezolvat cîteva treburi, i-am răspuns, aplecîndu-mă să îi sărut obrazul ca de hîrtie.
- Soarta asta îngrozitoare, începu ea. Esmond al meu...
- Ştiu, am murmurat.
- S-a întîmplat deodată. Boala aia înspăimîntătoare. Era bine cu o săptămînă înainte, după aceea a căzut

brusc la pat şi într-o săptămînă era mort.

- Ce boală a avut?

- Un fel de febră... febră gastrică. Doamne, dacă ar fi trăit Elizabeth! Ea ar fi ştiut să mă liniştească. Malcolm e atît de practic. El s-a îngrijit de toate. Of, dragă Susannah, să îl plîngem împreună. Ştiu că urma să te măriţi cu el, dar era şi fiul meu... singurul fiu. Tot ce aveam. Acum nu mai am nimic.

- Ne avem una pe alta, am spus.

Pufni cu neîncredere.

- E puţin cam aberantă situaţia, nu? zise ea.

Am mîngîiat-o pe mînă, neştiind ce trebuie să spun.

- Ei bine, continuă ea, va trebui să facem o sforţare şi să ne suportăm una pe alta. Bănuiesc că nu vrei să mă alungi în stradă.

- Mătuşă Emerald! Cum poţi să spui aşa ceva?

- Eu ştiu? Acum, că Esmond a murit, nu mai am aceleaşi drepturi ca înainte, ca mamă a lui. Ei, fie ce-o fi. Totul e aşa de confuz.

- N-am de gînd să deranjez pe nimeni, am asigurat-o eu. Vreau ca totul să rămînă ca înainte.

- Călătoriile te-au ajutat, Susannah.

- Vrei să spui că m-am schimbat.

- Nu ştiu ce să zic. Bănuiesc că e din cauză că nu te-am mai văzut de atîta timp. Pari diferită, într-un fel. Bănuiesc că toate călătoriile lungi îl schimbă pe om.

- În ce fel, mătuşă Emerald? am întrebat-o eu, cu îngrijorare.

- E doar un sentiment al meu. M-am gîndit că pari mai puţin... Ce vreau să spun e că am simţit întotdeauna că eşti dură, Susannah.

- Spune-mi, ce-ţi mai fac ochii, mătuşă Emerald?

- Tot mai rău.

- Şi nu se poate face nimic?

- Nu. E o boală obişnuită. Mulţi se plîng de aşa ceva. Trebuie să mă obişnuiesc cu situaţia.

- Îmi pare rău.

- Vezi? Uite, la asta mă refeream. Ai devenit mai blîndă. Sună de parcă într-adevăr ţi-ar păsa. Nu ştiu dacă măcar o singură dată înainte te-ai gîndit la vederea mea.

Mi-am întors capul. Credea că grija mea porneşte din altruism. Îmi părea rău pentru ea, dar nu puteam să nu văd în această afecţiune a ochilor ei un avantaj pentru mine.

Continuă:

- Serveşti un ceai? Sau vrei să te duci mai înainte în camera ta?

Cuvintele ei mă loviră în moalele capului. Trebuia să descopăr unde este această odaie a mea. Poate dacă aşteptam pînă mi se duceau acolo bagajele, aş fi identificat-o după ele.

- Mă întreb dacă mi-au venit bagajele, am zis.

- Sună clopoţelul, mă învăţă ea. Aşa vor aduce ceaiul şi poţi să-i întrebi de bagaje.

Janet apăru iar.

- Spune să ne aducă un ceai, Janet, zise Emerald.

Janet dădu din cap şi ieşi.

- Janet nu s-a schimbat prea mult, am încercat eu marea cu degetul.

- Ah, Janet... E prea directă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Pare să creadă că are o poziţie specială aici. M-a surprins cînd, după plecarea tatălui tău, a rămas la noi. Ştii că venise cu Anabel. Probabil că ai văzut-o pe

Anabel, la tatăl tău.

- Da.

- Pe insula aia ridicolă. Uneori am impresia că bîntuie nebunia în familia Mateland.

- Foarte posibil, am zis eu rîzînd.

- Ce nenorocire! Doi fraţi... N-o să uit niciodată. M-am bucurat că Esmond era încă mic şi nu înţelegea ce se întîmplă. Şi Joel, auzi, să se ducă în insula aia să trăiască aşa, ca un sălbatic! Tatăl tău a fost întotdeauna un personaj colorat. Ca şi David, de altfel. Am intrat într-o familie ciudată.

- Ei bine, totul a trecut.

- A trecut mult timp de atunci. Cred că ai o grămadă de lucruri să-mi povesteşti... despre ei, şi aşa mai departe.

- Într-o zi, o s-o fac.

Ni se aduse ceaiul.

- Susannah, îmi torni tu? Nu văd prea bine. Sigur aş vărsa ceaiul în farfurioară.

M-am aşezat, am turnat ceaiul în ceşti şi i-am întins una. Alături, pe o farfurie specială, erau prăjiturele şi pîine cu unt.

- Esmond nu-şi găsea locul după ce ai plecat, continuă ea. Serios, Susannah, era nevoie să stai atîta?

- Era atît de departe... Înţelege-mă, bătînd atîta amar de drum pînă acolo, am simţit că trebuie să stau mai mult.

- Se putea să nu descoperi tu ascunzătoarea lui taică-tău? După aia te-ai dus la Sydney şi, cît ai stat acolo, s-a întîmplat nenorocirea. Ce sfîrşit tragic pentru toată melodrama asta misterioasă. Într-un fel, un sfîrşit potrivit.

- A fost oribil, i-am spus îndurerată.

- Dar ai ieşit cu bine din asta, Susannah.

- Uneori îmi doresc...

Aştepta să îmi închei fraza. Trebuia să fiu atentă. Sentimentele mele adevărate m-ar fi desconspirat. Ceva îmi spunea că Susannah nu îşi manifestase sentimente puternice pentru nimic care nu avea legătură directă cu persoana ei.

- Mi-aş fi dorit - am reluat ideea, şovăitoare - să fi venit toţi cu mine la Sydney. Mai povesteşte-mi despre Esmond.

Păstră tăcerea o vreme, după care zise:

- I s-a întors boala aia ciudată pe care o mai avusese înainte să pleci tu. Mai ştii?

Am încuviinţat din cap.

- Ştii ce bolnav era. Şi ce disperaţi am fost. Credeam că e sfîrşitul... şi totuşi i-a trecut. Am crezut că şi a doua oară o să scape. A fost o lovitură groaznică. Malcolm a preluat imediat afacerile. Ştii, s-a împrietenit cu Jeff Carleton.

- Aha... Da?

- Da. Cred că, după părerea lui Jeff, castelul ar fi trebuit să îi revină lui Malcolm, după moartea lui Esmond. De fapt şi eu credeam că aşa va fi. Dar bunicul tău a avut întotdeauna un cui împotriva lui Malcolm, din cauza relaţiei cu bunicul lui. Ştii că bătrînii s-au urît îngrozitor, deşi erau fraţi. N-am mai pomenit asemenea vrajbă într-o familie!

Mi s-au înmuiat picioarele. Nu îi cunoşteam prea bine pe oamenii aceştia. Patinam pe o pojghiţă de gheaţă şi era inevitabil ca la un moment dat să dau de un loc unde gheaţa e prea subţire pentru mine, ceea ce ar fi

fost un adevărat dezastru.

- Bănuiesc că Jeff Carleton o să vrea să te vadă. Ştii, nu prea vede cu ochi buni schimbările de aici, dar asta mi se pare normal.

- Sigur, am răspuns, în timp ce mintea mea căuta cu înfrigurare un indiciu, în povestirile pe care le auzisem despre castel, care să îmi sugereze cine era Jeff Carleton.

- Sper că conducerea afacerilor nu se va schimba. Ştii, întotdeauna am zis că Esmond e cam prea comod.

Am dat din cap. Esmond devenea tot mai bine conturat în mintea mea: liniştit, comod...

- Cred că l-a cam lăsat pe Jeff să facă după capul lui şi probabil că Jeff speră să continue la fel.

- Probabil.

- S-a făcut atîta tevatură în jurul domeniilor astea. Cred că Jeff a fost investit cu prea multă autoritate la moartea lui David. Şi după aceea a prins gust, Esmond fiind atît de tînăr.

- Şi de comod, am adăugat.

Încuviinţă din cap.

Am băut cîteva guri din ceaiul acela fierbinte. Era reconfortant, dar tot nu mă puteam atinge de mîncare. Eram prea tensionată.

Emerald vorbea mai departe, iar eu mă concentram îngrozitor, încercînd să dau de capătul cîtorva fire şi să scap cîte un comentariu adecvat. Era istovitor şi cînd Janet a intrat să îmi spună că bagajele mă aşteptau în camera mea, m-am ridicat uşurată. De abia aşteptam să mă retrag şi să reflectez cîteva ore asupra lucrurilor nou învăţate.

Am anunţat-o pe Emerald că mă duc la mine.

- Bine, zise ea, ne vedem la cină.

Am ieşit. Acum era momentul cel mai dificil. Bănuiam că odaia mea trebuie să fie la următorul etaj. Am aruncat o privire pe furiş peste umăr. Era important să nu fiu văzută. Am zbughit-o pe scări. Odată ajunsă sus, zării o figură apropiindu-se de mine dinspre capătul coridorului. Era Janet.

- Mergi în camera ta, domnişoară Susannah? mă întrebă ea.

- Ăăă... da, am bîiguit eu.

- Bagajele au ajuns cu bine. Am urcat şi eu să controlez.

- Mulţumesc. Şi întinde-o, aş fi vrut să îi strig. Ce Dumnezeu se fîţîia atîta pe lîngă mine? De parcă ar fi ştiut în ce încurcătură mă găseam şi s-ar fi distrat în secret.

Am trecut mai departe, în timp ce ea pornise spre scări. Pe coridor era o fereastră şi m-am oprit în dreptul ei cu un aer nepăsător, pretinzînd că admir scena de jos - pajiştile verzi şi ţinuturile împădurite care se întindeau cît vedeai cu ochii.

Cînd nu i-am mai auzit paşii în urmă, m-am îndreptat spre prima uşă. Tocmai dădeam să o deschid încetişor, cînd i-am auzit vocea, din spate:

- Nu... Nu... Eu n-aş face-o, în locul tău, don' şoară Susannah.

Se întoarse lîngă mine şi mîna ei îmi reţinea, cu blîndeţe, braţul.

- Ar fi prea dureros. E aşa cum a lăsat-o el. Maică-sa nu ne-a lăsat să schimbăm nimic. Cred că vine uneori aici. Nu e uşor pentru ea. Cred că nu face decît să stea aici şi să se lase pradă durerii, gîndindu-se cum l-a

pierdut.

Camera lui Esmond! m-am gîndit. Ce bine se potrivise! Credea că am venit aici să îl plîng.

Trebuia să scap de ea. I-am spus, dozîndu-mi emoţia şi mîhnirea din voce cît să pară ale lui Susannah:

- Janet, trebuie să intru!

Oftă şi intră în cameră odată cu mine. Era ordine. I-am văzut patul, rafturile cu cărţi înşirate lîngă pereţi, biroul, fotoliile, draperiile arămii, desenate cu crizanteme mari, aurii.

Janet era în spatele meu, dîndu-mi explicaţii:

- A murit aici, în pat. Dar nu-i bine să stai aici, domnişoară Susannah. Nu ştiu, parcă ar fi de pe ceea lume. Nu-ţi face bine.

- Janet, i-am răspuns, aş vrea să stau puţin aici. Vreau să fiu singură.

- Bine, atunci. Faci cum vrei.

Ieşi, închizînd uşa în urma ei.

M-am aşezat pe un scaun, gîndindu-mă nu la Esmond, ci la Janet şi întrebîndu-mă cum îmi voi putea găsi camera fără să bată la ochi.

Cînd am găsit că se scursese destul timp, am întredeschis cu băgare de seamă uşa şi am aruncat o privire pe coridor. Era cufundat în linişte. Tiptil, ca o hoaţă, am pornit de-a lungul lui, deschizînd o uşă după alta, în căutarea bagajelor.

Erau mai multe dormitoare. Pe furiş, am deschis şi uşa de la capătul coridorului. Acolo, în sfîrşit, mă aşteptau bagajele.

Cu nervii încordaţi la maximum, m-am repezit în cameră şi m-am aruncat pe pat.

Şi nu trecuseră decît cîteva ore!

În timp ce despachetam, se auzi o bătaie în uşă.

- Intră, am zis, cu inima bătînd gata să îmi spargă pieptul, ca întotdeauna în faţa unei noi încercări la care trebuia să fac faţă.

Era, din nou, Janet.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Nu, mulţumesc, mă descurc.

- Ai tot ce-ţi trebuie în cameră?

- Cred că da.

- Ştii, Grace, fata cea nouă... e cam speriată de tine.

- Cum adică?

- Ei, a tot auzit de accesele tale de furie. Iar acum, că eşti stăpînă...

Am rîs cu jumătate de gură.

- Şi ce faci acum?! Doar nu vrei să pui toate alea frumos în sertare? Şi împăturite pe deasupra! Nu-i genul tău, Susannah. N-am văzut în viaţa mea pe cineva mai dezordonat ca tine. Nu-ţi mai împrăştii lucrurile pe podea? Ia te uită, ce miracole face o călătorie!

- Să ştii că da. Cînd tot îţi faci şi desfaci bagajul pe unde mergi, se impune o anumită ordine.

Încuviinţă din cap.

- Vreau să te întreb ceva, îndrăzni ea, pînă la urmă, pe un ton scăzut. E vorba de Anabel.

- Da, i-am răspuns eu, nu prea în largul meu.

- Ai văzut-o pe insula aia. Cum se simţea?

- Era bine, fericită şi părea mulţumită de viaţa ei.

Janet clătină din cap.

- Mi-a dat o lovitură îngrozitoare, plecînd aşa. Era ea şi copilul meu. Nu trebuia să mă părăsească aşa.

- Doar nu te aşteptai să te ducă şi pe tine cu ea.

- De ce nu? Am venit de la parohie împreună. Locul meu era lîngă ea... nu aici.

- Ei bine, uite că ai rămas aici.

- Ţineam la ea, spuse Janet, visătoare. O fi fost ea un drăcuşor, gata tot timpul de tot soiu' de pozne nesăbuite, da' să ştii că era o ființă bună şi dulce.

Nu puteam vorbi, de teamă să nu îmi trădez emoţia.

- Şi, continuă ea, zici că erau fericiţi acolo... ea şi domnu' Joel? N-o să uit în viaţa mea noaptea aia. Forfoteala, zgomotul, trăncăneala, şoaptele... şi cum l-au găsit pe David. L-am cărat pe o targă. Nu ştiu cum, da' nu părea ceva real. Tocmai asta e, că uneori realitatea întrece cele mai nebuneşti închipuiri. Ah, biata don'şoara Anabel!

M-am gîndit: urmăreşte ea ceva. Are suspiciunile ei. Mă încearcă.

- Exista o fetiţă, adăugă ea. Am văzut-o odată. Un copil mic şi scump. Mă întreb ce s-a ales de ea.

- Era şi ea acolo, cu ei, i-am răspuns.

- Ei, Doamne! Trebuia să-mi închipui. N-ar fi plecat don' şoara Anabel fără ea.

- Nu, n-a făcut-o.

- Atunci ai cunoscut-o şi tu, pe insula aia.

- Da. O chema Suewellyn.

- Aşa e. Ştiu că au făcut un picnic odată. Am fost şi eu acolo.

- Da?

Inima îmi bătea nebuneşte. Mi-era teamă că mă va da de gol.

- Da, urmă ea. O creatură dulce şi micuţă, cu ochii mari de uimire. Se vedea că e o Mateland. Ce s-a întîmplat cu ea?

Simţindu-i privirea aţintită asupra mea, m-am grăbit să îi răspund:

- Era pe insulă, cu ei... cînd s-a întîmplat. A pierit odată cu ei.

- Biata pisicuţă. Ştii că mi-a amintit de tine, cînd am văzut-o? Era cam de-o vîrstă cu tine... aceeaşi construcţie... şi aerul ăla care te face să zici: se vede de cît colo al cui sînge îi curge în vine! Doamne, ce tragedie... şi ce minune, că nu erai cu ei. Mă întreb ce te-a făcut să pleci la Sydney chiar atunci?

- Văd că ştii toate amănuntele, Janet.

- Păi, vestea a primit-o doamna Mateland, înţelegi, prin avocaţii ăia. După Esmond, Joel ar fi fost următorul moştenitor, dacă n-ar fi fost dezmoştenit. Bătrînu' Egmont, ce zdruncinat a fost cînd şi-a dat seama că şi-a pierdut, dintr-o împuşcătură, ambii fii. Aşa că l-a dezmoştenit pe Joel. Dar mai era Esmond. Cine să-şi închipuie că va muri aşa repede? Ştii, mă bucur că prichinduţa era cu don' şoara Anabel. I-am văzut pentru puţin timp aşa, împreună şi îţi creştea inima... deşi, bineînţeles, ce făcuse ea era urît. Ah, biata mea don' şoară Anabel. Merita mai mult decît atît.

- Da, i-am răspuns, din toată inima. Aşa e.

Janet îmi aruncă o privire iscoditoare.

- Acum, m-am grăbit să continui, totul s-a terminat.

- Atîţia morţi, adăugă ea. Nu-mi place. Vulcanul ăla... într-un fel, a fost un act de la Dumnezeu. Da' şi sărmanu' conaş Esmond! Mă întreb cît o mai ţine maică-sa camera lui aşa neatinsă. O laşi aşa? Cu hîrtiile lui în birou, cărţile

şi toate alea, exact cum erau cînd a murit? O să dai ordin să nu fie atinse?

- Mai vedem noi, Janet.

Mă privi cu mîhnire şi ieşi. Am rămas pe marginea patului, privind în gol.

Oare bănuia ceva?

În seara aceea m-am descurcat relativ uşor. Cu Emerald era floare la ureche, mai ales că era aproape oarbă. Nu avea cum să sesizeze diferenţa între Susannah şi mine. Fusese totdeauna închisă în ea însăşi, în cercul ei de griji, ceea ce îmi era de mare ajutor în momentul de faţă. Şi chiar dacă ar fi sesizat vreo nepotrivire, ar fi pus totul pe seama recentelor călătorii.

Cu servitorii însă era cu totul altceva. Unii dintre ei o ştiau pe Susannah de mică. Şi totuşi eram convinsă că nu-mi vor pune identitatea la îndoială.

Cea de care trebuia să mă tem era Janet. Ştia prea multe. Ştia de existenţa lui Suewellyn. Cum doi şi cu doi fac patru, ar putea pune cap la cap aceste lucruri.

Şi totuşi, în acea primă seară mi s-a demonstrat cît de uşor mă pot scăpa cu ceva. Cine s-ar fi gîndit că un lucru atît de banal precum o budincă mă poate da de gol?

La desert se servise budincă de ghimber. Mîncasem nişte brînză şi biscuiţi, iar după primul fel am refuzat

budinca. Chaston, valetul, trebuie să fi raportat acest lucru, căci imediat după ce i-am spus lui Emerald noapte bună şi mă pregăteam să urc scara spre camera mea, o femeie agitată şi roşie la faţă apăru din dosul unui paravan, punîndu-mi-se în cale, cu trupul ei mare şi vînjos.

- S-a întîmplat ceva? am întrebat eu.

- Hm, coniţă Susannah, ba bine că nu!

- Ce anume?

- Ce-aş vrea să ştiu eu, coniţă, e dacă matale crezi că eu nu sînt, cu gătitul meu, la înălţimea acestei case.

Micul ei discurs înflăcărat, ţinut în ceea ce eu aş numi stil belicos, era un indiciu puternic că mînia acestei doamne fusese serios stîrnită.

Mă întrebam ce nu e în regulă şi, amintindu-mi că joc rolul lui Susannah, stăpîna acestor vaste domenii, nu mi-am pierdut cumpătul.

- Cu siguranţă că nu cred aşa ceva. Mîncarea a fost excelentă.

- Şi ce avea budinca mea aşa de rău încît să-mi fie expediată înapoi, neatinsă?

- Nimic, nu mă îndoiesc.

- Da don' şoara strîmbă din nas! Păi bine, coniţă, doar am făcut-o special pentru matale, că ştiam cum te dai în vînt după de-alde astea. M-am dat de ceasu' morţii să te-aştept cu budinca asta în prima seară, că doar aşa am făcut de cîte ori veneai de undeva şi te lingeai pe degete... de nu mai rămînea nimic de adus înapoi în bucătărie. Acum nici nu te-ai atins de ea.

- Îmi pare rău. Sînt prea obosită şi mi-a pierit foamea...

M-am oprit, amintindu-mi că nu-i ştiu numele.

- Nu, continuă ea, ignorîndu-mi întreruperea. Cînd

am văzut budinca neatinsă, ştii ce mi-am zis? „Păi bine, doamnă Bates, ce zici de asta? Se pare că arta la în- ale gătitului nu-i destul de înaltă pentru ăi de călătorit prin lume". Ascultă la mine, don' şoară, să ştii matale că sînt unii pe-aproape de s-ar da în vînt să aibă în casele lor pe una care face aşa minunăţie de budincă.

- Doar oboseala mea a fost de vină, doamnă Bates.

- Oboseală?! N-auzii pînă acum aşa ceva la matale! Şi dacă de la călătoriile alea ţi se trage, ai face bine să mai stai pe acasă.

- Te implor, doamnă Bates, n-ai putea să mai faci şi mîine budincă? am încercat eu să o îmbunez.

Pufni dispreţuitor, dar era clar că începuse să se înmoaie.

- Oi face, dacă asta mi se comandă.

- Atunci voi putea să mă bucur şi eu de ea. În seara asta mi-a dispărut apetitul din cauza oboselii. N-aş fi fost un judecător prea bun al calităţii ei.

- Ba aud c-aţi mîncat brînză, zise ea pe un ton acuzator. Auzi, să dai bunătate de budincă pe brînza aia! Şi cînd mă gîndesc că altădată te urcai cu picioarele pe scaun şi-ţi băgai degetele în vas, cînd eram cu spatele. Odată mi-ai zis: „Ghimberul ăsta îmi face cu ochiul, doamnă Bates". Ce-ţi mai plăcea budinca mea cu ghimber. Acuma...

- O, nu, doamnă Bates. Şi acum îmi place la fel. Te rog eu, fă şi mîine budincă.

Faţa i se încreţi într-un zîmbet şi îmi făcu cu ochiul.

- Nu m-am dumirit, zise ea, cum vine asta, să se întoarcă budinca la bucătărie la fel cum a pornit. Ar fi rupt inima oricărui bucătar care se respectă.

Se înmuiase. Acceptase scuzele mele. Dar ce mai

tevatură, şi totul din pricina unei simple budinci! Trebuia să fiu mai atentă.

Am ajuns în camera mea complet istovită. Am dormit bine în noaptea aceea, fiind epuizată fizic şi psihic. M-am trezit a doua zi cu sentimentul acela care devenise o obişnuinţă pentru mine - un amestec de spaimă şi exaltare. În fiecare clipă se putea întîmpla ceva care să mă demaşte, ştiam asta. Mă puteam considera norocoasă dacă rezistam cîteva săptămîni.

Am coborît la micul dejun. Bănuiam că asta trebuia să fie cam între opt şi zece dimineaţa şi că fiecare se serveşte de pe bufet. Am intrat în salonul în care cinasem. Da, masa era pregătită pentru micul dejun, iar mîncarea sfîrîia în farfurii de argint.

M-am servit şi am luat loc la masă, mulţumind cerului că sînt singură. Mi se făcuse foame, în ciuda neliniştii mele interioare.

În timp ce mîncam, apăru Janet.

- Da' devreme ne-am mai sculat, făcu ea, pe tonul acela familiar al ei. Nu e-n firea ta, don' şoară Susannah, să fii în picioare la ora asta. Ce-i cu tine? Ţi-ai schimbat să fii în picioare la ora asta. Ce-i cu tine? Ţi-ai schimbat apucăturile în străinătate? Don' şoara *Zace-n-pat* se dă peste cap şi se face don' şoara *Zori-de-zi*?

Făcusem încă o boacănă. Şi asta era de ţinut minte.

- Nu cred că Jeff Carleton vine pînă în zece, continuă ea. Nu se aşteaptă să vizitezi domeniile cu el la ora asta, fii sigură. Zicea că îi pare bine că vii acasă. Că-i o mare responsabilitate să ia hotărîri de unul singur. Trebuie să ştii că Esmond îi dădea mai mult sau mai puţin mînă liberă. Zice că de la tine nu se aşteaptă la asta.

Deci aşa, m-am gîndit, în dimineaţa asta voi vizita

domeniile cu Jeff Carleton. Lui Janet trebuia să-i mulţumesc pentru toate aceste informaţii. M-am simţit norocoasă. Aflam tot mai multe lucruri noi. Învăţasem să fiu numai ochi şi urechi.

- Cînd vine, sînt gata. La zece ai zis, nu? am întrebat-o eu.

- Păi, nu la zece ieşeaţi - matale şi conaşul Esmond - cu el?

- Ai dreptate, aşa făceam.

- Jeff i-a spus lui Jim să pună şaua pe Blackfriar pentru tine. Era sigur c-o să te grăbeşti să vezi domeniul.

- Asta aşa e.

- Nu cred să te fi uitat Blackfriar. Caii nu uită niciodată, aşa se spune. Cu tine a fost întotdeauna cuminte.

Suna a avertizare. Mă cuprinse neliniştea. Şi dacă Blackfriar nu mă acceptă? Janet dădea să se înţeleagă că Blackfriar, deşi bun cu Susannah, era mai năbădăios cu alţi călăreţi.

- Te las să mănînci, zise Janet.

Am urcat în odaia mea, echipîndu-mă în costumul de călărie. Am murmurat o rugăciune, mulţumind lui Dumnezeu că tata adusese cîţiva cai pe insulă şi că Halmerii mă luaseră adesea cu ei, în plimbările lor călare pe proprietate. Toţi erau călăreţi desăvîrşiţi iar galopînd cu ei prin bush*-ul australian şi încercînd să fiu la înălţime, devenisem şi eu mai mult sau mai puţin o expertă.

Imediat după zece sosi Jeff Carleton.

- Ne bucurăm să vă avem din nou printre noi, domnişoară Susannah, mi se adresă el, luîndu-mi mîna.

* *Bush* = mari întinderi necultivate, acoperite de tufişuri

Speram să veniţi mai devreme acasă. A fost o tragedie cumplită.

- Da, l-am aprobat eu. Cumplit.

- Şi atît de neaşteptat totul. Doar cu o săptămînă mai devreme am călărit cu el şi domnul Malcolm, în inspecţie pe domenii şi după asta... ne-am trezit, deodată, că nu mai e.

Am clătinat din cap cu tristeţe.

- Iertaţi-mă că aduc vorba de asta, dar trebuie să continuăm treburile de unde le-a lăsat el. Mă întrebam, domnişoară Susannah, ce planuri aveţi cu domeniile astea.

- Pentru început, aş vrea să văd cum stau lucrurile...

Neştiind cum să-i spun - Jeff, Carleton sau domnule Carleton - am lăsat-o baltă şi am evitat o adresare directă.

- Bag seama că veţi fi vrînd o mînă de ajutor la treaba asta, zise el rîzînd.

- O, da, cam aşa zic şi eu.

Ne-am îndreptat spre grajduri. Rîndaşul se grăbi să ne întîmpine:

- Bună să vă fie ziua, don' şoară Susannah. Blackfriar e pregătit. Vă aşteaptă.

- Mulţumesc.

Ce n-aş fi dat să ştiu numele acestor oameni. Aşa mă simţeam fără mîini şi fără picioare. Parcă eram mereu în ceaţă.

Am identificat imediat calul. Numele lui era cel mai bun indiciu*. Era un cal superb, negru ca pana corbului, stropit cu cîteva punctişoare albe în dreptul gîtului.

* *Blackfriar* = călugărul dominican (ad-litteram = călugărul negru)

- Iată pe cineva care se bucură să vă vadă acasă, domnişoară Susannah. A fost mereu calul dumitale Blackfriar al nostru. Îmi pun capu' că i-a fost dor să vă aibă în spinare iar. Deşi aproape că s-a obişnuit fără stăpîna lui, cît aţi stat în Franţa.

- Ai dreptate, am răspuns.

Îmi prindea bine dragostea mea pentru cai, pe care aceştia păreau să o simtă. M-am apropiat cu încredere de Blackfriar. L-am mîngîiat cu precauţie. Urechile lui se ciuliră spre spate. Era încordat.

- Blackfrier, i-am şoptit, e Susannah... care s-a întors la tine.

Era un moment de tensiune maximă, căci nu ştiam dacă mă va respinge sau nu. L-am mîngîiat mai departe, murmurînd:

- Doar nu m-ai uitat aşa de repede.

Şi vocea îmi era cît se putea de mîngîietoare. Am scos un cub de zahăr din buzunar. Aşa proceda Susannah, mi-am amintit, cu caii noştri. Cred că erau fiinţele care scoteau tot ce era mai delicat în ea.

- Ăsta-i şpilul, sări rîndaşul. Asta nu poa' să uite cu una cu două. Am urcat în şa şi, continuînd să îl mîngîi, murmuram:

- Aşa, băiete... Aşa bătrîne... Nu-i aşa că-i un dulce?

Nu ştiu dacă a simţit că nu sînt Susannah. Ştiu doar că m-a plăcut instantaneu. Şi m-a inundat un val de triumf, cînd am ieşit cu el din grajd.

- Unde aţi vrea să mergem mai întîi? mă întrebă Jeff Carleton.

- Asta o las în seama ta.

- Mă gîndeam să dăm o raită pe la Cringle.

- Da. Cum zici tu...

L-am lăsat în mod intenţionat să o ia înainte. Cînd am ajuns în drumul care urma liziera pădurii, m-am alăturat calului lui.

- Unele lucruri... le veţi găsi schimbate, domnişoară Susannah.

- Bănuiam.

- A trecut ceva timp de cînd aţi venit ultima dată.

- Multişor, da. Am stat puţin şi cînd m-am întors din Franţa.

- Da, dar prea puţin. Îndrăznesc să spun că veţi dori unele schimbări.

- Vom vedea.

- Întotdeauna aţi avut ideile dumneavoastră în legătură cu domeniul ăsta.

Am încuviinţat din cap, întrebîndu-mă care ar fi fost acele idei.

- Bineînţeles, cine ar fi crezut că... , începu el.

- Sigur că nu. Dar se mai întîmplă şi lucruri de felul ăsta.

- Domnul Malcolm s-a arătat foarte interesat. A fost pe-aici acum o lună.

- Ah, da?

- Cred că are nişte idei ale lui... Ştiţi, fiind bărbat... Cînd a murit domnul Esmond, a zis că probabil nu vă veţi obosi cu probleme de-astea, administrative. „Înseamnă că n-o cunoşti pe domnişoara Susannah!", mi-am zis eu.

Am izbucnit în rîs.

- Bineînţeles, continuă el, cu o proprietate ca asta, oamenilor li se pare mai normal ca un bărbat şi nu o femeie din familie să vadă de treburile moşiei.

- Şi crezi că Malcolm gîndea ca şi aceşti oameni de

care vorbeai.

- Cu siguranţă. Credea că va fi următorul moştenitor după Esmond, dumneata fiind femeie, deşi ştia şi el - ca şi noi ceilalţi - că bătrînul va ezita să îl numească în testament, din cauza vrajbei aceleia de demult.

- Da, am zis eu.

- E normal ca fratele mai tînăr al bunicului tău să fi avut pretenţii la moştenire şi, cum el nu mai e, dreptul să treacă asupra fiului şi, în final, nepotului său. Multe familii nu dau femeilor drept de moştenire. Nu aşa stau însă lucrurile cu familia Mateland.

- Aşa e.

Ştiam acum care sînt pretenţiile lui Malcolm. Fondate. El era, deci, cel pe care îl înşelam, şterpelindu-i moştenirea de sub nas.

Mă inundă un sentiment neplăcut, declanşînd o alarmă ascunsă. Norocul meu că era o zi atît de frumoasă. Pajiştile străluceau în culorile vii ale fluturilor şi părăluţelor, iar păsările erau îmbătate de fericire, căci soarele strălucea triumfător pe cer, iar primăvara înainta spre vară.

Nu puteam să nu mă îmbăt şi eu de acest extaz.

- Fermele aduc un profit bun, vorbea Jeff Carleton mai departe. Toate, în afară de cea a lui Cringle. Nu ştiu care e părerea ta în legătură cu ei şi dacă ai vreo sugestie.

- Cringle, am murmurat eu, de parcă aş fi reflectat asupra problemei.

- După tragedia aia, s-a ales praful de ei.

- O, da...

Despre ce tragedie să fi fost vorba? Trebuia să fiu atentă, căci înaintam pe un teren alunecos.

- Bătrînul nu şi-a revenit nici acum. Dar se pare că pe Iacob l-a afectat cel mai tare. Doar Saul era frate-său! Erau gemeni şi, după cîte ştiu... foarte apropiaţi. Întotdeauna Iacob depindea de Saul. A fost o lovitură teribilă pentru el.

- Cred că da.

- Şi cum era de aşteptat, şi ferma a decăzut, odată cu ei. Am sugerat să le-o luăm, pentru că pămîntul nu mai dă aceleaşi roade ca înainte, dar Esmond nici n-a vrut să audă. Era tare bun la suflet, Esmond al nostru. Toţi ştiau că la el trebuie să-şi descarce amarul. Ştiu că uneori vă enerva asta.

- Da, am murmurat.

- Deci... cred că se prevăd ceva schimbări. De exemplu, Baba Bell de la colibe are nevoie de un acoperiş nou. La prima ploaie mai puternică o să îi plouă în casă. Tocmai vroia să-i spună lui Esmond, cînd el a căzut la pat. Nu am mai apucat să-i spun, aşa că treaba a rămas nerezolvată. Vreţi să vedeţi acoperişul?

- Nu, i-am zis repede. Dă-i bătaie şi repară-l.

- Procedăm înţelept, să ştiţi... Dar să revin la Cringle...

Am aruncat o privire în jur, respirînd aerul curat al dimineţii. Se zăreau lanurile de grîu şi, în depărtare, turme de oi la păscut. Apoi zării o fermă adăpostită în căuşul unei văi.

- Pur şi simplu nu mai au grijă de pămînt, continuă Jeff. Saul era mînă de fier. Era harnic - unul din cei mai buni lucrători ai noştri. Păcat de el. Nimeni n-a putut să afle adevărul despre ce s-a întîmplat atunci.

- Da...

- Ei, dar astea-s deja antice şi de demult. Într-un an s-au uitat toate. Uneori, oamenii se mai satură de viaţă

şi... Au ei motivele lor personale pentru ce fac. Eu întotdeauna am zis: „Vezi-ţi de viaţa ta şi nu-i judeca pe alţii". Aţi vrea să trecem pe la ei... pe la familia Cringle?

Am şovăit o clipă. Apoi am spus:

- Da, cred că da.

Am schimbat direcţia, călărind la vale printre lanurile de secară şi grîu, pînă ce am ajuns la ferma Cringle.

Am descălecat şi Jeff Carleton a priponit caii. Am traversat amîndoi curtea plină de păsări, după care el a împins o uşă deja întredeschisă.

- E cineva acasă? strigă el.

- Ah, tu erai, făcu o voce morocănoasă. Intră.

Am păşit pe dalele de piatră ale bucătăriei. Aerul era încins. În cuptor se cocea ceva. O femeie şedea la masă, frămîntînd aluatul. Într-un ungher din intrîndul căminului se odihnea un bătrîn.

- Salut, Moses, i se adresă Carleton. Bună ziua, doamnă Cringle. Domnişoara Susannah a venit să vă vadă.

Femeia făcu o reverenţă în silă, iar bătrînul salută posac.

- Ce mai faceţi? am întrebat eu, cu căldură.

- Cam ce facem mereu, zise apăsat Moses. Asta e o casă în doliu, coniţă.

- Ştiu, am replicat. Şi îmi pare rău. Dar cum mai merg treburile la fermă?

- Jacob munceşte ca un rob, ne explică bătrînul. Dimineaţă, amiază, noapte, el roboteşte ca un sclav.

- Şi copiii îi mai dau şi ei cîte o mînă de ajutor, adăugă femeia.

- Cu toate astea, sugeră Jeff Carleton, lucrurile nu stau tocmai bine la fermă.

- Ne lipseşte Saul, bombăni bătrînul îmbufnat.

- Ştiu, m-am aventurat eu.

- Copiii mîine-poimîine sînt mari, încercă să îl liniştească Jeff. Mă gîndeam dacă n-ar fi înţelept să lăsăm ogorul la Gravel Three Acres necultivat la anul. Nu prea dă o recoltă bună de un an-doi.

- Aşa-i fără Saul, sări Moses.

- Haide, îl mustră Jeff blînd, că nu văd eu ce ar fi putut face Saul cu pămîntul ăla. Trebuie să stea necultivat măcar un an.

- O să-i spun lui Jacob, făcu femeia.

- Vă rog, doamnă Cringle. Şi dacă vrea să se consulte cu mine, îi stau oricînd la dispoziţie. Păi, noi de-acuma ne cam ducem.

Ieşirăm de acolo şi Jeff dezlegă caii.

- N-aş putea spune că a fost o primire prea grozavă, am comentat eu.

- Te aşteptai la altceva? Sînt obsedaţi de ce i s-a întîmplat lui Saul. E un lucru teribil ca un bărbat să-şi ia singur viaţa. Ei o privesc ca pe o ruşine care s-a abătut asupra familiei. E înmormîntat la o răspîntie. Preotul a refuzat să îl îngroape în pămînt sfinţit de biserică. Pentru alde Cringle asta e ceva important.

- Bănuiesc.

Îmi doream să ţin o cît mai mare distanţă între mine şi acea fermă.

Ieşiserăm în drumul mare şi tocmai treceam în dreptul unui crînguleţ, cînd ceva îmi şuieră pe lîngă cap şi, ratîndu-şi ţinta cu numai cîţiva centimetri, se opri cu zgomot în pietrişul drumului.

- Ce-a fost asta? am tresărit eu.

Jeff Carleton sări iute de pe cal, aplecîndu-se. Cînd

se întoarse spre mine, ţinea în mînă o piatră.

- Trebuie să fi fost copiii, cu joaca asta a lor, zise el.

- Un joc periculos, i-am întors-o eu. Dacă m-ar fi nimerit pe mine... sau pe tine... ar fi pricinuit necazuri mari.

Jeff se întoarse spre crîng.

- Hei, ţipă el. Cine a aruncat piatra?

Tăcere.

Jeff îmi aruncă o privire şi dădu din umeri nedumerit. Aruncă piatra şi o luă la fugă printre copaci, strigînd:

- Cine-i acolo?

Am auzit cu claritate zgomot de paşi alergînd prin liziera de ferigi.

Jeff se întoarse şi încălecă.

- Nu-i nimeni, îmi zise. Mergem?

Am încuviinţat.

Ne-am continuat vizita şi am cunoscut cîteva ferme şi pe chiriaşii lor. Am scăpat fără să fac vreo greşeală mai serioasă. Dar incidentul cu piatra mă zdruncinase teribil. Nu ştiu de ce, dar aveam certitudinea că fusese aruncată cu intenţie, de cineva din acea misterioasă gospodărie Cringle care îmi voia răul.

Cînd am ajuns la castel, Janet era în hol. Nu îmi puteam scoate din cap ideea că mă studiază. De data asta părea doar uşurată să mă vadă.

- Se vede cît de colo că a fost o dimineaţă petrecută

cu folos, zise ea.

- Da, aşa e, Janet.

- Vroiam să-ţi spun ceva. În legătură cu odaia domnişorului Esmond. Tu hotărăşti cum e mai bine, bineînţeles, da' mă gîndeam că poate găseşti cu cale să mai umbli în camera aia... cineva trebuie să vadă de ea, de pildă să pună ordine în hîrtii. Asta e musai într-o zi, iar doamna Emerald n-are ea inima s-o facă... Apoi şi ochii n-o mai ajută... M-am gîndit că dacă eşti pusă pe treaba asta, poţi s-o faci cînd vrei.

- Mulţumesc, am zis. O voi face, într-o zi.

Eram emoţionată. Cine ştie, aş fi putut afla ceva nou din hîrtiile lui Esmond. Da, ideea era excelentă. Şi se dovedea, pentru mine, de o valoare inestimabilă. Mă aşteptau poate, acolo, tot soiul de informaţii vitale pentru rolul meu.

M-am îmbăiat cu viteză şi am luat un prînz uşor cu Emerald. Alături de ea mă simţeam cel mai confortabil, compania ei fiind o adevărată relaxare pentru mine. Agravarea bolii ei de ochi îmi era de mare ajutor. Era o cruzime din partea mea să mă gîndesc la aşa ceva, dar aşa stăteau lucrurile. Pe deasupra, aerul ei distrat şi interiorizat era un balsam pentru nervii mei.

Mă întrebă cum mi-am petrecut dimineaţa şi i-am povestit cum am călărit la fermă cu Jeff Carleton.

- Nu erai tu dacă n-o luai cu prima zi, spuse ea. Aşa făceai şi cu Esmond. Îl tot îmboldeai să se implice în conducerea domeniului. Eu întotdeauna am zis că nu de Esmond, ci de castel eşti tu mai abitir îndrăgostită.

- O, mătuşă Emerald, am protestat eu. Cum poţi să vorbeşti aşa? Doar ştii că n-am ascuns niciodată dragostea mea pentru castel...

- Nu mai e nevoie să-mi aminteşti. Deci ai făcut, ... Jeff, inspecţia de rigoare. Ce fericită eşti, să poţi zbura unde vrei. Ce n-aş da să...

Se întoarse la subiectul ei preferat. De acum eram în siguranţă; nimic n-o mai putea opri.

Am decis să pun în aplicare numaidecît planul propus de Janet. Aşa că, după ce Emerald se retrase în camera ei să-şi facă siesta, casa fiind cufundată în tăcere, m-am dus în camera lui Esmond.

Am închis uşa după mine şi am aruncat o privire în jur. Era o încăpere obişnuită, dacă puteai spune aşa ceva despre vreo încăpere din castelul Mateland. Fereastra ovală, tăiată în zid şi pervazul ei de piatră erau singurele semne dinstinctive faţă de ce văzusem eu pînă atunci. Mobila era neaşteptat de convenţională: o sofa, două fotolii, un scaun, o măsuţă de scris cu o lampă şi un birou în colţ. Camera nu dădea nici un indiciu asupra personalităţii lui Esmond.

M-am îndreptat spre birou. Aici trebuiau să fie hîrtiile despre care vorbise Janet.

Am deschis un sertar, găsind cîteva carneţele. Am luat unul şi, deschizîndu-l, am dat de o listă de nume. L-am răsfoit mai departe. Conţinea notiţe despre diferite persoane. După cum mi-am dat seama imediat, era vorba despre oameni de pe moşie, informaţiile fiind uluitor de utile pentru mine. Dacă studiam cu atenţie conţinutul carnetului, aflam numele lucrătorilor şi amănunte despre ei.

Îmi venea să strig: „Mulţumesc, Janet, că m-ai trimis aici".

„Emma Bell", am citit în lista de la început. Am dat paginile pînă la cea dată în index. „Între 70 şi 80 de ani.

...ăit în colibă de cînd s-a măritat, acum 50 de ani. Copii ...ătoriţi şi plecaţi. Singură. Trăieşte din ce cîştigă cu ...sutul".

Ştiam acum că era aceeaşi Baba Bell cu acoperişul ...icat.

„Tom Camber", am citit mai departe. „80 de ani. Venit ... Mateland la 12 ani. Coliba e a lui pe viaţă. De dat ...poi lui Tom Gelder, cînd se căsătoreşte cu Jessie Gill, ...ată în casă".

Era mană cerească. Puteam afla din acest carnet tot ce vroiam să ştiu despre oamenii pe care urma să îi întîlnesc. Nici că exista ceva mai potrivit să îmi consolideze poziţia actuală.

Mulţumirea mea sporea, pe măsură ce parcurgeam mai departe rîndurile. Am decis să iau carnetul cu mine, să-l studiez. Mă încînta ideea să călăresc pe domeniu şi, dacă Tom Gelder îmi iese cumva în cale, să îi spun cum acea colibă va fi a lui, atunci cînd se va elibera.

Toate aceste persoane vor căpăta mai multă consistenţă şi culoare pentru mine, mi-am zis. Vroiam cu disperare să îi fac fericiţi, să se bucure că am devenit stăpîna castelului. Pe măsură ce mă gîndeam la tot ce puteam face pentru ei, sentimentul acela ingrat de vinovăţie îmi slăbea în intensitate.

Eram cufundată în lectura caietului, cînd auzii uşa deschizîndu-se. Am tresărit şi m-am întors brusc, simţind cum îmi urcă sîngele în obraji.

Stătea în picioare în cadrul uşii. Era Janet.

- Mi s-a părut că aud mişcare aici, îmi explică ea. Dar nu eram sigură. Aşa, deci ascultăm de sfatul bătrînei Janet...

Mă privea cu curiozitate în ochi şi eram sigură că mă

suspectează.

- Da, am ascultat de sugestia ta, i-am răspuns. E ordonat e totul aici.

- Da' multe din hîrtii sînt amestecate. Mă bucur că te-ai apucat să le sortezi. N-am vrea ca doamna Emerald să treacă prin ele şi să o apuce inima rea.

- Par să fie o groază de informaţii despre proprietate.

- Da, oam aşa ceva. Şi poate că în birou...

- Biroul e închis, am sărit eu.

- Trebuie să fie pe undeva o cheie. Să ne gîndim. Unde ţinea domnişoru' Esmond cheia?

Mă străpunse cu privirile, cu o expresie ciudată întipărită pe chip - jumătate amuzată, jumătate consternată. Janet rămînea, pentru mine, o mare enigmă.

Pocni din degete, sărind în sus:

- Cred că o ţinea în vază. Sigur că da. Am văzut-o cînd am şters praful p'-aici. Am făcut-o chiar eu, că doar nu le-oi lăsa pe tinerele astea să umble prin lucrurile răposatului. Cum moare cineva, îl şi transformă în stafie. Deşi domnişoru' Esmond era atît de bun că nu cred să sperie pe cineva. Aha, am avut dreptate. Uite-o. Era în vază. Cred că e cheia care-ţi trebuie.

- Şi crezi că se cade?

- Să se cadă?

- Adică... vreau să spun... să umblu în hîrtiile lui personale.

Privirea ei nu îmi părăsise nici măcar o clipă chipul şi atunci îi zării gura arcuindu-se într-un zîmbet strîmb. Pentru o clipă m-a cuprins groaza. Ştie, m-am gîndit. Îşi bate joc de mine. Ce vrea să spună cu zîmbetul ăsta e că găseşte amuzant că eu, o escroacă, să am scrupule

de mare doamnă.

Dar chipul i se reaşeză, compunînd aceeaşi expresie normală de dinainte.

- Tot trebuie odată să le sorteze cineva. Doar vei prelua afacerile de unde le-a lăsat el, nu?

- Da, cred că aşa trebuie pusă problema.

Am luat cheia.

- Bine, atunci, don' şoară - mi se adresă ea - plec şi te las la treabă.

- Mulţumesc, Janet.

- Şi cînd e gata totul, eu zic să încui biroul şi să pui cheia la loc.

- Aşa voi face.

Uşa se închise după ea. Îmi fusese de mare ajutor, dar îmi dădea o stare de nelinişte. Totdeauna apărea pe nepusă masă şi reuşea să dea impresia că ştie ceva. Pe de altă parte, puteam să pun asta şi pe seama conştiinţei mele încărcate.

Am deschis biroul. Erau grămezi de hîrtii, aşezate frumos în diferite sertăraşe şi despărţituri micuţe. Diverse chitanţe, note de plată şi foi de inventariere a produselor obţinute din recoltă. Mai erau şi facturi pentru reparaţia castelului.

Toate, lucruri pe care se presupunea că le cunosc. Deodată, însă, punînd la locul lui un morman de chitanţe, am atins cu mîna un teanc de caiete cu coperţi de piele. Le-am scos. Erau legate unul de altul cu o panglică roşie; erau jurnale personale, aşezate în ordine cronologică. L-am luat pe ultimul. Fusese început cu un an înainte, iar scrisul se oprea brusc în noiembrie. Ştiam de ce. Atunci murise Esmond.

Jurnalele lui Esmond! Citindu-le, puteam afla ceva

despre viaţa lui.

Am stat aşa, cu ele în mînă, de parcă aş fi privit [illegible] un mormînt. Eram în cumpănă. Partea [illegible] onorabilă a ființei mele nu contenea să mă [illegible] să-mi taie elanul. Surprinzător, dar această [illegible] încă mai exista!

Şi totuşi, instinctul de conservare era mai [illegible] El fu acela care îmi deschise ochii, arătîndu-mi că această zi putea fi una extrem de profitabilă. Trebuia să îi mulţumesc lui Janet pentru informaţiile [illegible] care mă aşteptau aici.

Am deschis primul jurnal. Însemnările erau [illegible] ca de pildă:

Tantalus şi-a pierdut o potcoavă în dimineaţa [illegible] Mers la Jolly. Stat acolo cît a potcovit-o. Vorbea [illegible] fiică-sa care se mărită anul ăsta. Întîrziat la [illegible] S. Era furioasă. N-a vorbit cu mine toată ziua.

Am aruncat o privire fugară peste toi.

Mers la Crîngul Bray cu S. Zi splendidă. S. în [illegible] bune, aşa că şi eu la fel. Ieşit cu Jeff. E nerăbdător [illegible] învăţ treburile administrative. Deosebit de interesant.

Am căutat una mai recentă. Se vorbea mult despre Susannah aici şi însemnările luaseră un alt aspect. Deveniseră mai sentimentale, nu se mai rezumau la o simplă stare de fapt şi, citind printre rînduri, îmi fu uşor să ghicesc că toate astea i se datorau lui Susannah.

Am ales paragrafele scrise, probabil, cu puţin timp

[illegible] ca Susannah să plece în Australia. M-am gîndit [illegible] avea elemente noi despre evenimentele recente. [illegible] să aflu cît mai multe despre Susannah.

[illegible] mă necăjeşte. N-o înţeleg deloc. Uneori e [illegible]toare. Alteori parcă i-ar provoca plăcere să mă [illegible]. În dimineaţa asta a fost groaznic de uncioasă. [illegible] n-o mulţumea. S-a purtat oribil cu sărmanul Saul [illegible]. Bietul de el, arăta nenorocit. Cînd i-am spus că [illegible] ei taie în carne vie, că îi jigneşte şi umileşte pe [illegible], a rîs de mine. A zis că eu sînt moale şi n-o să [illegible] conduce niciodată castelul. A spus: „Acuma cred [illegible] trebuie să mă mărit cu tine, altfel locul ăsta o să [illegible] o ruină". Nu m-am abţinut şi am întrebat-o: „Vorbeşti serios, Susannah?" Şi ea mi-a răspuns: „Sigur [illegible] vorbesc serios". Şi mi-a luat faţa în mîini şi m-a sărutat [illegible] un fel tare ciudat. Eram ameţit de tot.

Jurnalul era acum tot numai Susannah. Nu era nici o îndoială că îl înnebunise de tot. Se logodiseră. Fascinat, vrăjit, el dorea o căsătorie imediată, dar ea nu terminase şcoala.

Povestea se contura cu claritate. Parcă o vedeam, cu obişnuita ei aroganţă, care venea din profunda ei certitudine că puterea de seducţie îi e nelimitată. Exista ceva în ea cu care nu puteai lupta. Era irezistibilă. Putea deveni crudă şi o iertai pentru cruzimea ei. Cred că exercita o atracţie fizică fantastică.

Am lăsat caietul să cadă pe birou, înţelegînd deodată cît fusesem de nebună. Cum mă puteam gîndi vreodată că pot semăna cu ea?

Am reluat însă jurnalul şi lectura lui.

Ieri a venit Garth. O să stea mai mult. Am ieşit toţi trei călare. S. nu-l poate suferi pe G. Păcat, pentru că el încearcă să îi intre în graţii. „N-are ce căuta aici, străinul ăsta", îmi tot spune ea. A fost grosolană cu el, spunîndu-i că-i doar fiul unei servitoare de grad ceva mai înalt. Elizabeth ar fi înnebunit s-o audă.

Pe-afară, călare. Trecut de Cringle. Saul C. reteza ramurile rebele din gardul viu cu o coasă. Ne-am oprit să îl privim. S. a spus că, după părerea ei, gardul arată jalnic. Saul s-a făcut roşu la faţă. Arăta ca un şcolar care a tras chiulul şi a fost prins. Mai văzîndu-l şi aşa mare - cred că are doi metri - mi-a fost şi mai milă de el. A început să găsească tot felul de scuze. Susannah a zis atunci cu vocea aia a ei pe care urăsc s-o aud, pentru că îi înspăimîntă pe oamenii a căror existenţă depinde de castel: „Să fiu în locul tău, aş face ceva cu gardul ăla, Saul Cringle. Şi asta, repede!" Coasa i-a scăpat lui din mînă şi s-a tăiat groaznic. Atunci Susannah a schimbat tactica. A sărit de pe cal, mi-a aruncat hăţurile şi a dat fuga să vadă ce e. L-a făcut pe Saul să intre în colibă şi l-a bandajat cu mîinile ei. M-a bucurat s-o văd îngrijorată. Dar, tipic pentru Susannah, cum am plecat de acolo, mi-a zis, „Era un fleac. O amărîtă de tăietură. Făcea aşa ca eu să mă simt prost. Vroia să-mi pară rău". „Nu cred că-i trece prin cap aşa ceva", i-am spus eu. Atunci şi-a vărsat nervii pe mine, mi-a zis iar că sînt moale şi că o să am nevoie de ea ca să conduc castelul. Numai ea, zicea, ştie să se poarte cu ăştia, alde Saul Cringle. După aia a izbucnit în rîs. Nu, n-o mai înţeleg deloc pe Susannah.

Are fixul ăsta, să îl persecute pe Saul Cringle. Găseşte motive să se plîngă de tot ce-i la fermă. Se poartă foarte ciudat. Într-o noapte am zărit-o venind acasă foarte tîrziu. Ploua şi era udă leoarcă. Am ieşit să o întîmpin. A făcut o criză de furie. „Ascultă aici, Esmond Mateland - mi-a spus ea - dacă ai de gînd să mă spionezi, poţi să uiţi de căsătorie. Nu m-aş mărita în vecii vecilor cu cineva care mă spionează". După aia nu a mai vorbit cu mine toată ziua. Dar noaptea trecută m-am pomenit cu ea în cameră. Avea pe ea un halat de mătase. Pe dedesubt era goală. Şi-a scos halatul şi s-a strecurat lîngă mine în pat. Nu se mai oprea din rîs. Zicea, „Dacă ai de gînd să mă iei de nevastă, va trebui să te obişnuieşti cu toanele mele". Of, Doamne, Susannah!...

Nu mai puteam continua. E mort, mi-am repetat pentru a nu ştiu cîta oară. Sînt indiscretă, intru în intimităţi care nu mă privesc.

Că Susannah se ducea aşa în camera lui, nu mă surprindea prea tare. Această senzualitate a ei era esenţa atracţiei pe care o exercita asupra oamenilor. Erau promisiuni nesfîrşite în privirile pe care le arunca în direcţia celor care urmau să îi devină sclavi, şi avusesem mereu vaga bănuială că, fiind o fire capricioasă, atunci cînd avea chef nu se dădea înapoi de la îndeplinirea acelor promisiuni nesăbuite din ochii ei.

Mă întrebam ce se întîmplase între ea şi Philip. Căci eram sigură că nu renunţase la ideea de a se căsători cu Esmond.

Nu mai vroiam să citesc. Şi totuşi, ceva îmi spunea

că trebuie să continui. Dacă aveam de gînd să joc mai departe rolul şi să intru perfect în pielea personajului ales, trebuia să îi ştiu toate faţetele. Iar efectul pe care Susannah îl avusese asupra lui Esmond spunea foarte multe despre caracterul ei; în plus de asta, o văzusem exercitîndu-şi puterea de seducţie şi asupra lui Philip.

Cum putusem să îmi închipui că i-aş putea lua locul vreodată?

Trebuia să iau caietele cu mine în cameră, să le studiez nestingherită. Am închis biroul, am pus cheia la locul ei în vază şi am închis fără zgomot în urma mea uşa camerei lui Esmond.

În noaptea aceea am stat mult timp trează, studiind documentele proprietăţii. Eram acum sigură că aş fi deja în stare să călăresc pe moşie şi să le vorbesc celor întîlniţi în cale, de parcă i-aş cunoaşte de cînd lumea! Eram plină de încredere.

Mi-am încercat cîteva din cunoştinţele nou dobîndite cu Emerald şi m-am descurcat foarte bine. Cu ea însă, era destul de uşor. Oamenii de la ferme nu intrau în preocupările ei decît la Crăciun, cînd îşi făcea datoria să le dea cărbuni şi plăpumi groase, sau la Paşti, cînd le trimitea cozonaci cu stafide, obicei statornicit la Mateland de mai mult de o sută de ani. Mai era şi ziua Sfîntului Mihail, cînd le oferea gîscă. Bineînţeles, acest lucru nu îl făcea personal, ci prin intermediari. Probabil

că de acum încolo toate astea cădeau în sarcina mea.

Apoi am sporovăit veselă, cu un aer atotştiutor, cu Janet. Ascultîndu-mă, dădea din cap aprobator, făcîndu-mă să mă simt ca un copil care şi-a învăţat lecţia foarte bine.

Următoarele zile trecură fără peripeţii. În fiecare dimineaţă străbăteam călare întinsele domenii. Uneori mă opream şi vizitam fermele, sigură pe mine, din cauza informaţiilor noi primite. Bătrîna doamnă Bell, de pildă, şterse grăbită praful de pe un scaun, poftindu-mă să şed şi începu să îmi descrie pe larg starea acoperişului ei, din care picura apa în casă.

- Se face, doamnă Bell, am fost eu în măsură să o anunţ. În curînd o să vină reparatorul, totul e aranjat.

- O!, don' şoară Susannah, ţipă ea, bucuroasă, ce-o să mă mai bucur. Ştii mata cum îi, să stai în vîrfu' patului şi să te plouă-n cap ca şi cum ai fi afară. Nu îi prea plăcut.

I-am spus că sînt convinsă că nu este plăcut şi că altă dată, orice probleme ar avea, să apeleze la domnul Carleton sau la mine.

- Să fii sănătoasă, coniţă, îmi spuse ea.

- De-acum încolo ne ai pe noi, doamnă Bell, să avem grijă de tine, am asigurat-o.

- Drăguţ din partea matale. Venişi tare schimbată, coniţă, dă-mi voie să-ţi spun. Mai bună. Conaşu' Esmond o fi fost el bun şi omenos, da' nu se ţinea prea des de cuvînt. Promitea multe, da'... înţelegi mata! Domnu' fie lăudat, că toate or să fie altfel de-acuma încolo.

- Voi face tot ce pot să vă văd fericiţi, am replicat eu. Ar fi şi păcat să nu vă simţiţi bine, în ţinutul ăsta atît de frumos.

- O, e minunat, coniţă. Aşa-i spuneam şi io lu' Bell cînd venirăm prin părţile astea... să tot fie cinzeci de ani.

Am adăugat că sper să mai aibă parte de încă cincizeci de ani, chiar mai frumoşi, şi asta o făcu să rîdă.

- Mata tot o figură rămăseşi, coniţă, da' parcă una mai bună acuma, că venişi de pe unde ai tot umblat, nu te supăra că-ţi spun.

Am ieşit de acolo cu inima uşoară. Cel puţin oamenii aceştia mă plăceau mai mult decît pe Susannah.

După Baba Bell, am trecut pe la familia Thorn. Bătrîna era ţintuită la pat iar fiica ei, Emily - o femeie de vreo cincizeci de ani - arăta ca un şoricel costeliv: era mică, cu mişcări agere, cu părul încărunţit şi nişte ochişori negri şi speriaţi, care jucau în orbite de parcă viaţa ar fi prezentat, la fiecare pas, numai primejdii îngrozitoare. Le cunoşteam situaţia din jurnalele lui Esmond. Emily fusese o cameristă foarte apreciată de stăpîna ei, pînă într-o zi cînd tatăl său se stinse din viaţă, mama fiind deja la pat din cauza reumatismului. Atunci a trebuit să vină acasă să-şi îngrijească mama. Îşi cîştiga existenţa făcînd broderii delicate şi croind haine pentru un magazin din Mateland, ceea ce îi convenea de minune, pentru că putea să lucreze la domiciliul său. Biata domnişoară Thorn, ce viaţă dusese! m-am gîndit cu profundă compătimire.

Cînd am sosit eu era foarte nervoasă şi îmi aruncă o privire speriată de parcă venisem să-i anunţ ziua judecăţii de apoi.

- Eram în trecere pe-aici, domnişoară Thorn, am zis eu. Aş vrea să ştiu cum o mai duceţi.

Dădu din cap şi-şi umezi buzele cu limba. Era, într-adevăr, înspăimîntată. Mă întrebam de ce. Trebuia să aflu, fără să par că o interoghez pe sărmana femeie.

Cum stăteam aşa, discutînd cu ea, se auzi un bubuit în tavan care mă făcu să sar în sus, speriată.

- E mama, îmi explică ea. Probabil că vrea ceva. Mă scuzaţi o clipă, domnişoară Susannah! Mă duc să-i spun că sînteţi aici.

Am rămas singură, privind în jurul meu. În odăiţă exista un cămin, iar masa era acoperită cu o faţă de masă roşie, veche, dar foarte curată. Pe ea era ceva, probabil lucrul de mînă, înfăşurat în hîrtie. Auzeam murmurul monoton al vocilor de sus, care părea să nu se mai termine.

După cinci minute, reapăru Emily.

- Îmi pare rău, se scuză ea. Îi explicam mamei că sînteţi aici.

- Aş putea s-o văd?

- Dacă ţineţi neapărat...

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să spun asta. Imediat mi-am dat seama că nu era un gest pe care l-ar fi făcut Susannah. Citii asta în privirea ciudată pe care mi-o aruncă domnişoara Thorn. Oricum, se ridică să mă conducă. Am urmat-o pe scări. Căsuţele astea semănau toate între ele: două camere jos, o bucătărie şi o scară urcînd spre cele două camere de la etaj.

Într-una din acestea zăcea doamna Thorn, o femeie solidă, orice asemănare cu fiica ei limitîndu-se la cîteva trăsături ale feţei. Dintr-o singură privire mi-am dat seama că doamna Thorn era o femeie care ştie ce vrea şi cum să obţină ceea ce vrea. Aşa mi-am explicat aerul umil şi speriat al fiicei ei. Era evident că mama ei o

domina.

Femeia mă fixă cîteva momente, dîndu-mi impresia că mai are puțin și mă va acuza de impostură.

- Drăguț din partea matale să te îngrijorezi de mine, zise ea, într-un tîrziu, da' nu pot să spun că mă așteptam. E prima dată cînd cineva de la castel catadicsește să-mi facă o vizită.

Pufni disprețuitoare și plină de resentiment.

- Da, nu prea am fost de vreun folos de cînd sînt infirmă. Și cum Jack Thorn nu mai e, bănuiesc că nu mai am ce căuta aici.

- Doamnă Thorn, de ce vorbiți așa? Sînt convinsă că domnișoara Thorn n-o să vă dea voie să gîndiți în felul ăsta.

- Hm... Cît despre ea...

Îi aruncă fiicei o privire incriminatoare, în contradicție cu vorbele.

- A renunțat la carieră, continuă ea, ca să vină să aibă grijă de bătrîna ei mamă. Asta-i ceva ce nu se uită așa, cu una, cu două.

- Menține o curățenie deosebită, am zis eu, simțind că cineva trebuie să apere micuțul șoricel speriat de această formidabilă mamă invalidă.

- E... meticuloasă... de-aia, cu fasoane, că doar s-a obișnuit în case mari. A servit la doamne din înalta societate.

Mi-era din ce în ce mai milă de bietul șoricel.

- Groaznic lucrul ăsta care mi s-a întîmplat, don'șoară. Zac aici... zi și noapte. Nu pot să mișc nici un mușchi fără să mă doară! Nu ies niciodată. Nici nu știu ce se mai întîmplă pe afară. N-am auzit de moartea lu' conașu' Esmond decît după o săptămînă. Și nici de

prima lui criză n-am știut, știi matale, atunci cînd Saul Cringle făcu ce făcu... Sînt ruptă de lume, asta sînt. Dacă înțelegi ce vreau să spun...

Am asigurat-o că o înțeleg și că o compătimesc din toată inima. Dar venisem să văd dacă totul e bine cu colibele.

- Aici totu-i bine, sări domnișoara Thorn, grăbită. Eu una fac tot ce pot...

- Asta se vede, am asigurat-o eu. Îmi place cum arată. E îngrijit și curat.

- Umblă vorba, zise ea, nervoasă, că se pregătesc ceva schimbări acum, că ați venit acasă.

- Schimbări în bine, sper.

- Domnișorul Esmond era un stăpîn foarte bun cu noi.

- Da, știu asta.

M-am ridicat, luîndu-mi rămas bun de la doamna Thorn. Fiica ei mă conduse înapoi la parter și, cînd să plec, am observat că ochii ei mă implorau. Stînd în picioare în ușă, cu privirea aceea rugătoare, îmi spune:

- Toate merg bine. Eu fac tot ce pot.

Ce n-aș fi dat să știu ce o roade! Mi-am propus să aflu cît mai repede.

Am plecat călare, descoperind că nu eram departe de gospodăria Cringle. Ferma și familia asta mă fascinau în mod deosebit. Îmi puneam întrebări în legătură cu Saul. Parcă îl și vedeam, cu ochii plini de mîhnire, întristat de tachinările lui Susannah. Disprețuindu-l, probabil că Susannah vroia să îi arate astfel superioritatea ei și faptul că familia lui depindea de bunăvoința celor de la castel ca să își cîștige existența.

Am descălecat în fața fermei. Un puști o zbughi pe

lîngă mine, oprindu-se să mă privească.

- Bună, am zis eu.

Copilul se întoarse şi o luă la fugă.

Am urmat poteca pînă în faţa casei, spunîndu-mi că n-ar fi trebuit să vin aici. Nu trecuse mult de cînd îi vizitasem, împreună cu Jeff Carleton. Am căutat în grabă un pretext. Mă gîndeam să întreb ce zicea Jacob de propunerea de a lăsa ogorul de la Gravel Three Acres necultivat, acum, că avusese timp destul să mediteze asupra ei.

Am bătut la uşă. Bătrînul era în scaunul lui, iar doamna Cringle strîngea masa şi spăla farfuriile. Într-un ungher, o femeie tînără făcea legături de ceapă şi le aşeza pe o tavă.

- O, e coniţa Susannah din nou, zise femeia.

Fata mă măsură din priviri, cu ochii ei căprui, mari şi frumoşi, dar parcă hăituiţi.

- Am venit să văd dacă aţi ajuns la vreo concluzie în legătură cu ogorul.

- Nu îi după noi, zise femeia. Noi doar facem ce ni se spune.

- Nu, nu-i bine aşa, am protestat eu. Voi vă pricepeţi mult mai bine decît mine la treburile fermei.

- Păi, Jacob zicea că de nu cultivăm, pierdem o recoltă şi, bună-rea cum o fi ea, tot recoltă îi zice.

- Aici ai dreptate, am încuviinţat eu. Eu zic că Jacob şi domnul Carleton trebuie să discute şi să ia o hotărîre.

- Dă-i şi don'şoarei Susannah un strop din cidru' ăla al tău, Carrie, se băgă bătrînul.

- Nu îi tocma' ce bea o don'şoară fină ca ea.

- Odat' eram şi noi în rîndu' oamenilor pentru ei, comentă bătrînul, cu o grimasă, făcîndu-mă să mă întreb

la ce s-o fi referit. Da' adu' odată cidru' ăla, fato! ţipă el la tînăra cu cepele.

- Haide, Leah, o îndemnă şi bătrîna.

Fata se ridică ascultătoare, îndreptîndu-se spre butoiaşul din colţ. Nu vroiam să beau cidru, dar ar fi fost nepoliticos din partea mea să refuz; erau destul de sensibili şi aşa.

- Îi făcut de mîna ei, zise bătrînul arătînd spre femeie. Îi marfă a-ntîia. Îţi place, la sigur, don'şoară Susannah. Asta de n-oi fi mata prea cu moţ să bei cu noi ăştia...

- Ce prostie! am exclamat. De ce aş fi?

- Păi oamenii nu are musai motive pentru ce face, replică bătrînul. Fii atentă la cidru' ăla, Leah!

Leah deschisese canaua butoiului şi umplea o carafă cu lichidul auriu. Mă servi cu o cană de metal. Am gustat cidrul. Nu îmi plăcea cine ştie ce, dar mi-am dat seama că trebuie să îl beau, dacă nu vroiau să îi ofensez pe oamenii ăştia încă şi mai mult decît erau deja. Am continuat, deci, să beau cu sorbituri mici. Era tare. Mă priveau toţi cu foarte mare atenţie.

- Ţin minte cînd erai un plod, mai zise bătrînul. Acu' un car de ani... cînd unchiu-tău mai trăia şi tată-tău era încă p'aci. Înainte de l-a omorît pe frate-său şi-a fugit.

Am tăcut. Nu prea mă simţeam în largul meu. Simţeam ura fierbînd în bătrîn şi în femeie. Cu fata era altceva. Părea preocupată de propriile-i gînduri. Era o făptură gingaşă şi frumoasă, dar ochii ei îmi aminteau de cei ai domnişoarei Thorn - ochi de animal hăituit.

Aş fi putut jura că e însărcinată. Nu din cauza pîntecului, prea puţin umflat, ci a expresiei. M-am întors spre ea:

- Locuieşti aici cu soţul tău?

Efectul cuvintelor mele m-a luat pe neaşteptate. Se înroşi toată şi mă privi de parcă aş fi fost o vrăjitoare care, cu puterile ei supranaturale, îi ghicise gîndurile.

- Leah a noastră... Nici vorbă. Nu îi căsătorită.

- Nu... nu sînt... căsătorită, spuse fata, şi asta suna de parcă ar fi fost o calamitate.

Chiar în momentul acela am observat o umbră la fereastră. M-am întors brusc. N-am apucat să văd decît mişcare, după care umbra dispăru.

Tulburarea mea se înteţi. Cineva privise înăuntru, cineva mă urmărea.

- Cine a fost la fereastră? am întrebat.

Femeia clătină neglijent din cap.

- Vro cioară de zboară pe la fereşti.

Eram aproape convinsă că nu fusese doar o cioară, dar n-am zis nimic.

- Nu, reluă femeia subiectul dinainte, Leah a noastră n-are soţ. Îi vreme destulă. Are numa' şaişpe ani. Cînd l-o lua pe unu', nu poa' să locuiască aici. Îi loc puţin aicea. Nu putem să-i ţinem şi pe alţii. Păi şi matale zici că nu ne descurcăm nici aşa.

- Eu nu zic asta, doamnă Cringle.

- Atuncea zi-ne ce te aduce p'aci. Mai bine zi-o p'aia dreaptă.

- Cred că e de datoria mea să îi cunosc pe oamenii de pe domeniu.

- Păi bine, don'şoară Susannah, da' ne ştii de-o viaţă. Drept îi că mai şi plecaşi, atuncea cînd cu boala lu' domnişoru' Esmond, de era s-o încurce, şi cînd Saul al nostru...

- Tacă-ţi fleanca, muiere! sări bătrînul. Doar don'şoara Susannah n-o vrea s-audă lucruri d'astea.

- Cred că mai bine ne-am gîndi la viitor, am zis eu.

Bătrînul slobozi un hohot de rîs răguşit.

- Asta zic şi io scăpare, cînd trecutu' îi prea hîd, de nu poţi gîndi la el.

Cidrul era într-adevăr puternic. Îmi dăduseră o cană imensă. Mă întrebam cum l-aş putea lăsa acolo fără să par nepoliticoasă, dar m-am decis să n-o fac; şi aşa erau destul de ofensaţi.

Am băut pînă la fund şi m-am ridicat în picioare. Cidrul îşi făcuse efectul. Interiorul colibei începuse să se înceţoşeze. Eram conştientă că mă priveau toţi cu o sclipire de triumf în ochi. Nu şi tînăra. Ea era, de fapt, indiferentă. Avea prea multe probleme personale, probabil, ca să se mai sinchisească de răzbunări prosteşti. Era clar că familia nu ştie că e însărcinată. Îmi închipuiam ce necaz putea să însemne acest lucru într-un asemenea cămin.

Tocmai îmi dezlegam calul, cînd băieţelul de la început alergă spre mine.

- Don'şoară, ajutaţi-mă. Pisica mea nu vrea să iasă din hambar. N-o ajung. Matale ajungi. O aud plîngînd. Te rog, ajută-mă.

- Arată-mi drumul, i-am răspuns.

Faţa lui era numai un zîmbet.

- Vă arăt, vă arăt. O daţi jos pentru mine?

- O dau, dacă pot.

Se întoarse alergînd. M-am luat după el. Străbăturăm o pajişte, pînă ce ne-am pomenit în faţa unui hambar, a cărui uşiţă se legăna scîrţîind.

- Pisica... a intrat... sus. Şi... şi... nu mai poate coborî. Matale o poţi aduce, coniţă.

- O să încerc.

- Io aştept, coniţă.

Se dădu la o parte, lăsîndu-mă să intru. De cum m-am văzut înăuntru, uşa se închise brusc în urma mea, cufundîndu-mă în beznă, căci, venind de la lumina de afară, nu mai vedeam nimic.

Am ţipat, uluită de ce se întîmpla, dar nu numai că băiatul fugise, dar am auzit şi un zăvor trăgîndu-se. Eram... prizonieră.

Am încercat să zăresc ceva în jur şi deodată mi s-a făcut pielea de găină. Auzisem poveşti despre oameni cărora părul li se făcuse măciucă. Acum înţelegeam aceste poveşti. Căci, chiar în faţa mea, atîrnînd de una din grinzi, se găsea trupul unui om. Se balansa la capătul frînghiei, schimbîndu-şi din cînd în cînd poziţia, din cauza legănării.

Am urlat din rărunchi:

- Ah... nu... nu!

Aş fi vrut să pot fugi de aici.

Acele prime secunde au părut secole. Copilul mă închisese acolo cu un cadavru... şi pe deasupra, unul spînzurat. Mă cuprinse groaza. Era un întuneric care-ţi îngheţa sîngele în vine. Nu mai puteam suporta. Băiatul o făcuse cu intenţie. Nu era nici o pisică... doar un trup fără viaţă bălăbănindu-se în laţ.

Tremuram de spaimă. Fusesem atrasă aici cu un scop anume. Copilul ăla ştia ce mă aşteaptă înăuntru. De ce îmi făcuse asta?

Panicată, nu ştiam ce să fac. Ştiam că hambarul e destul de departe de fermă. Dacă ţipam, oare mă auzeau? Şi dacă mă auzeau, oare ar fi venit vreunul din familia Cringle să mă salveze? Era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Răzbăteau parcă pînă aici valurile urii

[illegible] ura tuturor, dar nu şi a lui Leah. Pentru ea, nici nu [illegible]ntam.

Ce puteam să fac? Deodată îmi veni ideea că omul [illegible]ate nu e mort. Trebuia să încerc să îl dau jos. Să [illegible]cerc să îl salvez. Dar primul meu impuls, cînd mă [illegible]zmeticii puţin, a fost nu să îl salvez pe el, ci pe mine. [illegible]oiam să vină cineva să mă ajute. Degeaba împingeam [illegible] uşă, fusese zăvorîtă pe dinafară. Am început s-o [illegible]gîlţîi. Hambarul era însă o construcţie subredă şi se [illegible]gîlţîia cu totul.

Trebuia să văd dacă omul mai e în viaţă. Trebuia să îl dau jos. Mă apucă greaţa. Mi-era groază la gîndul că nu voi mai apuca să ies din locul ăsta oribil, că nu voi mai vedea lumina soarelui.

Mi-am îndreptat din nou ochii spre priveliştea aceea capabilă să îngheţe sîngele oricui în vine. La o privire mai atentă, era clar, după felul cum atîrna, că trupul era moale şi fără viaţă.

În acel moment cadavrul se întoarse, în legănarea lui, în aşa fel încît îl vedeam dintr-un unghi nou... şi am înlemnit de groază. Aveam în faţa ochilor o figură grotească... un chip, dar nu unul uman. Era alb ca zăpada proaspăt căzută şi avea o gură rînjită, ca o rană vie plină de sînge.

Nu era o fiinţă omenească, deşi pantalonii de catifea reiată şi jacheta de tweed păreau să aparţină unui lucrător de fermă.

Am făcut cîţiva paşi către această arătare, deşi instinctul mă avertiza, din toţi porii fiinţei mele, să nu mă apropii.

Şi deodată am simţit că nu mai pot suporta să stau aici nici măcar o clipă. M-am aruncat spre uşă,

lovindu-mă de ea şi ţipînd ca o apucată:

- Lăsaţi-mă să ies! Ajutor!

Şi în tot acest timp am evitat să mai privesc, fie şi numai o dată, în direcţia monstruozităţii care se bălăbănea acolo. Aveam sentimentul oribil că ar putea prinde viaţă şi, scoţîndu-şi laţul din jurul gîtului, s-ar îndrepta spre mine ca să... nici eu nu ştiam ce.

Cidrul îşi inteţea efectul. Ameţisem. Nu era un cidru oarecare. Probabil că îmi dăduseră în mod deliberat o cantitate mare din băutura lor cea mai tare. Mă urau oamenii ăştia din familia Cringle. Oare cine să fi fost copilul care mă închisese în hambar? Un Cringle, asta era sigur. Totul se lega. Ştiam că sînt doi fii şi o fiică.

M-am aruncat din nou, adunîndu-mi toate forţele, lovind uşa. Nu conteneam să ţip după ajutor.

Am mai privit o dată în spate. Era încă acolo... arătarea aceea oribilă rînjitoare.

Trebuie să îmi păstrez calmul, mi-am zis. Să încerc să înţeleg de ce toate astea. Era opera lor, a celor din familia Cringle. Vroiau să mă înspăimînte. Ei trebuie să fi fost cei ce au împins băiatul să mă aducă aici şi să mă închidă înăuntru. Dar oare cu ce scop? Aveau oare de gînd să mă lase aici? Să mă ucidă, poate?

Mă gîndeam prea departe, dar în acel moment eram atît de înfricoşată, încît orice mi se părea posibil.

Trebuia să scap de aici. Nu mai puteam suporta priveliştea aceea monstruoasă. Am strigat. M-am izbit de uşă cu toată forţa, pînă ce am simţit-o săltînd sub loviturile mele. Slabă speranţă! Cine ar fi putut trece pe aici? Cine ar fi putut să mă audă? Cît, Doamne iartă-mă, mai puteam rezista închisă aici cu pocitania aceea?

M-am sprijinit de uşă, istovită. Trebuia să mă liniştesc,

să gîndesc calm, la rece. Fusesem încuiată aici de o [illegible]matie de copil. Dar oare care să fi fost semnificaţia arătării spînzurate? Ce urmăreau? De ce mă dusese puştiul, cu povestea aia a lui, că i s-a pierdut pisica? Băieţii de vîrsta lui fac de glume de-astea, răutăcioase. Poate că pur şi simplu aşa i-a venit lui; o fi zis că ar fi distractiv să mă închidă acolo, cu pocitania aia. Îl văzusem pe copil la venire. Era un Cringle, mai mult ca sigur. O fi atîrnat arătarea aia în laţ şi apoi m-a aşteptat să cad în plasă. Dar, încă o dată, de ce toate astea? Un înţeles ascuns exista, fără nici o îndoială.

Nu puteam rămîne aici la infinit. Îmi vor simţi lipsa la castel. Dar, chiar şi aşa, cine s-ar gîndi să mă caute tocmai aici?

Dacă m-aş duce lîngă arătarea aia... dacă aş examina-o de aproape... dacă... Dar nu puteam să-mi iau inima în dinţi. Prea arăta a strigoi, în semiîntunericul lugubru. Aducea, ce-i drept, a paiaţă, dar ceva, nu ştiu ce, mă făcea să cred că are, sau cel puţin a avut, viaţă în ea.

M-am izbit iarăşi de uşa de la intrare. Mîinile îmi erau zgîriate. Am strigat din toate puterile după ajutor.

Apoi am tăcut, încordată, iar inima îmi sări din loc, plină de speranţă căci auzisem glas de om.

- Hei... Ce s-a întîmplat? Cine-i acolo?

M-am aruncat, cu ultimele puteri, asupra uşii. Hambarul se zgîlţîia sub loviturile mele.

Atunci am auzit tropot de copite apropiindu-se şi vocea unui bărbat.

- Aşteaptă o clipă. Vin imediat.

Calul se oprise. Urmă o tăcere scurtă. Apoi auzii vocea şi mai aproape.

- Un moment...

Apoi, ca prin vis, am auzit zăvorul trăgîndu-se cu zgomot. O rază de lumină se strecură prin crăpătura uşii iar eu aproape că m-am aruncat în braţele străinului.

- Sfinte Sisoe! exclamă el. Ce-i cu tine aici, Susannah?

Oare cine era? Nu ghiceam. Şi apoi, nici nu mai conta prea tare, căci imensa uşurare îmi amorţea orice curiozitate.

Mă ţinu lipită de pieptul lui cîteva clipe, după care spuse:

- Credeam că se dărîmă hambarul.

- Un puşti, mă bîlbîii eu, m-a atras aici şi... a tras zăvorul. Şi m-am trezit acolo, închisă cu... chestia asta.

Privi peste umărul meu, la arătarea care se bălăbănea în laţ.

- Doamne sfinte! murmură el. Ce glumă proastă...

- Ştii, la început am zis că-i om. Nu era cu faţa la mine atunci.

- Doamne, ăştia n-au uitat nici acum...

Nu ştiam la ce se referea. Tot ce începeam să înţeleg era că ieşisem dintr-un impas oribil doar ca să intru într-unul teribil de primejdios.

Străinul ajunsese lîngă arătare şi o examina pe toate părţile.

- E o sperietoare de ciori de la fermă, remarcă el. Ce naiba l-a făcut să o atîrne aşa?

- Mi-a zis că pisica lui e închisă înăuntru.

- Unul dintre copiii Cringle-ilor, nu?

Am hotărît să risc. Ar fi trebuit, bineînţeles, să îi ştiu pe copiii ăştia. Am încuviinţat din cap.

- Au întins coarda prea mult de data asta. Sfinte

Dumnezeule, din aşa ceva se poate muri de inimă. Eşti tare, Susannah. Haide, să ieşim de aici. Unde ţi-e calul?

- Aproape de casă.

- În regulă. Ne întoarcem. Am sosit de dimineaţă. Auzisem că dai o raită pe la ferme şi am zis să vin să te caut.

Am ieşit la lumina soarelui. Încă mai tremuram în urma cumplitei experienţe, dar îmi revenisem îndeajuns cît să îmi revină curiozitatea şi să îl cîntăresc pe străin din priviri. Era înalt, însă ceea ce mă impresionă în primul moment la persoana lui era un anumit aer de autoritate. Acelaşi aer pe care îl simţisem şi îl admirasem nelimitat la tata şi care, am înţeles în acel moment, îi lipsise cu desăvîrşire lui Philip.

Bărbatul avea părul întunecat şi o privire atît de pătrunzătoare în ochii aceia, şi ei întunecaţi, încît m-aş fi ferit din calea lui, dacă n-aş fi fost în acea stare de şoc. Păru să observe că îl cîntăresc din priviri, căci îmi aruncă o privire plină de înţeles şi spuse:

- Ia să te vedem mai bine, Susannah. Te-a schimbat, oare, călătoria aia în jurul lumii?

I-am evitat privirea şi am încercat să-mi ascund tulburarea.

- Unii sînt de părere că da... dar puţin, i-am răspuns.

Mă privea insistent, ceea ce m-a făcut să-mi scot pălăria, căci cu părul lăsat liber şi cu acel breton pe frunte socoteam că semăn mai bine cu Susannah.

- Da, zise el, aprobator. Te-ai înmuiat. Asta-i ce ţi-a făcut ţie călătoria. Genul ăsta de călătorie.

- Vrei să spui că m-am maturizat?

- Dar nu toţi o facem? A trecut un an... Ba nu, chiar mai mult. Cînd te-ai întors de la şcoală nu ne-am văzut.

Nu prea ai stat mult atunci, nu?

- Eu ştiu... vreo două luni.

- Pînă ţi-a intrat nebunia asta cu Australia în cap şi n-a mai ieşit de acolo. Am înţeles că ai reuşit să-ţi găseşti tatăl.

- Da, am reuşit.

- Haide să găsim caii şi s-o întindem de aici. Pe lîngă mea, chiar că arăţi zdruncinată. Ticăloşii, cu sperietoarea aia nenorocită! Sînt răzbunători tipii ăştia, să ştii. Nu am agreat familia Cringle niciodată. Ce vină ai tu că Saul şi-a luat viaţa? Că te legai mereu de el? Şi ce-i cu asta? Ai pornit-o cu stîngul cu ăştia. Tot fanatismul ăsta religios îi duce de rîpă. Bătrînul Moses e un diavol credincios, deşi se crede un înger. Ce i-o mai fi strunit pe copiii ăştia cînd erau mici! Şi ce s-a ales de ei? Saul a ajuns în ştreangul din hambar şi Jacob... păi, ăsta o ia încet-încet pe urmele lui taică-său. Iar dacă e şi mîna lui la mijloc în chestia asta cu sperietoarea, e nebun de legat. Ar trebui să fie cu mare băgare de seamă acum, cînd tu ai controlul absolut. Ar trebui să ştie că aşa poate să-şi piardă ferma. Ştii, le e frică de schimbările pe care le vei face. Cît despre fata aia a lor... parcă Leah o cheamă, nu?

- Da, aşa o cheamă. Am văzut-o în dimineaţa asta...

- Pun rămăşag că ăştia îi fac viaţa un iad. Parcă şi-a ieşit din minţi, de frica lor.

Eram din ce în ce mai uluită. Deci Saul Cringle se spînzurase în propriul hambar! Şi din cauza asta, eu tocmai fusesem închisă acolo, împreună cu o sperietoare de ciori spînzurată de grindă. Casa Cringle avea un secret înspăimîntător, şi Susannah nu fusese străină de el.

Deodată mă cuprinse frica. Pe lîngă asta, se ivise o nouă problemă. Trebuia să aflu urgent cine este misteriosul meu salvator.

Călărirăm împreună spre castel. Vorbea tot timpul, în timp ce eu mă străduiam, cu disperare, să nu mă dau de gol cu ceva.

Cînd am intrat în grajd, mi se prezentă prima fărîmă de noroc din dimineaţa aceea, în persoana unui rîndaş, care mi se adresă:

- Aşa deci, pîn' la urmă, conaşu' Malcolm tot a găsit-o pe don' şoara Susannah!

Deci salvatorul meu era omul căruia îi furasem moştenirea.

Intrînd în castel, am găsit-o pe Janet în holul mare.

- Bună ziua, don'şoară Susannah, don'şoru' Malcolm.

I-am răspuns la salut amîndoi. Am observat că mă privea cumva cercetător.

- Masa e într-o oră, zise ea.

- Mulţam, Janet, îi aruncă Malcolm.

M-am retras în camera mea şi, cum era de aşteptat, nu trecu mult şi Janet îşi făcu apariţia. Bătu la uşă. Am poftit-o înăuntru. Mă surprinse privirea aceea a ei vigilentă şi puţin alarmată, aceeaşi pe care o observasem în hol.

- Ai idee cam cît o să stea domnişoru' Malcolm? mă întrebă ea. Acu mă întrebă şi doamna Bates. Ştii cît îi plăceau lui Malcolm toate alea cu şofran şi buba e că s-au cam terminat proviziile. Şi nu-i tocmai uşor de găsit acum.

- N-am nici cea mai vagă idee cît stă.

- Păi cum să n-apară el pe nepusă masă... Doar aşa face mereu, de cînd a început bunicu-tău să o lase mai

moale cu supărarea, după necazu' ăla.

- Da, am murmurat eu. Cu Malcolm nu știi niciodată cum stai.

- Nu te-ai avut niciodată bine cu el, așa-i?

- Așa e.

- Bucățică ruptă din tine, Malcolm ăsta, întotdeauna am zis-o. Amîndoi visați să comandați. Știi, mă gîndeam mereu la bietu' don'șoru' Esmond cum picase la mijloc, strîns cu ușa între voi ăștia doi duri...

- Poate că ai dreptate.

- Păi, totdeauna gata să vă sfîșiați și să vă luați în gheare... Știi, eu cred că îți făceau bine vizitele lui Malcolm. Nu-ți strica puțină bătălie de la unu' la fel ca tine, așa drac împielițat cum erai.

- Da, m-am purtat de multe ori prostește.

- Pe cinstea mea, nu socoteam s-apuc ziua cînd o să recunoști. Ziceam: „Don'șoara Susannah vede lucrurile dintr-un singur punct de vedere - al ei". Așa și domnu' Malcolm. Da' de iubit castelul, îl iubește ca pe ochii din cap. Și chiriașii îl plac pe Malcolm. Nu că nu le-ar fi plăcut de don'șorul Esmond. Da' era cam prea moale și după aia mai era și felu' ăla al lui de a promite, fără să se țină de cuvînt. Orice îi cereai, zicea da, pentru că vroia să le intre în voie oamenilor și în ruptul capului n-ar fi zis nu. Nici n-a zis vreodată. Numai da, da, da... chiar dacă nu putea să facă treaba.

- O mare greșeală.

- Nu zic nu, don'șoară Susannah. Da' oamenii tot îl iubeau. A fost un șoc pentru noi cînd s-a dus așa; și localnicii l-au plîns.

Era o ușurare că măcar despre moartea lui Esmond puteam întreba în voie, pentru că Susannah nu fusese

aici la data survenirii ei.

- Aș vrea să știu mai multe amănunte despre boala lui Esmond.

- Păi, a fost cam ca atunci cînd a căzut înainte la pat. Știi, că doar erai aici... Aceleași simptome, slăbiciunea aia groaznică l-a apucat din nou. Exact ca atunci cînd ai venit din Franța. Domnișoru' Garth era și el aici. Mai știi? Cînd și-a făcut Saul Cringle felu'. După aia, i-a fost mai bine. Ții minte, că doar cam pe atunci începuseși să te gîndești la plecare, să-l cunoști pe taică-tău. Înțelegeam ce simți. N-o să uit ziua aia cînd l-au găsit pe Saul Cringle atîrnînd în hambar. Nimeni nu știa ce l-a apucat. Putea să fie și vina lu' bătrînu' Moses. Ce-i mai muștruluia nebunu'. Pe Saul și Jacob, iar acuma pe ăia mici. Cred că Leah, Reuben și Amos sînt niște amărîți. Da' nu știu de unde li s-a năzărit că ai avea tu de-a face cu moartea lui Saul. Îl tachinai mereu... te legai de el și îl jigneai... Toată vremea erai la Cringle pe atunci, mai știi?

- Să văd dacă mergeau bine treburile la fermă.

Îmi aruncă o privire șireată, sau doar așa mi se păru mie.

- Asta era treaba lu' domnu' Esmond, nu? Știi, umbla vorba că Saul fusese crescut prea cu frica lu' Dumnezeu și credea că îl înghit focurile iadului dacă face o greșeală cît de mică. Asta ar explica graba lui să moară.

- Chiar așa? am pufnit eu. Și eu care ziceam că, în loc să se grăbească, ar fi trebuit să amîne cît mai mult sosirea în iad, dacă se credea destinat flăcărilor lui!

- Genu' tău de remarcă, din cap pînă-n picioare, don'șoară Susannah. Așa ai fost mereu, n-ai avut nimica sfînt în tine. Îi și ziceam lu' madam Bates: „Don'șoara

Susannah n-are frică nici de Dumnezeu, nici de om! Maică-ta era înspăimîntată de tine.

- O, mama... am murmurat eu.

- Biata, scumpa de ea! Nu şi-a revenit niciodată. Să fie părăsită aşa... şi ibovnica lui bărba-su să fie prietena ei cea mai bună.

- Au avut motivele lor.

- Păi n-avem toţi?

Se îndreptă spre uşă, unde întîrzie puţin, cu mîna pe clanţă.

- Oricum, continuă ea de acolo, mă bucur să văd că vă aveţi mai bine, tu şi domnu' Malcolm. Deşi nu-i timpul pierdut să vă repeziţi unu' la altu' ca şoarecele cu pisica, cum aţi făcut mereu. Numa' castelul ăsta e pricina. Pe vremuri se duceau bătălii pentru el... Toate aiurelile alea, smoală încinsă şi ulei clocotit, aruncate peste atacatori, berbecele care lovea în poartă, săgeţile slobozite din ferestre... Toate astea, numa' şi numa' ca să pui mîna pe un amărît de castel. Acuma se luptă cu alte arme...

- Acum nu mai e nevoie de luptă. Totul e clar, am zis eu.

Mă privi cu un aer prudent şi viclean în acelaşi timp.

- Întotdeauna ai avut fixul ăsta, să fii stăpîna castelului. Eram sigură că de-aia vroiai să-l iei pe Esmond de soţ. Da' uite că ai pus mîna pe el fără să te măriţi cu Esmond. Acuma e numai al tău. Dacă te-ai fi luat cu Esmond, ai fi împărţit castelul cu el. Nu că n-ai fi pus tu bine picioru' în prag. Sînt sigură că te-ai fi descurcat. Da' acuma e cu totu' altceva. Eşti stăpînă absolută.

- Da, am aprobat-o eu, gîndindu-mă cît de ciudat era ca Janet să caute mereu să rămînă singură cu mine,

pentru a-mi vorbi în felul acesta. Dar nu îmi permiteam să o descurajez. Aflasem mai multe de la ea decît de la oricine altcineva. Şi aveam nevoie disperată de amănuntele pe care mi le furniza ea.

- De-acuma eu mă duc, zise Janet. Vrei poate să te pregăteşti de masă.

Nu puteam să nu îi fiu recunoscătoare. Deci Malcolm şi cu mine eram duşmani vechi. Era pornit să aibă castelul. Şi întrevăzuse o posibilitate de a-l moşteni, la moartea lui Esmond. Trebuie să fi fost o lovitură cumplită pentru el, văzînd că eu - de fapt Susannah - i-o luasem înainte.

Trebuia să fiu, cu atît mai mult, cu ochii în patru. Malcolm o ştia pe Susannah, dar n-o mai văzuse de mult. Din fericire, nu fuseseră niciodată în relaţii bune, ba mai mult, se urîseră. Asta nu însemna însă că nu era în deplinătatea facultăţilor sale mintale şi că nu l-ar fi delectat, mai mult decît orice altceva, descoperirea escrocheriei mele.

Acesta era examenul meu. Restul fuseseră nişte teste simple şi foarte uşoare, prin comparaţie. Emerald mi-ar fi putut crea poate probleme, dacă nu ar fi fost pe jumătate oarbă. Cu Malcolm însă era altceva. Era un tip viclean. Nimic nu i-ar fi surîs mai mult decît să descopere că sînt o impostoare, pentru că, Susannah fiind moartă, castelul i-ar fi revenit lui.

La masă am coborît numai eu, Emerald şi Malcolm. Nu mă simţeam în largul meu. Aş fi preferat să am timp mai mult la dispoziţie, să mă pregătesc pentru examenul cu Malcolm.

Emerald, plasată în capul mesei, privi curioasă în direcţia lui:

- Mă gîndeam eu că trebuie să vii, zise ea.

- Nu ştiam că a venit şi Susannah. M-am gîndit să arunc o privire pe la ferme, să mai văd ce e de făcut.

- Cred că Jeff Carleton s-a bucurat să te vadă.

- Încă nu l-am văzut. Era ieşit, aşa că m-am dus după Susannah.

- Şi ce m-am mai bucurat să te văd! am exclamat eu.

- O reacţie total neaşteptată, Malcolm, interveni Emerald.

- Chiar aşa. Şi în ce împrejurări! Cred că ăştia din familia Cringle trebuie scuturaţi puţin. De data asta au mers prea departe.

- Sper să nu se mai întîmple ceva rău, zise Emerald. Mă îmbolnăvesc toate supărările astea. Şi Dumnezeu ne e martor c-am avut destule.

- Băieţii Cringle au făcut asta, îmi pun capul, zise Malcolm.

- Da, am intrat eu în vorbă. Eram la ei şi un puşti mi-a zis că nu poate să-şi scoată pisica din hambar. M-a dus acolo şi m-a închis cu...

- Cu sperietoarea de ciori, îmbrăcată în hainele lui Saul, adăugă Malcolm.

- Ce... oribil! ţipă Emerald.

- Şi atîrna ca un hoit, cu un laţ în jurul gîtului, am spus eu.

- Mai avea şi o şapcă de-a lui Saul pe cap, completă Malcolm portretul. Trebuie să recunosc că arăta veridic pînă se întorcea şi îi zăreai faţa. Te înfiora al dracu' de rău!

- Păi cred şi eu. De-aia eşti aşa... tăcută azi, Susannah.

- Familia Cringle trebuie să uite odată afurisita asta

de treabă, mai spuse Malcolm. Să nu mai arunce vina pe tine sau pe noi... pentru ce s-a întîmplat. Saul ăla nu era întreg la minte, dacă mă întrebi pe mine.

Mă privi cu subînţeles.

- Unii or şti de ce a făcut-o, continuă el, dar eu zic s-o lăsăm baltă.

- Da, zise Emerald, aşa trebuie. Subiectul ăsta îmi dă dureri de cap.

Trecu atunci la descrierea unei noi reţete contra migrenelor, foarte eficientă.

- Conţine rozmarin. Vă gîndeaţi voi că rozmarinul poate să aibă proprietăţi tranchilizante?

M-am aruncat animată, într-o discuţie înflăcărată despre ierburi. Nu încetam să îmi spun: „Trebuie să aflu ce făcea Susannah cînd a murit Saul Cringle". Că era implicată, nu mai încăpea îndoială.

Am terminat masa şi Emerald s-a retras în camera ei să se odihnească. Nu l-am întrebat pe Malcolm ce are de gînd să facă. M-am dus şi eu în odaia mea, cu gîndul să mai răsfoiesc cîteva caiete de-ale lui Esmond.

Aş fi dat orice să pot alunga amintirea acelei arătări monstruoase, bălăbănindu-se în laţ.

Evitasem să reiau lectura jurnalelor lui Esmond. Ceva mă reţinea. Rîdeam de propriile scrupule, atît de nepotrivite la cineva obişnuit deja să perpetueze impostura.

Erau momente cînd îmi venea să-mi strîng cîteva lucruri şi să dispar, lăsînd un bilet în urmă... dar cui? Poate lui Malcolm, să îi spun că Susannah e moartă şi eu am intrat în pielea ei. N-aveam nici un drept să fac aşa ceva şi, ştiind asta, plecam.

Dar unde? Să fac ce? Aş fi rămas repede fără

mijloace de trai. Aş fi putut face ceea ce ar fi trebuit să fac încă de la început. Să stau la familia Halmer pînă îmi găseam ceva de făcut.

N-am putut rezista în cameră. Mă înăbuşeam. Am ieşit şi am traversat pajiştile, îndreptîndu-mă spre lizierea pădurii. Acolo m-am aşezat pe un petic de iarbă, chiar pe locul unde mă oprisem, cu ani în urmă, cu Anabel, pentru a admira castelul.

Intensitatea sentimentelor mele mă uimi şi mă alarmă în acelaşi timp. Castelul mă prinsese în plasa lui vrăjită. Nu puteam să renunţ la el. Dacă aş fi făcut-o, aş fi tînjit după el toată viaţa, visînd să mă întorc aici.

Mă vrăjise, e adevărat. Am înţeles că acelaşi lucru se întîmplase şi cu Susannah. Fusese gata să se mărite cu Esmond ca să obţină castelul. Căci, din ce auzisem despre Esmond, îmi era din ce în ce mai clar că una ca ea n-ar fi putut fi niciodată îndrăgostită de el. Ar fi avut, în cel mai bun caz, acea afecţiune blîndă şi răutăcioasă în acelaşi timp, pe care i-o arătase şi lui Philip.

Mi-o tot imaginam intrînd în camera lui Esmond, goală pe sub halatul ei. Parcă îl vedeam şi pe el, uimit, dar extaziat. Bietul Esmond!

Dar Susannah? Ea vroia doar să fie constant admirată, iubită, adorată. Simţisem asta din prima clipă. Mă întrebam ce o făcuse să stea atîta pe insulă. Philip, mai mult ca sigur.

Ceva în umbra de la marginea pădurii mă linişte. Eram în siguranţă aici, de parcă spiritul tatălui şi mamei mele s-ar fi întors să mă ocrotească în acest loc scump. Reluînd în minte împrejurările în care luasem hotărîrea să vin la castel, mă întrebam cum fusese posibil ca o fiinţă atît de cuminte ca mine să se implice singură într-o

asemenea înşelătorie. Degeaba încercam să-mi găsesc scuze. Pierdusem tot ce iubisem. Nu mai aveam nimic, nu aveam din ce trăi. Viaţa mă lovise cu cruzime şi... îmi oferea o şansă. O aventură care mă putea scoate din disperarea în care căzusem. Măcar acum mai existau momente cînd nu mă mai gîndeam la părinţii mei şi la tot ce pierdusem odată cu ei. Nu, nu existau scuze.

Şi totuşi - mi-am zis, stînd acolo, la umbra copacilor - dacă aş avea o şansă să o iau de la început, aş face la fel.

Am tresărit, auzind un foşnet în tufişuri. Se apropia cineva. Inima îmi bătea deja nebuneşte, cînd Malcolm apăru dintre copaci.

- Bună, zise el, te-am văzut luînd-o încoace. Mi se alătură, aruncîndu-se lîngă mine, pe perna de iarbă.

- Încă mai eşti tulburată, aşa-i?

Continua să mă cîntărească din priviri.

- Păi - am murmurat eu, încercînd să cîştig timp - o întîmplare ca asta cam are darul să te tulbure.

Mă privi amuzat.

- Pe vremuri, asta... - începu el, dar se opri brusc.

Aşteptam cu sufletul la gură să continue.

- Da? nu m-am abţinut să nu îl îmboldesc, deşi nu ştiam dacă e bine să continuăm discuţia.

- Haide, Susannah, nu mai fă pe neştiutoarea! Ştii cum erai înainte. Fără milă. Cinică de-a dreptul. Mă aşteptam să o iei ca pe o glumă.

- O glumă! Asta?

- Poate te-ai fi burzuluit puţin, dar în nici un caz nu mă aşteptam să te apuce nevricalele.

- Nici nu ştiu unde ai văzut aşa ceva.

Rîse.

- Ei, exagerez şi eu. Dar ştii cum zicea Garth: „Susannah are platoşă şi armură. O să treacă prin viaţă fără nici o zgîrietură de la săgeţile cumplitei sorţi. Nu i-ar lăsa-o vreodată să fie cumplită cu ea..." Îţi mai aminteşti?

- Aha, Garth... , am zis eu, evaziv.

- Şi îl aprobam pe vremea aia. Dar uite, se pare că aiureala aia de hambar a străpuns armura.

Am căscat uşor.

- Cred că trebuie să mă întorc.

- Oricum, nu te-ai dat niciodată în vînt după compania mea, nu?

- Chiar trebuie să mă pisezi aşa? Ai făcut o fixaţie cu trecutul?

- Mă simt înclinat să insist asupra subiectului, din moment ce pari alta.

- Mulţi oameni îţi par aşa, cînd nu i-ai văzut de mult.

- Eu îţi par schimbat?

- Îţi spun mai tîrziu, după ce o să te văd mai mult.

M-am ridicat.

- Nu pleca încă, Susannah, zise el.

Aşteptam, tulburată de privirea aceea a lui insistentă şi nedumerită, care mă înnebunea.

- Vroiam să-ţi vorbesc, adăugă el.

- Despre ce anume?

- Domeniul, bineînţeles. Acum trebuie să devii serioasă.

- Dar aşa sînt mereu.

- Cît ai fost plecată mi-am petrecut ceva timp pe-aici, cu Jeff... şi cu Esmond. Esmond m-a rugat să îl ajut. Domeniul ăsta are nevoie de multă atenţie şi grijă. Aici

şi de-a face cu oameni şi.. trebuie să-ţi pese de grijile lor.

- Ştiu asta.

- Nu prea păreai să ştiipînă acum.

- Se pare că ai avut o grămadă de păreri ciudate în legătură cu mine.

Sări în picioare, dominîndu-mă cu statura lui. Atunci am descoperit că apropierea lui mă tulbura.

- Acum, că ai venit tu, eu trebuie să plec? mă întrebă brusc.

Nu ştiu ce mă apucă în momentul acela. Să fi fost spiritul de aventură? Doar ştiam foarte bine că sosirea lui mă punea într-o primejdie permanentă de a fi descoperită. Dar mă provoca. Poate că eram, într-adevăr, o aventurieră, iar presimţirea pericolului adăuga sare şi piper. În orice caz, m-am trezit replicîndu-i:

- Nu... nu. Nu vreau să pleci... nu acum.

Îmi strînse mîna şi o ţinu pentru cîteva clipe în a lui.

- În regulă, Susannah. Rămîn. Vreau s-o fac, să ştii, chiar dacă te-ai întors tu.

Am întors capul. Mă luptam cu o emoţie prostească, care nu voia să dispară. Era extraordinar efectul pe care acest bărbat începea să îl aibă asupra mea.

Ne-am întors împreună la castel, continuînd să vorbim despre domenii.

N-a apărut la cină în seara aceea. Lăsase vorbă că se duce să cineze cu Jeff Carleton. Eram dezamăgită, dar uşurată în acelaşi timp. Conversaţiile cu Emerald erau odihnitoare pentru mine, căci nu mă consumau prea tare.

Devenea uşor sarcastică atunci cînd vorbea de

Malcolm.

- Scoate el totul de la Jeff, zicea ea. S-a deprins să se comporte de parcă domeniul ar fi fost al lui în anii ăştia din urmă, de cînd cu boala bietului Esmond.

- Săracul Esmond! am zis eu. Nu şi-a revenit de fapt niciodată după prima criză.

Dădu din cap.

- N-o să uit niciodată ce bolnav a fost atunci bietul meu copil. Dar ştii şi tu ce rău a fost.

- O, da... , am încurajat-o eu să continue.

- Aşa de bolnav era, că m-am mirat cum a supravieţuit. Mă durea să-l văd aşa. Am avut grijă de el, cît am putut şi eu, bolnavă cum eram. Şi atunci s-a petrecut nenorocirea cu Saul Cringle, care ne-a zdruncinat pe toţi. Atunci... ai plecat după taică-tău.

- Ai un fel de a povesti, că parcă am totul din nou în faţa ochilor, am zis eu.

- N-o să uit niciodată. Convingerea mea e că după criza aia a lui Esmond, Malcolm şi-a făcut speranţe. Chiar credea că îi va veni rîndul la moştenire. Bunicul tău era un om şiret şi răutăcios. Cred că l-a amuzat să-l facă pe Malcolm să spere. Îl urîse întotdeauna pe frate-său şi odată a şi zis că Malcolm e leit bunicu-său. Mă întreb ce-i spunea lui Malcolm între patru ochi. Nu m-ar mira să-i fi întreţinut speranţele... Aşa că atunci cînd Esmond s-a îmbolnăvit, normal că s-a gîndit...

- Normal, i-am întărit eu spusele.

- El a stat o groază de timp aici, cît ai fost plecată. A făcut mai multă treabă cu fermele decît Esmond. Esmond se bucura să lase toate treburile pe mîna lui. Bietul puişor, poate că se simţea deja rău.

- Bietul Esmond! i-am ţinut eu isonul.

- N-ar fi trebuit să-l laşi singur atîta timp, Susannah.

- Nu, n-ar fi trebuit.

Am schimbat subiectul, întrebînd-o cum mai stă cu durerile de spate, ceea ce nu întîrzie să-i capteze interesul, aşa cum o făcea întotdeauna. Cînd m-am întors în camera mea, nu aveam nici un chef de somn.

Nu mai puteam întîrzia. *Trebuia* să îmi abandonez scrupulele prosteşti şi să citesc însemnările lui Esmond despre perioada cînd căzuse bolnav, despre moartea lui Saul Cringle şi despre plecarea lui Susannah în căutarea tatălui ei.

M-am dezbrăcat şi m-am vîrît în pat, luînd jurnalele cu mine.

L-am găsit pe cel pe care îl căutam. Am început să citesc:

O noapte agitată. Am aşteptat-o pe S. N-a venit. Îmi doresc din tot sufletul să fie de acord cu căsătoria. Răspunsul ei e mereu acelaşi: „Nu încă". A venit şi Garth. El şi S. sînt la cuţite. Am încercat s-o temperez, dar din parvenit nu-l scoate. S. mă ameţeşte. O apucă nişte antipatii aşa de violente... faţă de Garth şi bineînţeles, de Saul C., de pildă.

A sosit Malcolm. Între el şi S. e o distanţă rece, o antipatie reciprocă. Ea îl tratează cu dispreţ, iar el o ignoră, sau aşa pretinde. Nu cred că există cineva care să fie complet indiferent faţă de S.

S. pe afară toată după-amiaza. Mă întreb unde dispare aşa. N-are rost s-o întreb. Urăşte ceea ce ea

numeşte „să fiu spionată". Am văzut-o mai tîrziu venind. Cînd a ieşit din grajd s-a întîlnit cu Garth. Au vorbit o vreme. Eu îi urmăream de la fereastră. Întotdeauna mi-e teamă cînd ei doi sînt împreună. Mi-e teamă că ea îi va spune ceva îngrozitor şi va ieşi scandal. Parcă de la un timp sînt mai potoliţi. Ea a intrat apoi în castel şi el a plecat mai departe. Am coborît să o întîmpin. Părea înfierbîntată. I-am şi spus-o. M-a repezit: „Sîntem cumva în miezul iernii şi nu ştiu eu?!", cu vocea aia a ei stridentă pe care o are cînd e furioasă. „Mă urmăreai?". „Da - i-am răspuns - te-am văzut cu Garth. Îmi pare bine că nu vă mai urîţi aşa". „Ah, chiar aşa, nu ne mai urîm?" a întrebat ea. „Da - am zis eu - e bine să fii mai amabilă cu el". „Amabilă! - a urlat ea la mine - Cu omul ăla n-o să mă vezi niciodată amabilă". Apoi a rîs cu poftă şi m-a sărutat. Cînd mă sărută S. nu mă mai pot gîndi la nimic altceva. Ce n-aş da să fie mereu aşa!

S. a venit la mine noaptea trecută. Vine cînd nu te aştepţi. Face cele mai extraordinare lucruri. Ieri a adus cu ea o sticlă de cidru de la Carrie Cringle. „Bietul meu Esmond, cred că te simţi groaznic cînd vin în camera ta aşa. N-o să mai vin, să ştii, dacă nu vrei". Aşa mă tachinează ea mereu. Ştie că o doresc mai mult decît orice pe lume. Asta pare uneori să o încînte, alteori însă o irită. Mi-a zis: „Asta o să te înfierbînte. Şi o să-ţi omoare scrupulele. Haide! L-am adus să bem amîndoi din el". A turnat în două pahare pe care le adusese cu ea. Mi-a întins unul şi m-a forţat să-l beau, ducîndu-mi-l la buze şi luînd şi ea cîte o înghiţitură din el. Am ameţit de plăcere. Dimineaţa, cînd m-am trezit, plecase deja. Există o poezie a lui Keats care îmi aminteşte de S. „La

belle dame sans merci". S. face ce vrea din mine. Nu încape nici o îndoială. Dimineaţa m-am simţit rău. M-am gîndit că o fi fost cidrul cauza. S. a trecut să mă vadă şi s-a speriat. „Nu putea să fie cidrul - mi-a zis ea - Eu n-am păţit nimic". I-am amintit că ea doar a sorbit cîte puţin din el. „Prostii! - s-a răstit ea - Am băut un pahar întreg".

Esmond îşi reluase însemnările de abia după o lună:

Azi sînt mai bine. Mai puţin slăbit. S. e aproape gata de plecare. Zice că trebuie să-şi vadă tatăl. Eu cred că a tulburat-o faptul că Saul Cringle a fost găsit spînzurat în hambar imediat ce am căzut la pat. S-au răspîndit tot soiul de bîrfe şi unii au zis chiar că S. îi făcea viaţa un iad şi că ameninţase de multe ori că mă va convinge să le iau ferma înapoi. Nu-i deloc adevărat. N-a făcut niciodată asta. Ce-i drept, se ducea des la ferma Cringle. A fost văzută probabil prin zonă şi gata zvonul. E neplăcut. Îi înţeleg dorinţa să plece de aici. Pe de altă parte, întotdeauna a intrigat-o dispariţia tatălui ei.

Însemnările ulterioare erau tot mai rare.

O scrisoare de la S. azi. Printr-o firmă de avocaţi a descoperit unde se ascunde tatăl ei. E o insulă îndepărtată, scrie ea, unde se pare că e un soi de mare şef alb. De-abia aşteaptă să-l vadă. Garth a fost azi pe aici. Malcolm ieri. E plăcut cînd sînt şi ei pe aici.

Azi m-am simţit cam rău. Asta mi-a amintit de criza

de luna trecută. Aceeaşi ameţeală şi aceleaşi dureri. Stabilisem să ies calare cu Jeff. S-a dus Malcolm în locul meu.

Azi mi-a fost ceva mai bine, mai puţin seara. Cred că pînă la urmă va trebui să chem doctorul.

Ce n-aş da să vină S. mai repede! Mă întreb cînd va fi asta. Malcolm zice că, dacă am nevoie de ajutor, poate veni să locuiască la castel. Ştiu că mă consideră cam slab de înger. I-am mulţumit pentru ofertă. Oricum, mai stă pe aici. Cînd vine S. acasă, ne vom căsători. N-o să-l vrea pe Malcolm lîngă noi. Trebuie să fiu atent ce aranjamente fac.

Următoarea însemnare era datată cu o săptămînă mai tîrziu.

Am fost prea bolnav ca să mai scriu ceva. Prea obosit. Mă gîndesc tot timpul la S. Malcolm şi Garth sînt foarte buni cu mine. Ah, de-aş putea scăpa de apatia asta!

Era ultima însemnare. Mi-am dat seama, după dată, că murise foarte curînd după aceea.

Am închis jurnalul şi m-am întins pe spate, gînditoare. Aflasem prea puţin din aceste notiţe. Nu făcusem nici măcar un pas înainte în rezolvarea misterului care plana în jurul familiei Cringle. Erau, în schimb, mai bine conturaţi Esmond şi Susannah.

Mi-am amintit deodată ce spusese Cougabel despre ea. Că era o vrăjitoare, că făcea vrăji. Poate că exista

un pic de adevăr în aceste afirmaţii ale ei.

Nu puteam să adorm. Nu mă părăsea gîndul că mi-am asumat un rol primejdios.

Şi unde mă vor duce toate acestea? m-am întrebat.

Capitolul 8

Scrisori din trecut

În dimineaţa următoare ne vizită Jeff Carleton. Casa lui se afla cam la o jumătate de milă de zidurile castelului. Fusese reşedinţa supraveghetorului domeniului multe generaţii. Era o locuinţă plăcută, Jeff fiind priceput la crearea unei atmosfere liniştitoare pentru propriul confort. Era burlac şi avea doar o pereche de servitori. Janet obişnuia să spună că Jeff trăieşte la el acasă mult mai confortabil decît noi la castel, pentru că el nu avea de luptat cu vîntul de pe coridoare.

Jeff era mulţumit de viaţa sa. Se implicase puternic în problemele castelului, dar nu pînă la fanatism. Dacă ar fi plecat pe alte domenii, în scurt timp ar fi fost la fel de absorbit de munca sa ca şi la Mateland. Era un om normal, căruia îi făcea plăcere să îşi organizeze viaţa după propriul gust şi să o trăiască ca atare. Eram norocoşi cu un asemenea supraveghetor.

În dimineaţa aceea venise să îmi spună că a aranjat

ca meşterul să treacă a doua zi pe la Baba Bell să îi repare acoperişul. I-am spus că mă duc să o anunţ.

- Asta o va bucura, îmi zise el. Îi va face plăcere să te ocupi personal de asta. Le place să fie luaţi în seamă.

În ocazii de felul acesteia mă simţeam aproape fericită. Doream din tot sufletul să îi ajut pe aceşti oameni, să le fac viaţa mai uşoară. Aş fi vrut să ajung să pot spune: M-oi maimuţări eu, luînd chipul alteia, dar trebuie să recunosc că am făcut şi fac mult mai mult bine decît ea.

Nu mă absolvea de vină, ştiam, dar era un punct în favoarea mea.

Aşa că am pornit călare spre Baba Bell. Eram extrem de bine dispusă şi de abia mă puteam stăpîni să nu cînt în gura mare, pe măsură ce lăsam în urmă garduri vii şi pajişti înverzite, simţind mîngîierea brizei pe obraji.

Am ajuns la căsuţă, mi-am priponit calul şi am bătut la uşă. N-a răspuns nimeni, dar am intrat, deschizînd zăvorul.

Camera de zi era învăluită în tăcere. Pe masă era întins un şervet de lînă. Nu se auzea decît tic-tacul ceasornicului de pe poliţa de deasupra căminului.

- Doamnă Bell, am strigat eu. Sînteţi acasă?

Camera dădea în dormitor. Cunoşteam de-acum planul acestor căsuţe şi ştiam că Baba Bell folosea camera din spate de la parter ca dormitor, pentru că se descurca greu cu scările.

Am bătut la uşa despărţitoare. Auzind un zgomot slab, am împins-o, intrînd. Baba Bell zăcea în pat, lividă la faţă şi schimonosită de durere, cu mîna încordată pe piept.

- Doamnă Bell, am strigat, ce s-a întîmplat?

Şi-a întors ochii spre mine. Era limpede că suferă îngrozitor.

- Plec după doctor imediat, am zis şi am luat-o la fugă.

Am forţat calul cît am putut. Ştiam unde îl găsesc pe doctorul Cleghorn, pentru că treceam deseori prin faţa reşedinţei lui. Tata şi Anabel îmi vorbiseră de casa aceea, căci acolo practicase el în primii ani. Din fericire, l-am găsit pe doctor acasă şi ne-am grăbit înapoi, la coliba bătrînei.

Îi trecuse durerea. Doctorul i-a recomandat să stea liniştită şi să nu se mişte pînă ce el îi va trimite o soră medicală care s-o supravegheze.

- Pot ajuta cu ceva? l-am întrebat.

- Cu mare lucru, nu. Aveţi doar grijă să nu se ridice. Nu are voie să se mişte. O să vină sora şi dacă stăm toţi cu ochii pe ea e perfect.

Afară însă mi se adresă din nou:

- Mi-e teamă că n-are nici o şansă de însănătoşire. Are probleme cu inima de mult timp. E deja foarte bătrînă. Îi dau cel mult cîteva luni. De ridicat, n-o să se mai poată ridica din pat.

- Biata bătrînică! i-am răspuns. Trebuie să am grijă să nu-i lipsească nimic.

Doctorul îmi aruncă o privire bănuitoare.

- E frumos din partea dumneavoastră, domnişoară Mateland, îmi zise. Îi va face bine să primească vizite. Are nevoie de atenţie. Ne lipseşte un spital în zonă. Cel mai apropiat e la douăzeci de mile. Pe vremuri, era vorba să se construiască şi aici unul...

Da, i-am răspuns în gînd, ştiu asta. Da, spitalul acela s-a construit pînă la urmă, dar foarte departe de aici, pe

o insulă din mijlocul oceanului, şi apoi a fost distrus de Uraganul Urlător.

Am intrat înapoi în colibă, aşteptînd să vină sora. Cînd a sosit, m-am întors la castel. La masă m-am întîlnit cu Malcolm şi toate temerile mele s-au spulberat. I-am povestit despre Baba Bell.

- Mi-a spus Cleghorn că l-ai chemat, îmi spuse Malcolm. Zicea că dacă nu erai tu, bătrîna ar fi acum moartă.

Mă inundă o imensă satisfacţie.

- După amiază mă duc pe la ea să văd ce face, i-am zis. Trebuie să lăsăm pe mai tîrziu repararea acoperişului. Nu pot să mişune pe acolo, cît timp bătrîna e bolnavă.

- Îi transmit lui Jeff să amîne treaba, zise Malcolm.

- Chiar vroiam să te rog.

În acea după amiază m-am ţinut de cuvînt, pornind spre căsuţa bătrînei Bell. Nu mă depărtasem prea tare de castel, cînd Malcolm mă ajunse din urmă, aducîndu-şi calul lîngă al meu.

- Mă duc la căsuţa Bell, l-am anunţat.

- Vin cu tine.

- Dacă-ţi face plăcere... am replicat eu, încercînd să nu par prea bucuroasă.

- Se pare că ţi-ai plecat urechea la vorbele mele.

- Care vorbe?

- Cînd ţi-am spus că oamenii au nevoie să fie trataţi ca indivizi, ca fiinţe umane distincte.

- Ştiam asta cu mult înainte, am ripostat.

- Nu ţin minte să fi zărit la tine vreun semn, înainte să pleci.

- Ne mai şi maturizăm cu timpul, nu găseşti? Pînă şi

tu erai aiurit cînd erai mic.

Mă privi cercetător.

- Adesea stau şi mă gîndesc ce ţi s-a întîmplat prin preumblările tale.

- Am văzut lumea, i-am răspuns. Călătoria, se ştie, lărgeşte orizontul.

- Şi schimbă caracterul, pare-se.

- Da' ştiu că ţii ranchiună!

- Departe de mine gîndul. Iată-mă-s gata să o iert pe noua Susannah pentru toate păcatele celei vechi.

Mi-am zis: Mă suspectează, mai mult ca sigur.

Mă privea intens şi am simţit cum roşesc sub căutătura lui scrutătoare. M-am grăbit să spun ceva, orice:

- Trebuie să facem ceva cu Baba Bell.

- Nici o grijă. Dacă ne punem amîndoi capul la contribuţie, ceva o să iasă.

Cînd am ajuns, bătrîna era prea bolnavă ca să ne dea atenţie, deşi am simţit că-i făcea bine să ne aibă în preajmă.

Veni iar sora medicală, care ne anunţă că ar fi trebuit să găsim pe cineva care să stea la căpătîiul bătrînei toată ziua.

- Poate că familia Cringle se poate lipsi de Leah o perioadă, sugeră ea.

- O, ce idee excelentă! am sărit eu, plină de entuziasm. Observam cu coada ochiului privirea cercetătoare a lui Malcolm. Nu crezi? l-am întrebat, ca să-mi ascund stînjeneala.

- O idee într-adevăr excelentă, îmi întări el spusele.

- Şi dacă fac nazuri, zi-le că Leah va fi plătită pentru serviciile ei, am continuat eu. Să vină la castel să-şi ia

unii.

- Asta e o adevărată uşurare, zise sora. Eu dau pe aici de două ori de zi, dar în situaţia ei este nevoie de îngrijire permanentă. Mulţumesc, domnişoară Mateland. Mă duc direct la Leah.

- Aştept aici pînă te întorci cu ea, am spus.

- Aşteptăm, mă corectă Malcolm.

Odată plecată sora, i-am spus:

- Nu era necesar să rămîi şi tu.

- Dar am vrut, ripostă el. Mă interesează:

Mi-am ieşit din sărite:

-Aş prefera să nu mă mai tot priveşti aşa, de parcă aş fi cine ştie ce ciudăţenie a naturii.

- Nu ciudăţenie, replică el. Nu pot însă să-mi revin, văzînd transformarea asta miraculoasă. Evident, îmi place. Îmi place chiar foarte mult, dar asta nu înseamnă că nu mă uimeşte la fel.

Am dat din umeri, cu prefăcută nerăbdare.

- Acum am şi eu responsabilităţi, i-am explicat.

Leah îşi făcu repede apariţia, păşind în cameră cu sfială. Îmi plăcea fata asta. Era atît de diferită de restul familiei. Dacă avusesem anumite bănuieli în legătură cu starea ei, acum eram deja sigură.

- Intră, Leah, i-am spus. Ştii de ce te-am chemat.

Privirile ei alunecară speriate de la mine la Malcolm şi mi-am dat seama atunci că el îi inspira mai multă teamă chiar şi decît mine, ceea ce nu putu decît să îmi facă plăcere.

- Mi-a spus sora, zise ea.

- Atunci ştii deja că treaba ta este să stai aici cu ea toată ziua şi să îi dai medicamentele prescrise de doctor. Dacă starea ei se înrăutăţeşte, dai fuga după ajutor. Ai

un lucru de mînă ca să-ţi treacă timpul mai uşor?

Încuviinţă din cap, în timp ce eu o îmbărbătam punîndu-i o mînă pe umăr. Aş fi vrut să aibă încredere în mine. Înţelesesem deja că era greu pentru cineva să se încreadă în Susannah, dar uneori uitam că jucam rolul ei. În plus, simţeam privirea bănuitoare a lui Malcolm veşnic aţintită asupra mea. Mai urma doar să dea drumul întrebărilor la care nu aveam nici un răspuns. Uneori aveam chiar impresia că deja ştie de înşelătoria mea şi că găseşte delicioasă aşteptarea ca eu să mă trădez singură.

- Recunosc, mi se adresă el pe cînd ieşeam, că te-ai descurcat binişor. S-ar putea zice că administrezi domeniile astea de-o viaţă.

- Mă bucur că gîndeşti aşa.

Mă luă de braţ, conducîndu-mă spre cai. Am devenit băţoasă şi m-aş fi retras din strînsoarea lui, dacă asta n-ar fi făcut ca incidentul să pară prea important.

- Terenul e foarte accidentat, îmi zise el, într-o încercare de a-mi explica gestul afectuos. Să nu aluneci.

Am tăcut şi cînd am ajuns în dreptul cailor mi-a strîns uşor braţul, ajutîndu-mă să urc în şa. Mă învălui cu zîmbetul cald, în timp ce în ochi îi citeam nedumerirea.

În acea seară Malcolm cină cu noi. El şi Jeff Carleton. Conversaţia se învîrtea în jurul chestiunilor legate de administrarea domeniilor, discuţii care o plictiseau pe Emerald. După cîteva încercări de a ne împuia capul cu diferitele ei boli şi tratamente, era clar că nimeni n-o ascultă.

- Doctorul Cleghorn spune că bătrîna Bell nu se mai face bine, interveni Jeff. Ar fi deja pe lumea cealaltă dacă n-ai fi ajuns la timp la ea, domnişoară Mateland.

Ai chemat doctorul la timp. O fi adevărată aia cu carul care scîrţîie şi care ţine mult, dar bunica Bell o duce aşa de ceva vreme. Cu tot ajutorul din lume, tot n-o mai duce mai mult de cîteva luni. Şi casa rămîne liberă. Apare problema noului proprietar.

- Tu cine zici că o merită, Jeff? întrebă Malcolm.

- Păi, mă gîndesc la cei doi Baddock. Vor să plece de la tatăl ei. Acolo nu e loc pentru toţi. Le-ar prinde bine casa asta. Unde mai pui că Tom Baddock e şi băiat harnic!

- I-ai spus ceva de casă? întrebă Malcolm.

- Nu, dar ştiu că au mare nevoie. Nu pot scoate o vorbă pînă nu ne părăseşte bunica Bell.

- În nici un caz, am sărit eu. Ar putea să creadă că vrem să ne debarasăm mai repede de biata bătrînă.

- Colibele pentru asta sînt: pentru muncitori, îmi reaminti Jeff.

- Şi soţul doamnei Bell a lucrat pentru noi. N-ar fi cinstit să-şi piardă şi casa, pe lîngă soţ.

- Aşa e contractul, sublinie Jeff. Casa şi salariul. În cazul ăsta, domnul Esmond i-a îngăduit bătrînei să rămînă în casă.

- O decizie corectă, m-am răţoit eu, înfierbîntată.

- Aşa e, mi se alătură Malcolm.

- Aşa o fi, zise Jeff, dar nu face nici să ai un domeniu împînzit numai de asemenea case, locuite de văduve.

- Oricum, biata bătrînă nu mai are mult de trăit, zise Malcolm. Problema e dacă le dăm casa celor doi Baddock sau nu.

- Eu zic să lăsăm lucrurile aşa pînă ce casa va fi cu adevărat liberă, am hotărît eu. Nu-mi place să vorbim aşa despre băbuţă, de parcă ar fi murit deja.

Mi se urcase sîngele în obraji, ştiam, şi păream aproape bătăioasă. Mă gîndeam că trebuie să fie groaznic să ajungi aşa, săracă şi bătrînă şi toată lumea să se împiedice de tine.

- Şi mai ales nu suflaţi nici un cuvînt celor doi Baddock. Or să bată toba şi nu vreau să se afle. Problema asta o s-o rezolvăm la vremea ei.

Am trecut la alte subiecte. O dată sau de două ori l-am surprins pe Malcolm fixîndu-mă cu privirea. Zîmbea şi asta m-a făcut pentru cîteva clipe fericită.

A doua zi am trecut pe la bătrînică. Am găsit-o pe Leah cosînd ceva. Văzîndu-mă, aruncă în grabă lucrul sub un maldăr de haine, prefăcîndu-se că trebăluieşte la ele. Se înroşise toată, purpura din obraji accentuîndu-i drăgălăşenia.

- Cum se simte? am întrebat.

- Nu face nimic, don' şoară. Zace aşa toată vremea.

- O să stau puţin cu ea, am zis eu. Poţi să laşi lucrul şi să dai o fugă acasă. Ar fi bine să aduci nişte lapte. Îl treci în contul castelului. Îţi mai dezmorţeşti şi tu picioarele.

Leah se ridică ascultătoare, lăsîndu-şi lucrul pe masă. În cîteva secunde nu mai era în cameră, parcă se evaporase, fără un sunet, ca o capră neagră.

Bătrîna Bell zăcea nemişcată, cu ochii închişi. Am privit în jurul meu, conţinutul colibei făcîndu-mă să mă gîndesc la vremurile cînd domnul Bell îşi adusese prima oară aici tînăra soţie, pentru a începe o nouă viaţă. Ea îi purtase în pîntece doi copii. Aceştia au crescut şi s-au dus, cu timpul, la casele lor. Ceasul ticăia zgomotos, întrerupt doar de respiraţia grea a bătrînei. M-am ridicat la un moment dat să văd ce ascunsese Leah sub

maldărul de haine. Aşteptările mele nu au fost înşelate. Era o hăinuţă neterminată.

Biata copilă! La şaisprezece ani, pe cale să devină mamă. Fără un soţ care să o ocrotească, ci doar familia aceea a ei teribil de puritană. Sărmană, micuţă Leah! Cît îmi doream să o ajut. Şi o voi face, mi-am promis eu. Reuşesc eu cumva.

M-am îndreptat spre pat. Bătrîna Bell deschise ochii şi mă privi cu o scînteie de recunoaştere în adîncul lor.

- Don'şoara Su...

- Da, am sărit eu, sînt aici. Nu încerca să vorbeşti. Avem grijă de matale.

Mă sorbea din ochi, cu o expresie uluită, făcînd eforturi să vorbească:

- Să... să...

- Nu vorbi, am implorat-o eu.

- Să fii binecuvîntată.

I-am dus mîna la buze şi am sărutat-o. O umbră de zîmbet îi curbă colţurile gurii.

- Nu-i do... don'şoara...

Nu-i domnişoara Susannah. Asta ar fi vrut să spună. Susannah nu-şi făcuse niciodată probleme cu bătrîne bolnave. Nu ar fi stat la căpătîiul lor. Ştiam că nu-mi joc bine rolul, dar nu-mi păsa. Tot ce-mi doream acum era să o fac fericită pe Baba Bell. Vroiam să-i spun că deja am aranjat cu meşterul să vină să repare acoperişul, că totul avea să fie bine, că putea să-şi petreacă ultimii ani ai vieţii fără griji. Cred că, prin prezenţa mea acolo, reuşisem să-i transmit toate acestea, fără cuvinte.

Îmi ţinea mîna în a ei, liniştită, cînd apăru Leah cu laptele.

- Încălzeşte-l puţin - i-am spus eu - şi vezi dacă vrea

să bea o gură.

Leah dispăru în bucătărie, aprinzînd lampa. Bătrîna ațipise și am urmat-o pe Leah.

- E-n regulă, Leah.

Își ridică spre mine ochii aceia imenși, de căprioară hăituită.

- Ești un om bun, don'șoară Susannah - mi se adresă ea - orice-ar zice ei. Nu ești ca înainte... Parcă ești alt om.

Nu bănuia cît mă tulbură cuvintele acestea.

- Mulțumesc, Leah. Și acum aș vrea să-mi spui ce te doare. Dacă ai nevoie de ceva... Vreau să vă ajut pe toți. Toți oamenii de pe domeniile Mateland. Înțelegi?

Încuviință din cap.

- Deci, Leah, ce te roade? Ceva te îngrijorează, nu-i așa?

Scutură energic din cap.

- Nu, nimic, don'șoară.

Am lăsat-o să îi dea bătrînei laptele și am pornit înapoi spre castel.

Eram, deci, altfel. Mă interesa soarta celorlalți. Lui Susannah nu-i păsase niciodată de nimeni, în afara propriei persoane. Și oamenii începuseră deja să observe diferența.

În aceeași seară, la cină, Emerald ne anunță că îi va scrie lui Garth, întrucît nu mai avea nici o veste de la el.

Personajul acesta mă intriga. Aveam prea puține date despre el. Doar că era fiul lui Elisabeth Larkham, pe vremuri doamna de companie a lui Emerald. Singurul copil al acestei văduve, de fapt.

Gîndul mi-a zburat repede de la el. Eram prea preocupată de soarta bătrînei Bell și de necazul tinerei Leah Cringle.

Mi-era teamă că fata va face, din disperare, vreun gest necugetat. Nu vedeam cum ar fi putut ieși din impas, cu o familie ca a ei. Nu avea stofă de rebel în ea. Mi se năzărea uneori că o văd înecîndu-se în apele rîului care curgea pe domeniul castelului, plutind ca Ofelia, cu flori în păr. Mă obseda gîndul că va găsi un mijloc să-și ia viața. Încercasem să o fac să-și deschidă sufletul, dar nu scosesem nimic de la ea. O ținea una și bună, că n-are nici o problemă.

Pînă cînd, două zile mai tîrziu, mergînd la coliba bătrînei, am aflat că sărmana Bell își dăduse duhul.

Cîteva zile nu s-a vorbit despre nimic altceva pe domeniu. Sora veni să o pregătească, iar Jack groparul îi făcuse groapa. M-am dus la înmormîntare, întovărășită de Malcolm. M-a uimit să înțeleg că pînă și acest amănunt îi surprindea. Susannah, se pare, nu participase în viața ei la vreo înmormîntare pe domeniu, deși Esmond o mai făcuse din cînd în cînd. De promis, el promitea adesea și, cînd nu se ținea de cuvînt, mergea apoi la familia îndoliată să explice de ce n-a putut veni. Poate că nu folosea ca scuză întotdeauna adevărul, dar oamenilor le plăcea să vadă că Esmond arăta respect celor plecați dintre vii.

Iată de ce prezența mea acolo făcu senzație. Faptul că eu și Malcolm eram prezenți sporea fastul ceremoniei

în ochii celor porniţi să o conducă pe Baba Bell pe ultimul ei drum.

Mi-au dat lacrimile cînd am auzit zgomotele înfundate ale bulgărilor de pămînt căzînd peste sicriu. Lacrimi pentru biata bătrînică Bell. Mă mîngîiam cu gîndul că se dusese liniştită.

Malcolm mă luă de braţ, la plecare.

- Te-a afectat serios, îmi zise el.

- Cine n-ar fi afectat? am replicat. Moartea te cutremură oriunde şi oricînd.

- Mai ştiu şi persoane care nu s-ar sinchisi de moartea cuiva străin. Ba mai mult, ar găsi chestiunea de-a dreptul plictisitoare. Dacă îmi amintesc bine, cam aşa gîndeai şi tu odată, Susannah.

Îmi prinse braţul ca într-o menghină, întorcîndu-mă spre el, forţîndu-mă să îl privesc în ochi. Mă înspăimîntau asemenea momente. Aveam senzaţia că în sfîrşit îmi va arunca în faţă că sînt o ticăloasă şi o escroacă.

- Uneori mă întreb dacă... , începu el.

- Ce? am întrebat eu, cu voce pierdută.

- Susannah, ce naiba s-a întîmplat cu tine, de te-ai schimbat în halul ăsta? Eşti chiar... umană.

- Să ştii că am făcut parte dintotdeauna din specia asta.

- Nu duci pe nimeni cu tonul ăsta frivol.

- Atunci află că sînt aceeaşi dintotdeauna.

- Şi tu află că, în cazul ăsta, joci foarte bine rolul alteia.

- Eram tînără pe atunci şi iresponsabilă, bănuiesc.

- Nu e vorba aici de tinereţe sau iresponsabilitate. Erai... un mic monstru.

M-am făcut că ignor replica, continuînd:

- Biata Baba Bell! Era o femeie tare cumsecade. Şi-a făcut toată viaţa datoria şi s-a mulţumit cu traiul ăla, de pe o zi pe alta, în cocioaba ei întunecată.

Malcolm păstră tăcerea, adîncit în gînduri, ceea ce mă nelinişte mai mult decît cuvintele. Călărirăm în linişte spre castel.

A doua zi dimineaţa sosi la castel un tînăr care ceru să mă vadă. Îl chema Jack Chivers şi era angajat la mai multe ferme, unde dădea o mînă de ajutor oricînd era solicitat. L-am primit în salonaşul care dădea în holul mare. Stătea în picioare în faţa mea, frămîntîndu-şi nervos şapca în mîini.

- Trebuie să vă vorbesc urgent, don'şoară Susannah, zise el într-un tîrziu. Vroiam să ştiu dacă am vreo şansă la casa doamnei Bell.

- Păi, drept să-ţi spun... am început eu. Noi am hotărît deja.

I-am citit disperarea pe chip.

- Atunci îmi cer scuze că v-am deranjat, don'şoară, îmi zise el, întorcîndu-se să plece.

Era atîta înfrîngere în felul în care îi atîrnau umerii încît n-am putut să nu-l opresc. Avea vreo optsprezece ani şi era extrem de chipeş.

- O clipă, l-am strigat eu. Nu pleca. De ce eşti atît de nerăbdător să obţii casa?

- Vreau să mă însor, don'şoară.

- Deci poţi să mai aştepţi puţin, nu? Se eliberează şi alte colibe şi, la vremea potrivită...

- Noi nu putem aştepta, mă întrerupse el. Mulţumesc, don'şoară. Mă gîndeam că poate am vreo şansă.

- Nu puteţi aştepta? Spune-mi, cu cine vrei să te însori?

- Cu Leah Cringle, don'şoară.
- Aşa deci... la loc, te rog.
Se aşeză. L-am întrebat, fixîndu-l cu privirea:
- Leah o să aibă un copil, nu-i aşa?
Se înroşi pînă în vîrful urechilor. Apoi încercă să zîmbească, dar nu reuşi decît o schimă de stînjeneală şi panică.
- Da, don'şoară, aşa e. Dacă am avea unde sta, ne-am putea lua.
- Fără casa aia n-aţi putea?
- N-am avea cum... Leah ar trebui să stea la ei. Aia n-ar fi viaţă pentru ea. Singura şansă e să ne luăm pe ascuns... şi să ne mutăm la casa noastră.
- Înţeleg. Da, înţeleg. Ştii, acoperişul nu-i tocmai bun. Trebuie să-l reparaţi. Toată casa are nevoie de reparaţii.
Mă privea cu gura căscată, aşa că am continuat:
- Îmi dau seama ce greu i-ar fi lui Leah la ferma Cringle. Bănuiesc că s-ar cădea să-ţi atrag atenţia că trebuia să te gîndeşti înainte...
- Ştiu, don'şoară. Întotdeauna trebuie să te gîndeşti, da' nu ştiu cum se face că... E foarte frumuşică şi odată am găsit-o plîngînd. Se întîmplase ceva, nu ştiu ce... Mereu se întîmplă ceva în casa aia a lor. Toată vremea numai rugăciuni şi fapte bune şi toţi sînt nefericiţi. Şi eu am... înainte să mă dezmeticesc bine, s-a întîmplat. O iubesc pe Leah, don'şoară, şi ea mă iubeşte pe mine şi nimic pe lume nu ne dorim mai mult decît ca bebeluşul nostru să vină pe lume...
Am simţit un nod în gît. Nu-mi pasă ce va zice Jeff, m-am gîndit. Sau ce va zice Malcolm. Eu sînt stăpîna Castelului.
- Bine, atunci, am spus. Vei avea casa. N-are rost să

amînaţi. Căsătoriţi-vă şi mutaţi-vă imediat. Te descurci cu reparaţiile, nu? Mai bine nu spuneţi nimic pînă după căsătorie. Cei din familia Cringle sînt cam ciudaţi.
- Don'şoară, vorbiţi serios?
- Serios. Casa e a voastră. Mergi şi spune-i lui Leah şi nu uita că încă e un secret.
- Don'şoară, păi eu nu ştiu ce să spun...
- Atunci nu spune nimic. Ştiu ce simţi, aşa că nu mai e nevoie să-mi explici.
M-am dus, imediat după aceea, acasă la Jeff. Malcolm era şi el acolo, cum era de aşteptat. Ai fi zis că-i castelul lui, judecînd după interesul cu care se implica în afacerile domeniilor.
I-am anunţat dintr-o suflare:
- Am stabilit în problema căsuţei Bell. I-o dau lui Jack Chivers.
- Jack Chivers! ripostă Jeff. E doar un copil. Familia Baddock venea înaintea lui.
- Ei, uite că trebuie să mai aştepte! O ia Jack Chivers
- De ce el? întrebă Malcolm.
M-am întors spre el.
- Domeniile astea îmi aparţin, i-am spus. Eu hotărăsc. I-am spus deja lui Jack Chivers că poate lua casa.
- Dar nu pare prea responsabil, spuse Jeff, împăciuitor.
- De fapt există un motiv foarte serios. Leah Cringle e însărcinată cu el. Vor să se căsătorească imediat. Au nevoie de căsuţa aia.
Mă priveau amîndoi uluiţi.
- Imaginaţi-vă - am continuat eu, cu pasiune în glas - ce ar însemna să afle părinţii ăia groaznici ai ei. Ca să nu mai vorbesc de bunicu-său. E o situaţie delicată şi

am avut tot timpul senzaţia ciudată că dacă nu fac ceva pentru ea, o să facă o prostie. Eu sînt cea care trebuie să aibă grijă de ei. Căsuţa e acum a lui Leah şi Jack Chivers şi cu asta am încheiat discuţia!

Se vedea cît de colo că nici unul din ei nu înghiţea prea uşor ca o femeie să le comande. Femeile, păreau să gîndească ei, judecă cu inima şi nu cu mintea. Iar ei, ca oameni de afaceri inteligenţi ce erau, ştiau mai bine. Capul trebuie să conducă întotdeauna.

A doua zi, m-am dus pînă la colibă şi aflîndu-mă în dormitor, am auzit uşa deschizîndu-se încetişor. Am coborît în grabă scările, ca să mă trezesc în faţa lui Leah şi Jack. Se uitau în jurul lor, cu o expresie de extaz pe chip. Transformarea suferită de Leah era spectaculoasă. N-am văzut în viaţa mea un chip pe care să citesc atîta fericire.

Şi era opera mea. Am trăit atunci un moment din acela încîntător de mulţumire, de care rareori ne putem bucura în viaţă. Cum vin, asemenea momente şi trec.

- Aţi venit să vă admiraţi noua locuinţă? i-am întrebat.

Leah dădu fuga spre mine. Şi atunci făcu un gest ciudat. Îngenunchind, îmi luă poala fustei, o duse la buze şi o sărută.

- Leah, am zis eu, încercînd să nu par gîtuită de emoţie, ridică-te imediat! Ia zi, ce faci cu tapetul? Te-ai gîndit dacă-l schimbi?

Timp de cîteva săptămîni am fost de-a dreptul fericită. Treceau uneori ore întregi în care alungam din minte scena oribilă a insulei distruse sau îngrozitorul sentiment al pierderii tuturor celor dragi. Pe de altă parte, nu mai nutream nici gîndurile acelea negre în legătură cu mascarada în care mă lăsasem antrenată luînd locul lui Susannah.

Pentru că eram tot mai implicată în viaţa de pe domeniu. Preocuparea aceasta mă încînta peste măsură. De parcă mă născusem anume pentru asta! Dacă aş fi fost Susannah, totul ar fi fost perfect.

Schimbarea lui Leah mă încînta; era o fată frumoasă, iar fericirea îi sporise această frumuseţe. Ea şi Jack Chivers continuau să plutească într-un extaz prelungit. Îşi petreceau tot timpul în căsuţă, pregătind-o pentru marele eveniment. Acoperişul fusese reparat şi interiorul avea cu totul alt aspect decît pe vremea răposatei Bell. Le-am dus nişte draperii de la castel, pe care să le ajusteze ei pentru ferestre. Leah mă privea cu adîncă recunoştinţă.

Bineînţeles că n-au lipsit beţele în roate, mai cu seamă dinspre familia Baddock. Părea, umbla bîrfa, că unii sînt răsplătiţi pentru păcatele lor, în timp ce corectitudinea te aruncă la coadă.

Jeff Carleton părea să împărtăşească această părere. Malcolm, în schimb, părea că înţelege. Oricum, hotărîrea îmi aparţinea şi, oricare ar fi fost comentariile, nimic n-o putea influenţa.

I-am liniştit, în cele din urmă, pe cei doi Baddock, promiţîndu-le că următoarea căsuţă care se eliberează va fi a lor.

Îmi descopeream noi talente. Mă interesaseră, e

adevărat, întotdeauna oamenii. Îi înţelegeam, pentru că ştiusem să mă pun în locul lor şi încercasem să le fiu folositoare. Începusem deja să le cîştig încrederea, ceea ce era o mare realizare, căci Susannah fusese schimbătoare - prietenoasă într-o zi, pentru ca într-a doua să ignore total oamenii din jur. Îmi cîştigam tot mai mult respectul lor. Înţelegeam asta din felul în care îşi discutau problemele cu mine. Începusem să şterg imaginea lăsată de Susannah în memoria lor şi să o întipăresc pe-a mea proprie.

Nu numai că îmi făcea plăcere să îi pot ajuta pe oameni, dar nu îmi dădea pace un gînd: Oare e aşa de rău că le fac bine? Dacă îi fac mai fericiţi decît îi făcea Susannah, oare sînt chiar atît de ticăloasă? Nimic nu schimba faptul că eram o escroacă, dar iată că prin escrocheria mea puteam aduce bucurii în sufletele oamenilor. Susannah nu mai exista, aşa că nu se putea spune că o privam de ceva ce era al ei. Ceea ce nu se putea spune însă şi despre Malcolm.

Malcolm! El nu părăsea nici o secundă gîndurile mele. Din ziua aceea, cînd îi anunţasem că i-am promis casa lui Jack Chivers, îmi petrecusem foarte mult timp în compania lui.

La nunta lui Jack Chivers şi a lui Leah, spre surpriza mea, veni şi Malcolm. Biserica era aproape goală. Nu venise nici un membru al familei Cringle. Îşi manifestau astfel dezaprobarea faţă de această căsătorie.

- Să stea acasă, i-am şoptit eu lui Malcolm. Ocazia e de o mie de ori mai fericită fără ei.

- Ca de obicei, ai dreptate, răspunse el.

Şi cît de fericită am fost cînd a apărut Leah la braţul lui Jack! Ochii ei de căprioară străluceau de fericire.

Cînd mă zăriră, se umplură de lacrimi. O clipă mi-a fost teamă că se va opri şi va da fuga să-mi sărute poalele rochiei.

La ieşirea din biserică, i-am felicitat pe amîndoi.

- Don'şoară Susannah, zise Leah, numai dumneavoastră aţi făcut asta. Niciodată n-o să vă pot mulţumi destul.

- Acum gata, Leah. Eşti doamna Chivers. Veţi fi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

- E un ordin, interveni Malcolm. Un ordin de la domnişoara Susannah, şi doar ştiţi amîndoi că aceste ordine trebuie respectate.

Leah nu cuteza să-l privească în ochi. Era prea timidă. În schimb, ochii ei imenşi de ciută nu mă slăbeau nici o clipă.

Cînd, în sfîrşit, ea şi Jack se retraseră îmbrăţişaţi în colibă, am rămas nemişcată, privind după ei. Malcolm, am observat la un moment dat, mă privea cu atenţie.

- Susannah, murmură el cu blîndeţe.

Mi-era teamă să îl privesc în ochi, căci pe chipul meu emoţia era evidentă.

- Le-ai îmbrăţişat cauza... ai făcut-o a ta, nu-i aşa? continuă el. Bănuiesc că vei fi şi naşa copilului, cînd va veni pe lume.

Se apropie de mine şi văzînd că nu răspund continuă:

- Par mulţumiţi de viaţa lor. Un punct în favoarea instituţiei căsătoriei. Eşti de acord, Susannah?

- Da... bineînţeles.

- Odată ai nutrit şi tu asemenea gînduri, îţi mai aminteşti? Tu şi Esmond...

Tăceam. Păşeam deja pe teren periculos.

- Susannah, continuă el, sînt cîteva lucruri care nu-mi

sînt clare.

- Cred că e vremea să mergem acasă, i-am replicat eu, deja în panică.

Mă prinse de braţ.

- Ce-i cu tine Susannah? Ţi-e frică de ceva?

- Frică! Am izbucnit în rîs, sperînd că sînt destul de convingătoare. Ce naiba vorbeşti acolo? Haide, vino! Trebuie să ne întoarcem la castel.

- Descopăr eu şi fără ajutorul tău, mai spuse el.

În momentul acela am fost sigură că mă suspectează. Am pornit încet spre casă, iar el m-a urmat îndeaproape, fără însă să schimbăm nici un cuvînt tot drumul pînă la castel.

În după-amiaza aceleiaşi zile, cînd mă pregăteam să fac obişnuitul tur al domeniului, Malcolm îmi ieşi în cale.

- Te deranjează dacă vin şi eu? mă întrebă el.

- Sigur că nu... dacă asta vrei.

- Vreau chiar foarte mult.

Nu mă mai necăji cu remarcile lui usturătoare, aşa că fu o după-amiază plăcută pentru mine. Simţeam o plăcere imensă călărind alături de el, în lumina soarelui. Eram fericită. Încercam să uit că n-aveam dreptul la această fericire, eu fiind aici sub o identitate falsă. Mă amăgeam cu ideea că sînt într-adevăr Susannah, una îmbunătăţită, care ajuta oamenii şi îşi găsea astfel

propria fericire.

Am trecut de căsuţa familiei Thorn, fără să ne oprim.

- Domnişoara Thorn şi-a petrecut bunătate de ani avînd grijă de cutra aia de maică-sa, am zis eu.

- O soartă rezervată multor femei.

- Nu-i drept. O să fac eu ceva pentru ea. Sper să existe o cale.

- Care?

- Femeia asta e mereu tulburată de ceva. Gîndeşte-te ce viaţă duce! Aş vrea s-o fac să cunoască şi bucuria.

Călăriserăm o bună bucată de vreme. Eram deja în pădure. Pădurea care întotdeauna avea să rămînă fermecată pentru mine, din cauza episodului din copilărie.

- Să ne oprim puţin aici, propuse Malcolm. A fost întotdeauna locul meu preferat.

- Şi al meu, am zis.

- De aici, priveliştea e minunată. Castelul pare desprins dintr-o pictură.

Ne-am legat caii de un copac şi ne-am întins pe iarbă.

Mai aproape de linişte şi calm nu mă găsisem niciodată după moartea părinţilor mei. Şi deodată am înţeles, într-o singură clipă, că mai pot încă găsi fericirea. Şi mai învăţasem ceva, în acea clipă de aur. Că fericirea nu se datora numai bucuriei pe care o aduceam în vieţile oamenilor, ci, în şi mai mare măsură, lui Malcolm.

Îmi amintea de tata. Era evident că prin vinele lui curgea sînge de Mateland. Mi-am spus atunci că prietenia cu Malcolm umplea golul teribil din viaţa mea.

Cuvintele lui mă treziră din visare.

- Ce frumos e! Ştii, Susannah, locul ăsta este pentru mine cel mai frumos din lume.

- Ai iubit întotdeauna castelul.
- Da. Ca şi tine.
- Un castel are mereu ceva care te subjugă, o fascinaţie specială, am adăugat eu. Te gîndeşti, fără să vrei, la toate cîte s-au întîmplat între zidurile lui. Numai privindu-l şi te trezeşti transportat în trecut, departe, prin secolul al doisprezecelea sau în cel următor, cînd au apărut primii Mateland.
- Văd că eşti tare în istoria familiei.
- Tu nu?
- Ba da. Dar tu, Susannah, erai... altfel.
Ajunsese iarăşi la cuvîntul acela care mă îngrozea.
- Oare? am bîiguit.
- Îmi displăceai profund cînd erai mică. Erai o pramatie fără suflet.
- Mulţi copii corespund descrierii.
- Tu în mod special. Trăiai sub impresia că întreaga lume exista cu unicul scop de a hrăni capriciile lui Susannah.
- Eram chiar atît de rea?
- Mult mai rea, accentuă el. Chiar şi mai tîrziu...
- Şi? l-am îmboldit eu, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul.
- De cînd te-ai întors însă din Australia, nu contenesc să mă minunez. Toată tevatura asta pe care ai făcut-o cu Jack şi Leah...
- Nu e nimic ieşit din comun. Vechea poveste, care se repetă mereu.
- Ce e ieşit din comun nu e povestea în sine, ci rolul jucat de Susannah în ea. Vreau să spun, chiar ţi-a păsat de ei, nu? Şi prin asta ţi-ai cîştigat recunoştinţa veşnică a micuţei Leah.

- Ce-am făcut eu n-a fost mare lucru.
- I-ai arătat lui Jeff Carleton că tu eşti stăpîna.
- Ei bine, şi nu sînt? Ştie şi el asta.
- Şi dacă nu, a aflat acum.
- Presupun că nu eşti de acord ca o femeie să se găsească într-o asemenea poziţie.
Nu răspunse imediat.
- Depinde de femeie, spuse, în cele din urmă.
- Şi crezi că *această* femeie merită?
- Cu vîrf şi îndesat, îmi răspunse el, pe un ton grav.
Am tăcut amîndoi. Am fost prima care, ceva mai tîrziu, am rupt tăcerea.
- Malcolm, spune-mi... cînd a murit Esmond, ai... ai sperat că o să moşteneşti...
- Da, zise el prompt. M-am gîndit că e posibil.
- Şi îţi doreai asta. Cu disperare.
- Da. Aşa e.
- Îmi pare rău, Malcolm.
Izbucni în rîs.
- Să-ţi pară rău! Nu trebuie să te simţi prost. Aşa a vr :t soarta. Deşi niciodată n-am putut crede că bu icu-tău va lăsa totul pe mîna unei femei. Trebuie să te fi îndrăgit al naibii de mult.
- Ai făcut multe pentru castelul ăsta. Aş vrea...
- Ce anume?
M-am oprit la timp. Nu îi puteam spune ce gîndesc. Aşa că am continuat, ocolind răspunsul.
- Acum probabil că o să pleci. O să-ţi ducem lipsa... Jeff şi cu mine.
Se aplecă spre mine şi îşi puse palma peste a mea.
- Mulţumesc, Susannah. Ştii, aş putea fi convins chiar să mai rămîn.

Inima îmi bătea nebuneşte. Ce vroia să spună? Era oare posibil ca asta să însemne că el şi cu mine ne-am putea căsători... aşa cum intenţionaseră Susannah şi Esmond?

Mă privea cu intensitate. Gata, m-am gîndit, a venit momentul visat. Dacă mă cere de soţie, trebuie să îi spun adevărul despre mine. Şi atunci ce-o să creadă, aflînd că sînt falsă, că sînt doar o copie, că l-am înşelat?

M-am trezit spunîndu-i:

- Dar tu ai viaţa ta. Ce faci în rest, cînd nu eşti aici?

De abia cînd i-am văzut privirea uluită am înţeles ce eroare fatală făcusem. Bineînţeles că Susannah trebuia să ştie cu ce se ocupă el în rest.

După o mică pauză, zise:

- Ei bine, ştii şi tu că Stockley are nevoie de atenţia mea. Din fericire, îl am pe Tom Rexon, un administrator pe cinste. Mă bazez pe el, cînd plec. Dacă apare vreo problemă care cere o hotărîre majoră, ia legătura cu mine. Altfel, se descurcă admirabil.

Deci Stockley era casa lui. Mă întrebam unde. Trebuie să fiu atentă, mi-am zis, să nu mă trădez prosteşte. Era atît de uşor să fac un pas greşit - aşa cum tocmai făcusem. Reuşisem să spulber atmosfera magică, îl oprisem din ceea ce avusese de gînd să spună. Orice ar fi fost, acum nu mai puteam să aflu. Momentul trecuse.

Continuă să-mi vorbească despre Stockley, comparînd domeniul lui cu castelul Mateland.

- N-are nimic din fascinaţia castelului, bineînţeles, dar ţin la bătrîna mea casă. În definitiv, e a mea de cînd mă ştiu.

Şi stînd aşa lîngă Malcolm şi ascultîndu-l cum

vorbeşte, mi-am dat deodată seama că poziţia mea a devenit mai complicată ca oricînd, din motivul evident că reuşisem să mă îndrăgostesc de el.

Idila asta, sau ce o fi fost, continua. În fiecare dimineaţă călăream împreună. Într-o asemenea împrejurare calul meu a rămas fără o potcoavă şi a trebuit să îl ducem la fierar. Cît am aşteptat să îl potcovească ne-am dus într-un han din împrejurimi, unde am băut cidru şi am servit pîine prăjită cu brînză. Rareori în viaţa mea mîncasem ceva cu un gust mai bun; ceva în aer îmi amintea aproape dureros de limpede picnicul din pădure, cînd părinţii mei îmi ceruseră să îmi pun trei dorinţe. De-aş fi putut să-mi pun trei dorinţe ACUM! Mi-aş dori, m-am gîndit, să nu fiu Susannah. Nu, nu asta... ci să fiu cumva moştenitoarea de drept a castelului, Malcolm să se îndrăgostească nebuneşte de mine şi - a treia dorinţă - să pot uita tragedia de pe insula Vulcano.

Era absurd. De uitat, nimic pe lume nu mă putea face să uit. În cel mai bun caz puteam suprapune o altă imagine, nouă, peste cea a trecutului. Şi se mai putea ca prezentul şi viitorul să devină atît de pasionante încît să nu mai fiu niciodată tentată să privesc înapoi, tînjind după zilele minunate ale copilăriei, înainte de dezastru.

Şi de ce mi s-ar fi rezervat asemenea clipe minunate? Ce făcusem ca să le merit? Îi înşelasem pe ceilalţi şi

trebuia să plătesc pentru ticăloşia mea. Aş fi dat orice să schimb lucrurile, dar nu aveam nici o ieşire.

În ziua aceea, îmi amintesc cu claritate, am discutat cu el despre Emily Thorn. Reuşisem să îi înfrîng rezerva şi să o fac să-şi recunoască spaimele. O încolţisem, cu o zi înainte, în bucătăria fermei lor. Era ca de obicei, plină de nervozitate. Se pregătea să îmi facă un ceai, iar eu îi vorbeam. Tocmai deschidea cutia cu ceai, cînd se auziră lovituri în tavan. Deodată deveni stîngace, agitată, fremătînd toată. Cutia îi căzuse din mînă şi ceaiul se împrăştiase pe masă.

- Dumnezeule, ce tîmpită sînt! exclamase ea. Mama are dreptate.

- E o nimica toată, am zis eu liniştită, încercînd să pun ceaiul înapoi cu linguriţa. Mergi şi vezi ce vrea mama ta. Fac eu ceaiul pînă te întorci.

Cînd s-a întors, ceaiul era gata.

- S-a întîmplat ceva? am întrebat-o.

- Nu. Vroia limonadă. Cred că a auzit voci...

Deci asta era! Dacă înţelesese că fiică-sa are vizitatori, trebuia neapărat să o deranjeze.

Tristeţea domnişoarei Thorn, mai accentuată în dimineaţa aceea, mă apropiase de ea. Mi-a povestit, la o ceaşcă de ceai, cîte ceva din modesta ei viaţă.

Fusese fată în casă. Îi plăcuse munca ei.

- Aveam o stăpînă minunată, îmi zise ea. Avea un păr de vis şi numai eu ştiam cum să-l aranjez. Era aşa de mulţumită de mine! Mi-o spunea mereu. Îmi tot dăruia rochii, panglici şi alte nimicuri. După aia s-a măritat şi a vrut să merg şi eu cu ea, da' mama avea nevoie de ajutor şi a trebuit să vin acasă, să stau cu ea.

Sărmana domnişoară Thorn, a cărei singură oază

de fericire fusese să aranjeze părul alteia şi să primească haine purtate. Şi atunci am înţeles care era de fapt problema ei. Că maică-sa îi făcea viaţa un iad, era limpede, ca şi faptul că era condamnată să aibă grijă de ea pînă la capăt. Se resemnase cu ideea, dar ce avea să facă după moartea bătrînei? Unde se va duce? Va trebui să găsească un post şi un cămin. Şi asta va fi din ce în ce mai greu, pentru că ea însăşi îmbătrînea.

I-am zis:

- Să nu-ţi faci probleme. Cît trăieşte mama ta, lucrurile rămîn cum sînt, dar să nu-ţi fie teamă că vei fi alungată din casă înainte să-ţi găsim altceva. Cine ştie, pînă atunci poate mă decid să-mi caut şi eu o fată în casă.

Îi povesteam toate astea lui Malcolm, la han. Mă privi tăcut, parcă studiindu-mă.

- Nu aşa se conduce cu succes un domeniu. Bănuiesc că ştii asta, Susannah, îmi zise el într-un tîrziu.

- Nu cu succes, dar în mod fericit, am replicat eu. Schimbarea pe care am produs-o în biata femeie ţine de domeniul miracolului.

- Încerci să iei locul zînei bune.

- Şi ai ceva împotriva zînelor bune?

- Nu, dacă au magia în bagheta lor fermecată...

- O am şi eu... într-un fel. Adică am mijloacele potrivite pentru a rezolva unele probleme.

Se aplecă brusc spre mine şi îmi sărută vîrful nasului.

Am tresărit.

- Nu m-am putut abţine, îmi zise, ridicînd din umeri. Arătai atît de drăguţ, cu aura asta de sfîntă, virtutea strălucindu-ţi în toţi porii.

Şi sprijinindu-se în coate, se aplecă iar spre mine,

întrebîndu-mă pe un ton enigmatic:

- Susannah, îmi spui acum ce s-a întîmplat cu tine în Australia?

- De ce întrebi asta?

- Trebuie să fi fost un şoc formidabil. Te-a schimbat. Te-a schimbat total.

- Scuză-mă, dar...

- Scuze! De ce să te scuz? E ceva care mă bucură din tot sufletul. O nouă Susannah! Ai devenit conştientă... vulnerabilă. Înainte eram convins că ai o carapace de nepătruns. Nu conta nimic din jur pentru tine, doar dorinţele tale erau sfinte. Ceva trebuie să se fi întîmplat în Australia...

- Mi-am găsit tatăl, nu uita!

Mă privi adînc în ochi şi intensitatea acestei priviri sfredelitoare îmi dădu fiori.

- Dacă stau şi mă gîndesc bine, nici măcar nu arăţi ca înainte. Aş zice că... Dar eu nu cred în poveşti cu zîne. Tu?

M-am gîndit la cele trei dorinţe puse în pădurea fermecată şi am ezitat.

- Deci crezi! exclamă el. Deci a venit vreo cotoroanţă de vrăjitoare, nu? Şi ţi-a zis aşa: Te transform în ce vrei, în schimbul sufletului tău. Doamne, Susannah, sper că nu ţi-ai vîndut sufletul... Spune-mi că nu!

Nu îi puteam privi în ochi. Da, într-un fel am făcut-o, i-aş fi răspuns.

- Numai să nu te întorci la vechea Susannah. Te rog, rămîi aşa.

Atunci l-am privit şi am ştiut că nu mai am cale de scăpare. Îl iubeam pe Malcolm Mateland. Am avut cîteva clipe de extaz, după care m-a cuprins disperarea, căci

situaţia mea era fără ieşire. Eram o escroacă, o mască într-o jalnică mascaradă. Trebuia să nu mă las prinsă mai tare în laţ.

Dar ce folos! Trecusem dincolo de punctul în care mai puteam fi salvată.

Trecură alte cîteva zile. Mă vedeam cu Malcolm zi de zi. Janet observase. Probabil că îmi trădasem sentimentele. Janet era dotată cu un spirit de observaţie ieşit din comun şi uneori mă făcea să mă simt prost, căci îmi dădea senzaţia că mă pîndeşte, deşi trebuie să recunosc că mă ajutase - cu birfele ei - în repetate rînduri.

În purtarea ei nu era nimic servil. Se considera ocupanta unui post privilegiat şi îndreptăţită întotdeauna să îşi împărtăşească părerile.

- Te-ai împrietenit cu domnu' Malcolm. Eu zic că-i bună treaba asta, dacă mă întrebi, îmi zise ea într-o zi.

- Nu te întreb, Janet. Prietenia - oricum şi oriunde - e un lucru bun.

- Îmi aminteşti de o persoană pe care am cunoscut-o, şi încă îndeaproape. Avea răspuns la toate. O fi prietenia bună oricum, da' de-i între alde matale şi domnu' Malcolm, eu zic că-i deja ceva mai mult, orişicît, decît alte prietenii de-astea.

- Aşa să fie?

- Ei bine, ce vreau eu să spun e că tu ai castelul pe

care l-a vrut el, iar el ţi-ar fi de mare ajutor în administrarea domeniului. Şi eu zic că de vă aveţi şi la suflet...

- Janet, tu zici cam multe.

- Bine, bine, spuse Janet, împăciuitor. Oi cam sări eu pragul uneori, nu zic ba. Dar tot e o idee bună, şi asta nu poţi să negi. Ar rezolva o mulţime de treburi şi unde mai pui că ar fi un lucru drăguţ şi plăcut.

Deci Janet ştia! Mă întrebam cine mai observase.

Întotdeauna am fost o fire optimistă. Am văzut întotdeauna partea bună a lucrurilor. Aşa se face că-mi ziceam: Dacă Malcolm m-ar iubi şi dacă m-aş mărita cu el, dacă amîndoi am fi stăpînii castelului, aş mai fi făcut vreun rău? L-aş lăsa să conducă el totul. Mi-aş aminti mereu că el este moştenitorul de drept. Aş avea dreptul, atunci, să-mi uit vina? Răul săvîrşit ar fi, în cazul acesta, îndreptat. l-aş fi întotdeauna alături, la bine şi la rău, l-aş ajuta în tot ce ar întreprinde. Ar fi cum ar fi trebuit să fie la moartea lui Susannah. Doar că moştenitorul de atunci al castelului m-ar fi luat de soţie şi aş fi devenit, prin această alianţă, stăpînă a castelului. Era ca şi cum zeul norocului mi-ar fi oferit pe tavă ispăşirea păcatelor.

Eram într-o stare euforică. Mă simţeam în al nouălea cer, de bucurie că aveam libertatea să mă îndrăgostesc de Malcolm, să-i devin soţie - dacă mă vrea - şi să trăiesc în linişte tot restul vieţii.

Şi poate că mai tîrziu, peste vreo zece ani, cînd vom avea deja amintiri comune şi propriii noştri copii, îi voi mărturisi totul. Atunci nu se va mai putea pune problema că nu mă înţelege şi mă va ierta cu uşurinţă.

Era soluţia ideală. Şi, după cîte se părea, foarte posibilă. Rîdeam împreună, lucram împreună, eram

fericită cu el. Castelul revenea constant în discuţiile noastre - şi anume ce trebuie făcut şi cum, pentru ca treburile să meargă bine pe domenii. De parcă deja am fi fost asociaţi şi parteneri.

Într-o zi mă luă prin surprindere, întrebîndu-mă:

- Te-ai gîndit vreodată să te căsătoreşti totuşi, după moartea lui Esmond?

Am întors capul. Nu îndrăzneam să îl privesc în ochi. Ştiam că sentimentele lui pentru mine erau total diferite de cele pe care le nutrise pentru Susannah şi totuşi, ori de cîte ori eram pe punctul de a ne apropia mai tare, ceva îl reţinea - cine ştie ce mister ascuns din trecutul meu, care, credea el, ne despărţea. Pur şi simplu nu putea crede în schimbarea care părea să se fi petrecut în caracterul lui Susannah şi, în timp ce din punct de vedere afectiv se simţea atras de mine, bunul simţ îl avertiza împotriva mea. Cred că îi era teamă că într-o bună zi mă voi întoarce la vechile mele toane şi uneori mă bănuia chiar că joc teatru, încercînd să îl păcălesc. Şi avea, în definitiv, dreptate. Doamne, şi de cîte ori nu fusesem pe punctul de a-i spune adevărul! Mi-era însă teamă că îl pierd. Îl doream atît de mult, încît aş fi vrut să îl prind în mrejele mele în aşa fel încît să nu mai poată scăpa, chiar dacă ar afla ce am făcut şi asta l-ar umple de dezgust. Pasiunea mea era fără margini şi vroiam să cred că şi el simţea acelaşi lucru, dar vinovăţia de care ştiam că nu pot scăpa şi neîncrederea lui în mine ne despărţeau ca o sabie cu dublu tăiş.

Am murmurat:

- Căsătoria nu e un lucru de glumă. Tu, care n-ai fost niciodată căsătorit, trebuie să-mi dai dreptate.

- Niciodată n-am fost de părere că e de glumă, ceva

în care să te arunci pe negîndite. Cred că moartea lui Esmond a fost o lovitură groaznică pentru tine, nu?

Am întors capul, sperînd că va lua acest gest drept un semn al pretinsei mele emoţii.

- Parcă îi luaseşi minţile, continuă el. Mi-era milă de el. Pe atunci erai cu totul altfel. Păreai o altă persoană, pur şi simplu. Aş fi fost gelos... pentru Susannah cea de acum.

Mi-am ridicat ochii spre el. Nu îmi doream nimic altceva decît să mă ia în braţe şi să îmi spună că mă iubeşte. În schimb, mă luă de umeri, zgîndu-mă uşor, cu ciudă în ochi.

- Ceva s-a întîmplat, Susannah! aproape ţipă el. Ce? Ce Dumnezeu a fost?

Pentru un moment, am vrut să îi spun adevărul. Şi totuşi, nu îndrăzneam. Nu eram sigură de el, aşa cum nici el nu era de mine.

- Nu uita că mi-a murit tatăl, am bîiguit. A fost un şoc...

Îmi dădu drumul, dezamăgit. Nu mă credea. Nu asta ar fi vrut să audă.

Se oprise aici, dar eram sigură că într-o zi, în curînd, va merge mai departe. Mă va cere în căsătorie, şi atunci ce aveam să fac? Voi îndrăzni să-i spun adevărul?

Ce logică ar avea? mi-am spus atunci. De ce să fie nevoie de mărturisirea mea? Doar va deveni şi el stăpînul castelului, deci se va face automat dreptate.

Era răspunsul la toate. Destinul îmi arăta o cale de ieşire din acest impas.

Poate că ar fi trebuit să ştiu că era prea frumos ca să fie adevărat. Viaţa nu merge căi atît de simple.

Am găsit scrisorile într-o după-amiază, într-un birou din camera lui Susannah. Un birou elegant, o piesă din secolul optsprezece, pe care o admirasem din primul moment cînd pusesem ochii pe ea. Avea sertare şi sertăraşe, pe care le foloseam pentru diverse hîrtii şi pentru jurnalele lui Esmond, pe care le răsfoiam des, pentru că mă ajutau să aflu mai multe despre oamenii care lucrau pe domeniile castelului.

Eram într-una din tot mai desele stări de euforie cauzate de faptul că îmi petrecusem aproape toată ziua cu Malcolm. Despărţindu-mă de el, am trecut pe la Jack şi Leah. Erau fericiţi. Draperiile de la castel dădeau un aer elegant căsuţei, ceea ce pe Leah, am descoperit eu, o încînta la culme. Nu atît de mult însă ca interesul meu pentru ea. Mă privea ca pe o protectoare cu puteri magice şi asta mă emoţiona teribil.

Ajungînd înapoi la castel, m-am pregătit de culcare. Din obişnuinţă, m-am îndreptat spre birou, vrînd să iau hîrtiile cu mine în pat, unde să trec prin ele, în linişte, aşa cum făceam întotdeauna. Scoţîndu-le însă, am observat că se agăţaseră în fundul sertarului. Am tras de ele, dar nu vroiau să iasă, aşa că m-am lăsat în patru labe, ca să văd ce le ţine. Mi-am vîrît mîna în sertar să aflu ce e, şi mi-am dat seama că singura soluţie era să-l scot cu totul. Ceea ce am şi făcut. Şi atunci l-am descoperit. Era un sertar secret, în spatele celui în care

îmi ţineam hîrtiile. Am tras de el. Conţinea un [illegible] hîrtii prinse cu panglică roşie. Dezlegînd-o, [illegible] desfăşurat hîrtiile, care se dovediră a fi scrisori [illegible] începu să îmi bată nebuneşte. Erau scrisori pe care [illegible] primise Susannah.

Cîteva secunde am rămas aşa, cu scrisorile în [illegible] Nu eram de felul meu o persoană care ascultă pe [illegible] sau care deschide şi citeşte corespondenţa altora [illegible] am avut cîteva clipe de ezitare, aşa cum avusesem [illegible] în cazul jurnalelor lui Esmond.

Şi totuşi, instinctul îmi spunea că aceste scrisori [illegible] conţine informaţii vitale pentru mine şi că nu e momentul [illegible] să fac pe mironosiţa. Am pus sertarul secret la locul [illegible] l-am împins pe celălalt în faţa lui şi, mustrîndu-mă pentru slăbiciunea mea de o clipă, am luat scrisorile cu mine [illegible] în pat.

Şi le-am citit. După aceea am rămas trează mult timp gîndindu-mă la conţinutul lor. Mă răvăşiseră acele scrisori. Autorul lor nu se semna, dar nu era prea greu de ghicit identitatea lui. Oricît aş fi încercat să găsesc o altă explicaţie, era evident că o singură persoană [illegible] putut să le scrie.

Erau datate şi puse în ordine. Fuseseră scrise chiar înainte ca Susannah să părăsească Anglia, pentru a veni în Australia.

Iat-o pe prima:

Dulce şi Prea Minunato (de aici înainte şi pentru vecie cunoscută ca DPM)

Ce extaz am trăit cu tine noaptea trecută! N-am visat niciodată că ar putea fi astfel. Şi cînd te gîndeşti că partea cea mai frumoasă încă n-a venit... Nu mai trebuie

[illegible] te prefaci mult timp. Cînd îţi joci rolul, gîndeşte-te [illegible] va fi, o nuntă răsunătoare şi noi doi, uniţi pe vecie, [illegible]gele şi Regina, stăpînii castelului. Nu-i greu să-l duci [illegible] SC cu zăhărelul. Face tot ce-i ceri tu. E îndrăgostit [illegible]a. Ai dovedit un talent extraordinar în a-l face să-ţi [illegible]te în strună. Ţine-l aşa. Eu n-o să te-ntreb nimic, [illegible]ntru că înţeleg că trebuie, şi o să încerc să nu devin [illegible]mva gelos pe rusticul tău amant. Avem nevoie de el, [illegible]că nu renunţăm la plan, să ne aducă... Ştii, pentru că [illegible]buie să vină dintr-o sursă imposibil de depistat, pentru [illegible]ice eventualitate. Dacă indiciile duc spre el, el va trage [illegible]onoasele. Dar nu se va ajunge aici. Avem noi grijă să [illegible]meargă totul ca pe roate.

DPM, n-am ce face, trebuie să mă mulţumesc să-ţi [illegible]criu, nu e indicat să fiu prin preajma ta în momentul [illegible]ăsta. Nu se ştie niciodată. Ne-am putea da de gol cu [illegible]ceva, aşa că arde scrisorile mele imediat ce le citeşti. N-am chef să-ţi scriu cifrat. Anunţă-mă cînd obţii ce trebuie de la SC. Păcat că a trebuit să-l băgăm şi pe el în treaba asta, dar rezolvăm noi cu el mai tîrziu. Regele şi Regina vor decreta.

În aşteptarea zilei, dragostea mea,

Sclavul Devotat şi Iubitul pe Vecie (de aici încolo SDIV)

A doua scrisoare conţinea următoarele:

DPM,

Zici că SC bate în retragere. Că nu mai are substanţa, chestii de genul ăsta. Trebuie să o iei de la el. Spune-i că o vrei pentru ten. Nu se poate să nu aibă la fermă, pentru uzul lor. Ştii tu cum să-i smulgi informaţia. Devin

chiar tot mai gelos. Am senzația că ți-e drag. Sînt co
că-ți joci la perfecție rolul, dar haide să ducem trea
bun sfîrșit și să nu mai aud lucrurile astea dup
da? Aș vrea să ne căsătorim imediat, dar nu pi
dau seama, pînă ce nu se eliberează scena. De
știu ai fost un drac împielițat, DPM. Te faci frate cu d
ca să treci puntea, nu? Nu-l lași din lăbuțe pe v
pînă nu-l redus iremediabil la tăcere. Vrei pu
supremă, nu-i așa? Amintește-ți că prin vinele no
curge același sînge - sîntem două creaturi nechib
intrigante, ambițioase, din același aluat trăznit. Ia m
de la SC și nu ezita s-o folosești. Deja nu mai
răbdare. Număr zilele pînă la ziua cînd vom fi și
unde, împreună.

Pentru a mea DPM
de la al ei SDIV

Iar ultima scrisoare suna așa:

DPM,

Am înnebunit de îngrijorare, în lipsa veștilor de la tine. Ce n-a mers bine? N-ai folosit concentrația necesară. Știu, bineînțeles, că n-ai vrut să trezești bănuielile. A fost pe moarte... Dar nu e de ajuns pentru noi, nu? Și sinuciderea aia a lui SC, ce melodramă siropoasă! Păcat că a trebuit să ne folosim de el! Și totuși, cred că ai dreptate. Nu trebuie, o perioadă, să mai încercăm nimic. Da, ai dreptate, trebuie să lăsăm să treacă un an. Și apoi boala o să-i revină iar, aceeași boală. Sună foarte plauzibil. Cine ar fi crezut că SC ăsta era atît de nătîng! Să sperăm că n-a ciripit pe undeva. Oamenii de genul lui se scapă ușor. Genul care face

*rturisiri. M-aș simți mai liniștit dacă n-am fi făcut rost
„marfă" prin el. Dar ar fi fost și mai greu să cumpărăm,
u să căutăm cine știe ce altă sursă. Ne-am șters atît
bine urmele și deodată cretinul ăsta atrage atenția
upra lui. Auzi, să se sinucidă!*

*Acum ascultă-mă bine, DPM, să știi că-mi place
nul tău. Adică chestia asta cu plecarea ta. Și ai găsit
acoperire perfectă. Le zici că pleci să-ți regăsești tatăl,
ntru că ai descoperit unde e. Foarte bine. Tu nu
ebuie să mai fii la castel cînd se va întîmpla a doua
ară. E corect ce zici. Dar ce mă fac eu fără tine atîta
mp? Mai bine vin și eu cu tine... și mă întorc înaintea
. Și peste un an totul se va rezolva. Trebuie să avem
răbdare. Nu avem decît să ne amintim ce răsplată
minunată ne așteaptă la capăt. Tu și cu mine, acolo
unde ne e locul.*

*Fac o prostie, știu, să aștern totul pe hîrtie așa, dar
cînd e vorba de tine, întotdeauna am făcut prostii. Chiar
și tu comiți imprudențe cînd te gîndești la mine. I-am
indus în eroare pe toți cu certurile dintre noi. O să-i
prostim și mai departe. Eu o să mă întorc mai devreme.
Tu o să primești vestea cînd treaba va fi făcută și o să
vii acasă. Atunci va părea că am descoperit că ura
noastră reciprocă e o greșeală, că de fapt ne iubeam
fără să ne dăm seama. Toată lumea o să danseze la
nuntă și castelul va fi al nostru. Mateland pentru vecie.
Îți*

*Arde hîrtia asta, așa cum sper că ai făcut cu toate.
dai seama că ar putea fi condamnarea noastră la
moarte, nu? Am încredere în tine. În orice caz, sîntem
amîndoi la fel de implicați.*

*În curînd vin la castel, cînd tu vei fi în toiul pregătirilor
de plecare. Fii foarte drăguță și iubitoare cu Esmond,*

dar grăbeşte-ţi plecarea. Familia C poate să ţi ...
probleme.

Cu tine în curînd,

al tău SDIV

Scrisorile acestea, trădînd atîtea fapte cumplite, m-au cutremurat. Deci Esmond fusese asasinat. Fusese victimă a lui Susannah şi a iubitului ei. Susannah încercase prima dată să îl ucidă, iar iubitul ei făcuse a doua încercare, de astă dată cu succes. Astfel Susannah devenise proprietara castelului. Susannah trebuise să îl seducă pe Saul Cringle, care îi furniza otrava care îl ucisese pe Esmond - probabil arsenic, pentru că, la un moment dat, se pomenise ceva de proprietăţile ei cosmetice. Şi ea fusese atît de neglijentă încît să uite aceste scrisori incriminatoare în sertarul secret al biroului ei, în ciuda dispoziţiilor lui repetate să le distrugă. Şi aşa se făcuse că le găsisem eu. Ce neglijentă fusese! Sau poate că avusese vreun motiv anume să le păstreze, cine ştie?

Încercam să amîn momentul cînd voi lua în considerare faptul cel mai cumplit, cel mai copleşitor, care reieşea din toate acestea. Nu, nu voiam să îl conştientizez. Nu îndrăzneam.

Mi-au revenit în minte momentele acelea groaznice din hambar, cînd mi se arătase în faţa ochilor poc[...]tania aceea oribilă, atîrnînd din tavan. Un lucru era clar. Cei din familia Cringle ştiau că Saul fusese încurcat cu Susannah şi, crezînd că sînt Susannah, mă confruntaseră cu arătarea aceea oribilă.

Situaţia devenea explozivă.

Dar, căscîndu-se în faţa mea ca un hău monstruos,

...a aceea, pe care nu o mai puteam ocoli. O frază ...soare îmi apărea, batjocoritoare, în faţa ochilor: ...teşte-ţi că prin vinele noastre curge acelaşi ...."

...singură persoană pe lume ar fi fost îndreptăţită să ... acest lucru: Malcolm!

...eci probabil că ştia deja că sînt o impostoare. ...orile arătau cît de apropiaţi erau. N-ar fi avut cum ...ă ia drept Susannah. Era de fapt clar ca bună ziua ...e că mă maimuţăresc, încercînd s-o imit. În cazul ..., de ce nu m-a demascat? Dacă ar fi făcut-o, castelul ...acum al lui. De ce să mă lase să continui mascarada ...? Ce să însemne toate astea? În ce mă băgasem? ...m o impostoare, adevărat. Luasem locul altei femei. ...r Malcolm, omul de care mă îndrăgostisem ...buneşte, era un criminal.

Malcolm, deci, era sclavul devotat al lui Susannah şi ...bitul ei pe vecie. Dar urmărea ceva cu jocul lui. Ce ...nume?

Mi s-a făcut rău de spaimă.

Ştia probabil că Susannah e moartă, iar el era, la ...ndul lui, un ucigaş. Era şi un actor excelent. Altfel nu ...r fi reuşit atît de uşor să mă înşele. Iubea castelul. ...Bineînţeles că făcea orice pentru castel.

Şi totuşi, de ce nu îl revendica acum, cînd era al lui de drept? Susannah era moartă. De ce nu mă demasca?

Gîndurile îmi galopau frenetic în cap, ameţindu-mă. N-am închis un ochi toată noaptea. M-am răsucit şi m-am perpelit în pat, aşteptînd ivirea salvatoare a zorilor.

Eram copleşită de spaimă. Ştiam că situaţia va exploda, într-un fel sau altul, curînd.

Nu m-am văzut cu nimeni la micul dejun. Am pornit apoi spre pădure. Nu puteam da ochii cu Malcolm. Îmi dădeam seama acum că nu numai eu, ci și el purta o mască și încă una mai reușită decît mine. Oare, cînd renunța la chipul acela exterior, puternic și blînd, ce se ascundea în spate? Probabil un alt chip, unul rece și viclean, crud, senzual și... ucigaș.

Nu puteam trăi cu gîndul acesta. Doamne, cît fusesem de înșelată! Îmi impuneam să nu mă mai gîndesc la el, dar nu puteam. Îngăduisem [illegible] sentimentelor să se deschidă prea mult. În plus de asta nu eram numai o fată care s-a încrezut prea tare într-un bărbat - care s-a dovedit pînă la urmă cinic și rău, capabil de cele mai îngrozitoare fapte - dar mă arătasem eu însămi lipsită de onoare, fără scrupule.

Ce proastă fusesem! Ce pînză încurcată țesusem, rămînînd prizonieră, ca un păianjen, în centrul acestor mistere, intrigi și crime, la care, indirect, mă făceam părtașă.

Și unde mai pui că trebuia să mă port de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, de ieri și pînă astăzi.

M-am întors la castel la prînz. Malcolm, din fericire, nu se zărea nicăieri. Lăsase vorbă că ia masa la Jeff Carleton, așa că am prînzit doar cu Emerald. A trebuit să suport un raport al insomniei ei de noaptea trecută și a dificultății pe care o întîmpina cînd încerca să-și odihnească spatele. Apoi îmi spuse:

- I-am scris lui Garth să-i spun că te-ai întors. A trecut

atîta timp de cînd n-a mai fost pe aici. Probabil că nu-i mai face plăcere ca altădată, acum, că maică-sa a murit.

După masă am ieșit din nou. M-am dus la locul meu din pădure și am zăcut acolo, pe iarbă, privind castelul și rememorînd ziua aceea fermecată a copilăriei mele. Atunci începuse totul. Și cît de diferită eram acum, față de copilul inocent de atunci!

Cînd m-am întors la castel, am găsit-o pe Janet trebăluind în camera mea. Tocmai punea lucrurile spălate la loc, în sertare.

- Sfinte Sisoe, făcu ea, da' știu că arăți de parcă ți s-ar fi scufundat toate corăbiile.

- N-am nimic, am replicat eu. Sînt doar puțin obosită. N-am dormit prea bine noaptea trecută.

Mă privi în felul acela iscoditor al ei, care mă făcea să vreau să intru în pămînt.

- Asta-i limpede ca lumina zilei! Ai pățit ceva, don'șoară Susannah?

- Nu, i-am răspuns. Absolut nimic.

Încuviință din cap și continuă să deretice prin cameră.

În momentul acela am auzit apropiindu-se un călăreț. M-am dus spre fereastră și am văzut că era Malcolm. Ținu o clipă calul în loc, pentru a admira castelul. Îmi imaginam satisfacția pe care o simțea. Iubea castelul la fel de mult ca Susannah, iar eu o luam pe urmele lor. Asupra acestui castel se revărsau valuri de dragoste, care bîntuiseră timp de secole această familie Mateland. Îl iubeai pentru o mie și unul de motive, cel mai important nefiind acela că fusese căminul familiei de generații întregi, ci vraja pe care o exercita asupra ta, pînă acolo că ajungeai să minți sau să jefuiești pentru a intra în posesia lui. Unii dintre noi mergeau pînă la crimă.

N-am coborît la cină, pretextînd o durere de cap. Nu puteam da ochii cu Malcolm... încă.

Janet îmi adusese bucatele pe o tavă.

- Nu mi-e foame, i-am spus.

- Haide, haide! mă apostrofă ea, de parcă aş fi fost un copil mic. Oricare ar fi necazu' ăla, nu-i bine să-l iei în piept pe stomacul gol.

Mă privea îngrijorată. Uneori aveam impresia că Janet ţine cu adevărat la mine.

Noaptea următoare fu la fel de chinuitoare. Cînd în sfîrşit reuşisem, cu chiu cu vai, să plutesc în lumea uitării şi viselor, acestea s-au transformat în oribile coşmaruri în care actorii principali eram eu, Malcolm şi Susannah.

Dimineaţa următoare m-am trezit foarte devreme. Am coborît cu gîndul să ciugulesc cîte ceva, deşi nu prea aveam poftă. În timp ce mă luptam cu micul dejun, intră Chaston, pentru a mă anunţa că mă căuta Jack Chivers. Mă aştepta afară şi părea peste măsură de tulburat.

- Io i-am zis, coniţă Susannah, că nu vă pot deranja la masă, zise Chaston, da' zice că-i al naibii de important şi că-i despre nevastă-sa şi, nu ştiu cum se face, da' m-a convins să viu la matale.

- Despre nevasta lui! am exclamat eu. Ai făcut foarte bine. Trebuie să-l văd numaidecît.

- Bine, coniţă. Să-l chem?

- Da, te rog. Repede.

Jack intră în salonaş, după care intrarăm amîndoi într-o cameră mai mică. Credeam că venise să mă anunţe că pe Leah au apucat-o durerile şi eram îngrijorată, pentru că nu era încă vremea.

- Ce e, Jack? am întrebat repede.

- E Leah, don'şoară. E dată peste cap.

- Copilul?

- Nu, nu copilul, don'şoară. Zicea că trebuie să vă vadă. Zice să veniţi imediat.

- Bineînţeles, Jack. Despre ce e vorba?

- Păi vrea să vă spună ea. Dacă puteţi să veniţi...

Eram deja îmbrăcată în costum de călărie. I-am spus că voi merge cu el pînă la colibă.

Leah stătea la masă, albă ca varul, părînd înspăimîntată de ceva.

- Dumnezeule, Leah, ce-ai păţit?

- E vorba de tata... Nu ştiu cum m-am scăpat.

- Cu ce, Leah? Ce vrei să spui?

- M-a ameninţat că mă bate, don'şoară Susannah. N-aş fi spus în ruptu' capului... mai ales acum... n-aş fi spus-o. Da' mi-a fost frică... nu pentru mine, ci pentru ăla mic. I-am spus tot şi el a zis că se răzbună el...

- Ce i-ai spus?

- Despre mata şi... Saul.

- Ce anume despre noi?

- Don'şoară Susannah, m-a ameninţat că mă omoară de nu-i spun tot. N-am avut încotro. Trebuia să-l apăr pe ăla mic.

- Sînt de acord, dar... ce anume i-ai spus?

- Io nu mai înţeleg nimic, don' şoară. Parcă a venit alta în locu' ei. Parcă matale nu eşti don'şoara Susannah. Eşti bună. Io nu-s proastă. Cred că erai posedată de diavol. L-au scos din tine, aşa îi? Am mai auzit io lucruri de-astea. Acuma eşti bună, don'şoară. N-o să uit în vecii vecilor ce-ai făcut pentru mine şi Jack al meu... şi pentru ăla micu'. Şi ce, parcă Jack poa' să uite? Da' înţelege-mă, trebuia să spun... da' ce făceai atuncea era pentru că-l aveai pe dracu'n tine.

- Dar ce i-ai spus, Leah?

- Tot ce ştiui... Unchiu' Saul era tot timpu' chinuit că sufletu' lui îi pierdut, că piere în flăcările iadului şi toate alea. Îmi vorbea mereu, îmi spunea de necazurile lui. De cîte ori m-a salvat el s-o iau pe coajă! Era bun, unchiu' Saul... Da' cine poa' să ţină piept dracului, don'şoară... că mata' îl aveai în tine atuncea...

- Leah, dragă, îmi spui sau nu ce i-ai zis tatălui tău?

- Păi ce mi-a zis unchiu' Saul într-un rînd. Io vă văzusem intrînd în hambar şi ieşind tîrziu, şi rîdeaţi amîndoi. Acuma ştiu că era diavolu', da' pe-atuncea ziceam că eşti ticăloasă... o vrăjitoare rea. Da' unchiu' Saul strălucea tot şi arăta de parcă ar fi fost între îngeri... aşta pînă a'nţeles şi şi-a făcut felu'.

- Doamne ajută-mă, am murmurat.

- El vorbea cu mine. Ca şi noaptea dinainte de-şi luă viaţa. Era pe cîmp la lucru şi eu i-am dus ceai rece şi şuncă. Stăteam amîndoi pe gardu' viu şi mi-a zis: „Nu mai suport, Leah. Trebuie să spun cuiva... Am păcătuit. Am făcut ceva groaznic. Nu văd nici o scăpare. Pentru aşa ceva răsplata îi moartea şi io mi-am cîştigat-o cu vîrf şi îndesat". Aşa mi-a zis, don'şoară. „M-a ademenit diavolul", zicea. Io i-am zis atunci: „Da', adică don'şoara Susannah. Ea îi diavolu'." Atunci el a'nceput să tremure. „Nu pot să stau departe de ea, Leah - a zis - Cînd nu-i lîngă mine ştiu că-i rău, da' cînd o văd nu mai văd nimic în jur". I-am zis: „Cere-ţi iertarea păcatelor şi nu mai păcătui". „Da' am păcătuit rău, tu nu ştii", a spus el. Şi eu: „Mulţi oameni păcătuiesc aşa. Uite la Annie Draper. A făcut un bebeluş şi după aia s-a luat cu fermierul Smedley şi merge regulat la biserică. Şi e văzută ca o perşoană cumsecade. E vorba de ispăşirea păcatelor.

Poţi şi tu, Saul". Da' el tot dădea din cap, zicînd că a mers prea departe. Şi io o ţineam una şi bună că îi tot aia, de-i don'şoara Susannah sau una ca Annie Smedley. Da' el nu vrea s-audă. Şi-atunci a zis lucru' ăla groaznic: „Îi ceva mult mai groaznic. Mai rău ca preacurvia. O s-o sfîrşesc în flăcările iadului. Îi vorba de omor, Leah, despre asta-i vorba. Mi-a cerut s-o ajut să-l facă felu' lu' don'şoru Esmond. Nu poa' să-l înghită. N-o să-l ia de bărbat. Înţelegi tu, ea vrea doar castelu' ăla..." L-am întrebat: „Ce tot spui? Ce treabă ai tu cu ăştia de la castel?" Şi el mi-a zis: „Tu nu înţelegi. Trebuie să fac cum zice don'şoara Susannah. Trebuie. Am şi făcut-o. Şi nu-i decît o soluţie..." Io nu ştiam la ce se referea, don'şoară... da' am înţeles a doua zi, cînd l-au găsit spînzurat în hambar.

- Şi asta i-ai zis tatălui tău? am întrebat-o, cu glas pierdut.

- N-aş fi spus, don'şoară. Nu după ce ai făcut pentru noi. Nu, n-aş fi spus nimic... dacă nu era copilu'. Ştiu că erai posedată de diavol, don'şoară. Ştiu acuma. Fără dracii ăia, ai fi fost bună ca acum. N-am vrut să păţească copilaşu' ceva, de-aia am spus. Da' trebuia să te anunţ...

- Mulţumesc, Leah. Îţi sînt recunoscătoare.

- Don'şoară Susannah - zise ea serioasă - diavolu' era de vină, nu? N-o să te faci rea la loc? O să rămîi aşa cum eşti de fapt, nu-i aşa? Adică bună şi blîndă, de ne simţim toţi liniştiţi...

- Da, Leah, am exclamat eu, fii sigură de asta.

- Don'şoară Susannah, tata poa' să facă ceva groaznic. Prea îi om cu frica lu' Dumnezeu ca să nu lupte cu tot ce zice el că-i rău ... oriunde ar fi. Zice că nu lasă lucrurile aşa. O să-l răzbune pe Saul. Face el ceva...

nu ştiu ce. Poa' să fie groaznic de crud, cînd se pune el pe îndreptat răul.

- Leah, am spus eu, nu trebuie să te necăjeşti. Gîndeşte-te la copil.

- Ba mă necăjesc, don'şoară. Că nu pot să nu mă gîndesc la ce-ai făcut pentru noi. Să fi văzut cînd a venit... Mi-a fost frică.

- Nu te îngrijora. Totul se va aranja, i-am spus.

Tot ce îmi doream era să fug de acolo, să pot cugeta în linişte la această întorsătură a evenimentelor.

Am părăsit coliba lor şi m-am adîncit în pădure. Căzusem deci în propria capcană. Luasem locul altei femei şi, făcînd astfel, îmi pusesem masca unei ucigaşe.

Teama mă paraliza. Nu aveam putere să fac planuri. Nu ştiam încotro să mă îndrept.

Deci răzbunătorul Jacob Cringle aflase de ce îşi luase Saul viaţa. Pentru că ştiuse că la castel se punea la cale o crimă, care mai tîrziu a fost dusă la bun sfîrşit.

Nu era nici o şansă să lase lucrurile aşa. Avea de gînd să îi hăituiască pe ucigaşi şi să îi confere justiţiei. Nu avea cum lăsa moartea fiului său nepedepsită.

Ştiam şi eu că se plănuise o crimă. Aveam dovada, în scrisorile găsite în sertar. Totul începea să prindă contur.

Fără să vreau, alesesem rolul unei ucigaşe.

Eram prizonieră la castelul Mateland, în pielea unei alte femei.

Cum ar fi comentat Cougabel, mă ademenise diavolul. Desfăşurase în faţa ochilor mei, în toată splendoarea, priveliştea acelui castel, promiţîndu-mi că într-o zi ar putea fi al meu... în schimbul sufletului meu şi a unui legămînt cu Necuratul.

Şi căzusem pradă acestei ademeniri. Iată-mă într-o situaţie care se agrava cu fiecare ceas. Căzusem în propria mea plasă.

Nu ştiu cum am reuşit să mă tîrăsc în ziua aceea. Nu puteam pune nimic în gură, aşa că am umblat toată ziua, explicînd la castel că am avut treabă şi am mîncat la un han, pe drum.

M-am întors seara. A trebuit să inventez o altă durere de cap. Pur şi simplu nu puteam da ochii cu ceilalţi. Mai ales cu Malcolm. Era la fel de implicat ca şi mine în aceste evenimente şi numai cînd îmi reveneau în minte scrisorile, mi se făcea greaţă. Reieşea clar de acolo ce fel de relaţie avusese el cu Susannah. Nu puteam însă să înţeleg de ce încerca să mă facă să cred că m-a acceptat. Trebuie să fi ştiut din primul moment că sînt o impostoare. Ce joc făcea? Aveam nevoie de timp, foarte mult timp, pentru a mă dumiri.

Intră Janet, cu veşnica ei tavă cu bucate.

- Sînt îngrijoraţi, îmi zise ea. De două zile nu cobori la cină. Ce-ai păţit?

- Doar o durere de cap.

- Fetele tinere nu au asemenea dureri. Ia vezi mata' un doctor.

Am scuturat din cap, aşteptînd să plece.

Revenind după tavă, observă că nu pusesem nimic în gură. Veni lîngă pat, privindu-mă cu o căutătură

ciudată.

- Mai bine mi-ai spune, zise ea. Oleacă de probleme, ai?

N-am răspuns.

- Haide, dă-i drumul. Aş putea să te ajut. Te-am ajutat al naibii de mult de la bun început, încă de cînd ai venit aici dîndu-te drept don' şoara Susannah.

- Janet! am ţipat eu.

- Credeai că nu ştiu? Că mă păcăleşti pe mine? Pe doamna Emerald, cu vederea aia slabă a ei, o duci poate uşor de nas, că nu-i pasă decît de persoana ei. Da' nu pe una ca mine... Am ştiut că eşti fata don'şoarei Anabel de cum am pus ochii prima dată pe tine.

- Cum... ştiai?

- Suewellyn! spuse Janet. Te-am văzut o dată cînd erai puştoaică. Erau şi Anabel şi Joel. Ce pereche de nechibzuiţi! Da, am ghicit din primu' moment cine eşti. Poate că aduceai un picuţ cu Susannah... Da' voi două n-aveţi nimic în comun. Trebuia să fac tot ce pot pentru puştoaica lui Anabel. Mi-era cu adevărat dragă. Era o făptură minunată. Am făcut ce-ar fi vrut ea să fac. O, Doamne, cum să nu te recunosc?

- Janet! a fost tot ce am putut să spun, căzînd în braţele ei, pe care le întinsese spre mine afectuos. Această etalare a emoţiei la ea era cu atît mai spectaculoasă, cu cît nu era exuberantă de felul ei.

- Aşa, micuţa mea, zise ea. Cît pot, te ajut. N-ar fi trebuit să-ncerci să-i iei locul lui Susannah. E ca şi cum un porumbel ar vrea să se dea drept şoim. Îl avea pe dracu' în ea, Susannah a noastră. Au fost de-ăştia de-o vedeau bine şi ştiau ce-i poate pielea şi tot nu-i puteau rezista.

Dar a mers prea departe.

Era şi normal. Nu poţi să te porţi cum o făcea ea şi şi basma curată. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia facă lată. Viaţa nu e un joc în care să schimbi rolurile măştile după bunul plac.

- Nu ştiu ce să fac. Va trebui să plec de aici.

- Da, încuviinţă ea. Să pleci de aici şi să o iei de la ceput. Şi totuşi or să fie toţi pe urmele tale. Iar domnu' lcolm o să vrea să ştie pe unde-mi eşti, nu crezi? Se re că aţi ajuns să vă-ndrăgiţi.

- Te rog Janet, am şoptit eu.

- Bine, bine. Ce caraghios! Pe Susannah nu putea o sufere. La fel şi cu Garth. Cred că ăştia doi erau cam singurii pe care nu i-a prins în mreje. Cine ştie, poate că ar fi căzut şi ei în plasă dacă şi-ar fi dat ea silinţa. Cunoştea toate tertipurile din lume, fata asta. Dar îl avea pe dracu' în ea... eu am zis asta întotdeauna.

Nu îi puteam împărtăşi lui Janet adevărul despre scrisori. Şi nu îi puteam spune despre mărturisirea lui Leah.

Era de ajuns că ştia cine sînt. Şi asta mă liniştea puţin.

Simţeam dezastrul în aer. Nu ştiam ce să fac, ce să spun. Malcolm mă dezamăgise îngrozitor. Oare ce avea de gînd cu mine? Se prefăcuse că mă crede, că mă ia drept Susannah. De ce? Jucase un teatru perfect. Dar,

pe de altă parte, eu nu făcusem la fel?

Eram ameţită. M-am gîndit să fug, să mă ascund undeva, poate în Australia... Să muncesc undeva, sau să cer ajutor şi azil pe proprietatea Laurei.

Sau mai bine nu. Mai bine aş vorbi mai întîi cu Malcolm. I-aş spune: „Da, sînt o impostoare şi mincinoasă şi faci bine că mă dispreţuieşti. Dar tu eşti un criminal. Ai plănuit cu Susannah să îl ucideţi pe Esmond. Ea a plecat, iar tu ai dus planul la îndeplinire. Cel puţin eu n-am ucis. Am luat doar ceea ce ar fi aparţinut lui Susannah, dacă ea ar fi trăit. Iar eu îi sînt soră de tată. Ştiu că este de fapt moştenirea ta [illegible] dar... ai ucis pentru asta."

Nu, nu puteam pleca. Trebuia înainte să vorbesc cu Malcolm. Trebuia să îi explic de ce făcusem ce făcusem.

Ziua trecu îngrozitor de greu. De abia cu puţin înainte de cină am primit următoarea lovitură.

Coboram să iau cina în salonaş, aşa cum obişnuiam să facem cînd nu aveam musafiri. Încă de pe scări am zărit în holul mare un bărbat.

Cînd mă zări, la rîndul lui, necunoscutul încremeni. După care, scuturîndu-se, ajunse parcă dintr-un salt lîngă mine.

- Susannah! ţipă el. Apoi vorbele lui rămaseră în aer. Se opri, încurcat.

- Bună, am zis eu, zîmbind. Era limpede că se presupunea că îl cunosc.

Nu făcea decît să mă fixeze cu privirea.

Am coborît treapta care mă mai despărţea de el. Îmi luă mîinile în ale lui şi ne privirăm ochi în ochi.

- Îmi pare bine să te văd, am bîiguit eu.

Şi chiar în acel moment, Emerald apăru în capul

scărilor.

- Garth, sînt bucuroasă că te-ai întors, zise ea.

Deci aflasem.

- Nu am văzut-o pe Susannah de cînd a plecat în Australia, zise Garth.

- Nu, aşa e, am răspuns cu glas stins.

- Să mergem la masă, interveni Emerald. Ah, uite-l pe Malcolm. Malcolm, a venit Garth!

- Aşa se pare, zise Malcolm.

L-am privit cu prudenţă. Era la fel ca întotdeauna. Nimeni n-ar fi ghicit că ar putea fi capabil să plănuiască o crimă cu sînge rece.

Am încercat să îmi amintesc ce auzisem despre Garth. Era fiul lui Elisabeth Larkham, care o ajuta pe Emerald, cînd Anabel locuise la castel. Încă îşi mai făcea vizitele sale periodice.

Veni cu noi în încăperea unde se servea cina.

- Şi cum ţi-a priit Australia? mă întrebă el.

I-am răspuns că totul fusese minunat pînă în clipa tragediei.

- Tragedia?

Bineînţeles, m-am mustrat eu, el n-are de unde să fi auzit. I-am explicat:

- Insula pe care trăia tata a fost distrusă de erupţia unui vulcan.

- O adevărată nenorocire, nu-i aşa?

- O tragedie, am spus eu, conştientă că îmi tremură glasul.

- Şi tu, din fericire, ai scăpat.

- Eram în Australia cînd s-a întîmplat.

- Nici n-aveam alte pretenţii de la tine.

- Sper să nu vă luaţi acum la pumni, ne întrerupse

Emerald. Ştiu eu cum faceţi voi după cinci mi... împreună.

- O să fim cuminţi de data asta, nu-i aşa, Susa...

- Să încercăm, am adăugat eu.

Mă descusu mai departe în legătură cu insula, ... îi răspundeam cu o emoţie greu de înfrînat. A... Malcolm schimbă subiectul aducînd vorba de ca... discuţie în care ne-am aruncat toţi. Mi-am dat ... seama că Malcolm nu îl agrea pe Garth cine ştie ce, ... sentimentul acesta era, după cîte se părea, recipro... dată sau de două ori l-am surprins pe Garth privindu-... cu o căutătură întrebătoare în ochi.

Mă simţeam tot mai stînjenită, sub privirea ... iscoditoare.

- S-a schimbat, zise el pînă la urmă. Nu găse... Malcolm?

- Susannah? răspunse Malcolm. Ba bine că nu! Vizi... asta în Australia a avut efect fantastic asupra ei.

- Nu uitaţi - l-am întrerupt eu - că a fost o aventură ... toată regula şi, avînd în vedere ce s-a întîmplat...

- Da, aşa e, mă îngînă Garth.

- Susannah dă semne că poate fi un conducător excelent, zise Malcolm, zîmbindu-mi. Trebuie să spu... că am fost surprins.

- Nu aveai o părere prea bună despre mine, deci... murmurai eu.

- De ce să mint, nu prea. Nici prin cap nu mi-a trecut că vei găsi cheful şi timpul să te dedici unei munci, de orice fel. Sau că vei manifesta un interes atît de activ pentru lucrătorii de pe domenii.

- Să înţeleg că s-a preschimbat într-un model de virtute, nu? zise Garth. Trebuie să recunosc că asta mă

...gata.

- Garth, te rog, nu începe! sări Emerald.

- Bine, bine, răspunse Garth. Dar nu pot să nu fac ...sevaţia că poţi să mori de rîs numai gîndindu-te la o ...sannah căreia i-au crescut aripioare de înger. Ei, bag ...ama că va trebui să mă obişnuiesc şi cu asta. Şi cum ...a reuşit, Susannah? Ai început o viaţă nouă, biată ...ţă rătăcită?

- Mă interesează cu adevărat castelul.

- Da, asta da... Întotdeauna te-a pasionat. Acum, că-l ...l tău, bănuiesc că e altceva.

Nu ştiu cum am răzbit în acea oră infernală a cinei. Cînd ne ridicarăm de la masă, Malcolm mi se adresă direct:

- Nu prea te-am mai văzut zilele astea. Unde te-ai ascuns?

- Nu m-am simţit bine.

Păru îngrijorat.

- Te implici prea mult în vieţile oamenilor ăştia.

- Nu, sînt bine de fapt. Doar puţin obosită.

Am urcat în camera mea.

Nu conteneam să-mi spun: Nu mai pot continua aşa. Ceva trebuie să se întîmple. Am răsucit în cap pe toate părţile ideea să cobor şi să vorbesc cu Malcolm despre ce am aflat. Sau să merg să îi mărturisesc totul lui Emerald.

Mi-am scos rochia, înlocuind-o cu un halat de mătase. M-am aşezat în faţa oglinzii, privind fix imaginea mea reflectată acolo, de parcă aş fi aşteptat să mă inspire, să mă sfătuiască ce să fac mai departe. Purtam încă masca lui Susannah. Şi totuşi, parcă alunecase puţin de la locul ei.

Am auzit paşi pe coridor. În dreptul uşii mele încetară. Apoi uşa se deschise şi Garth apăru în cadrul ei.

Rînjea, în timp ce se apropia de mine. Ochii lui nu mă slăbeau.

- Nu ştiu cine eşti, zise el, dar un lucru e clar. Nu eşti Susannah.

Am sărit în picioare.

- Eşti drăguţ să părăseşti camera?

- Nu, nu sînt, replică el. Cine naiba eşti? Şi ce faci aici, dîndu-te drept Susannah? Aduci binişor cu ea, nu zic nu. Dar pe mine nu mă duci. Eşti o impostoare. la zi cine eşti?

Neprimind un răspuns, mă luă de umeri şi mă întoarse spre el, forţîndu-mă să îl privesc în ochi. Faţa lui se apropie de a mea.

- Dacă e cineva pe lumea asta care s-o cunoască pe Susannah, atunci eu sînt ăla. Îi ştiu fiecare părticică din ea. Unde e? Ce-ai făcut cu ea? De unde vii?

- Dă-mi drumul! am ţipat.

- Cînd îmi spui.

- Eu... Eu sînt Susannah.

- Eşti o mincinoasă. Şi zici că te-ai schimbat, da? Ai devenit o sfîntă peste noapte, ai? Bună ca pîinea caldă cu oamenii din ţinut. Care-i treaba? Zici că eşti Susannah. Atunci haide s-o luăm de unde am rămas, ce zici? Haide, doar Susannah a mea n-a fost niciodată aşa de sfioasă. Îţi dai seama ce mult a trecut de cînd nu ne-am văzut?

Mă trase violent spre el, începînd să mă sărute cu brutalitate, ca un sălbatic. În momentul următor, îmi sfîşia halatul. Intrase într-o stare de transă. Părea nebun.

- Opreşte-te! am ţipat eu.

Îşi încetă atacul, cu un hohot de rîs care avea în el ...va cu adevărat diavolesc.

- Dacă zici că eşti ea, făcu el, atunci hai, arată-mi! ...aş putea spune că te-am văzut vreodată făcînd fiţe. ...al de nestăpînit, greu de satisfăcut, Susannah a mea. ...doreai la fel cum te doream şi eu. Uite de-aia era ...bine.

Am slobozit un ţipăt îngrozită.

- Dă-mi drumul. Nu sînt Susannah.

Slăbi strînsoarea.

- Aha, zise el, aşa mai merge. Unde-i Susannah?

- Susannah a murit. În timpul erupţiei vulcanice de ...o insula Vulcano.

- Sfinte Sisoe, şi tu cine mai eşti?

- Sora ei după tată.

- Să dea naiba! Eşti plodul lui Anabel. Şi al lui Joel.

- Părinţii mei.

- Şi erai cu ei pe insula aia...

- Da. Şi a venit Susannah. Eu am plecat în Australia la nunta unei prietene şi, în timp ce eram acolo, a erupt vulcanul. Toţi din insulă au fost ucişi.

- Şi ce-ai zis tu? Hai să-i iau locul - făcu el, în ochi sclipindu-i un fel de admiraţie. Deşteaptă fată! Deşteaptă micuţa noastră!

- Şi acum o să le spui, bănuiesc. Am mărturisit. Şi-mi pare bine. Nu puteam continua aşa.

- Ce plan ingenios! zise el, iscodindu-mă din priviri. Ai pus mîna pe castel, nu? Şi Malcolm a rămas cu degetu-n gură. Ce farsă perfectă!

Începu să rîdă sălbatic, continuînd, printre hohote de rîs:

- Cum Esmond a murit, castelul i-a revenit lui

Susannah... şi atunci mica soră bastardă iese în faţă şi zice: de ce să nu-l iau eu? Asta zic şi eu lovitură de teatru. Ştii că-mi place gluma asta? Numai că nimic nu e sigur pe lumea asta. E de ajuns să apară iubitul ve[illegible] şi sclavul devotat al lui Susannah şi planul se duce na[illegible]

În momentul acela am înţeles. El era autor[illegible] scrisorilor. Mă înspăimînta.

- Am făcut un lucru rău, m-am grăbit să-i spun. Acum îmi dau seama bine. Le voi spune totul şi voi pleca de aici.

- Te-am putea judeca pentru fraudă, intrigantă m[illegible] Nu, nu trebuie să mărturiseşti nimic. Ar fi o prostie. Eu n-o să te dau de gol. Găsesc eu o cale. Aşa deci, e moartă! Susannah, moartă... Era o vrăjitoare, o ademenitoare. Tu n-o să fii niciodată seducătoare[illegible] Susannah, micuţa mea impostoare. Nu ai stofa ei. P[illegible] cine are? O, Doamne, Susannah... şi cum mai aşteptam noaptea asta, visînd că va fi ca înainte. De ce s-o fi du[illegible] pe insula aia blestemată...

Era profund emoţionat. Deodată se lumină la faţă, continuînd:

- Niciodată nu lăsa necazurile să te copleşească. Morţii cu morţii, viii cu viii. Eu n-o să plîng după oalele sparte, îţi promit. Acum *tu* eşti stăpîna castelului. Perfect. Am putea face în aşa fel încît să şi rămîi stăpîna lui, cu condiţia să îl împarţi cu mine.

- Ce vrei să spui?

- Susannah şi cu mine aveam de gînd să ne căsătorim după moartea lui Esmond.

- Voi... l-aţi omorît?

Mă înşfăcă de încheieturi.

- Să nu mai spui în viaţa ta chestia asta! Esmond a

[illegible]urit. I-a revenit boala aia veche a lui. Numai că de [illegible]ata asta criza i-a fost fatală.

Mi se făcu greaţă. Aflam tot mai multe lucruri [illegible]eplăcute, şi totuşi o veste mă bucură peste măsură: [illegible]reşisem, deci, văzînd în Malcolm pe autorul acelor [illegible]crisori. Nu le scrisese Malcolm, ci Garth.

Sentimentele mele erau amestecate: groaza pe care [illegible]i-o treziseră ameninţările lui Garth era diminuată de [illegible]ericirea pe care o încercam ştiind acum, cu siguranţă, [illegible]ă Malcolm nu fusese niciodată amantul lui Susannah şi că nu avea nici o legătură cu uciderea lui Esmond.

Garth se trase mai aproape de mine, înconjurîndu-mă cu braţele.

- Tu şi cu mine ştim prea multe unul despre altul, micuţă imitaţie de Susannah. N-avem ce face, trebuie să lucrăm împreună, şi eu ştiu cum s-o facem. Ai încredere în mine!

Îmi ridică bărbia spre el şi mă privi în ochi. Am încercat să dau înapoi. Fulgerele din ochii lui mă înspăimîntau.

- Am venit acasă sigur că îmi voi petrece noaptea asta cu Susannah. Mi-era foame de ea. Tînjeam după ea. Şi acum e moartă... vrăjitoarea aia dulce, minunată, ticăloasă şi nesătulă. Seducătoarea de bărbaţi s-a dus. Diavolul a chemat-o înapoi la el.

Aproape că mă azvîrli într-o parte şi se prăbuşi pe un scaun, obosit şi greoi. Mă îngrozi, trîntind cu pumnul în masa de toaletă, după care privi în gol, făcîndu-mă să mă întreb ce va face mai departe. Alese să izbucnească în hohote de rîs.

- Deci mi-ai murit, Susannah. M-ai lăsat baltă... Nu-i nimic. Mă descurc eu şi fără tine. Mi-ai trimis pe una care seamănă binişor cu tine. Aş putea chiar să mă

prefac că eşti tu, uneori. Vino aici!

- Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva. Te rog, pleacă!

- Vreau să te văd mai bine. Trebuie, în definitiv să mă faci să uit că am pierdut-o pe Susannah.

- Voi părăsi castelul, l-am înfruntat eu. Mîine trebuie să pleci şi tu.

- Nu zău! Vorbeşte Regina Castelului! Ce-are a face că a uzurpat coroana şi că eu ştiu asta! Crezi că o să stau la cheremul ordinelor tale? Nu, micuţă regină fără coroană, tu eşti cea care va face cum spun eu. Şi atunci vei putea să-ţi vezi de cariera ta de Regină, dar ţine-te în scurt de mine.

- Ascultă, am insistat eu. Eu le spun. Plec de aici. Faci ce vrei.

- Ce tare sîntem! sări el. Explicabil, de altfel. Dacă ai fi fost de paie, nu erai aici, nu? Am eu un plan al meu care ne va prinde la amîndoi bine. Îmi placi, micuţa mea escroacă. Într-un fel, semeni cu Susannah, şi asta ar putea adăuga sare şi piper relaţiei noastre.

Mă luă de mînă, trăgîndu-mă spre el.

- Haide să încercăm. Să vedem ce iese. Dacă te găsesc suficient de picantă, te iau de nevastă. Şi o să domnim la castel aşa cum trebuia să domnim eu şi Susannah.

- Te rog ia mîna de pe mine! am ţipat eu. Pleacă imediat! Dacă n-o faci, sun după ajutor.

- Şi ce te faci dacă le spun ce fată rea eşti?

- Poţi s-o faci liniştit. Oricum, dacă n-o faci, o fac eu.

- Te cred în stare. Ar fi o prostie. Ai strica totul. Malcolm ar deveni moştenitorul castelului şi noi nu vrem asta, nu-i aşa? Îţi ţii gura. Am eu un plan. Va fi ca şi cum aş face planuri mai departe cu Susannah.

- Nu fac nici un plan cu tine.

- N-ai de ales. Ori eşti drăguţă cu mine, ori gata cu micul tău joc!

- Micul meu joc s-a terminat oricum.

- Nu neapărat.

- Dacă singura alternativă e să fac planuri cu tine, atunci sigur s-a terminat.

- Ce cuvinte frumoase. Ce nobilă rostire, se maimuţări el. Îmi placi tot mai mult cu fiecare clipă. La început m-a cam zguduit să aflu că nu eşti Susannah. Dar n-are nici un rost să înviu morţii, nu? Acum te las, dacă aşa vrei. Dar am eu nişte idei în cap. O să facem treabă bună, în colaborare.

- Te rog... acum... pleacă, a fost tot ce am mai putut spune.

Încuviinţă din cap. Apoi se aplecă spre mine şi mă sărută cu brutalitate pe gură.

- O, da, şopti el. Să ştii că-mi placi, micuţă imitaţie de Susannah. Te dai tu pe brazdă... Vom face lucruri mari împreună.

După care ieşi. Mi-am acoperit umerii goi cu halatul. Îmi lăsase urme roşii pe piele. Eram bolnavă de spaimă.

Ce trebuia să fac?

Cum stăteam aşa, încremenită de groază, se auzi o bătaie în uşă. Am tresărit puternic, crezînd că s-a întors.

- Cine e? am reuşit să întreb, cu voce răguşită.

- Cine să fie? Janet.

Am deschis uşa.

- Măiculiţă! Ce-ai păţit?

- Nimic... nimic... îi repetam, mecanic. E-n regulă, Janet.

- Nu mă lua pe mine cu d-astea. Ştiu eu mai bine. A fost Garth la tine. L-am văzut ieşind. Ce mai pune la cale?

- Ştie, Janet.

- Atita lucru am înţeles şi eu. Mi-a fost teamă de cînd l-am văzut. Era ceva între el şi Susannah. De fapt, era ceva între ea şi mulţi dintre bărbaţi. Nu se putea abţine... şi bărbaţilor le plac femei d-astea.

- Janet - m-am tînguit eu, distrusă - ce să fac? Nu trebuia să fac niciodată aşa ceva.

- Ei bine, ai făcut-o şi cu asta basta. Te-ai întors înapoi la castel, unde e locul tău de drept. Ar fi trebuit să vii şi să spui cine eşti. Nu cred să te fi alungat cineva de aici.

- Janet... Cine e de fapt Garth?

- Băiatul lui Elisabeth Larkham. Venea des pe aici cînd era mic. Pe atunci trăia şi maică-sa.

- Da, ştiu toate astea. Dar cine a fost tatăl lui?

- Bineînţeles că David. Se spunea că Elisabeth e văduvă, dar... era amanta lui David încă înainte s-o aducă el aici. Rezultatul a fost Garth. A inventat că e văduvă şi a adus-o sub acelaşi acoperiş cu el. Ştii, bărbaţii ăştia din familia Mateland au o adevărată tradiţie în treburi de soiul ăsta. Lupul îşi schimbă blana, dar năravul ba.

Deci asta era. În vinele lui Garth curgea sînge de Mateland. Nu era deci vorba de Malcolm. Eram uşurată şi fericită, să îl văd pe Malcolm eliberat de vină.

N-am putut să mă abţin şi l-am povestit lui Janet tot ce aveam pe suflet. Era un sentiment grozav, să pot împărtăşi totul cu cineva. Ştiam că îmi e prietenă adevărată. I-am spus cum m-am întîlnit cu David, pe drumul spre casă, cum venise Anabel să mă ia şi cum plecaserăm împreună.

Mă ascultă, sorbindu-mi cuvintele de pe buze. Vroia să ştie cum o dusese Anabel pe insulă, cît fusese de fericită.

- Ţi-a vorbit vreodată despre mine? întrebă ea, sfioasă.

- Deseori. Şi întotdeauna cu afecţiune.

- Trebuia să mă ia cu ea, zise Janet. Dar atunci aş fi sărit şi eu în aer şi n-aş mai fi putut să am acuma grijă de tine.

- Ce să fac, Janet? Trebuie să le spun adevărul, n-am ce face. Mîine îi spun totul lui Malcolm.

- Da, răspunse Janet, gînditoare. Dar înainte, să ne gîndim cum e mai bine.

Am stat de vorbă pînă tîrziu, după care m-am culcat. Şi eram atît de istovită încît, spre marea mea surpriză, am dormit buştean pînă dimineaţa.

Cînd m-am trezit, a doua zi, am aflat că Malcolm a plecat şi nu se va întoarce pînă seara, ceea ce îmi dădu răgaz o zi, pentru că ajunsesem la concluzia că cel căruia trebuia să îi fac mult amînata mărturisire era

Malcolm.

Am coborît la micul dejun. M-am bucurat să nu mă întîlnesc cu nimeni şi să-mi beau cafeaua în linişte. În timp ce o savuram astfel, apăru Chaston, să mă anunţe că Jack Chivers mă caută din nou.

M-am retras din nou cu Jack în salonaşul unde îl primisem şi prima dată.

- Tot Leah îi baiul, mă anunţă el.

- Ceva cu copilul?

- Nu, tot cu taică-său. Zicea să veniţi repede la ea.

Am urcat în cameră unde m-am schimbat, alegînd costumul de călărie, şi am plecat cu el spre căsuţa lor.

Leah mă aştepta, cu o expresie îngrijorată în ochii ei mari.

- Tata v-a lăsat asta. A zis să v-o dau în mînă.

Am luat plicul, l-am desfăcut şi am citit biletul:

Am ceva să vă spun, domniţă Susannah, şi asta repede. Ai încercat să-l omori pe conaşu Esmond şi frate-meu te-a ajutat. El era un flăcău de treabă da mata eşti o vrăjitoare şi de voi astea nici naiba nu se poate păzi. Acum trebuie să plăteşti. Vreau un contract care să-mi lase casa cît oi mai trăi şi după aia să îi rămînă lui Amos şi Reuben. Şi mai vreau unelte noi şi tot'ce-mi trebuie să pun ferma pe picioare. O să zici poate că ăsta-i şantaj. O fi. Dar n-o să mă trădezi pen' că atunci te trădezi singură. Vino la hambar, la ăla unde s-a spînzurat bietu Saul. Vino la ora 9 diseară şi vezi de adu cu tine o hîrtie cu tot ce ţi-am cerut, şi promit că n-o să te dau de gol cu ce ştiu. Da şi dacă nu apari, apăi atunci să vezi cum o afla mîine toată suflarea cam ce-ai luat tu de la Saul al meu şi de ce şi-a luat de fapt viaţa.

Încremenisem cu scrisoarea în mînă, privind în gol. Leah mă privea plină de îngrijorare.

Am pus scrisoarea la loc în plic şi l-am îndesat în buzunar.

- Don'şoară Susannah, se tîngui Leah. Sper să nu fie prea grozav.

Am privit-o cu tristeţe şi mi-am zis: „Nu voi vedea niciodată copilul ei. Cînd se va naşte, voi fi departe". Unde? Mă întrebam şi eu, fără să găsesc un răspuns. N-o să mai văd nici castelul. Şi n-o să-l mai văd pe Malcolm.

Nu ştiu cum am reuşit să trec cu bine ziua aceea. De dimineaţă a trecut pe la mine Janet. Ascultînd de prima pornire, i-am arătat scrisoarea de la Jacob Cringle.

- Asta cam miroase a şantaj, comentă ea.

- O urăşte pe Susannah, am remarcat eu. E de înţeles. E convins că din cauza ei a murit Saul.

- Nu trebuie să te duci la întîlnire.

- O să-i spun lui Malcolm, cînd îl văd.

- Da, zise Janet. Să-ţi descarci sufletul. Nu cred să fie prea dur cu tine. Are o slăbiciune pentru tine... Ai fost atît de diferită de Susannah pe care-o cunoştea el... şi pe care o dispreţuia.

- Şi va trebui apoi să plec de aici, Janet. Să las totul în urmă...

- O să te întorci tu. Ceva îmi spune c-o să vii înapoi.

Da' nu pleca pînă nu-i spui totul lui Malcolm. E cea mai bună soluție.

- Așa mi-am zis și eu.

Am ieșit, hoinărind fără țel. Mai aveam deci o zi altă pentru că, Malcolm fiind plecat pînă tîrziu, probabil că nu aveam să-i vorbesc decît a doua zi.

M-am întors la castel în jurul prînzului, urcînd direct în cameră. Am scos scrisoarea lui Jacob Cringle pentru a o parcurge din nou.

Ironia soartei era că de multe ori pînă atunci întorsesem pe toate părțile în minte ideea să încerc să fac ceva pentru familia Cringle, să îi ajut cu strictul necesar pentru fermă, ca un imbold pentru ca Jacob Cringle să muncească mai serios, căci știam că e un fermier priceput. I-aș fi dat deci, cu timpul, tot ce îmi cerea el acum. Dar omul mă ura... și pe bună dreptate, căci credea că sînt în continuare Susannah. Îmi venea să-i spun cît de bine îl înțeleg. Era normal să vrea să se răzbune. Dar cum să fac așa ceva?

Cum stăteam așa, cu scrisoarea în mînă, ușa odăii mele se deschise și, spre groaza mea, în cadrul ei apăru Garth!

- Ei, micuță impostoare, făcu el, te bucuri că mă vezi?

- Nu, i-am răspuns.

- Și ce-avem noi aici?

Îmi smulse hîrtia din mînă. După ce o citi, chipul i se întunecă.

- Ce tîmpit! zise el. Știe prea multe.

- N-am de gînd să mă duc, oricum.

- Ba nu, trebuie să te duci.

- Îi spun lui Malcolm totul și n-o să mai fie nevoie să-l văd pe Jacob Cringle.

Mă privi gînditor, îngustîndu-și ochii.

- Dacă nu te duci, ne pomenim cu prostu' ăsta la castel. Și o să strige totul în gura mare. Trebuie să-l vezi și să-i spui cine ești de fapt. Spune-i, și cu asta îi lași mască. Susannah a murit. Șantajul lui nu mai are obiect. E singura șansă.

- Eu cred că trebuie să vorbesc mai întîi cu Malcolm.

- Malcolm se întoarce la noapte. Înainte trebuie să-l vezi pe Jacob.

Șovăiam.

- Haide, vin și eu să te apăr de el, se oferi Garth.

- N-am nevoie de protecția ta.

- Foarte bine, atunci. Dar trebuie să-l oprim să bată toba prin tot ținutul.

- O să mă văd diseară cu el, atunci. Și o să-i explic totul.

Încuviință din cap.

Și, spre surprinderea mea, se mulțumi cu atîta și dispăru.

Mă hotărîsem, deci. Mă voi duce la întîlnirea cu Jacob Cringle. Îi voi spune că nu sînt Susannah, că nu l-am cunoscut niciodată pe fratele lui, Saul, și că Susannah a murit. Presupuneam că toate aceste lucruri aveau să îl satisfacă și să îi potolească întrucîtva pofta de răzbunare. După care urma să mă întorc la castel și să îi mărturisesc lui Malcolm totul.

Eram, în sfîrşit, uşurată. Mascarada mea nebunească se apropia de sfîrşit. Oricare ar fi preţul, trebuia să plătesc şi să suport, căci meritam tot ceea ce avea să se întîmple, oricît de rău.

Ziua părea că nu se mai sfîrşeşte odată. Cînd s-a făcut ora cinci, am fost bucuroasă, deşi nu mi-era foame. La masă am sporovăit cu Garth şi Emerald, nu-mi amintesc subiectele de conversaţie, pentru că eram cu gîndul în altă parte. Nu încetam să mă gîndesc la discuţia pe care urma să o am cu Jacob Cringle şi mai cu seamă la felul în care aveam să îi fac lui Malcolm mărturisirea, după aceea.

Aşteptam cu groază, dar şi nerăbdare, să se lase noaptea.

Imediat după masă m-am repezit în camera mea unde m-am schimbat în fugă, trăgîndu-mi pe mine costumul de călărie. Era deja opt şi jumătate, iar întîlnirea cu Jacob Cringle era la nouă. Călare, aveam să ajung acolo cam în zece minute.

Janet dădu buzna în cameră, cu un aer îngrijorat.

- N-ar trebui să mergi, zise ea. Nu-mi sună bine.

- Trebuie, Janet. Trebuie să vorbesc cu Jacob Cringle. Îi datorez o explicaţie. Fratele lui a murit şi el ştie că Susannah e vinovată, şi cum eu i-am luat locul...

- Cine scrie o scrisoare ca aia, e şantajist curat... şi şantajiştii sînt oameni răi.

- Nu cred că e aşa de simplu. În cazul ăsta e altceva. Oricum, sînt hotărîtă.

Cum vorbeam aşa, de jos răzbătu tropot de copite.

- Trebuie să fie Malcolm, sări Janet, privindu-mă cu intensitate.

- Cînd mă întorc îi spun tot.

- Nu pleca... te rog, mă imploră Janet, înfiorată.

Am scuturat din cap.

Cînd am ieşit, rămase neclintită, urmărindu-mă din priviri. În grajd, pregătindu-mă să încalec, l-am zărit pe Malcolm. Deci pe el îl auzisem apropiindu-se. Trebuia să mă grăbesc. Cînd băiatul de la grajduri îi va prelua calul, trebuia să fiu plecată.

Am ieşit călare, reuşind să îl evit.

Hambarul arăta nefiresc şi sumbru în lumina lunii. Nu puteam depăşi momentul acela de groază în care dădusem cu ochii de arătarea care atîrna de bîrne.

Mi-am priponit calul şi, în timp ce o făceam, am auzit zgomot de copite. Se apropie Jacob, m-am gîndit. M-am întors să privesc în direcţia aceea. Călăreţul sări cu agilitate din şa. Era Garth.

- Vin cu tine, zise el.

- Dar...

- Nici un „dar", îmi tăie el vorba. Nu te poţi descurca singură. Ai nevoie de sprijin.

- Nu de sprijinul tău.

- Fie că vrei, fie că nu, o să-l ai.

Mă luă de braţ. Am încercat să mă eliberez, dar nu se lăsă intimidat, întărindu-şi strînsoarea.

- Haide, mă zori el.

Uşa hambarului scîrţîi lugubru cînd o deschiserăm. Am intrat.

Jacob mă aştepta, cu un felinar în mînă. Şi atunci am observat că sperietoarea atîrna încă de bîrne.

- Deci venişi, coniţă, făcu Jacob, dar se opri brusc, observînd că nu sînt singură.

- Da, i-am zis, am venit. Am venit să-ţi spun că te-nşeli.

- Io nu, coniţă. Nu mă duci mata' cu zăhărelu'. Frate-meu Saul şi-a făcut felu', aşa umblă vorba, da' mata' eşti aia de l-a împins la asta.

- Nu, nu înţelegi. Eu nu sînt Susannah Mateland. Sînt sora ei după tată. I-am luat doar locul.

Garth mă înhăţă de braţ, făcîndu-mă aproape să ţip de durere.

- Taci din gură, prostuţo, îmi şopti el. Apoi continuă, cu voce tare, făcînd pe grozavul: Ce-i Cringle, zarva asta? Te pomeneşti că-ncerci s-o şantajezi pe don'şoara Mateland!

- Don'şoara Mateland asta ne-a ruinat cînd l-a făcut pe frate-meu să-şi facă felu'. Nu mai aveam nici o speranţă, la moartea lui. Acuma uite că s-a ivit o şansă... şi vreau s-o iau de la început, atîta tot... Să prospere iar ferma asta a mea. Cum ne-a luat-o cucoana, tot ea să ne-o dea înapoi.

- Şi ce-o să faci mătăluţă, zise Garth, dacă-ţi voi spune că, după treaba din seara asta, va trebui să spui cu adevărat la revedere fermei ăleia?

Mi s-a tăiat răsuflarea.

- Nu... nu-i adevărat...

- Păi să-ţi spun io ce-o să fac! ţipă Jacob. Fac io aşa ca locu' ăsta să nu vă mai încapă. O să hotărască justiţia.

- Ştii ce-ai făcut, Cringle, în momentul ăsta? şopti Garth. Tocmai ţi-ai semnat condamnarea la moarte.

- Ce tot zici acolo... bîigui Jacob.

Am început să ţip. Garth scosese un pistol din buzunar şi îl îndreptase spre Jacob. Dar Jacob fu mai rapid ca el. Se aruncă spre Garth şi îl apucă de mîna care ţinea arma. A urmat o luptă corp la corp, în timp ce eu mă făcusem mică de groază, lipită de perete.

Atunci am auzit uşa hambarului deschizîndu-se şi pe cineva intrînd, exact în momentul cînd răsună împuşcătura. M-am holbat îngrozită la peretele împroşcat cu sînge.

Pistolul căzuse pe pămînt, iar Jacob Cringle privea cu ochi goi trupul prăbuşit al luiGarth.

Malcolm apăru chiar atunci din întuneric, iar vederea lui mă umplu de uşurare. Îngenunchie lîngă Garth.

- E mort, rosti el calm.

Hambarul era cufundat întro tăcere cumplită. Doar felinarul lumina slab scena macabră. De bîrne atîrna impasibilă oribila sperietoare de ciori, bălăbănindu-se încet, cu faţa spre noi. Arăta înspăimîntător, cu tăietura aceea roşie care voia să sugereze un rînjet.

Iar pe podea zăcea trupulneînsufleţit al lui Garth.

Jacob Cringle îşi ascunse faţa în mîini şi izbucni în hohote de plîns.

- L-am omorît! L-am omoîtl Am făcut o crimă. Este făcătura Satanei.

Malcolm păstră pentru ur moment tăcerea. O tăcere cumplită, care aveam senzaa că va dura veşnic. Trăiam un coşmar. Nu puteam să cred că sînt trează, că toate acestea sînt reale. Şi speram cu disperare să mă trezesc, cît de curînd.

Atunci Malcolm sparse ăcerea:

- Trebuie să facem ceva... repede.

Jacob îşi scoase faţa din palme şi se holbă la el. Malcolm era palid. Arăta nohorît, dar părea că ştie ce trebuie să facă mai depate.

- E mort, zise el. Nu încape nici o îndoială.

- Şi io l-am ucis, şopi Jacob. Blestemat să fiu pe vecie.

- L-ai ucis în legitimă apărare, îl linişti Malcolm. Dacă n-o făceai tu, te-ar fi ucis el pe tine. Asta nu e crimă. Trebuie să acţionăm rapid. Acum ascultă aici, Jacob. Ai lăsat ca dorinţa ta de răzbunare să-ţi întunece mintea. Tu eşti un om cu suflet bun, Jacob, şi nu ştiu de ce cred că ai putea fi chiar mai bun dacă n-ai fi atît de exagerat de cuvios. Trebuie să acţionăm imediat. Planul meu e înjghebat la repezeală, aşa că poate avea defecte. La prima vedere, mi se pare că trebuie să meargă. Şi tu o să mă ajuţi.

- Cu... ce, domnule?

- De mîine o să ai contractul ăla de închiriere a fermei pentru tine şi pentru copii, şi o să primeşti tot echipamentul care-ţi trebuie s-o pui pe picioare. Această domnişoară nu e Susannah Mateland. S-a maimuţărit dîndu-se drept stăpîna castelului. O să înţelegi mai bine toată tărăşenia la timpul potrivit. Dar se pot isca necazuri dacă nu sîntem atenţi. Un om a fost totuşi ucis în noaptea asta şi, indiferent de cum s-a petrecut treaba, or să apară întrebări şi învinuiri. Tu şi cu mine o să dăm foc hambarului ăsta, Jacob. O să ştergem orice urmă. Lăsăm felinarul în fîn. O să pară că a luat foc din întîmplare şi că şi-au pierdut viaţa două persoane în accidentul ăsta: Garth Larkham şi această domnişoară. Şi acesta va fi sfîrşitul domnişoarei Susannah Mateland şi al domnului Garth Larkham.

Se întoarse spre mine.

- Ascultă-mă cu atenţie, zise el. Te întorci la castel şi iei cîţi bani găseşti. O să mergi cu calul meu. Pe al tău îl laşi aici. Încearcă să nu fii zărită, dar dacă totuşi eşti, poartă-te normal. Să nu afle nimeni că eşti cu calul meu. Să nu-l duci în grajd. Leagă-l de vreun copac, în pădure,

pînă te întorci de la castel. După ce ai luat banii, întoace-te la el şi mergi pînă la gara Denborough. Sînt douăzeci de mile. Rămîi la han şi îmi laşi calul acolo. Trec eu mîine să-l recuperez. Apoi iei trenul spre Londra. E unul la şase dimineaţa. Şi odată ajunsă la Londra, îţi reiei propria identitate şi... te faci nevăzută.

Eram copleşită de disperare. Mascarada se sfîrşise şi, odată cu ea, tot ceea ce dăduse un sens vieţii mele. Sesizasem răceala în vocea lui. În tonul acela glacial se simţea dispreţul. Avea, bineînţeles, toate motivele să mă dispreţuiască. Ar fi trebuit să fiu mulţumită că îmi dă măcar o şansă să scap.

- Dă-mi inelul de la mînă, îmi zise el.

- Mi l-a dat tata... am murmurat eu.

- Dă-mi-l! continuă el, pe un ton tăios. Şi mai vreau cingătoarea şi broşa.

Le-am scos şi i le-am întins. Îmi tremurau mîinile.

- Or să fie o dovadă a prezenţei tale aici, după ce va arde hambarul, chiar dacă trupul nu va fi găsit. Ei, Jacob, tu ce zici?

- Io fac cum ziceţi, domnule. Îi adevărat că n-am vrut să-l omor. A fost un accident.

- Vroia să te omoare, Jacob, să-ţi închidă gura pentru totdeauna. Dă-mi pistolul. E adus de la castel. Îl duc înapoi.

Se întoarse spre mine, continuînd:

- Ce mai aştepţi? Consideră-te norocoasă. Şi acum e timpul să pleci.

M-am depărtat de ei, tulburată. Malcolm strigă după mine:

- Ştii ce trebuie să faci. E foarte important să nu faci nici o greşeală. Pleacă fără să te vadă cineva, dacă

poţi, şi nu uita să iei trenul de şase dimineaţa în direcţia Londra.

Înaintam împiedicată, de parcă totul se învîrtea în jurul meu. Nu ştiu cum am ajuns în dreptul calului, am încălecat, şi am pornit spre castel.

Nu m-a văzut nimeni. Am urcat în odaia mea. Janet mă aştepta, fiind foarte agitată.

- L-am trimis după tine, zise ea. I-am arătat biletul lui Jacob şi i-am spus cine eşti.

- Janet, ăsta-i sfîrşitul. Plec... în noaptea asta.

- În noaptea asta? strigă ea.

- Da. O să afli ce s-a întîmplat. Garth e mort. Totul o să arate altfel decît s-a petrecut în realitate. Iar eu trebuie să fug imediat... departe de voi toţi, Janet.

- Vin cu tine.

- Nu, nu se poate. N-ar mai avea rost planul... Trebuie să dispar şi oamenii să creadă că am ars în hambar, odată cu Garth.

- Nu înţeleg nimic, zise Janet.

- Vei înţelege, cînd vei afla totul. E sfîrşitul. Aşa trebuie. Trebuie să ascult de el. A zis să plec cît pot de repede. Trebuie să fug. Să iau bani cîţi găsesc, şi să plec la Londra să încep o altă viaţă.

Janet dispăru din cameră, în timp ce căutam ceva bani. Nu erau prea mulţi, dar cîteva luni aveau să-mi prindă bine. Se întoarse repede, cu un săculeţ cu

nede de aur şi cu un medalion.

- Ia-le, zise ea. Şi anunţă-mă ce ıci. Scrie-mi. omite-mi. Ba nu... mai bine jură. Jursă mă anunţi otdeauna unde eşti. Medalionul e dla Anabel. Iei va pe el.

- Nu pot să ţi-l iau, Janet.

- Ba poţi, şi dacă n-o faci mă jigneştde moarte. Ia-l şi anunţă-mă pe unde eşti... întotdeaua.

- Asa o să fac, Janet.

- Fii atentă, e un jurămînt solemn.

Mă luă-n braţe şi cîteva minute am mas aşa, strîns îmbrăţişate. Era pentru prima oară cîd o vedeam pe Janet manifestînd o mare emoţie.

Apoi ne-am desprins din îmbrăţire. Am părăsit castelul. M-am îndreptat sprç locul ure lăsasem calul lui Malcolm. M-am oprit doar o clipă, pıtru a privi înapoi spre castelul care strălcea nefiresşi fantomatic în lumina lunii, poleit de razele ei.

Cînd am încălecat şi am dat pinte calului am văzut de cealaltă parte a pădurii cerul apıs de o vîlvătaie imensă. Se simţea în aer mirosul înpător al fumului şi am ştiut atunci că hambarul luasfoc. Că dovezile cumplitelor lucruri care se petrecuseîn noaptea aceea erau distruse. Garth era mort; Susaıah, moartă şi ea. Maşcarada luase sfîrşit.

Capitolul 9

Epilog

Au trecut trei luni de la această întîmplare.

Nu pot să spun că n-am avut noroc. Doamna Christopher se poartă foarte frumos cu mine. Mă trezesc în fiecare dimineaţă la şase şi jumătate, îi pregătesc ceaiul, i-l duc, trag transperantele şi o întreb dacă a dormit bine. Apoi îmi iau micul dejun, care îmi este adus de una din fete, cam în silă, pentru că nu înţelege de ce trebuie să slugărească pe lîngă doamna de companie a stăpînei. Apoi o ajut pe doamna Christopher să-şi facă toaleta. E infirmă din cauza reumatismului şi are dureri mari la mers. După aceea o duc de obicei pe afară, în fotoliul ei cu rotile. Ne plimbăm pe promenadă (ne aflăm în Bournemouth), iar ea se opreşte şi sporovăie cu diverse cunoştinţe. În timpul ăsta eu rămîn în picioare, tăcută, iar uneori mă aleg şi eu cu vreun „bună dimineaţa" amărît, aruncat peste umăr de vreuna din aceste cunoştinţe.

Apoi o duc înapoi acasă, iar după-amiaza, în timp ce se odihneşte, încerc să mă distrez cu pechinezul ei, o făptură prost crescută şi cam la fel de ataşat de mine pe cît sînt şi eu de el, ceea ce înseamnă că sîntem amîndoi într-o stare de neutralitate armată, care ar putea izbucni în război civil în orice moment. Uneori mă duc la bibliotecă şi împrumut cărţi - poveşti romantice de dragoste şi pline de pasiuni, care o încîntă pe doamna Christopher. După care, evident, i le citesc.

Aşa îmi trec mie zilele.

Doamna Christopher este o femeie blîndă, căreia îi place să le înfrumuseţeze viaţa celor din jurul ei, şi eu ştiu să apreciez acest lucru pentru că, înainte de asta, mi-am petrecut trei săptămîni întregi în slujba unei văduve bătrîne şi bogate din Belgrave Square. Eram ceea ce îi plăcea să numească „secretara sa socială", ceea ce însemna că aveam o varietate de sarcini, toate, pînă la ultima, trebuind să fie îndeplinite cu maximă viteză şi eficienţă. Cred că aş fi scos-o la capăt cu munca, dar nu şi cu firea cîrcotaşă a respectivei doamne, aşa că am abandonat postul şi am avut şansa să o găsesc pe doamna Christopher.

Am trecut de la nesfîrşite umilinţe la nesfîrşită plictiseală. Pe aceasta din urmă o găsesc mult mai suportabilă acum, că am experimentat-o pe prima.

Mi-am ţinut promisiunea şi i-am scris regulat lui Janet. I-am descris în amănunţime viaţa mea la văduva cea bogată şi la doamna Christopher. Sînt sigură că a fost scandalizată să vadă că un Mateland, chiar dacă bastard, are parte de o astfel de soartă.

Din scrisorile ei am aflat ce s-a întîmplat după plecarea mea.

S-a presupus că Garth și Susannah s-au dus din [illegible] motiv necunoscut în hambar, luînd cu ei un felinar. Felinarul a căzut și finul uscat a luat foc, iar flăcările au cuprins șura cît ai zice pește. N-au reușit să iasă și au ars. S-au găsit rămășițe din corpul lui Garth și, deși n-s-a găsit nici o urmă din trupul lui Susannah, a fost identificată după bijuteriile și centura găsite în hambar pe care le purtase în ziua aceea.

Malcolm devenise proprietarul castelului. Familia [illegible] Cringle începuse să își recapete prosperitatea dinainte morții lui Saul. Leah dăduse naștere copilului - un băiat. Fusese zdruncinată teribil de moartea lui Susannah.

Asta era totul în legătură cu castelul. Cît despre mine, ar trebui, scria ea, să fiu bucuroasă că am scăpat așa de ușor. Tot ce mai aveam de făcut acum era să continui viața pe care o duceam și, cu timpul, acea mascaradă necugetată a mea se va pierde în negura uitării.

Plimbîndu-mă pe promenadă cu pechinezul năpustindu-se mereu în picioarele mele, adeseori m-am gîndit la Malcolm. Nu avea cum să nu fie dezgustat de escrocheria mea. M-am gîndit la asta chiar și atunci, în hambar. Și totuși, m-a salvat. L-a salvat și pe Jacob Cringle de implicațiile omorului săvîrșit de el, căci, oricît de nevinovat ar fi fost, cu greu ar fi putut dovedi acest lucru. Și ce s-ar fi ales de mine, dacă nu mă ajuta Malcolm? Să zicem că Garth l-ar fi ucis pe Jacob... Asta m-ar fi pus într-o situație foarte primejdioasă. Aș fi putut fi implicată într-un omor. Mă trec fiori reci numai cînd mă gîndesc la asta. Aș fi fost probabil acuzată de crimă. Aveam motive puternice să vreau să scap de Jacob. Și ce ar fi spus Garth sau ce ar fi făcut după asta? Știam cît de lipsit de scrupule putea fi. Poate ar fi fugit și m-ar

lăsat la locul crimei, pentru a fi acuzată în locul lui. Dar am fost salvată... de Malcolm. El a creat condițiile necesare ca Susannah cea pe care o creasem eu să pară muri, lăsîndu-mi mie, lui Suewellyn, libertatea de a pleca nestingherită și de a-mi urma propriul destin.

Încerc să nu mă gîndesc la el, dar găsesc că e imposibil. Întotdeauna a fost în gîndurile mele. De multe ori, cînd citeam cu voce tare, înțelesul cuvintelor îmi scăpa pentru că gîndurile mele erau de fapt la castel, în acele timpuri - care acum îmi păreau atît de îndepărtate - cînd eu și cu Malcolm făceam lungi plimbări călare, discutînd înflăcărați problemele ivite pe domeniile castelului.

Doamne, și cît îmi doresc, în asemenea momente, să fiu acolo din nou! Să intru călare pe sub imensa poartă, să mai privesc o dată acele ziduri crude și cenușii, să simt iar acea înțepătură a orgoliului, a bucuriei că mă găsesc în casa strămoșilor mei.

Dar toate astea sînt pentru totdeauna pierdute pentru mine. S-au dus și n-o să mai trăiesc niciodată zbuciumul și fericirea acelor momente.

- Iar visezi cu ochii deschiși, îmi spune uneori doamna Christopher.

- Îmi pare rău, obișnuiesc să-i răspund, tresărind.

- Cineva care ți-a fost necredincios? mă întreabă atunci ea, sperînd să afle amănunte.

- Nu... i-am spus o dată. Nu am avut de fapt niciodată pe cineva.

- Deci... un bărbat care nu și-a mărturisit niciodată sentimentele...

Mi-a mîngîiat mîna. Este o ființă foarte romantică, genul care trăiește prin cărțile pe care le citește, plîngînd

odată cu năpăstuiţii şi înfuriindu-se în faţa ticăloşilor.

Odată mi-a zis:

- Eşti prea tînără să stai aşa, încuiată în casă, lîngă o bătrînă ca mine. Nu-i nimic, nu-ţi pierde speranţa. Sînt sigură că o să întîlneşti într-o zi pe cineva drăguţ... poate chiar pe promenadă.

O îndrăgesc tot mai mult. Bănuiesc că şi ea pe mine. Deşi nu cred să-i placă gîndul de a mă pierde, ştiu că ar fi fericită dacă vreun erou chipeş s-ar îndrăgosti de mine, numai văzîndu-mă la plimbare pe promenadă, şi m-ar face numaidecît mireasa lui.

Nu mă pot plînge. Cînd îmi amintesc de văduvă, sînt chiar recunoscătoare pentru soarta care m-a scos în calea doamnei Christopher.

Îmi amintesc şi azi cu claritate acea zi de octombrie. Era întotdeauna un frig muşcător pe promenadă în asemenea zile şi cu greu izbuteam să-mi ţin pălăria pe cap cu o mînă, să nu o ia vîntul, în timp ce cu cealaltă mă luptam să ţin neastîmpăratul căţel în lesă. Ticălosul îmi înţelegea greutăţile, sînt convinsă, şi se încăpăţîna să stea în şezut refuzînd să se urnească de acolo, fapt pentru care m-am descurcat pînă la urmă pur şi simplu tîrîndu-l după mine.

Cînd am intrat în casă, servitoarea m-a înştiinţat că stăpîna vrea să mă vadă.

Era agitată, cu obrajii roşii şi părul în dezordine,

pentru că avea obiceiul să se joace cu el cînd era emoţionată.

- Te caută cineva, sări ea de cum mă văzu, cu ochii mari de curiozitate nestăpînită.

- Pe mine? Sînteţi sigură?

- Exact. Un bărbat care ţi-a pronunţat numele perfect.

- Un bărbat?!

- Şi ce bărbat! făcu ea, arătîndu-şi, cochetă, gropiţele din obraji. Un bărbat foarte elegant şi distins.

- Unde e?

- L-am reţinut în sufragerie. N-aveam de gînd să-l las să plece. I-am spus că trebuie să pici din clipă-n clipă şi l-am închis acolo cu „Ghidul pentru doamne".

- Mulţumesc...

- Nu te aranjezi puţin înainte? Eşti cam ciufulită... şi n-ar strica să-ţi pui o bluză mai drăguţă, ce zici?

Mi-am trecut mîinile prin păr şi m-am dichisit cîteva clipe în faţa oglinzii, după care am intrat la el.

Malcolm se ridică imediat.

- Bună, îmi zise.

- Bună, i-am răspuns.

Stătea în picioare, privindu-mă.

- Deci aici locuieşti. Îi ţii de urît bătrînei?

Am încuviinţat din cap.

- Ar fi trebuit să vin mai devreme, zise el.

- O, nu... E drăguţ din partea ta că ai venit şi acum. S-a întîmplat ceva?

- Nu. Totul merge foarte bine.

- Îmi mai scrie Janet din cînd în cînd.

- Da, prin ea te-am găsit. A ieşit totul aşa cum am sperat. Toată lumea a acceptat varianta că Garth şi Susannah erău în hambar. Deja existau zvonuri despre

relaţia lor, aşa că totul s-a potrivit. O vreme au tot căutat trupul ei, dar pînă la urmă s-au mulţumit cu rămăşiţele arse ale centurii şi cu bijuteriile găsite în hambar. Janet le-a recunoscut oficial, şi nu numai ea. Am lăsat calul tău acolo, lîngă al lui Garth, pentru a fi găsiţi împreună. Pe al meu l-am luat a doua zi. Totul a decurs conform planului.

- Un plan ingenios.

- Deci Susannah a murit, continuă el. Leah Chivers a fost distrusă, dar i s-a născut copilul şi acum e fericită.

- Şi castelul?

- Totul bine. L-am lăsat în seama lui Jeff Carleton. Se descurcă el cît lipsesc.

- Lipseşti mai mult, deci?

- Cred că merg în Australia.

- Asta e foarte interesant.

Îmi doream să nu-l fi văzut iar. Îmi amintise ce simţisem odată pentru el, reînviindu-mi vechile sentimente, dorinţa cumplită de a mă afla în preajma lui mereu.

- Am un motiv serios să merg acolo, mai zise el. Sper să mă căsătoresc.

- Atunci... îţi doresc noroc. E vorba de cineva din Australia?

- Nu... Dar ne vom duce acolo după nuntă. Adică, dacă ea va fi de acord.

- Bănuiesc că vei şti s-o convingi.

Aş fi vrut să urlu la el: „Pleacă de aici. Pleacă odată. De ce vii aici să mă chinuieşti?". În schimb, i-am zis:

- Cred că ai fost foarte şocat cînd ai auzit ce-am făcut. Trebuie să mă fi dispreţuit pentru asta.

- A fost, într-un fel, un şoc, da. Dar, pe de altă parte,

ar fi trebuit să ştiu că nu poţi fi Susannah.

- Atunci... înseamnă că nu te-am dezamăgit chiar aşa de rău.

- O antipatizam îngrozitor. Dintotdeauna, de cînd eram copii. Schimbarea aia... ar fi fost prea de tot, ceva de domeniul miracolului. Cred că undeva, în subconştientul meu, am simţit că se întîmplă ceva... ceva straniu. Susannah nu se putea schimba în felul ăsta.

- Ei bine, atunci... eu îţi doresc numai bine... în călătoria ta.

- Suewellyn, ce naiba, te faci că nu înţelegi? Totul depinde numai de tine.

L-am privit, neîncrezătoare.

- Am vrut să vin mai repede. M-a durut sufletul să te alung aşa. Dar părea singura ieşire dintr-o situaţie atît de dificilă. De abia după aia am aflat că Janet a păstrat legătura cu tine.

- Janet, draga de ea, am murmurat eu.

- Şi acum am un nou plan.

- Eşti priceput la făcut planuri.

M-am înfiorat din cap pînă-n picioare. Îmi luase mîna în a lui. Eram în al nouălea cer de fericire.

- Iată planul, spuse el, înfierbîntat. Voi face o călătorie în Australia şi acolo, printr-o miraculoasă coincidenţă, îmi voi descoperi o rudă pierdută de mult... o verişoară îndepărtată... ceva de genul ăsta... Oricum, o cheamă Suewellyn. A trăit pe insula Vulcano, cu părinţii ei, dar se pare că era în vizită la nişte rude din Sydney cînd a erupt vulcanul. A rămas în Sydney şi aşa se face că într-o zi, mergînd pe stradă, am întîlnit o tînără uluitor de asemănătoare cu membrii familiei mele. Ne-am îndrăgostit pe loc şi ne-am căsătorit fără întîrziere. Am

convins-o să părăsească Sydney cu mine... O singură chichiţă are planul ăsta.

- Şi care ar fi asta?

- Păi, ne căsătorim *înainte* de plecare, dar asta trebuie să rămînă un secret. Plecăm în Australia imediat după asta. Poate reuşim să vizităm şi insula Vulcano. Sau ar fi prea dureros pentru tine? Gata cu tristeţea, nu voi mai îngădui nici un pic de durere... Apoi ne întoarcem acasă... la castelul nostru. Un singur lucru mai rămîne să aflu.

- Ce anume?

- Dacă eşti de acord.

Am început să rîd.

- Nu visez, nu-i aşa?

- Nu. Eşti chiar foarte trează.

Atunci, în sfîrşit, m-a strîns la piept, şi m-am agăţat de el, dorind să nu mă mai desprind niciodată din acea mult aşteptată îmbrăţişare. Sufrageria doamnei Christopher - decorată cu tablouri înfăţişînd numai mopşi şi pechinezi - era, pentru mine, în momentul acela, cel mai frumos loc din lume.

Am anunţat-o că ne căsătorim. Radia de fericire şi ne zise, încîntată, că totul semăna cu poveştile din cărţile pe care i le citeam. Nu a supărat-o deloc faptul că trebuia să dea un nou anunţ la Ghidul pentru doamne, pentru că avea nevoie de o altă tînără care să-i plimbe potaia şi să-i citească interminabile şi ireale poveşti de dragoste, care se găsesc în general numai în cărţi.

Peste o lună, eram căsătoriţi. Am părăsit Anglia cu vasul Ocean Queen şi cîtă fericire, ce extaz prelungit a fost pentru mine acea călătorie pe mare spre celălalt capăt al lumii! Eram atît de fericiţi. O fericire sporită de faptul că ne pierduserăm unul pe altul pentru un timp, crezînd că nu ne vom mai regăsi. Am stat un timp în Sydney, trăind printre fermieri şi mineri. Am făcut un drum şi pînă la insula Vulcano.

Mi-a plîns inima cînd am văzut canoele acelea ca nişte semiluni ieşindu-ne în întîmpinare. M-am întins pe plajă, în nisipul udat de apa oceanului, şi am privit spre Uriaşul care distrusese totul. Era liniştit acum. Terminase cu blestematele lui urlete. Deja apăruseră, din loc în loc, colibe colorate. Iar palmierii care supravieţuiseră holocaustului erau proaspeţi şi de un verde incredibil. Gemeau de povara fructelor. Se plantau deja alţii. Probabil că Vulcano va fi, în curînd, aceeaşi insulă locuită dintotdeauna.

Cînd am considerat că a venit vremea, ne-am întors în Anglia. Castelul, acelaşi de sute de ani, ne aştepta, neschimbat.

Servitorii s-au grăbit să îi întîmpine pe stăpîn şi pe proaspăta sa mireasă, pe care acesta o descoperise în Australia şi care se dovedise a fi o Mateland ea însăşi.

Janet era la datorie.

De cum am reuşit să mă retrag în odaia mea, m-am pomenit cu ea în cameră. Şi atunci a avut o a doua manifestare de emoţie din viaţa ei. Şi asta pentru că i-l i-am pus la gît, cu mîna mea, medalionul pe care îl păstrasem cu sfinţenie.

M-a privit mişcată.

- Deci totu-i bine, zise ea, apăsat. Ai scăpat cu bine

ce zici? După toate păcatele tale...

- Da, Janet, am recunoscut eu. După toate păcatele mele, uite că am scăpat cu bine.

Sfîrşit

Editura **KARAT**

strada Ermil Pangratti nr.25
sector 1 - Bucureşti
telefon 665.40.26
633.14.81
fax 312.85.17

Editori:

Carmen Radu
Roxana Cocârlă

Consilier editorial:

Corina Drăgotescu